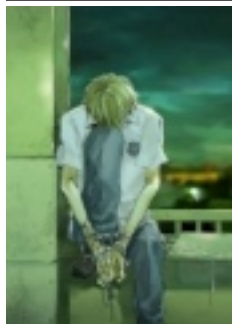

Tinh Quỹ

Contents

Tinh Quỹ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	16
4. Chương 4	22
5. Chương 5	26
6. Chương 6	33
7. Chương 7	38
8. Chương 8	44
9. Chương 9	50
10. Chương 10	56
11. Chương 11	64
12. Chương 12	70
13. Chương 13	76
14. Chương 14	84
15. Chương 15	91
16. Chương 16	101
17. Chương 17	107
18. Chương 18	113
19. Chương 19	121
20. Chương 20	129
21. Chương 21	136
22. Chương 22	142
23. Chương 23	151
24. Chương 24	157
25. Chương 25	162
26. Chương 26	170
27. Chương 27	175
28. Chương 28	180
29. Chương 29	186
30. Chương 30	192
31. Chương 31	197
32. Chương 32	204
33. Chương 33	210
34. Chương 34	216
35. Chương 35	223
36. Chương 36	228
37. Chương 37	236
38. Chương 38	242
39. Chương 39	251
40. Chương 40	262
41. Chương 41: Phiên Ngoại	270

Tinh Quỷ

Giới thiệu

Thể loại : Đam mỹ hiện đại, phụ tử niên thượng (incest), 1×1, tra công x ngạo kiều tặc mao thụ, ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-quy>

1. Chương 1

Ngô Hàn Giang đến tỉnh A nhậm chức, phải liên tục tham gia yến tiệc, buổi tối lại đáp ứng lời mời của bạn cũ tới một hộp đêm để ôn chuyện.

Vệ sĩ chặt chẽ bảo vệ bên phải, hai người một đường đi xuyên qua vũ trường ồn ào, dọc theo hành lang u tối tiến đến một gian bao sương (1).

Nửa đường đột nhiên xuất hiện một cậu trai xông ra từ căn phòng nào đó, quần áo không chỉnh tề, sắc mặt kinh hoảng, nghiêng ngã lao vào người Ngô Hàn Giang.

Vệ sĩ vững vàng bắt cậu ta lại, cúi đầu nhìn thoáng qua thẳng nhóc liều lĩnh này, lục lọi trong trí nhớ không lâu khiến gã rất nhanh đã nhận ra cậu, nhưng trên mặt vẫn không biến sắc.

Cậu trai ngẩng đầu, lập tức mở to hai mắt, hiển nhiên cũng nhận ra người vệ sĩ, nhìn phía sau vệ sĩ, gương mặt đẹp trai lạnh lùng của Ngô Hàn Giang hiện ra trong tầm mắt cậu, khiến cậu không khỏi ngẩn ngơ.

“Đệt! Mày có giỏi thì đừng chạy, coi bố mày có giết chết mày hay không!”

Cùng với lời chửi rủa, ba người đàn ông từ trong gian phòng khi nãy lao tới, đều là những dáng vẻ công tử bột hơn hai mươi tuổi, hần bước đi có chút không được tự nhiên, ồn ào đuổi tới bên này của Ngô Hàn Giang, thấy cậu trai bị vệ sĩ ngăn lại, vội hô: “Bắt lấy nó, đừng thả nó đi!”

Ngô Hàn Giang nhận ra kẻ cầm đầu là con trai của một nhà kinh doanh nổi tiếng ở tỉnh A, một nhị thế tổ (2) kiêu ngạo ương ngạnh, ánh mắt liền ra hiệu ý bảo vệ sĩ thả cho cậu trai đang nóng lòng trốn đi.

Cậu trai có chút ngoài ý muốn, rất nhanh chạy xẹt qua giữa người vệ sĩ và Ngô Hàn Giang, nhân cơ hội nâng tay sờ soạng ngực Ngô Hàn Giang một phen, đồng thời ghé vào lỗ tai y trêu đùa: “Đẹp trai, cảm ơn ông.” Cùng lúc đó, tay kia của cậu cực kỳ linh hoạt tham nhập vào túi quần tây trang của Ngô Hàn Giang, dùng kỹ thuật chuyên nghiệp để không bị phát hiện lấy chiếc điện thoại di động từ bên trong.

Động tác của cậu quá nhanh, sự việc cơ hồ phát sinh trong nháy mắt, Ngô Hàn Giang và vệ sĩ đều chưa kịp chuẩn bị, chờ khi phản ứng lại thì cậu trai đã giống như thỏ con chạy trốn mất.

Vệ sĩ nhìn thoáng qua sắc mặt Ngô Hàn Giang, cực kỳ âm trầm như không có gì đáng ngạc nhiên, nhất thời xấu hổ vì bản thân thất trách, làm ông chủ vậy mà bị người ta đùa giỡn không coi ra gì.

“Thật có lỗi, Ngô tiên sinh.....”

Ngô Hàn Giang khẽ lắc đầu, ý bảo gã im miệng.

“Ai mẹ nó ai cho mày thả nó đi!”

Nhị thế tổ la lối nhao nhao ồn ào tìm đến Ngô Hàn Giang khởi binh vấn tội, kết quả phát hiện đối phương là đại nhân vật mà phụ thân thường hay luôn miệng nịnh bợ, lập tức thay đổi sắc mặt, cúi đầu khom lưng: “Đây không phải là Ngô thúc thúc sao, thực trùng hợp, ngài cũng ở nơi này.....”

Ngô Hàn Giang không nhìn thẳng hấn, lập tức lướt qua như người không liên quan, vội vàng rời đi.

Nhị thế tổ quay đầu nhận ra cậu trai kia đã sớm chạy trốn không thấy tăm hơi, bất đắc dĩ nhổ một ngụm nước miếng xuống đất, “Hừ, thực con mẹ nó xui xẻo.”

Hai người bên cạnh hỏi: “Người đàn ông lỗ mũi hếch lên trời đó là ai a, mà cậu sợ hấn như vậy?”

Nhị thế tổ nhìn hướng Ngô Hàn Giang rời khỏi, nói: “Nghe ba tao nói là cự ngư (3) vô cùng, kẻ bình thường không thể trêu vào.....”

Ngô Hàn Giang tiến vào gian bao sương trần đầy mùi nước hoa, cồn, thuốc lá hợp thành một hương vị mê say, không khỏi chán ghét nhăn mi lại.

Tổng Thành Trạch trái ôm phải ấp mỹ nhân vội vàng đứng lên nghênh đón, “Ngô thánh trưởng (4) đại giá quang lâm, Trương mỗ không từ xa tiếp đón a!”

“Đừng nói với tôi bằng cái giọng quan liêu đó.”

Ngô Hàn Giang vừa đi vừa cởi hai chiếc khuy áo sơ mi trên cùng, ngồi vào sô pha rộng rãi mềm mại đối

diện Tống Thành Trạch. Gần đây vội vàng chuẩn bị xã giao, cho dù y là người thành thạo cũng cảm thấy phiền kinh khủng, định cùng lão bạn học ôn chuyện cũ mà hảo hảo thả lỏng một chút.

Tống Thành Trạch hào phóng nhường một trong hai cô nàng thanh xuân diễm lệ bồi rượu Ngô Hàn Giang, kết quả bị y xua tay cự tuyệt.

Hai cô nàng trong lòng đều có chút thất vọng, vị Ngô thánh trưởng này là một vị khách có tiêu chuẩn cao nhất trong suốt kiếp nghiệp mà các nàng mới gặp được, đáng tiếc là một dạng cấm dục, bất quá thật ra lại càng chọc người tâm động.

“Lão Ngô tôi có một lời khuyên cho cậu, theo nghiên cứu khoa học phát hiện, cấm dục quá độ sẽ rất tai hại đến sức khỏe.” Tống Thành Trạch cười trêu ghẹo, hẳn cùng Ngô Hàn Giang là bạn cũ quen biết nhiều năm, biết y rất khiết phích (5), vốn có tiếng là giữ mình trong sạch.

Ngô Hàn Giang ba mươi lăm tuổi dáng người thon dài cao ngất, ngũ quan anh tuấn, mang kính gọng bạc che lấp vài phần nhuệ khí sắc bén, lại thêm lịch sự tao nhã, ở trước mặt đồng nghiệp luôn là một khuyến mã thanh sắc khí chất riêng một ngọn cờ (6), Tống Thành Trạch ngược lại nhìn nhìn bản thân mình bụng mỡ từ từ mập ra, thở dài một tiếng, “Lão Ngô cậu nói tôi nghe với, dáng người của cậu bảo dưỡng như thế nào vậy, cho tôi xúi gợi ý.”

“Trở về tìm huấn luyện viên tập thể hình.”

Ngô Hàn Giang muốn lấy di động ra từ trong túi quần, không ngờ sờ soạng không thấy, nhất thời thần kinh căng thẳng, gọi vệ sĩ ở cửa, “Không thấy điện thoại của tôi.”

“Có thể để quên ở phòng họp hay không.....”

Ngô Hàn Giang lắc đầu, vừa rồi trên đường đến đây y còn nhận tin nhắn, có khả năng nhất là bị cậu trai vừa nãy tiếp xúc qua cầm đi rồi.

“Đưa điện thoại của anh cho tôi.”

Ngô Hàn Giang lấy di động của vệ sĩ gọi vào số của chính mình.

Trông thấy vẻ mặt nghiêm túc của Ngô Hàn Giang, Tống Thành Trạch khuyên nhủ: “Đừng khẩn trương, nhất định là để quên ở chỗ nào đó.”

Lúc này điện thoại phát tín hiệu gọi.

Sau khi chờ một lát, từ đầu dây bên kia truyền đến một thanh âm ung dung: “A lô? Ai đó?”

Nghe thanh âm là của một thiếu niên mười bảy mười tám, Ngô Hàn Giang tự suy đoán, giọng điệu nặng nề nói: “Ít nói nhảm, cậu có mục đích gì?”

Một bên đối vệ sĩ làm khẩu hình (7): “Định vị.”

Vệ sĩ phản ứng cực nhanh, lập tức lấy thiết bị từ trong túi, khẩn trương chạy đi. Thì ra điện thoại di động của Ngô Hàn Giang có cài đặt chức năng định vị, phòng trường hợp có chuyện gì xảy ra.

Đầu dây bên kia truyền đến một tiếng cười khẽ, “Tôi thích ông”

Ngô Hàn Giang nhú mày, ánh mắt nguy hiểm nheo lại.

Tổng Thành Trạch nhìn biểu tình này của y chỉ biết hiện giờ tâm tình y vô cùng không tốt, kế tiếp chỉ sợ sẽ có người gặp phải chuyện không hay ho.

Trong cuộc đời lần đầu tiên bị một cậu nhóc con đùa giỡn, suốt cả đêm, Ngô Hàn Giang cố nén lửa giận, “Hmm? Lời này là sao?”

Thêm một tiếng cười ngả ngớn, “Tôi đối với ông nhất kiến chung tình. Khách sạn Hoa Đô, còn nhớ không?”

Vừa rồi đụng phải ở hành lang, Ngô Hàn Giang đã nhận ra cậu trai này. Nhưng vì muốn kéo dài thời gian, y nói: “Cho chút gợi ý đi.”

“Ông vậy mà không nhớ ra tôi.....” Giọng điệu cậu trai rất thất vọng, “Được rồi. Tôi, là phục vụ sinh, người đã mang thức ăn tới cho ông.”

“Làm đổ súp, làm rách tay của tôi, tôi nhớ ra cậu rồi.”

“Coi như ông có lương tâm. Nè, ông cảm thấy tôi thế nào?”

“Thật có lỗi, tôi không có hứng thú với đàn ông.”

“Thử qua mới biết được, kỹ thuật trên giường của tôi tốt lắm”

“Cậu tính bao giờ thì đưa di động cho tôi?”

“Lên giường với tôi thì tôi trả cho ông.”

Tay Ngô Hàn Giang nắm điện thoại căng thẳng, “Cậu nói thời gian đi.”

“A, rất thẳng thắn. Đêm nay thế nào..... A!”

Ông nghe truyền đến thanh âm thân thể va đập và tiếng hô đau, rất nhanh là tiếng vệ sĩ, “Ngô tiên sinh, thằng nhóc này tôi đã thu phục, ngài muốn xử lý như thế nào?”

“Mang cậu ta lại đây.”

Ngô Hàn Giang gác điện thoại, đấm tay vào sofa.

Thấy y đã tức giận, Tổng Thành Trạch cho lui nữ lang bồi rượu, hỏi: “Sao lại thế này?”

Ngô Hàn Giang lần đầu tiên cảm thấy tư vị khó mở miệng, “Cậu cứ ngồi xem kịch là được.”

Rất nhanh, vệ sĩ mang cậu trai đang khom lưng thở dốc thống khổ đưa đến trước mặt Ngô Hàn Giang, thúi đầu gối vào cậu, cậu trai than lên một tiếng quỳ rạp xuống trước mặt Ngô Hàn Giang, bụng tựa như bị thương nặng, cậu ôm bụng cơ hồ nằm sấp trên thảm dưới chân Ngô Hàn Giang.

Cậu chậm rãi ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên trán cậu chảy đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, nhưng ánh mắt cậu lại rạng rỡ tỏa sáng, ngẩng đầu thẳng thừng nhìn Ngô Hàn Giang cao cao tại thượng, trên khuôn mặt ngây ngô, quật cường, tuấn mỹ mà yêu dã (8).

Lăn lộn trên quan trường hơn mười năm, có tầm quan sát sâu sắc như Ngô Hàn Giang cũng cảm thấy bối rối khó hiểu. Thiếu niên trước mắt này, nhìn không rõ, đoán không ra.

“Tên gọi là gì?”

Cậu trai không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời: “Hứa Minh. Hứa là hứa hẹn, Minh là ngày mai.”

“Cha mẹ khỏe mạnh?”

Câu này thốt lên ngầm có ý uy hiếp, Tổng Thành Trạch nghi hoặc nhìn chằm chằm thiếu niên trên đất, nghĩ ngợi cậu ta như thế nào mà đắc tội với Ngô Hàn Giang.

Ánh mắt Hứa Minh lung lay một chút, cười nói: “Khiến ông thất vọng rồi. Tôi từ nhỏ là cô nhi, không cha không mẹ.”

Nói xong, dùng một loại ánh mắt càng phức tạp khó hiểu nhìn Ngô Hàn Giang.

“Chúng ta trước kia đã từng gặp nhau chưa?” Vấn đề này, lần đầu tiên ở Hoa Đô bị Hứa Minh dùng loại ánh mắt kia nhìn mình, y đã muốn hỏi.

Hứa Minh khinh bỉ xem thường, “Vừa mới nói ở Hoa Đô.....”

“Trước đây.”

Hứa Minh trong lòng run lên, né tránh ánh mắt dò hỏi của Ngô Hàn Giang, “Không có.”

Ngô Hàn Giang không truy vấn nữa, “Một vấn đề cuối cùng, mục đích của cậu là gì, nếu tôi không có được đáp án mà tôi muốn, tôi sẽ báo cảnh sát. Chiếc điện thoại di động này trị giá hai vạn, phỏng chừng phán cậu hai ba năm là không thành vấn đề. Cậu suy xét cho kỹ rồi hẵng trả lời câu hỏi của tôi.”

Tổng Thành Trạch ở một bên từ đầu đến cuối không mở miệng, vô cùng tò mò chờ đợi đáp án của cậu trai bé nhỏ.

Hứa Minh đối với lời uy hiếp của Ngô Hàn Giang thì không thêm để ý, cậu nhìn chăm chăm, nhìn chăm chăm Ngô Hàn Giang, trong ánh mắt chứa đầy mờ ám, nói từng chữ: “Tôi, muốn, qua, lại, với, ông.”

P.s:

(1) bao sương: giống một gian phòng được thuê riêng biệt, VIP, nội thất bên trong rất sang trọng, không gian kín đáo, có thể dùng để tụ họp ăn uống, hát karaoke.

(2) nhị thế tổ: ý chỉ đời trước có quyền thế có tiền, đời sau chỉ biết ăn uống vui chơi, chỉ những người giàu có nhiều gia sản, nhưng chỉ biết tiêu tiền hưởng thụ, nói chung là phá của.

(3) cự ngư: cự là to lớn, mạnh mẽ ; ngư: là con trâu ; ở đây chỉ thế lực lớn.

(4) thính trưởng: là cấp bậc cán bộ hành chính cao cấp của Trung quốc, ví như bộ trưởng bộ gì đó.

(5) khiết phích: ưu sạch sẽ quá độ.

(6) câu này ý nói là một người vừa giỏi giang vừa nghiêm chỉnh, hoàn mỹ về cả tài lẫn đức.

(7) khẩu hình: ra hiệu bằng miệng.

(8) yêu dã: yêu là giống như yêu tinh, yêu mị ; dã là hoang dã.

2. Chương 2

“Tôi, muốn, qua, lại, với, ông.”

“Xuy –” Tổng Thành Trạch không nhịn được cười ra tiếng.

Sắc mặt Ngô Hàn Giang đã đen đến cực hạn, mắt thấy đang muốn bạo phát, đúng lúc này thì cửa phòng bị gõ, một người đàn ông trung niên béo phệ mang theo một đám tuấn nam mỹ nữ không mời tự đến, vừa lớn giọng ồn ào, “Tổng cục, tôi mang mười người đến cho anh, anh đừng phụ uỷ thác của tôi!”

Tổng Thành Trạch nghĩ thêm người chỉ có thêm loạn, hấn đứng dậy đi đến chỗ của Trương quản lí, nói trách: “Không phải tôi đã nói là đang tiếp khách quan trọng sao, mau đưa bọn họ ra ngoài.”

Trương quản lí nhìn thoáng qua Ngô Hàn Giang đang ngồi trên sô pha, chỉ cảm thấy ánh mắt đối phương sắc bén, khí tràng cường thế, cũng không phải là người bình thường, lập tức đuổi một đám nam nữ ở phía sau ra ngoài, đóng cửa lại, cười hướng Ngô Hàn Giang gật đầu, vừa đi qua vừa hỏi Tổng Thành Trạch, “Vị này là?”

“Anh mỗi ngày không xem tin tức hay đọc báo sao?” Tổng Thành Trạch tức giận.

Trương quản lí vỗ trán, bực tình đại ngộ. Trách không được nhìn quen mắt, thì ra là tân thính trưởng thanh tra của tỉnh A, từ đám bạn bè hấn có nghe nói qua Ngô Hàn Giang, hiểu được gia thế của y không tầm thường, lập tức thay đổi một bộ tư thái thảo dân tiếp kiến đại quan, cung kính đi đến trước mặt Ngô Hàn Giang, xoay người vươn tay, “Thật sự là vinh hạnh cho kẻ hèn này! Ngô.....”

“Ngô mỗ cứ tự nhiên, không cần khách khí.” Ngô Hàn Giang đánh gãy lời hấn, cũng không bắt tay với hấn.

Tổng Thành Trạch giới thiệu với Ngô Hàn Giang: “Vị này là quản lí, Trương Khánh Quốc, lão là người quen, về sau cậu tới đây tôi bảo hấn giảm nửa giá cho cậu.....”

Ngô Hàn Giang trừng mắt nhìn hấn liếc một cái, người nọ câm miệng.

Trương quản lí xấu hổ rút tay về, lúc này mới thoáng nhìn qua thiếu niên đang quỳ trên mặt đất, thấy rõ tướng mạo của cậu, thì trong ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Tùng chi tiết một không tránh được đôi mắt của Ngô Hàn Giang, “Trương quản lí nhận ra cậu ta?”

Trương quản lí nghĩ không hổ là hấn quan trường, ánh mắt đủ độc. Châm chọc một chút, giản lược trả

lời: “Làm ca sĩ ở nơi này của chúng tôi.”

Hắn biết về Hứa Minh không tính nhiều cũng không tính thiếu, biết thân thế của cậu không tốt thế nào, tuổi còn trẻ phải một mình ở bên ngoài dốc sức làm việc duy trì miếng cơm, tính cách có chút bốc đồng, còn có hơi bướng bỉnh, không biết khéo léo đưa đẩy, dễ dàng trêu chọc thị phi. Tình hình trước mắt này, dường như là đã đắc tội Ngô Hàn Giang, không biết mình cũng sẽ bị y xử trí ra làm sao nữa.

Ngô Hàn Giang nói với Hứa Minh đang nằm trên đất: “Cậu đứng lên đi.”

Hứa Minh có chút cố hết sức đứng lên, thắt lưng hơi hơi khom về phía trước, sắc mặt tựa hồ so với vừa rồi còn kém hơn.

“Vị nhân viên này của anh khi nãy dường như đã đắc tội với một vị khách, con trai của Lí Triều Dương, Trương quản lí có biết không?”

Nghe vậy, Hứa Minh giật mình nhìn Ngô Hàn Giang, Ngô Hàn Giang vẫn dáng vẻ lạnh lùng.

Trương quản lí không biết y có dụng ý gì, thành thực nói: “Lí Hàng, có biết, thường đến đây chơi.”

“Có thể liên hệ với hắn không?”

Trương quản lí do dự.

Ngô Hàn Giang lại nói: “Tôi khi nãy cũng đụng nhau với hắn, lúc đó hắn gấp rút vội vàng đuổi theo vị ca sĩ này, tôi thuận tay giúp hắn một việc, bảo vệ sĩ bắt cậu ta đến đây, khả năng hắn hiện tại còn chưa có đi, anh giúp tôi gọi điện thoại hỏi hắn một chút, hỏi hắn có muốn người hay không.”

Trương quản lí nào có phần cự tuyệt, ngoan ngoãn lấy điện thoại cầm tay ra, rất nhanh điện thoại chuyển đến, “Tiểu Hàng hả, ta là Trương thúc thúc của cậu nè, cậu vừa rồi có phải tìm một ca sĩ ở chỗ chúng ta không, gọi là Hứa Minh, bây giờ người khác giúp ta mang cậu ấy tới đây rồi, cậu có muốn đến đây không? Phòng 168.”

Nơi này toàn người nhiều tiền có quyền có thế, Hứa Minh dĩ nhiên trở thành thịt nằm trên thớt.

“Được! Tôi lập tức đến!” Điện thoại bên kia truyền đến thanh âm tiếp nhận hưng phấn lớn tiếng đến độ khiến tất cả mọi người trong bao sương đều có thể nghe thấy.

Mới Hứa Minh lập tức rút đi màu sắc, ánh mắt đột nhiên hoảng sợ, bỗng dưng con người cậu chuyển động, xoay người bỏ chạy, đáng tiếc đã sớm có vệ sĩ sẵn sàng dễ dàng bắt lấy, chặt chẽ giam cầm.

“Họ Ngô! Mẹ nó ông.....”

Vệ sĩ đâm một quyền vào bụng cậu, ngăn lại lời nói trong miệng cậu.

Hứa Minh ôm bụng đau đến không đứng nổi thất lưng.

Không bao lâu sau, Lí Hàng kích động đuổi tới, ngoài ý muốn thấy Ngô Hàn Giang, gọi một tiếng: “Ngô thúc thúc.”

Trương quản lí nói: “Tiểu Hàng, cảm ơn Ngô thúc thúc của cậu đi, y giúp cậu bắt người.”

“Cảm ơn Ngô thúc thúc.” Lí Hàng tuy có nghi vấn, nhưng việc cấp bách là phải giáo huấn Hứa Minh, hấn tiến thẳng đến trước Hứa Minh trong tay vệ sĩ, thô lỗ kéo tóc cậu, giơ cánh tay, chuẩn bị hung hăng cho cậu một cái tát.

Vệ sĩ ngăn cản, lúc này Lí Hàng mới ý thức được bản thân mình cần phải khuôn phép, lui về sau một bước.

Ngô Hàn Giang nhìn chằm chằm Hứa Minh đang nhú mi cắn môi, gương mặt biểu tình thống khổ, hỏi Lí Hàng: “Cậu ta làm sao mà đắc tội với cậu?”

“Ách.....” Lí Hàng nghĩ sẵn trong đầu, tự mình xoá đi vài đoạn, dự dõ không thành cho nên mới bắt ép, cường bạo, cường bạo không được còn bị đá trúng chỗ hiểm, sửa đổi là: “Tôi thấy cậu ta hát không tồi, mời cậu ta uống rượu, kết quả cậu ta không cho tôi mặt mũi còn ra tay đánh người, Ngô thúc thúc, chú phải chủ trì công đạo cho tôi a.”

Hứa Minh sớm đoán được hấn sẽ đổi trắng thay đen, nhắm mắt lại mặc cho số phận.

Ngô Hàn Giang tầm mắt xẹt qua áo sơ mi bị xé mở của Hứa Minh, trên cổ và trên ngực có hồng ngân khả nghi, trầm mặc giây lát, nói: “Người giao cho cậu, tùy cậu xử trí.”

Lí Hàng hận không thể vui mừng khôn xiết, ánh mắt toả sáng nhìn Hứa Minh, hung ác lại *** hèn.

Hứa Minh không thể tin mở to hai mắt, như là một tội phạm bị tuyên án tử hình, ánh mắt cậu không cam lòng mà tuyệt vọng. Theo bản năng tìm kiếm sự giúp đỡ, cậu chậm rãi nhìn về phía Ngô Hàn Giang.

Ngô Hàn Giang cũng nhìn cậu.

Hứa Minh không chế không được khoé mắt nóng lên, lúc này, vệ sĩ một tay lôi cậu đẩy về phía Lí Hàng.

Giữa lúc tuyệt vọng, Hứa Minh nửa đường nhào về phía Ngô Hàn Giang, như vậy được ăn cả ngã về không, thế cho nên vệ sĩ không kịp ngăn cản cậu.

“Bùm” Một tiếng, cậu ôm chân Ngô Hàn Giang quỳ trước mặt y, dùng hết sức lực có được, gắt gao ôm y, cứ thế Ngô Hàn Giang cảm thấy xương cốt phát đau, nhưng y lại ngăn cản vệ sĩ đang muốn tiến lên.

Hứa Minh thủy chung cúi đầu, không nói một lời.

Không khí thực trầm mặc, hoặc nên nói là ngưng trọng.

Mọi ánh mắt đều tập trung trên người Ngô Hàn Giang và thiếu niên đơn bạc dưới chân y.

Ngô Hàn Giang khom thắt lưng, nắm cầm thiếu niên buộc cậu ngẩng đầu lên.

Đôi mắt đỏ ngầu, lệ ở khoé mắt quật cường giây dựa, nhìn mà không thể hiểu được — đây là lần thứ hai y trông thấy, một lần là vào một tháng trước ở khách sạn Hoa Đô.

“Biết lỗi chưa?”

Giọng điệu Ngô Hàn Giang thường thường, lại lộ ra uy hiếp mãnh liệt.

Thời gian trôi qua rất lâu, lại tựa hồ không có bao nhiêu lâu, tiếng nói lộ ra ý tứ khuất nhục hàm xúc run run xuyên qua màng tai mỗi người.

“Biết..... lỗi”

“Nhớ kỹ, không có lần sau.”

Ngô Hàn Giang dễ dàng lấy chân ra, như một cơn gió đi lướt qua thân thể thiếu niên đang lung lay sắp đổ, trước khi rời khỏi phòng, y ra lệnh rõ ràng: “Thả cậu ta đi. Sau này ai cũng không được gây khó dễ cho cậu ta, nếu không chính là đang gây khó dễ cho Ngô Hàn Giang.”

Tổng Thành Trạch theo sát bước Ngô Hàn Giang rời đi, thấy sắc mặt đối phương không tới nỗi bị phá hư, thử thăm dò hỏi: “Thằng bé khi nãy.....”

“Đừng đề cập đến cậu ta nữa. Đêm nay đã như vậy, chúng ta hãy để ngày khác gặp lại.”

“Được rồi.”

Tổng Thành Trạch nhìn theo hướng Ngô Hàn Giang đi vào chiếc xe màu đen trên đường, xe rời đi nhanh chóng. Náo loạn một đêm cứ như vậy mà không giải quyết được gì, Tổng Thành Trạch cảm thấy mặc danh kỳ diệu (1). Về phần cái thằng nhỏ nọ thì càng mặc danh kỳ diệu hơn, lớn mật nhiệt tình thổ lộ với y..... Tổng Thành Trạch tận lực không dám tưởng tượng đến phương diện kia, chính là nhịn không được tò mò, đương nhiên, vô cùng có giới hạn, Ngô Hàn Giang nhân từ cũng không phải tùy tiện mà có thể thấy được một lần.

Một tháng trước, khách sạn Hoa Đô.

Ánh sáng vàng lợt khiêm tốn đẹp đẽ mà quý phái hoà lẫn cùng những ngọn đèn nê ông hỗn độn bên ngoài cửa sổ, cửa sổ thủy tinh ngăn cách thế giới bên ngoài ồn ào náo nhiệt, khúc dương cầm nhẹ nhàng như nước chảy, một nhóm người thân mặc chế phục bồi bàn màu đen bước chân thon hài, tao nhã đi lại vội vàng trên tấm thảm tím thẫm, trên gương mặt là một nụ cười mộc mạc lễ tiết đã được huấn luyện.

Trong số bọn họ, có một cậu trai với vẻ mặt vô cùng ngây ngô đa cảm, giờ phút này cậu đang nâng một cái khay to tướng, trên khay là một nồi canh, nhiệt khí nhẹ nhàng bay ra từ miệng nắp nồi khắc hoa văn.

Đích đến là gian phòng vip cuối hành lang, Hứa Minh ngoài ý muốn trông thấy một người đàn ông với thân hình cao lớn cường tráng mặc y phục đen đứng ở ngoài cửa, là vệ sĩ nhĩ, cậu đoán.

Lúc này, vệ sĩ nhìn lướt qua Hứa Minh, ánh mắt cực kỳ hung thần, khiến Hứa Minh hoảng sợ.

Đi đến trước cửa, Hứa Minh cũng không nhìn thẳng gã, nói: “Chào ngài, tôi mang thức ăn đến.”

“Cậu và người vừa rồi không phải cùng một người.”

Hứa Minh nhìn bằng nửa con mắt, giải thích nói: “Bởi vì vị vừa rồi đột ngột có việc, cho nên tôi thay hẳn đến đây. Không tin, ngài có thể dẫn tôi đến gặp quản lý ở đại sảnh bên kia, hẳn có thể chứng minh tôi không phải người xấu giả trang.”

Vệ sĩ hướng cậu phát phát tay, “Vào đi.”

Hứa Minh lúc này mới chuyển hết sức nặng của chiếc khay sang cho một bên tay, tay kia nâng lên gõ gõ cửa, lớn tiếng nói: “Chào ngài, phục vụ mang thức ăn đến cho ngài.”

“Mời vào.”

Cách cánh cửa gỗ nặng nề, một thanh âm nam tính trong trẻo nhưng lạnh lùng trầm thấp truyền đến.

Hứa Minh bỗng đứng trong lòng run lên, đẩy cửa ra, rồi đi vào.

Một nhà ba người vây quanh một chiếc bàn tròn thật to, nhìn là biết kẻ có tiền mặc quần áo thượng cấp, người mẹ và đứa con đang cúi đầu ăn cơm, đầu cũng không nâng. Nam chủ nhân ngồi ở một bên giúp người con bóc vỏ cua hơi hơi nâng cằm, bên dưới chiếc kính gọng bạc lạnh như băng, là đôi mắt sắc bén quét qua Hứa Minh liếc một cái.

Hé ra khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng cứng rắn lọt vào tầm mắt Hứa Minh, Hứa Minh vô ý thức cùng y tương giao tầm mắt, phút chốc như bị sét đánh, không nhúc nhích.

Gương mặt trước mắt này tồn tại trong bức ảnh chụp không tới ba tác mà cậu đã lấy ra nhìn ngắm vô số lần, bức ảnh là vật phẩm tùy thân duy nhất khi cậu còn là trẻ mồ côi bị vứt bỏ ở cô nhi viện, bức ảnh bị rách một góc bên dưới, ngoại trừ ở mặt trái có viết ngày sinh của cậu, còn lại thì không có dấu hiệu gì khác, Hứa Minh nhớ, cậu thiên kinh địa nghĩa (2) cho rằng đàn ông trong ảnh này là phụ thân, đây là bằng chứng duy nhất giúp cậu tìm phụ thân, cậu muốn tìm cha, tìm về thân thể của chính mình, tìm được nhà..... Về sau, trải qua rất nhiều chuyện, nhiệt huyết lúc ban đầu cũng dần phai nhạt.

Cậu dần dần phát hiện, cậu và người đàn ông trong ảnh, tướng mạo cơ hồ không có chỗ nào giống nhau. Có lẽ, nhiều năm chấp niệm như vậy chỉ là cậu một sương tình nguyện (3) — người nọ căn bản không phải phụ thân mình.

Giờ phút này, Hứa Minh nhin không được cẩn thận tỉ mỉ nhìn vào mắt người đàn ông. Là người thật ở ngoài đời thì sẽ có ảnh hưởng hơn với mong đợi khiến cậu rung động, nhiều năm qua áp lực tình cảm kích liệt bộc phát, mặc kệ y có phải là phụ thân mình hay không, loại cảm giác thân mật này mãnh liệt vô cùng, lay động lòng người.

Hứa Minh ngậy đại cả người.

Ngô Hàn Giang cảm thấy khác thường, ngẩng đầu, nhìn cậu trai đang đứng cách đó vài bước sợ run quan sát mình.

Đó là loại ánh mắt gì, cho dù Ngô Hàn Giang là người từng trải phong phú cũng vô pháp khám phá.

Ngô Hàn Giang không khỏi nổi lên vài phần lưu ý, gần đây thay đổi nhân sự trong tỉnh, y làm thính tỉnh một tay đứng đầu được người đề cử, đang nổi trội, thêm nữa ngày trước đã từng xử lý một người có thể lực, đắc tội một nhóm người, người muốn hãm hại y không thiếu, y gần đây xuất hành đều vô cùng cẩn thận, vệ sĩ không rời thân.

Thời gian dường như ngừng lại, Hứa Minh cảm thấy khoé mắt và cổ họng hết như bị lửa thiêu, không tự chủ được, cậu hơi hơi há mồm, trăm ngàn suy nghĩ trong lúc đó, hai chữ “Ba ba” cơ hồ sắp thốt ra.

Nhưng mà cậu nóng lòng nhin xuống.

Hứa Minh thu hồi ánh mắt, cúi đầu, chậm rãi hướng đến bên cạnh người nữ chủ nhân, cũng vụng trộm đánh giá nàng, bọn họ không giống nhau, cũng không có cảm ứng mãnh liệt như với người đàn ông kia.

Hứa Minh không sai biệt lắm xác định người này không phải mẹ của mình.

Dem khay đặt lên giữa bàn, chỉ có Hứa Minh tự mình biết hai tay của cậu đang phát run. Cậu tiếp tục lấy ba cái bát, múc một chén canh, đưa cho nữ chủ nhân gần mình nhất.

“Cám ơn.” Một câu giọng nữ thản nhiên.

“Không cần khách khí.”

Hứa Minh đứng giữa người mẹ và đứa con, múc thêm một chén, đưa cho đứa con.

“Cám ơn.”

Nghे thanh âm rõ ràng là đang ở giai đoạn bẻ tiếng của các cậu trai, Hứa Minh nhìn về phía cậu trai có lẽ là anh em cùng cha khác mẹ với mình.

Bọn họ một nhà ba người như vậy mới giống, vừa thấy chính là ruột thịt. Hứa Minh âm thầm nghĩ, nhất thời thất thần, tay bị sức nóng từ vành bát dội tới, phản xạ có điều kiện rút tay về, bát canh rơi tay, trong lòng nói: Không tốt!

Luôn luôn lưu ý cậu nên Ngô Hàn Giang rất nhanh đứng dậy vươn tay ngăn bát canh rơi, phòng ngừa nó rơi xuống trên người con mình. Cuối cùng bát canh ở trước mặt Hứa Minh chạm trúng mép bàn rơi xuống vỡ tan tành, nước canh nóng hổi vừa vắn chảy dọc theo đùi của Hứa Minh chảy tới ống quần, thớ vải mỏng manh không ngăn được nhiệt độ, Hứa Minh bị bỏng hô nhỏ một tiếng.

Vệ sĩ ở ngoài cửa nghe thấy động tĩnh bên trong tức thì mở toang cánh cửa, thu được ánh mắt không có gì đáng ngại của Ngô Hàn Giang mà lại lui ra ngoài.

Nữ chủ nhân kích động đứng lên, thấy con trai vô sự, cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi hỏi: “Dương Dương có bị bỏng không?”

Cậu trai nói không sao cả: “Không có việc gì.”

Nữ chủ nhân thoáng nhìn Hứa Minh một thân bị dính nước canh, tâm sinh không đành lòng hỏi: “Cậu không sao chứ tiểu huynh đệ?”

Hứa Minh cúi đầu, khoé mắt nóng rát, cậu liều mạng ức chế, cậu sợ bản thân mình sẽ khóc lên.

“Không, không có việc gì, thực xin lỗi, thật sự có lỗi.....” Nói xong bối rối ngồi xổm xuống, thu dọn những mảnh sứ vỡ rơi trên mặt đất. Nếu là bình thường, theo quy tắc hẳn là phải đi gọi người quét dọn đến, đồng

thời lập tức đổi nôi canh khác cho khách, thế nhưng tình huống lúc này không cho phép cậu bảo trì bình tĩnh, chân tay luống cuống cậu rất nhanh bị mảnh sứ vỡ cửa vào lòng bàn tay, máu tươi nhanh chóng chảy ra, dính đầy toàn bộ bàn tay, nhìn qua có chút khiến người ta kinh sợ, cậu nhất thời càng hết hoảng.

Đột nhiên cổ tay bị cầm, cậu ngẩng đầu, đối diện với gương mặt hé ra trách cứ.

Ngô Hàn Giang có chút thô lỗ kéo Hứa Minh từ dưới đất lên, nhú mày nhìn tay cậu tràn đầy máu tươi, giọng điệu nói với Hứa Minh nghe được rất là nghiêm khắc và chán ghét, “Tay chân vụng về, tập trung một chút đi.”

Hứa Minh không biết mình vốn là không nên tức giận, lập tức dùng sức vùng vẫy khỏi tay Ngô Hàn Giang, mảnh sứ vỡ trong tay vừa vụn xẹt qua lòng bàn tay Ngô Hàn Giang, khiến cậu nổi lên một trận cát tâm đau.

Đôi mắt Hứa Minh đỏ ngầu trừng y, “Không cần ông lo!” Tiếng nói đúng là run run. Nói xong cậu mở cửa bay nhanh ra ngoài, vô tình bị vệ sĩ ở bên ngoài bắt lại, không thể động đậy.

“Để cậu ta đi.” Ngô Hàn Giang lạnh lùng thốt ra, cúi đầu thấy lòng bàn tay lan tràn một đường đỏ bầm.

Vệ sĩ buông tay, Hứa Minh cũng không quay đầu lại chạy đi.....

Cậu không ngừng nghỉ chạy về căn phòng nhỏ bé của mình, nằm trên giường càng không ngừng thở dốc, phát hiện không biết khi nào thì nơi nơi đều là nước mắt đầm đìa.

Bạn cùng phòng của cậu Trịnh Khải là một IT dừng lại công việc giữa chừng, từ gian cách vách đi qua nhìn cậu, “Sao bây giờ cậu mới trở về, xảy ra chuyện gì?”

Hứa Minh bịt kín chắn, “Àm ỉ với khách một trận, bị nhà hàng đuổi việc rồi. Em không sao, muốn hảo hảo ngủ một giấc, anh đi đi, đừng lo lắng.”

Trịnh Khải nhìn cậu trong chốc lát, mới đi. Bọn họ cùng nhau thuê phòng gần một năm, cảm tình không tồi, Trịnh Khải xem cậu như em trai, sợ cậu ở bên ngoài bị người ta khi dễ.

Trịnh Khải đi rồi, Hứa Minh mới ló đầu ra nhìn ngọn đèn mờ nhạt, từ ngăn kéo lấy ra một quyển vở bằng da, rút một tấm ảnh cũ rách từ bên trong, ngọn đèn buông xuống, gương mặt người đàn ông trong ảnh trước sau lạnh lùng như một, cao cao tại thượng, ngoài tầm tay.....

“Ba ba.....”

Hứa Minh nở một nụ cười tự giễu, biểu tình lại như muốn khóc. Cậu hung tợn ném bức ảnh vào thùng rác.

Ngày hôm sau thức dậy, Hứa Minh nhìn bức ảnh đương nằm trong thùng rác, do dự thật lâu, vẫn giống như dĩ vãng nhất nó về, cẩn thận đặt vào quyển vở.

Cậu cực kỳ khinh bỉ hành vi của mình, lại bất lực thay đổi.....

P.s:

(3) mặc danh kỳ diệu: chuyện xảy ra không rõ nguyên nhân, khó hiểu.

(2) thiên kinh địa nghĩa: sự thật hiển nhiên phải thế.

(3) một sương tình nguyện: đơn phương, tự biên tự diễn.

3. Chương 3

Sau khi Ngô Hàn Giang rời khỏi, không biết đã qua bao lâu, trong phòng chỉ còn lại một mình Hứa Minh. Cậu vẫn còn duy trì tư thế quỳ rạp trên mặt đất, đột nhiên cậu nảy sinh hung tàn dùng sức đâm lên sàn nhà, rồi phát ra âm thanh nứt vỡ như dã thú.

Giống như du hồn trở về nhà, đã là nửa đêm. Vừa vào cửa, cậu liền tiến vào ổ chăn hỗn độn chuẩn bị vùi đầu ngủ, bỗng nhiên cậu giãy dụa đứng lên, kéo một thân cực độ mỗi một tiến vào phòng tắm eo hẹp, cậu không muốn mang những ấn ký dơ bẩn của Lí Hằng đi vào giấc ngủ.

Đứng tắm dưới vòi sen, Hứa Minh hồi tưởng đêm nay thật hoang đường.

Không nghĩ tới cậu thể nhưng lại hư hư thực thực gặp lại phụ thân của mình.

Mà lúc đó, cậu lại chật vật như thế, bị người ta truy đuổi chạy trốn chết.

Chẳng qua trong khoảng khắc trông thấy Ngô Hàn Giang, đột nhiên trong lòng cậu trở nên yên ổn, không hề sợ hãi, cậu có loại trực giác, Ngô Hàn Giang là người tốt, sẽ không thương tổn mình. Cho nên thời điểm Ngô Hàn Giang cố ý thả cậu đi, Hứa Minh cũng không quá cảm giác ngoài ý muốn.

Cậu không rõ xúc cảm trong lòng mình là gì. Có cảm kích, còn lại là hưng phấn mãnh liệt.

Khi đó cậu không kịp biết rõ mình hưng phấn cái gì, cậu chỉ biết mình nhất định phải nắm lấy cơ hội mong manh này. Nhờ khi còn trẻ đã trải qua kinh nghiệm mớ tóc, nên cậu đã rất dễ dàng trộm điện thoại di động của Ngô Hàn Giang, trốn ở bãi đỗ xe ngầm, hào hứng lên kế hoạch thực hiện cho các bước kế tiếp.

Nhưng Ngô Hàn Giang không cho cậu nhiều thời gian, đã liền gọi điện thoại tới.

Một khắc rung động đó khó có thể hình dung.

Đối phương hỏi cậu có mục đích gì.

“Tôi thích ông”

Trời mới biết miệng của cậu như thế nào mà lại phun một câu như vậy, nhưng các đoạn đối thoại kế tiếp cũng thuận lý thành chương (1), quý dị tựa như cậu đã sớm có chuẩn bị tốt kế hoạch lắm.

Đương nhiên cũng có những chuyện bất ngờ xảy ra ngoài kế hoạch, đó chính là cậu rất nhanh bị vệ sĩ phát hiện, hơn nữa bị đánh cho một trận. Sau đó cậu bị đưa đến trước mặt Ngô Hàn Giang. Cũng tốt, như vậy bớt việc. Lúc ấy Hứa Minh nghĩ thế, nhưng cũng bắt đầu có chút sợ hãi.

Sự thật chứng minh, Ngô Hàn Giang so với trong tưởng tượng của cậu đáng sợ hơn nhiều, y vậy mà muốn giao cậu cho cái tên khốn kia làm nhục mình.

Khi đó, Hứa Minh rõ ràng từ trong ánh mắt Ngô Hàn Giang đọc ra một ý tứ hàm xúc: Thừa nhận người nhỏ yếu, cúi đầu trước ta, ta thả một con ngựa cho người.

Xem đi, y chính là người như vậy, y quả nhiên là người như vậy. Từ lần đầu tiên trông thấy y, Hứa Minh chỉ biết Ngô Hàn Giang là một dã thú lãnh khốc kiêu ngạo, bề ngoài hết thấy, nắm trong tay hết thấy, không tha nửa điểm vi phạm.

Thời khắc mấu chốt, Hứa Minh là một người biết điều, cậu thỏa hiệp, cúi đầu, Ngô Hàn Giang cũng bỏ qua cho cậu.

“Phanh!” Hứa Minh hung hăng đâm vào vách tường, bọt nước văng khắp nơi.

Chết tiệt, cậu chỉ còn không đến chín tháng

Ba tháng trước, cậu phát hiện mình luôn bị chảy máu mũi, hơn nữa thân thể không thoải mái, thường thường hữu khí vô lực, vì thế chạy tới bệnh viện, sau khi bác sĩ hỏi tình huống của cậu, sắc mặt nghiêm trọng đề nghị cậu làm xét nghiệm máu. Kết quả xét nghiệm cho thấy, cậu mắc bệnh bạch cầu giai đoạn cuối, trừ phi tiến hành thay tủy, nếu không thì uống thuốc, trị liệu bằng hoá chất nhưng cũng chỉ có thể kéo dài thời gian sống không nhiều lắm.

Này trên cơ bản là bản án tử hình với cậu. Thứ nhất cậu không có thân nhân để ghép tủy, thứ hai chi phí thuốc men quá cao cậu không đủ sức, cho nên, cậu chỉ có thể chờ chết. Người ta gửi giấy báo bệnh tình nguy kịch, nói cậu sẽ không có đến thời gian một năm.

Hứa Minh cũng không có bao nhiêu đau buồn. Cuộc sống ngắn ngủi này của cậu, so với đại đa số người thì cậu đã trải qua nhiều điều nhân gian âm lạnh, cậu chán ghét và mệt mỏi. Nói cậu trời sinh không có người yêu thương, có lẽ cũng không phải là nói khoa trương đâu.

Cậu có hai tâm nguyện chưa có cơ hội hoàn thành, khiến cậu cảm thấy thoáng có chút không cam lòng, nhưng mà dù sao mỗi người khi còn sống đều có nhiều hoặc ít nguyện vọng không thể thực hiện. Trong đó có một điều, là cậu thủy chung không có biện pháp tìm được cha mẹ của chính mình, đây là tiếc nuối lớn nhất của cậu, bởi vì không có cha mẹ, khiến cậu cảm thấy bản thân mình tựa như một tảng đá bị đá văng đi. Điều còn lại, là mối tình đầu tốt đẹp của cậu, chuẩn xác mà nói là tình yêu đơn phương, chưa kịp nở hoa kết trái, thì đã héo rũ.

Đối tượng mối tình đầu của cậu là thầy giáo dạy đàn ghi-ta, cũng là đại ca ân nhân của cậu. Năm ấy mười bốn tuổi, cậu được viện cải tạo thiếu niên phóng xuất, thân không tiền cậu ở nơi thành thị ngựa xe như nước du dương một ngày, đến muộn thì đã đói đến độ hoa cả hai mắt.

Ôn Trạch vào lúc đó tựa như một thiên thần buông xuống thế giới của Hứa Minh.

Đường phố vốn ồn ào náo nhiệt, một thanh niên cúi đầu đàn ghi-ta ở trung tâm, yên lặng tự phát. Ánh đèn đường ảm đạm, người thanh niên tỏa sáng, khuấy động các ngón tay cầm đàn như có ma lực hấp dẫn tâm mắt của người khác.

Thanh âm đàn ghi-ta vô cùng uyển chuyển dễ nghe trấn an mọi cảm xúc lo lắng, làn điệu ảm áp rung động lòng người, Hứa Minh cũng bị hấp dẫn.

Vốn tưởng rằng hắn là hát rong, phát hiện trên mặt đất phía trước không có bầy hộp sắt đựng tiền, nhưng thật ra có hé lộ một tờ giấy trắng đề chữ, thì ra thanh niên ở đây biểu diễn là vì muốn quảng cáo lớp học đàn ghi-ta.

Một khúc chấm dứt, một tràn vỗ tay nhiệt liệt trong đám người bùng lên, cùng với tiếng thét chói tai của các cô gái — thanh niên bề ngoài đẹp trai cũng là một nguyên nhân hấp dẫn người xem.

Thanh niên ôm đàn ghi-ta đứng lên, cúi đầu chào cảm ơn, sau đó đem ánh mắt ở quét qua lại một cái trong đám người, không biết kích thích bao nhiêu tiếng lòng của các cô gái.

Hứa Minh cũng bị ánh mắt sáng ngời trong suốt của hắn nhìn chăm chú, tự biết hình tượng mình lôi thôi, tự ti cúi đầu, hận không thể lui vào đám người hoá thành bóng ma.

“Hoan nghênh các tiên sinh nữ sĩ có hứng thú đến lớp học đàn ghi-ta của tôi, không chỉ có học tập, mà còn có thể cùng tôi trao đổi, tôi chân thành hy vọng kết bạn với mọi người.”

Không ít người trẻ tuổi ghi lại địa chỉ của hắn, đám người dần dần tản ra, Hứa Minh cũng mất mát đi theo, bỗng nhiên sau lưng truyền đến tiếng gọi của người thanh niên: “Vị tiểu đệ kia, xin đợi một chút!”

Hứa Minh theo bản năng xoay người, chỉ vào chính mình, “Anh bảo tôi?”

Thanh niên cười gật đầu.

Hắn tươi cười ôn hòa tuần mỹ khiến gương mặt Hứa Minh ửng hồng lên. Vì phản ứng của bản thân mà xấu hổ, Hứa Minh tức giận nói: “Anh mới là tiểu đệ đệ.”

Phản ứng lại ý tứ trong lời nói của cậu, thanh niên xấu hổ mà cười cười xin lỗi, đi tới hướng cậu, “Tôi mới tới, đường xá không quen, nghe giọng nói của cậu là người địa phương, cậu có thể chỉ đường giúp tôi không, có thù lao.”

“Đồng ý!” Hứa Minh vội vàng cuống quýt nói, có tiền ăn cơm chiều là được rồi.

“Tôi còn chưa ăn cơm chiều, không bằng cậu dẫn tôi đến một nhà hàng vừa ngon vừa tiện nghi đi.”

Hứa Minh có chút chột dạ, cậu còn chưa có đến nhà hàng bao giờ mà, bắt quá cơ hội tốt không thể bỏ qua, cậu chỉ vào một nhà hàng phía trước nói: “Chỗ kia không tồi.”

Thanh niên nhìn theo ánh mắt của cậu, “Được, vậy thì chỗ kia.”

Đi vào nhà hàng, Hứa Minh hít ngửi hương khí tràn ngập không gian mà càng không ngừng nuốt nước miếng.

Sau khi vào chỗ ngồi, thanh niên đưa thực đơn cho Hứa Minh, “Đừng khách khí, tôi mời cậu ăn.”

Hứa Minh kinh hỉ nhìn hắn, ngập ngừng nói câu “Cám ơn”. Các món ăn trên thực đơn cậu cơ hồ hoàn toàn không biết, chỉ dựa vào hình ảnh nói tên món ăn, “Ngư hương thịt ti.” Nói xong chột dạ cúi đầu, sợ bị thanh niên nhìn ra sơ hở.

“Gọi thêm nữa đi.”

Hứa Minh ngẩng đầu, giao nhau cùng ánh mắt dịu dàng của thanh niên, khiến cậu cảm thấy xúc động rơi lệ.

“Vậy cung bảo thịt gà đi.” Hứa Minh làm bộ như vô tình nói.

Trong quá trình ăn cơm, Hứa Minh tận lực khống chế động tác bản thân, cố gắng đừng quá hung tàn.

Tổng cộng bốn món ăn một món canh, cơ hồ một tí cũng không dư thừa.

“Ăn no chưa?”

Hứa Minh đánh cái ợ no, ngại ngừng nói: “No rồi.”

“Hương vị thật không tồi, giá cũng phải chăng, cảm ơn cậu.”

Hứa Minh có chút không thể tin, người này cũng là quá tốt đi.

“Không có chi.” Cậu nói.

“Tôi gọi là Ôn Trạch, hai mươi hai tuổi. Còn cậu?”

“Hứa Minh, mười bốn.”

“Nếu không ngại, cậu gọi tôi là Trạch ca, tôi gọi cậu là Minh Minh đi.”

Hứa Minh nghĩ cũng tốt, cậu hận nhất bị gọi là Tiểu Minh, mặc dù có chút buồn nôn, nhưng cậu vẫn gật đầu đáp ứng, thấp giọng gọi một tiếng, “Trạch ca.”

Gọi như vậy đã được một năm.

Một năm đó, Hứa Minh một bên đảm đương làm trợ thủ của Ôn Trạch, một bên cùng hắn học đàn ghi-ta, vừa mới bắt đầu không bao lâu Hứa Minh biết Ôn Trạch là thấy cậu đáng thương cho nên mới thu lưu cậu, chỉ là bọn họ chưa nói toạc ra thôi.

Hứa Minh cố gắng làm tốt hết thấy để báo đáp Ôn Trạch. Cậu thành thạo nấu cơm làm việc nhà, sắp xếp tất cả mọi thứ gọn gàng ngăn nắp, cậu luyện đàn ghi-ta luyện đến hai tay chảy máu, cũng chưa từng có một khắc lười biếng.

Bởi vì cậu trời sinh chịu khó, trong khoảng thời gian ngắn đã thành thạo vững vàng, mặt khác Ôn Trạch phát hiện tiếng nói của cậu cũng thực không tồi, có thiên phú ca hát.

“Cậu hiện tại có thể đến quán bar nhận việc, tôi cam đoan sẽ có người nhận cậu, cậu có thể tự nuôi sống bản thân.”

Ôn Trạch vô tâm nói khiến Hứa Minh tinh thần ảm đạm thương tâm. Cậu mới mười sáu tuổi, có thể nhận việc, hay nói cách khác cậu có thể độc lập, không cần quần quít lấy Ôn Trạch nữa.

Nhưng mà, cậu sớm đã không muốn rời xa hắn. Ôn Trạch cho cậu nhà, là ngôi nhà cậu tha thiết ước mơ,

cậu nghĩ mình sẽ cùng Ôn Trạch sống như vậy qua cả đời.

Hứa Minh khắc chế không được tình cảm của bản thân, vào một đêm nào đó, vụng trộm hôn Ôn Trạch.

Cậu biết Ôn Trạch tỉnh, nhưng bọn họ đều làm bộ như không biết.

Không bao lâu, Ôn Trạch cáo biệt nói phải rời khỏi, Hứa Minh đại náo khóc lớn.

“Là trừng phạt em sao? Em đây sửa, được không?” Hứa Minh ôm một tia hy vọng cuối cùng.

Ánh mắt Ôn Trạch dịu dàng như trước, “Tôi thề là không phải trừng phạt. Cuộc đời của một người không nên cùng một người khác cột vào nhau, bất luận có sâu đậm với nhau bao nhiêu, thủy chung sẽ tách ra. Tôi trước đây đã nói qua với cậu, tôi từ mười sáu tuổi đã sống lưu lạc, đến nay không sai biệt lắm đã đi khắp nửa Trung Quốc, tôi còn muốn đi du lịch toàn thế giới, mà cái cậu cần là một gia đình cố định, tôi không có khả năng cho cậu ở lại.”

“Em đây đi theo anh, anh mang em theo với!”

“Tin tưởng tôi, cậu sẽ không thích loại cuộc sống phiêu bạt này đâu. Nếu có duyên chúng ta gặp lại, khi đó tôi mệt mỏi, cần một ngôi nhà, mà cậu vẫn như cũ chờ tôi như đã nói, thì chúng ta sẽ lại cùng nhau.”

Hứa hẹn như thế này, có người tin sao?

Ôn Trạch đi rồi, ngay cả số điện thoại cũng không để lại. Sau đó Hứa Minh cũng rời đi, đến một thành phố xa lạ.....

Lệ ở khóe mắt gợi nhớ ký ức trong Hứa Minh, cậu lấy sợi dây chuyền bằng bạc từ trong áo ra, là món quà sinh nhật đầu tiên của cậu, mười lăm tuổi năm ấy Ôn Trạch tặng cậu. Ánh sáng vào đêm mỏng manh, sợi dây chuyền sớm mất đi sự sáng bóng của lúc ban đầu mà phản xạ mờ nhạt, như tương lai u tối bất định của cậu.

Giữa thanh niên phiêu bạt không chịu trói buộc và thiếu niên ngây thơ năm đó, có hương vị của tình yêu sao?

Một điều khẳng định duy nhất là, đoạn chuyện cũ này cũng đủ để lại dư vị ám áp cả đời cho Hứa Minh.

P.s:

(1) thuận lý thành chương: sự việc hiển nhiên phải là như thế

4. Chương 4

Ngày hôm sau tỉnh lại, Hứa Minh đau nhức cả người, đầu óc choáng váng, hôm qua bụng bị thương lại đau như hỏa thiêu. Trịnh Khải sáng sớm phải đi làm, cậu vẫn nằm ở trên giường đến buổi chiều, khi trời chạng vạng mới miễn cưỡng gượng người đứng lên nấu mì ăn liền, cảm giác thoáng khôi phục chút sức lực. Cậu hiểu tình trạng của bản thân mình nhất, Hứa Minh biết cậu cách ngày tận thế ngày càng gần.

Buổi tối còn phải đến “Đông Phương Bất Dạ Thành” ca hát, Hứa Minh tắm rửa một cái, đi ra thấy di động có vài cuộc gọi nhỡ, đều là của Trương quản lí.

Rất nhanh đối phương lại gọi tới.

“Hứa Minh, cậu chừng nào thì đi làm?”

Hứa Minh nhìn nhìn đồng hồ báo thức, “Một tiếng nữa, quản lí.”

“Cậu động tác nhanh lên, trước tiên đến văn phòng của tôi một chuyến.”

Hứa Minh khó hiểu, bất quá việc này hẳn là cùng Ngô Hàn Giang không tránh khỏi có liên quan với nhau, Hứa Minh lại có chút hưng phấn khó hiểu.

Cậu dùng máy tính của Trịnh Khải lên mạng tra tra xét tư liệu về Ngô Hàn Giang, biết được y gần đây mới đến tỉnh A nhậm chức, trước kia y ở tỉnh C đảm nhiệm chức vụ.

Một giờ sau, Hứa Minh đứng ở văn phòng Trương Khánh Quốc.

“Quản lí.”

Trương Khánh Quốc ý bảo cậu ngồi xuống sofa, Hứa Minh chậm rãi nhập toạ.

Trương Khánh Quốc nghĩ thằng nhóc này quả nhiên không giống với những tiểu thanh niên bình thường, thủ hạ của hắn không người nào không dám khách khách khí khí với hắn, không giống như Hứa Minh hoàn toàn không đem hắn để vào mắt.

Trương Khánh Quốc đứng lên, đi qua bàn công tác đến trước mặt Hứa Minh, Hứa Minh ngẩng đầu, thần nhiên trực tiếp đối diện tầm mắt hắn, ánh mắt nói không hề gì, cũng không có sợ hãi.

Là ngựa con háo đá, Trương Khánh Quốc đánh giá như vậy.

“Cậu và Ngô Hàn Giang Ngô thánh trưởng có quan hệ gì?”

Chần chờ giây lát, trong đầu Hứa Minh vòng vo vô số khúc quanh, cuối cùng giọng điệu thoải mái mà nói: “Ông ta nha, chúng tôi là người yêu cũ.”

“Sách.”

Phỏng đoán của Trương Khánh Quốc có chút ngoài ý liệu. Phỏng đoán của hắn là thằng nhóc này quả nhiên cùng Ngô Hàn Giang có quan hệ, ngoài ý liệu là Hứa Minh thế nhưng thẳng thừng như vậy, người yêu cũ là để tùy tiện nói ra hay sao.

Sở dĩ phỏng đoán, là vì tình hình tối hôm qua ở trong mắt những người đứng xem, có thể nói là vừa quỷ dị vừa lại lộ ra mờ ám, lời nói của Ngô Hàn Giang mà đối với một tay già đời chuyện tình trường như hắn khi nghe được, thì hoàn toàn mang một ý nghĩa khác. “Biết lỗi chưa” câu này, ý tứ hàm xúc thực rõ ràng như là tình nhân đang trách cứ, câu kia “Ai cũng không được gây khó dễ cho cậu ta”, rõ ràng thể hiện rõ nghĩa “Tôi bảo kê cậu ta”. Bất quá, còn có một ít điểm đáng ngờ hắn không nghĩ ra, ví dụ Lí Hàng như thế nào lại đi chọc ghẹo vào.....

Hứa Minh chợt dạ tiếp tục hồ thủy hải khẩn (1): “Như thế nào, quản lí ông không tin tưởng mị lực của tôi sao?” Cậu tận lực bày ra dáng vẻ, điệu bộ *** dâng, dùng ánh mắt mị hoặc nhìn Trương Khánh Quốc, “Quyển rũ đàn ông, đơn giản là dựa vào công phu trên giường, quản lí ông cũng biết đi. Bất quá này tôi không có biện pháp biểu diễn với ngài, Ngô Hàn Giang sẽ xé xác tôi đó.”

“Cậu tốt nhất đừng liên lụy tôi.”

Căn cứ vào lý do của Hứa Minh trong việc này, thân là đàn ông Trương Khánh Quốc lại tin vài phần, hắn không khỏi quét qua quét lại vài cái trên người Hứa Minh. Rõ ràng là hé ra một gương mặt trẻ con ngoan ngoãn, lại dường như là một nhóc lưu manh đầu đường xó chợ mang theo khí chất kiêu ngạo, sắc mặt có chút tái nhợt suy yếu, nhưng đôi mắt xinh đẹp sáng ngời hữu thần, vừa tự đắc vừa chế giễu, bốn cợt, có loại dụ hoặc cảm dỗ riêng biệt, hắn nghĩ Ngô Hàn Giang đại khái là thích ăn cái dạng này đi.

Hứa Minh âm thầm lau mồ hôi, nói dối rất tiêu hao năng lượng, nhất là loại nói dối cấp bậc vũ trụ này.

Nhìn ra được nghi hoặc trong mắt Trương quản lí đã không còn thâm sâu như lúc ban đầu, cậu ra vẻ thoải mái mà cười, nói tiếp, “Quản lí, tôi biết ông không tin, tôi giải thích cho ông nghe. Tôi cùng Ngô..... Thánh trưởng quen nhau một tháng trước, đương nhiên, mối quan hệ ngầm này không nhiều người biết. Ngài nên tự hỏi xem, nếu tôi được bao dưỡng, vậy đi ca hát để làm chi? Bây giờ thời thế khó khăn, làm vợ bé cũng không dễ dàng, tỉ lệ thất nghiệp cao, nói không chừng ngày nào đó người ta bắt được thì sẽ bị thiên phú sở chỉ (2), tôi phải chừa cho mình một con đường lui a.”

Trương quản lí tỏ vẻ đồng ý.

“Cách đây không lâu y hiểu lầm tôi có mờ ám với người khác, chúng tôi âm ỉ một trận, ngày hôm qua y

đến ‘Đông Phương’ kỳ thật là vì muốn làm hoà với tôi, nhưng mà tôi còn giận, không để ý đến y, sau đó tôi bị Lí Hàng súc sinh kia dây dưa, bị y thấy, y lại hiểu lầm tôi ngoại tình, cho nên đánh tôi một trận, còn phạt tôi quỳ. Ông đừng thấy y thoát nhìn nghiêm khắc ghê gớm, nhưng kỳ thật có chút ngây thơ, ông nói chuyện với y là có thể nhìn ra, còn hù dọa tôi nói muốn giao tôi cho Lí Hàng xử trí, kết quả tôi nhận sai, y thu hồi mệnh lệnh đã ban, chuyện này tối hôm qua ngài hẳn là quá rõ ràng.”

Nghe hợp tình hợp lý, ngoại trừ một câu cuối cùng có lỗi ngôn ngữ. Trên cơ bản thì Trương Khánh Quốc tin, chẳng qua hình tượng Ngô Hàn Giang trong lời của Hứa Minh và trong ấn tượng của hắn có chút không giống nhau, chẳng lẽ khi lâm vào vòng tình đàn ông thường bị giảm thiểu chỉ số thông minh?

“Trước mắt chúng tôi còn đang chiến tranh lạnh, là như thế.” Nói nhiều tất có sơ hở, đến đây Hứa Minh đưa ra kết thúc.

“Là như thế?”

Trương Khánh Quốc có chút không chắc chắn. Ngày trước hắn có ý đồ gọi điện thoại cho Tống Thành Trạch để chứng thực, vừa mới mở đầu đối phương liền nghiêm túc từ chối hắn, cũng cảnh cáo hắn tránh bàn luận về chuyện riêng tư của Ngô Hàn Giang, nên hắn mới chỉ có thể tự tìm Hứa Minh để hỏi. Nếu lời Hứa Minh nói là thật sự, thì đây chính là một cơ tốt cho mối giao thiệp của hắn với Ngô Hàn Giang, “Đông Phương” lão tổng đắc tội một vị nhân vật, sẽ lập tức gặp phải nguy cơ bị đóng cửa, nếu có thể đặt giao tình cùng một nhân vật quan trọng của tỉnh như Ngô Hàn Giang, thì chỉ cần một câu đối phương, sự việc sẽ được giải quyết dễ dàng.

Nếu Hứa Minh nói là giả Vậy cũng không có gì tổn thất, chỉ lời không lỗ, sao lại không làm!

Trương Khánh Quốc lập tức thay đổi một gương mặt hòa ái, nói lời thành khẩn với Hứa Minh: “Tiểu Minh a, Trương ca khuyên cậu vài câu, thân phận Ngô thánh trưởng không đơn giản, nói vậy cậu cũng hiểu, bao nhiêu người muốn nịnh bợ cũng không thấy được mặt, cậu đừng đang được phúc mà không biết phúc, nên biết vừa phải, nên nhận lỗi thì nhận lỗi, khiến người ta vui vẻ, lợi lộc còn không phải thuộc về cậu sao.”

Hứa Minh cố nén tức giận khi bị gọi là “Tiểu Minh”, gật gật đầu.

“Nói đến chuyện này, tôi phải nói cho cậu một tin không tốt, Đông Phương chúng ta, chỉ sợ không lâu sẽ đóng cửa, a.”

“Vì sao?”

“Ông chủ đắc tội người khác, Đông Phương có khả năng bị niêm phong. Tiểu Minh a, Trương ca cũng không vòng vo với cậu, tôi coi cậu là một thằng nhóc trưởng nghĩa, cho nên mới nói những lời này với cậu, tính ra cậu cũng là người của Đông Phương, thời gian này khó khăn, cần phải giúp ông chủ một phen. Chuyện này đối với Đông Phương mà nói là chuyện sống còn, nhưng đối với Ngô thánh trưởng mà nói, chỉ là một bữa ăn sáng. Nếu cậu có tâm nói giúp một phen, tìm cơ hội thích hợp đề cập với y, chỉ cần y nói mấy câu công đạo xuống dưới, sự tình sẽ liền được giải quyết. Về sau Đông Phương dựa cả vào cậu, chỉ cần nó còn một ngày, thì sẽ còn địa vị của cậu! Chúng ta cùng nhau thực hiện, cậu nghĩ thế nào?”

Hứa Minh đã sớm đoán được Trương Khánh Quốc tính toán muốn cậu nịnh bợ Ngô Hàn Giang, quả thực là như thế, trong lòng mừng thầm, một hơi đáp ứng: “Không thành vấn đề. Chẳng qua là sau tối hôm qua, tôi gọi điện thoại cho y mà y vẫn không tiếp, tôi đang phát sầu nè. Nếu không, trước đợi qua vài ngày, chờ y bình tĩnh yên lặng trở lại, sau đó ngài một lần nữa thông qua bằng hữu của ngài, chính là vị ở bao sương tối hôm qua, ngài hẹn ông ta đến đây, bảo cho hai chúng ta một lối thoát cuối cùng. Đến lúc đó tôi sẽ hảo hảo dụ dỗ y, sau đó thuận tiện nói chuyện của ngài, ngài nói xem.”

Trương Khánh Quốc lo lắng một chút, “Thì tính như vậy đi.”

Một tuần sau, Trương quản lý liên hệ hẹn Tống Thành Trạch.

Có lẽ ông trời muốn giúp hần, Trương quản lý gọi điện thoại qua, đầu dây bên kia cho thấy Tống Thành Trạch rõ ràng là đang ở trạng thái uống say, mà một người đàn ông say rượu thường có đặc điểm thích khoe khoang nói mạnh miệng, Trương quản lý dựa vào mối quan hệ đồng nghiệp giữa Ngô Hàn Giang và Tống Thành Trạch mà thỉnh cầu, không phí bao nhiêu vô mồm, Tống Thành Trạch lớn đầu lưỡi liền một hơi đáp ứng.

Trương quản lý sợ Tống Thành Trạch ngày hôm sau không giữ lời, cố ý gọi điện thoại lần nữa để dặn dò hần. Tống Thành Trạch vì mặt mũi, đành phải ngậm bồ hòn, kiên trì tìm tới Ngô Hàn Giang.

Ngô Hàn Giang vừa kết thúc công việc bàn giao, tạm thời rảnh rỗi trong chốc lát, y một bên tiếp nhận điện thoại của Tống Thành Trạch, một bên cầm bản báo cáo điều tra tỉ mỉ về Hứa Minh mà bí thư vài ngày trước giao cho y xem, y rất nhanh thoáng xem sơ lược qua một lần, cơ bản biết những chuyện Hứa Minh trải qua trong mười bảy năm này.

Hứa Minh lúc còn nhỏ được cô nhi viện thu dưỡng, đến mười hai tuổi bởi vì kinh tế của cô nhi viện gặp khó khăn, bị giải tán, lưu lạc trong xã hội, bị một tập thể trộm cướp bắt buộc huấn luyện cậu thành một tên móc túi, một năm gây án, sau đó bị cảnh sát bắt, bị đưa vào viện cải tạo thiếu niên, một năm sau phóng xuất, lại lưu lạc đầu đường. Thực may mắn được một thanh niên dạy đàn ghi-ta thu lưu một năm, lúc mười sáu tuổi thì đến tỉnh A, làm người đưa hàng, phục vụ sinh, làm ca sĩ lần lượt ở vài quán bar, năm trước bắt đầu mỗi đêm đều ca hát cố định ở Đông Phương, có bạn cùng phòng thuê là Trịnh Khải.

Năm Hứa Minh mười sáu tuổi đều ở ngoài thành phố B cách xa ngàn dặm, Ngô Hàn Giang chỉ khi đi công tác có ghé ngang qua đó, nhưng ngay cả dừng lại cũng chưa từng. Về phần hai năm nay Hứa Minh ở thành phố A này, hành tung đều có thể tra ra, cũng không có dấu vết gì để lại biểu hiện cậu có chỗ bất thường.

Ngoại trừ quá trình trưởng thành có chút phức tạp, tựa hồ không có điều khả nghi, ngoại trừ một điều, xuất thân không rõ, cha mẹ không rõ, thì cái này cũng được xem như là điểm đáng ngờ.

“Hàn Giang, đêm nay cậu có rảnh không?” Tống Thành Trạch xả trong chốc lát rót cục cũng tiến vào vấn đề chính.

Ngô Hàn Giang chính nhìn chằm chằm ảnh chụp của Hứa Minh trên bản báo cáo mà ngăn người, “Có chuyện gì nói đi.”

“Lần trước ở ‘Đông Phương’ Trương Khánh Quốc cậu còn nhớ rõ hần đi, hần nhờ tôi tìm cậu bàn bạc công việc, có lẽ là chuyện Đông Phương đặc tội có khả năng bị đóng cửa, nếu đêm nay cậu rảnh, đi xem đi được không?”

Ngô Hàn Giang trong đầu lập tức dần hiện ra gương mặt bất hảo mà quật cường của Hứa Minh, ần ần cảm thấy tiểu tuỷ kia và việc này không tránh khỏi có liên quan với nhau.

“Bảo hần điện thoại cho tôi, nói thẳng là được.”

“Hần mời cậu cần phải đi xem, cậu coi như nể mặt mũi tôi.”

Cái này Ngô Hàn Giang lại khẳng định vài phần, “Mặt mũi của cậu trong tưởng tượng của cậu lớn như vậy à.”

Tống Thành Trạch xấu hổ cười cười, “Hơn nữa cậu thấy chiếc bình thanh hoa từ (3) thời Tống của tôi thế nào, đủ chưa?”

“Miễn cưỡng đi.” Mẹ của Ngô Hàn Giang có sở thích sưu tầm đồ cổ, thích thanh hoa từ, Ngô Hàn Giang cùng Tống Thành Trạch thảo luận với nhau một lần thì xong, lần này xem như nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

“Cứ quyết định như vậy đi, buổi tối cậu trực tiếp đến Đông Phương.”

Gác điện thoại, Tống Thành Trạch thịt đau một trận, nghĩ tuyệt đối phải đem vụ tổn thất này mà tìm Trương Khánh Quốc đòi lại cả vốn lẫn lời.

P.s:

(1) hồ thối hải khẩn: nói lung tung, vô căn cứ.

(2) thiên phu sở chỉ: bị tất cả mọi người chỉ trách, phỉ báng.

(3) thanh hoa từ: blue-and-white porcelain, gốm sứ trắng men thời cổ

5. Chương 5

Được Trương quản lí báo cho biết Ngô Hàn Giang đêm nay sẽ đến, Hứa Minh cảm giác sự việc thuận lợi đến không thể ngờ.

Thượng đế muốn người diệt vong, tất nhiên sẽ khiến người điên cuồng. Hứa Minh suy tính bất cứ giá nào. Hai ngày trước từ phòng khiêu vũ bán thuốc lắc nghe nói nơi ấy có làm ra loại thuốc kích tình rất hiệu quả, nhân cơ hội Ngô Hàn Giang đến đây chuẩn bị bỏ thuốc y, lại quyền rũ y một phen, thừa cơ bắt y.

Chính cậu cũng biết xác suất thành công rất nhỏ, cho dù thành công, cậu cũng sẽ có khả năng bị Ngô Hàn Giang trừng trị thê thảm, nhưng cậu muốn thử một lần, ít nhất có thể khiến y không chịu nổi một hồi, cũng coi như hòa nhau một ván.

Lúc Trương quản lí đi nghênh đón Ngô Hàn Giang, Hứa Minh vì y mà chuẩn bị gian bao sương chờ đợi. Ở khe hở đai lưng cậu giấu hai viên thuốc kích dục nhỏ, rồi khẩn trương chờ mong tưởng tượng đến bộ dáng Ngô Hàn Giang cầm dục nồng hậu hơi thở đàn ông kia bị kích động mà phát tình.

Ngô Hàn Giang dùng qua cơm chiều mới đến, Trương Khánh Quốc biết đại nhân vật đều bề bộn nhiều việc, hơn nữa người ta vợ chồng son một tuần rồi không gặp, nên ở dọc đường nghênh đón y mà nịnh hót luyện thuyên, nhân tiện nói chuyện của Đông Phương, sau đó dẫn y vào bao sương, lại không cùng y đi vào, mà là ở cửa nói: “Ngô thánh trưởng, bên trong là vì ngài chuẩn bị kinh hỉ, thỉnh ngài hảo hảo hưởng thụ, có cần cái gì, cứ gọi tôi đến, chúc ngài có một đêm vui vẻ.” Nói xong ánh mắt mờ ám ở cửa trước nhẹ nhàng bay bay, cho các nàng tiếp viên lui đi.

Ngô Hàn Giang nhướn mày, ý bảo vệ sĩ mở cửa.

Vệ sĩ đẩy cửa ra, đi vào nhìn xung quanh trước, bên trong bố trí có thể so với khách sạn phòng tổng thống, khắp nơi xa hoa lộ ra mờ ám, thảm màu đỏ, bồn tắm lộ thiên lớn đắm chìm trong ánh sáng đèn đuốc thành thị, giường lớn kingsize, giường mạn sa mỏng, sofa rộng cực lớn, cùng với, Hứa Minh ngồi trên sofa ăn anh đào.

Lại là thằng nhóc này?

Vệ sĩ có chút đau đầu quay đầu thăm dò ý kiến nhìn Ngô Hàn Giang.

Ngô Hàn Giang đi vào phòng, cũng phát hiện Hứa Minh một thân trang phục màu đen. Hắn mặc trên người áo sơmi đen quần dài đen, có nồng đậm hương vị dụ hoặc, một đôi chân trần trắng nõn xinh đẹp dẫm nát thảm đỏ, tay niết một viên anh đào tiên diễm ướt át bỏ vào miệng, đầu ngón tay nhiễm nước anh đào đỏ sẫm, khắp nơi biểu lộ mười phần ý tứ quyến rũ.

“Kiểm tra các nơi một chút.” Ngô Hàn Giang ngồi xuống sofa.

Hứa Minh muốn tới gần y, bị vệ sĩ kéo đến soát người, Hứa Minh bị bàn tay to thô lỗ của hắn sờ soạng một hồi, giận mà không dám nói gì chỉ có xem thường.

Vệ sĩ cho Ngô Hàn Giang một ánh mắt an toàn, Ngô Hàn Giang ý bảo gã thả Hứa Minh ra.

Hứa Minh lúc này lớn mật ngồi xuống cùng Ngô Hàn Giang.

Vệ sĩ rất nhanh mà cẩn thận kiểm tra từng chỗ một, báo cáo Ngô Hàn Giang không có điểm nào khả nghi, Ngô Hàn Giang cho gã lui.

Trước khi đi vệ sĩ lo lắng nhìn Hứa Minh liếc mắt một cái, Hứa Minh đặc ý làm mặt quỷ với gã, khiến Ngô Hàn Giang cảm thấy tiểu quỷ này có mười phần ngây thơ.

Nhìn biểu hiện của Trương quản lí, Ngô Hàn Giang không sai biệt lắm đoán được thủ đoạn của Hứa Minh, muốn cùng chơi đùa một chút với cậu bé tự cho là mình thông minh lại khôn vặt này, vẫn có thể coi như đây là một tiết mục giải trí, lần này y đến Đông Phương, nguyên nhân y để mặc cho Hứa Minh giờ này khắc này ngồi kề cạnh mình, chính là, nếu thiếu niên này thực sự có mục đích tiếp cận y, như vậy y sẽ rộng mở đại môn mời cậu tiến vào, đây là phong cách trước sau như một của Ngô Hàn Giang, nói trắng ra chính là: Muốn chơi đùa với ta, vậy thì ta cùng mi chơi, đùa chết mi mới thôi.

Vệ sĩ đi rồi, Hứa Minh ngược lại càng khẩn trương, bởi vì cậu cách một con báo tùy thời sẽ phát uy chỉ có mấy li, bất cứ lúc nào cậu cũng có nguy cơ bị cắn đứt yết hầu.

Một chút động tác nhỏ nhất hay một chút cảm xúc biểu hiện của cậu đều dừng lại trong mắt Ngô Hàn Giang, cậu khẩn trương, cậu bất an, cậu phô trương thanh thế, khiến Ngô Hàn Giang cảm thấy, có lẽ cậu nhóc này không hề phức tạp như trong tưởng tượng của mình.

Đã trải qua nhiều cảnh quan trường tranh đấu gay gắt, người lừa ta gạt, nhìn ai cũng đều là khả nghi, Ngô Hàn Giang nghĩ, có lẽ có đôi khi nên nhắm mắt lại, tự lấy tâm mình đi cảm thụ, phán đoán.

Cậu trai trước mắt mặc dù có sừng mắt với đường cong tuấn mỹ nhưng lại khó thoát khỏi nét ngây thơ, trong đầu không tự chủ được hiện ra đủ loại oán hận của cậu, sợ hãi, quật cường, biểu tình khuất nhục, nhất là khi cậu cau mày, nhắm chặt hai mắt, gương mặt trắng bệch, nghĩ đến việc này, Ngô Hàn Giang nhẹ nhàng hỏi một câu: “Vết thương lần trước đã ổn chưa?”

“Uống rượu đi.”

Hai người cơ hồ đồng thời nói.

Lời vừa ra khỏi miệng, Ngô Hàn Giang có chút ngoài ý muốn, nghĩ đứa bé trai này đại khái là so với con trai nhà mình cùng lắm cũng lớn hơn khoảng hai tuổi đi. Số trời đã định là như thế, y tuy rằng làm việc quả quyết lạnh lùng, nhưng không tới nỗi vô tình máu lạnh.

Mức độ khiếp sợ của Hứa Minh so với Ngô Hàn Giang lớn hơn vài lần, cậu xoay qua vừa lúc đối diện với gương mặt người đàn ông gần trong gang tấc đang nhìn chăm chú vào mình, ánh mắt kia chưa nói tới dụ dỗ, chỉ có thể xưng được với bình tĩnh vô ba, nhưng lại sâu kín khiến cậu rung động, khiến cậu nhất thời đã quên mất việc mình phải dụ dỗ Ngô Hàn Giang uống rượu mà nhân cơ hội đó bỏ thuốc y, cũng quên mất mục đích đêm nay của bản thân.

Đây là lần đầu tiên bị y nhìn chăm chú như vậy, lần đầu tiên được y quan tâm, lần đầu tiên cùng y thân mật kề cận, người này tựa như là phụ thân suốt mười bảy năm mà mình tìm kiếm.

Đáng ghét, đến tận cùng ông có phải hay không.....

Hứa Minh mạnh mẽ xoay đầu quay đi, cúi đầu, hai bàn tay vô thức nắm chặt.

“Đỏ mặt cái gì?”

Ngô Hàn Giang tránh không đề cập tới cảm xúc dao động rõ ràng của cậu, nhìn bờ má cậu chậm rãi đỏ lên, theo bản năng hỏi.

Phảng phất như chọc ghẹo, đùa tình.

Cái này khiến lỗ tai Hứa Minh cũng nhảy đỏ lên, cậu không cam lòng yếu thế quay đầu trừng mắt nhìn Ngô Hàn Giang liếc một cái, ánh mắt rõ ràng đang nói “Tôi chán ghét ông!”

Giống bé hổ giấy.

Loại biểu tình ngây thơ này tựa như lúc con trai còn học sơ trung, Ngô Hàn Giang về sau cũng ít gặp qua, đương nhiên, vì y không cơ hội để gặp, hàng năm đi công tác ngoài tỉnh, một năm về nhà không được mấy lần, con trai từ nhỏ lớn lên bên cạnh ông bà, tính tình cực kỳ giống y, lúc bé đã độc lai độc vãng, ngược lại yêu thích tự do. Về phần mẹ của đứa con, vợ y, là một nhà khoa học trọng điểm được quốc gia bảo vệ danh tính, thời gian ở nhà nhất định so với y không nhiều. Gần đây, Ngô Hàn Giang được điều về tỉnh A, mới dần dần liên lạc với con trai nhiều hơn một chút, chỉ là ở nhà cũ, con cháu nhiều, Ngô Hàn Giang ngại phiền, mua ngôi biệt thự khác để ở, vợ và con trai thỉnh thoảng ra vào. Trong mắt người ngoài, một nhà bọn họ xem như kỳ ba (1).

“Nhìn tôi chăm chăm làm chi vậy, muốn chơi tôi?” Hứa Minh kỳ thật chịu không nổi Ngô Hàn Giang nhìn mình chăm chú, nhưng cậu không thể để mặt mũi thua thiệt, vì thế tận lực dùng ánh mắt quyến rũ người nhìn y.

“Cậu không phải là ca sĩ sao, ca hát đi.”

Ngô Hàn Giang ngoài dự đoán cầm lấy chiếc điều khiển, mở TV trên tường, chọn hình thức karaoke, ánh sáng rực rỡ lập tức tràn đầy khắp gian phòng.

Con tôm?! Đoán là cái này hoàn toàn giống với Hứa Minh.

Ở nơi ngọn đèn bao phủ, Hứa Minh không hề giống vừa rồi mà trở nên khẩn trương, mới phát hiện trên người sớm ra một tầng mồ hôi.

Quang ảnh biến đổi, Hứa Minh không tự chủ được nhìn về phía người đàn ông. Không thể phủ nhận, người đàn ông này có sườn mặt anh tuấn cực kỳ, phù hợp với ảo tưởng mười bảy năm qua của cậu, cái thực tế này còn siêu việt hơn.

Ý thức được ánh mắt bản thân quá mức lộ liễu, Hứa Minh thu hồi tầm mắt, che dấu nói: “Tôi biểu diễn giá rất cao.”

Ngô Hàn Giang khẽ cười cười, “Tính là tiền thuốc men cho vết thương lần trước của tôi đi.” Nói xong đưa microphone cho Hứa Minh, “Hát nhẹ nhàng một chút, tôi nghỉ ngơi trong chốc lát.”

Nói xong, tựa lưng lên sofa, tháo mắt kính cất vào túi áo sơ mi, nhắm nhéo mi tâm, cứ như vậy nhắm mắt lại.

“Nè ông.....”

Tình hình này hoàn toàn không đúng a a a a..... Hứa Minh trong lòng rít gào. Cậu cảm thấy bản thân mình hoàn toàn bị Ngô Hàn Giang dắt mũi đi, thật sự rất bị động.

Đợi đợi chút, tiền thuốc men? Hứa Minh hồi tưởng lại sự việc mấy ngày trước đó, hình như có chút ấn tượng, được rồi, cậu thừa nhận nhưng cậu không phải cố ý.

“Thật nhỏ mọn, thích thù dai như vậy.” Hứa Minh than thở, sau khi chọn đi chọn lại mấy bài hát, mở microphone.

Âm nhạc vang lên, Hứa Minh trong nháy mắt rơi vào một thế giới vô cùng tự do, thế giới thuộc về riêng cậu, quên đi hết thấy chung quanh, không có phiền não, không có thống khổ, cô đơn giấu kín cũng không thấy.....

Tiếng ca thực trong trẻo thuần khiết, giống tuyết mùa đông hòa tan thành dòng suối, yên lặng, có giai điệu.

Ngô Hàn Giang mở to mắt, theo góc độ của y, có thể nhìn thấy một phần tư sườn mặt của Hứa Minh. Khuôn mặt trắng nõn, mũi thẳng đẹp, lông mi mỏng dài, môi nhạt mở ra khép lại, đó là một cậu trai hoàn toàn xa lạ, điềm tĩnh, lại khó nén cô đơn, bi thương.

Cậu, đến tột cùng là ai.....

Hứa Minh hát vài bài, khô cổ họng, cầm lấy ly nước trắng trên bàn uống, mà bình rượu vang đỏ kia với ý đồ đen tối thì còn hoàn hảo chưa tổn hao gì.

Muốn đối nghịch với y, khiến y bị dục vọng tra tấn mà không chịu nổi, hy vọng y sẽ không thanh tỉnh được, nhưng kế hoạch bỏ thuốc y cơ hồ bị xua tan mất. Vì vậy với người đàn ông này, kỳ thật cũng không thể

làm gì y, giống lần trước, hay lần trước nữa, cậu hoàn toàn có thể ác độc y hơn nữa, nhưng cậu đã không làm.

Được rồi, Hứa Minh thừa nhận cậu kỳ thật vì một câu “Vết thương đã ổn chưa” kia mà bị thu phục, chỉ là một câu nhẹ nhàng bằng quơ.

Ông già này thực gian xảo.

Tâm Hứa Minh bỗng nhiên bình tĩnh trở lại.

Cậu xoay người nhìn Ngô Hàn Giang.

Ngô Hàn Giang hô hấp có quy luật, giống như đang thiền miên (2). Mắt kính bị tháo xuống, nét anh tuấn của y không hề che giấu bày biện ra, hơn nữa thiếu vài phần bất cận nhân tình (3).

Hứa Minh lặng yên không một tiếng động tới gần y.

So sánh Ngô Hàn Giang và người trong bức ảnh chụp của mười bảy năm qua, ngoại trừ ngũ quan càng anh tuấn thành thực, còn lại thì không có thay đổi gì quá lớn, làn da tuổi trẻ rắn rỏi, coi như năm tháng chưa từng trú lưu. Hứa Minh bắt cầu ngôn tiếu (4) mà kết luận.

Hứa Minh cứ như vậy cơ hồ không chớp mắt nhìn chăm chăm gương mặt người đàn ông, ước chừng qua vài phút, rất tham lam, không biết thỏa mãn, như là dùng cả cuộc đời để khắc ghi trong lòng.

Tầm mắt không biết khi nào chuyển qua đôi môi lạnh lẽo.

Tình cảm không thể phủ nhận.

Ma xui quỷ khiến, Hứa Minh chậm rãi đem môi của chính mình tiếp cận.

Ngô Hàn Giang không hề báo trước mở to mắt, Hứa Minh hoảng sợ, phản xạ có điều kiện thối lui về sau, cậu không cam lòng mà cắn giận trừng mắt qua, nhưng gương mặt đỏ bừng làm chậm lại khí thế của cậu.

Ông già đáng ghét.

.....

Ngô Hàn Giang ngồi thẳng lưng, mang kính vào, thản nhiên nói: “Cậu nên cảm thấy may mắn vì tôi tỉnh kịp lúc, bằng không, cho cậu đêm nay chỉ có thể bò mà đi ra ngoài.”

Hứa Minh không biết trời cao đất dày, trêu đùa y, “Ông thực dữ dội nha, có thể làm tôi đến độ không đứng dậy nổi luôn.....”

Ánh mắt Ngô Hàn Giang cực lạnh mà nguy hiểm ngăn chặn lời nói của Hứa Minh.

“Đừng được một tắc thì lại muốn tiến thêm một thước, tôi có cả trăm kiểu để tra tấn cậu, tùy tiện dùng một cái cũng đủ để cậu muốn chết mà không được!”

Bị nghiêm khắc răn dạy như vậy, Hứa Minh cũng nổi điên lên, nhớ tới những tháng ngày mình đã phải ném trải đau khổ, tủi thân của mười bảy năm qua đồng loạt bùng lên.

Cậu gần như hét rống: “Đến! Ông cứ việc làm đi! Cứ việc lấy nước canh nóng tạt lên người tôi, bảo vệ sĩ của ông đập tôi một trận, hoặc là giao tôi cho tên khốn Lí Hàng, để hắn cưỡng *** tôi, cuối cùng diệt khẩu? Tôi nói cho ông biết, ông đây không sợ, dù sao cũng không còn bao lâu..... Bất quá ông yên tâm, ông đây thành quỷ cũng sẽ không buông tha ông! Ông là đồ cầm thú! Đồ cặn bã! Khốn nạn! Tôi chúc ông bị thiên lôi đánh, ra ngoài bị xe đâm chết, bị chậu hoa rơi trúng chết, ăn cái gì thì cũng bị nghẹn chết, làm tình, làm đến giữa chừng thì thích quá mà chết! Ặ không, vậy thì tiện nghi cho ông rồi, ông nên bị bà xã của mình ngoại tình mà chết tức tưởi!”

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời Ngô Hàn Giang bị người ta giáp mặt say sưa hả hê mắng chửi, dấm mắng xối xả vào mặt mình, không những phỉ nhổ mình thê thảm, mà còn trù mình chết, thiếu điều muốn giết mình. Nếu mà bây giờ có khẩu súng trong tay, y tin chắc là mình sẽ không ngần ngại gì cho thẳng nhóc to gan lớn mật này một viên đạn.

Quả nhiên là không nên thông cảm cho con mèo hoang bất cứ lúc nào cũng có thể giương nanh múa vuốt với người.

Sắc mặt Ngô Hàn Giang từ âm trầm biến thành đen thui, lúc này vệ sĩ nghe được tiếng động nên mạnh mẽ đẩy cửa tiến vào, sau khi đón nhận ánh mắt muốn giết người của Ngô Hàn Giang thì yên lặng lui đi ra ngoài.

Ngô Hàn Giang nhìn gương mặt đỏ bừng của Hứa Minh, đôi môi run run, sau khi trông thấy đôi mắt nhìn như hung ác kia thể nhưng kỳ thực lộ ra vài phần tủi thân, thì trong một tích tắc sự tức giận liền chìm xuống. Nơi nào đó mềm mại trong lòng, giống như bị đâm một nhát.

Bỗng dưng, y cảm thấy buồn cười, “Nói tôi thù dai, cậu so với tôi còn thù dai hơn. Lần đó khiến cậu bị bỏng? Tôi có thể bồi thường cho cậu.”

Khi y nói, giọng điệu dịu dàng mà trước giờ chưa từng có, thái độ dung túng nhân nhượng này cũng hiếm thấy, nói năng không khoa trương, cho dù là đối đãi với con của chính mình, cũng rất ít khi trở nên như vậy.

Cái gọi là vô quýt dày có móng tay nhọn, chung quy ra là như vậy.

“Ông đây không ham mê của lạ!”

Hứa Minh ngửa đầu cứng cổ hít cái mũi, bức nước mắt chảy ngược trở về. Đường như rất hạ quyết tâm, cậu tuyệt nhiên nhìn Ngô Hàn Giang, tựa hồ đã chết tâm.

“Ngô Hàn Giang, từ nay về sau chúng ta cả đời không qua lại với nhau. Tạm biệt!”

P.s:

(1) kỳ ba: xinh đẹp, vô cùng xuất chúng, hiếm thấy, đặc thù.

(2) thiên miên: thiên là ngắn, ít ; miên là ngủ ; ý nói giấc ngủ không sâu

(3) bất cận nhân tình: xa cách, không thích gần gũi với mọi người, hành xử lạnh lùng không nhân nhượng.

(4) bất cầu ngôn tiểu: nghiêm túc, không nói cười linh tinh

6. Chương 6

“Ngô Hàn Giang, từ nay về sau chúng ta cả đời không qua lại với nhau. Tạm biệt!”

Nói xong những lời này, Hứa Minh đột nhiên cảm thấy mệt chết đi được, muốn hảo hảo mà ngủ một giấc, ngủ bất tỉnh nhân sự luôn cũng không sao cả.

Phút cuối cùng cậu liếc nhìn Ngô Hàn Giang một cái, xoay người rời đi, không ngờ cổ tay bị mạnh mẽ nắm giữ, thân thể bị một lực lớn kéo trở về.

Ngô Hàn Giang từ trên cao nhìn xuống cậu, ánh mắt cực lạnh, “Cậu xem tôi là ai, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi? Cậu không khỏi quá ngây thơ rồi!”

Cổ tay Hứa Minh bị y nắm sinh đau, đối phương dùng lực mạnh kinh người, phản kháng mỏng manh của cậu chỉ có thể bị xem nhẹ không đáng kể, cậu vừa tức vừa giận, khoé mắt đã ừng ực nước, lại còn cậu mạnh: “Buông ông đây ra, Tôi hô ông cường ***! Cứu mạng a!”

Ngô Hàn Giang một tay bắt lấy cậu quăng đến sô pha, cả người Hứa Minh ngào nhào phát đau, đầu óc choáng váng, lấy lại tinh thần ngồi xuống, Ngô Hàn Giang cong đầu gối, kiềm chặt bắp đùi cậu. Hứa Minh lập tức giãy dụa vụn vụn, thể lực không đủ cậu rất nhanh bị đánh bại, sắc mặt đỏ nhợt vô lực thở hổn hển, miệng vẫn không chịu thua: “Hôm nay ông đây không có tâm trạng, ông nhớ kỹ đó cho tôi.....”

Hai viên thuốc kích dục vì động tác kịch liệt mà văng ra từ đai lưng, đôi mắt Ngô Hàn Giang nhú lại, bốc lên hai viên thuốc kia, nhìn thoáng qua, cơ bản đoán được đây là cái gì.

Hàn quang gọng kính chợt lóe, Hứa Minh trông thấy viên thuốc trong tay Ngô Hàn Giang, quá sợ hãi, trong lòng nghĩ xong rồi xong rồi, đêm nay dữ nhiều lành ít.

“Đó là vitamin F, bổ lắm, ông thích tôi cho ông đó uống khoẻ lắm.....”

“Cho cậu một cơ hội, nói thật.”

“..... Đại khái là có khả năng kích – à ừ dục hiệu quả.....”

Lời còn chưa dứt, Ngô Hàn Giang đột nhiên mở miệng của cậu ra, ném hai viên thuốc vào, nâng cằm cậu hướng lên rồi hợp lại, Hứa Minh phản ứng không kịp bất ngờ nuốt luôn.

Ngô Hàn Giang buông bỏ sự khống chế đối với cậu, Hứa Minh cuống quýt đứng dậy khom thắt lưng sống chết móc họng, nôn khan cả nửa ngày mà cái gì cũng không nôn ra được.

Cậu cúi gập nhìn chăm chăm Ngô Hàn Giang, “Lời tôi nói là thật thế sao ông còn hạ độc thủ với tôi?!”

“Đây là nhẹ.”

Ngô Hàn Giang nói xong, thông dong mà tao nhã mở chai rượu vang đỏ, rót vào một chiếc ly chân dài, chậm rãi nhấp một ngụm, nhướn mày với Hứa Minh, “Không uống một ly sao?”

“Uống!” Hứa Minh cùng đường dứt khoát không đếm xỉa tới, cậu buông tay áo, đổ đầy một ly lớn, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Lafite 70 năm bị cậu phóng khoáng uống như trâu, Trương quản lí đại khái là đã ngẫm rơi lệ, bình rượu báu vật này là hần vì muốn thuyết phục Ngô Hàn Giang nên mới trấn định dâng ra, giá trị gần hai mươi vạn.

Hứa Minh một hơi uống hết mấy chục vạn, cau mày nói, “Khó uống muốn chết.” Trương quản lí mà nghe được sẽ đau lòng mà khóc ngất mất.

Nếu Hứa Minh không ghi nhớ trong lòng lời của tiểu ca bán thuốc nói “Dùng với rượu hiệu quả càng mạnh”, thì cậu sẽ không làm ra cái loại chuyện tình bỏ thêm củi vô lửa này. Còn là chất xúc tác cho thuốc kích dục, rất nhanh đã phát huy tác dụng của nó, Hứa Minh dần dần cảm thấy trong thân thể toát ra một cỗ tà hỏa, hướng chạy đến hạ phúc của cậu, tế bào toàn thân giống như đều bắt đầu bất an náo động, cậu cảm thấy mặt mình đỏ bừng nóng lên, cổ họng khát khô, chạy nhanh đi rót một cốc nước trắng để uống, nhưng vẫn không đỡ hơn chút nào, tiểu huynh đệ phía dưới không hề nể nang cậu đang không thể cực lực kiềm chế mà cứ rần lên, cậu ở trong lòng ân cần thăm hỏi họ hàng Ngô Hàn Giang một lượt, lúng túng khôn

đồn kẹp chặt chân, làm bộ như không có việc gì thúc giục Ngô Hàn Giang nói: “Ngô tổng, thời gian không còn sớm, ngài sớm trở về nghỉ ngơi một chút đi.”

Đáng tiếc biểu hiện của cậu quá mức dữ dội, dự vọng bốc lên khiến gương mặt đỏ thắm và giọng nói thì cực lực khắc chế đến độ ảm ách vô cùng lộ liễu, Ngô Hàn Giang nhìn quét qua cậu, liếc mắt một cái, hơi hơi giễu cợt, “Thời gian còn sớm, không vội.”

Ông không vội nhưng tôi thì đang cấp bách! Hứa Minh sắp nghẹn ra nội thương, thời gian với cậu mà nói một giây cứ như một năm cũng không phải là nói khoa trương đâu, cậu cắn môi, hai chân hơi hơi cọ xát run rẩy, cái này không khác gì với uống rượu độc giải khát, lửa “Tạch” một cái lập tức bùng cháy, cổ họng của cậu gian nan phát ra một tiếng rên rỉ mỏng manh khó nhin.

Bây giờ, cậu thật sự hiểu được thực lực của mình và Ngô Hàn Giang trong lúc đó quá chênh lệch, hơn nữa cậu tốt độ hối hận với cái ý tưởng của chính mình.

Ngô Hàn Giang thông thả uống rượu, quay đầu nhìn cậu một cái, chỉ thấy gương mặt đỏ bừng của cậu có thể so với anh đào, chân mày nhăn nhó gần như vặn vẹo, môi dưới bị cậu cắn trắng bệch, sự kiêu ngạo cứng đầu của trước giờ cũng không thấy, con ngươi trong mắt ướt sũng, lông mi tựa hồ đều dính hơi nước, cậu phải luôn cực tận nhẫn nại nuốt nước miếng, hầu kết xinh xắn hơi hơi trượt lên trượt xuống.

Cảm giác được tầm mắt của y, Hứa Minh quay đầu cũng nhìn Ngô Hàn Giang, đôi mắt dĩ nhiên đỏ bừng, mặc dù oán hận trừng mắt mình, nhưng bộ dáng cũng là tủi thân sắp khóc.

Lòng Ngô Hàn Giang hiện lên một tia không đành, nhưng hôm nay phải giáo huấn đứa nhỏ cứng đầu không biết trời cao đất dày này một phen.

“Ngô Hàn Giang, tôi hận ông!”

Hứa Minh hướng về phía Ngô Hàn Giang mà rống hết lực, cam chịu buông bỏ tự trọng dùng tay thô bạo cởi dây nịt, để rồi đáng thương bị ngăn lại, một bàn tay của Ngô Hàn Giang dễ dàng ghim chặt hai tay cậu, nắm lấy cằm của cậu, cười lạnh nói: “Cậu nghĩ mình là ai, dựa vào cái gì mà hận tôi?”

Lệ trong mắt Hứa Minh ngấn ngát rơi xuống.

Đúng vậy, tôi dựa vào cái gì để hận ông. Tôi căn bản không chứng minh được ông có phải là cha của tôi hay không, tôi dựa vào cái gì mà trách cứ ông đã vứt bỏ tôi chứ? Thế nhưng, ông làm sao biết, tôi đã tưởng tượng đến giọng nói, dáng điệu và nụ cười trên gương mặt ông biết bao nhiêu năm rồi, khát khao chờ đợi được gặp ông biết bao nhiêu năm rồi, ông là giấc mộng hảo huyền suốt cả cuộc đời này của tôi, vận mệnh thật khắc nghiệt cho tôi cơ hội gặp lại ông ở những phút giây cuối cùng, tôi muốn nhìn ông thêm vài lần, hưởng thụ đôi mắt không có bao nhiêu dịu dàng của ông, vậy mà cũng không được, ông nói đi, tôi có nên hận ông hay không?

Hứa Minh đột nhiên hung hăng hôn Ngô Hàn Giang, hoặc nói đúng hơn là đập mạnh vào, Ngô Hàn Giang

bị cậu ấn môi sinh đau, trên môi dính nước mắt rớt vào trong khoang miệng, một tia chua sót lan tràn nơi đầu lưỡi.

Giữa lúc y đương sững sờ, Hứa Minh hung hăng tiến vào lòng y, gắt gao ôm lấy y giống lần trước.

A, phụ thân.....

Cha có biết không, cái ôm này con đã chờ đợi bao lâu?

Đầu vai hoá thành một mảnh ẩm ướt nóng nóng, Ngô Hàn Giang hơi giật giật người.

“Đừng đẩy tôi ra..... Xin ông.....”

Lòng ngực truyền đến thanh âm nức nở kiềm nén, thân thể đơn bạc trong lòng lạnh run. Ngô Hàn Giang bỗng nhiên ý thức được, đây chỉ là một đứa nhỏ mười bảy tuổi mà thôi, hơn nữa còn là một đứa nhỏ đã nếm trải quá nhiều đau khổ.

Từ lần đầu tiên gặp mặt, y vẫn không thể hiểu được ánh mắt nọ phải chăng là vừa hâm mộ vừa oán hận. Nhưng cậu bé này lại một lần nữa khiêu khích mình, là vì muốn khiến mình chú ý đến cậu.

Là như vậy sao?

Mặc kệ cậu trai này đang che dấu mục đích tiếp cận mình là gì, nhưng Ngô Hàn Giang thừa nhận, tâm của y đã bị cậu khuấy rầy.

Một tảng băng cứng ngắt, gặp được một đóm lửa, phải chăng cũng muốn hoà tan.

Ước chừng mười phút trôi qua, Ngô Hàn Giang nâng tay nhìn đồng hồ, cảm giác được động tác của y, Hứa Minh rời khỏi ngực y, gắt gao cúi đầu.

“Bây giờ cũng biết không còn mặt mũi nhìn người?” Giọng điệu Ngô Hàn Giang thường thường, mang theo một chút hài hước đùa bỡn.

Hứa Minh bực bội, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt trêu tức của Ngô Hàn Giang, đôi mắt sừng đỏ làm một động tác trừng liếc người ta, nhưng không hề có sự uy hiếp, hoàn toàn là bộ dáng của một con thỏ đang tức giận.

“Tự giải quyết cho tốt.” Ngô Hàn Giang cầm lấy áo khoác, đi ra cửa.

“Đợi đã!” Hứa Minh gọi y lại.

Ngô Hàn Giang quay đầu.

Hứa Minh nhìn đến một mảnh ướt đầm từ trên bả vai áo sơ mi màu xám đến trước ngực, cảm giác khó xử lại có chút vui vẻ nhẹ nhẹ, dừng một chút, cậu nhìn đôi mắt Ngô Hàn Giang lớn tiếng nói: “Ngô Hàn Giang, tôi thích ông! Từ lần đầu tiên trông thấy ông tôi đã thích ông! Ông..... có tin tôi không?”

Nói ra những lời này, Hứa Minh cảm thấy hành vi của bản thân đã hoàn toàn thoát khỏi sự kiểm soát của lý trí, chính mình giống như biến thành một con người khác, cậu phát hiện mỗi lần mình gặp Ngô Hàn Giang, cậu đều sẽ làm chút chuyện điên cuồng, cũng không thiếu phần tùy hứng phóng túng, nhưng mà cậu mặc kệ.

Bởi vì vừa nãy đã khóc một hồi, tiếng nói của Hứa Minh khàn khàn lại mang theo giọng mũi dày đặc, gương mặt xinh xắn khóc lóc có chút chọc người đau lòng, lời thổ lộ còn thật sự hiện ra nét ngây thơ, không khỏi khiến người ta cảm thấy đáng yêu.

Ngô Hàn Giang ngẩn người, hình như đây là lần đầu tiên trong cuộc đời mình được người khác tỏ tình. Lúc còn trẻ, nhờ điều kiện gia đình quá tốt y nhận được không ít sự ái mộ, nhưng đại đa số đều e ngại dáng vẻ lạnh như băng của y, không dám tiếp cận, can đảm lắm thì cũng là viết thư tình, đáng tiếc y đến xem còn không xem đã ném đi, tổn thương biết bao trái tim của nữ sinh. Sau khi kết hôn, cơ hội y gặp vợ so với ngư lang gặp chức nữ không nhiều hơn bao nhiêu, đương nhiên, tình cảm vợ chồng cũng kém cách xa vạn dặm so với kẻ khác. Có thể nói, cuộc sống của Ngô Hàn Giang cho đến nay cùng với chuyện yêu đương là không có một chút quan hệ.

Không nghĩ tới ở độ tuổi ba mươi lăm, mà vẫn còn bị một thằng nhóc mao đầu thành niên thổ lộ tình cảm.

Đào hoa loạn thất bát tao gì đó. Ngô Hàn Giang cảm thấy dùng cái từ này cho bản thân mình thì có chút buồn cười.

“Tin hay không thì có ý nghĩa gì?”

Gương mặt Ngô Hàn Giang khôi phục nét vui buồn vô sắc vốn có, Hứa Minh chịu đả kích không nhỏ, nhưng vẫn cường ngạnh nói: “Tôi biết ông có cảm giác với tôi. Tuy rằng ông hung hăng với tôi, nhưng không cố ý thương tổn tôi, cho nên tôi mới dám làm càn với ông như vậy.....”

“Coi như cậu tự biết thân biết phận.”

Hứa Minh xấu hổ buồn bực trừng mắt y, “Ngu ngốc sao, tôi làm thế còn không phải là vì muốn tiếp cận ông sao, nè ông đừng chuyển đề tài, rõ ràng ông có ý tứ với tôi, làm chi mà không thừa nhận?”

“Cậu suy nghĩ nhiều rồi. Cậu có được lợi thế này thì cứ coi như đây là do tôi mang tình thương của một

người cha quá lan tràn đi.” Ngô Hàn Giang xoay người ra khỏi phòng.

“Nè!”

Hứa Minh muốn đuổi theo, nhưng huynh đệ phía dưới bất mãn nhắc nhở cậu một chút, cậu nhìn cửa phòng hẳn là đã khoá, lúc này mới nhanh chóng cởi dây nịt, phóng xuất dự vọng cực hạn bị kiềm nén này giờ. Cậu nằm vào chỗ Ngô Hàn Giang đã ngồi trên sofa, động tác gần như thô bạo triệt động phía dưới, thân thể tựa như vẫn còn đắm chìm trong cái ôm không lâu kia, cảm giác làn da cách hai tầng vải tiếp xúc chặt chẽ, mùi hương thơm ngát trên thân người đàn ông nọ như có như không, và đôi môi vô tình, rõ ràng chỉ là ảo giác nhưng lại chân thực đến đáng sợ.

“A, phụ thân.....” Một khắc cao trào, cậu thất thần hô.

Trương quản lý nghe nói Ngô Hàn Giang đi rồi, ngay lập tức đuổi theo sau, đuổi tới trước xe Ngô Hàn Giang, nhìn sắc mặt y không có gì dị thường, đoán có khả năng y và tiểu tình nhân đã làm hoà, liền thở gấp nói: “Ngô thánh trưởng, hồi này tôi có nói với ngài về chuyện.....”

“Chờ thông báo đi.”

“Vâng, ngài đi đường cẩn thận! Đến thường xuyên a! tôi sẽ thay ngài chăm sóc tốt cho Tiểu Minh!”

Ngô Hàn Giang cho hắn một ánh mắt cảnh cáo, “Quản cho tốt cái miệng của anh.”

Trương quản lý vội vàng nói, “Vâng, vâng.”

Đối với sự hiểu lầm của Trương quản lý Ngô Hàn Giang cũng lười giải thích, hoặc là nói căn bản chẳng muốn giải thích. Tình thương tràn lan của một người cha? Đó là một lý do hợp lý.

7. Chương 7

Một đêm này Hứa Minh trần trọc không thể đi vào giấc ngủ.

Tình thương của cha?

Sự việc phát triển cho đến nay, Hứa Minh đã không còn rõ rệt cuộc bản thân cậu đang muốn cái gì. Lúc ban đầu cậu nhìn Ngô Hàn Giang một nhà ba người, vô cùng ghen tị, cảm thấy không công bằng, cậu cũng đồng dạng nghĩ đến tình thương của cha, nhưng cậu không chắc Ngô Hàn Giang có phải là phụ thân của mình không. Khi gặp lại, cậu luôn trở nên không khống chế được muốn quỳ rũ y, tình cảm lúc đầu của cậu đối với Ngô Hàn Giang bất tri bất giác đã lặng yên biến chất.

Nhưng cậu không thể không thừa nhận cậu thích y. Về phần thổ lộ đêm nay chính là một loại thủ đoạn cậu dùng để quyến rũ y. Vậy là mình đang muốn tiếp tục đối với Ngô Hàn Giang truy đuổi tới chết? Nhưng rủi như đuổi tới tay rồi, kết quả Ngô Hàn Giang thật sự là phụ thân mình thì làm sao bây giờ? Vậy bọn họ chẳng phải là loạn luân sao?

Nghĩ đến việc này, Hứa Minh tâm sinh không yên, cậu biết rõ Ngô Hàn Giang có khả năng là phụ thân của mình thế mà còn đi quyến rũ y, này thật sự là tội ác tày trời, mà bản thân mình quyến rũ y thì không biết là cái dạng biến thái gì nữa?

Hứa Minh lâm vào mâu thuẫn. Bất quá cậu rất nhanh ý thức được mình đã suy nghĩ quá nhiều. Bất tự hoàn nhất phiết (1), Ngô Hàn Giang khối bánh mì này cũng không phải dễ dàng bị ngấm nước như vậy (2).

Sự thật chứng minh, suy đoán của Hứa Minh là đúng, từ sau hôm đó, Ngô Hàn Giang chẳng quan tâm đến cậu nữa, dường như hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của cậu.

Nhưng Trương quản lí càng thêm ân cần chiếu cố cậu, điều này khiến trong lòng cậu có thêm kiên định, nghĩ nếu Ngô Hàn Giang đã không vạch trần lời nói dối của mình cho Trương quản lí biết, vậy thì chứng minh y vẫn có ý tứ với mình. Đại khái là gần đây y có vẻ bận công việc đi nhỉ.

Tuy rằng lần đó Ngô Hàn Giang gọi điện thoại cho Hứa Minh vào di động của chính mình, nên vẫn còn lưu lại số, nhưng cậu cũng không một lần nào gọi cho y, thấy tốt hãy thu (3), đạo lý này Hứa Minh hiểu rõ.

Gần đây, Ngô Hàn Giang bận công tác tới nỗi cơ hồ không có thời gian để quan tâm những việc bên ngoài. Tân quan thượng nhậm tam bả hoả (4), đủ để y thiêu một trận.

Trong khoảng thời gian này Hứa Minh không quấy rầy y nữa, nhưng thật ra lại khiến y cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Lúc rảnh rỗi, y ngẫu nhiên lơ đãng nhớ tới giọng nói, dáng vẻ và nụ cười của Hứa Minh, thậm chí là điệu bộ ẩn nhẫn động tình của cậu. Nhưng cũng chỉ giới hạn như thế. Y không định sẽ gặp cậu thường xuyên nữa, chuyện Trương quản lí kính nhờ đã giải quyết xong. Căn cứ vào một tiểu quỷ thông minh mà cứng đầu như cậu, có lẽ sẽ nói dối ba hoa gì đó, đương nhiên Trương quản lí đã hảo hảo hỏi cung cậu trước. Cậu chỉ cần ngoan ngoãn đợi ở Đông Phương, tất sẽ không lo không có đường lui. Bản thân mình coi như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ tiểu quỷ này.

Đau đầu vài chuyện rắc rối liên tiếp xảy ra gần đây, mấy ngày nay y nhận được cuộc gọi và thư tín đe dọa, uy hiếp nói y phải nên biết điều, tự mình suy nghĩ cái gì nên làm cái gì không nên làm, nếu không cẩn thận tánh mạng.

Ngô Hàn Giang suy nghĩ liền biết đối phương là một vị quan lớn nào đó mình đang điều tra. Chôn quan trường rồi ren, y xử lý công việc luôn luôn có quy luật, có nguyên tắc của bản thân, đối phương ở những khu vực khó khăn tham ô một khoản tiền kékê xù, khiến cho hàng chục người vô tội bị tổn thất mà không hề biết nguyên do, chuyện này vô tình đụng vào mặt thám của y, cho nên y vừa lên nhậm liền dứt khoát hẳn hỏi tra rõ việc này, tuyên bố sẽ mang đối phương ra công lý.

Loại chuyện bị người ta đe dọa cũng không phải là lần đầu, Ngô Hàn Giang bất vì sở động, một mặt tiếp

tục điều tra, một mặt bí mật thông báo cho bộ phận cảnh sát đáng tin cậy, đối phương phải một chiếc xe cảnh sát âm thầm hộ tống y xuất hành, luôn luôn đề phòng.

Sinh nhật của Trịnh Khải sắp đến, Hứa Minh đã sớm chuẩn bị tốt quà tặng, còn đặt một chiếc bánh kem, xin với Trưởng quản lý một ngày nghỉ, ai ngờ buổi sáng ngày sinh nhật, bạn gái Trịnh Khải đột nhiên bảo Trịnh Khải đến nhà ga đón nàng, thì ra nàng muốn cho hắn một kinh hỉ.

Trước khi Trịnh Khải đi, Hứa Minh tặng quà cho hắn, thêm ý chúc hắn có một đêm khoái trá.

“Thằng nhóc này chưa đủ lông đủ cánh còn dám trêu chọc tôi.” Tâm tình Trịnh Khải rất tốt xoa tóc Hứa Minh đến độ rối bù xù lên, dạn dò cậu, “Hảo hảo ăn cơm cho tôi.”

“Yên tâm đi.”

Chạng vạng, Hứa Minh dự định đến cửa hàng bánh mang bánh kem về nhà. Cửa hàng này nổi tiếng làm bánh, mỹ vị dị thường, không hay ăn đồ ngọt như Hứa Minh mà chỉ sau một lần ăn là đã thấy ghiền rồi, một mình cậu ăn gần nửa cái, chỉ chốc lát sau dạ dày bắt đầu phản kháng, buồn ói phun hết ra.

Hứa Minh bất đắc dĩ đi tới đi lui trên đường để tiêu thức ăn.

Bầu trời miền Bắc Trung Quốc bắt đầu nổi trận tuyết mùa đông đầu tiên.

Hứa Minh lớn lên ở phía nam, năm đầu mới đến tỉnh A, lần đầu tiên trông thấy cảnh tuyết rơi nhiều như thế, ngạc nhiên vô cùng, năm nay là năm thứ hai, cậu như cũ vẫn có chút hưng phấn, nhưng không duy trì được bao lâu, đã không chịu nổi gió tuyết lạnh giá.

Ven đường có một quán bar trang hoàng đơn giản gần như chìm trong bóng tối, Hứa Minh không nghĩ nhiều bước vào, vào rồi mới phát hiện, bên trong cơ hồ tất cả mọi người đều là đàn ông, hiểu được có lẽ đây là một gay bar đi.

Hứa Minh không rõ bản thân mình liệu có phải là gay chính hiệu hay không, bởi vì cậu tựa hồ không có hứng thú quá lớn đối với thân thể của người đàn ông, cho dù là Ôn Trạch, cũng chỉ hoang tưởng hôn môi hắn, ôm hắn, không tiến thêm bước nào. Có lẽ là bởi vì năm đó cậu còn quá nhỏ, có lẽ cậu chỉ đơn thuần xem hắn là thân nhân mình, nên mới đối với Trịnh Khải như thế.

Nghĩ đến đây, đêm hôm ấy ở bao sương của Đông Phương, cảnh tượng tự an ủi hiện ra trong đầu, Hứa Minh bỗng đứng một trận mặt đỏ tim đập.

Khi cậu hãy còn đương ngẩn ngơ cầm ly rượu, thì có một người đến xoa bóp bả vai của cậu, cậu ngẩng đầu, gương mặt nhả nhận của một người đàn ông hơn ba mươi tuổi rơi vào tầm mắt, cũng đeo mắt kính gọng bạc.

Nổi nhớ nhưng mấy ngày nay bị giấu kín dưới đáy lòng lúc bấy giờ lập tức dấy lên, cái tên Ngô Hàn Giang cứ quẩn quanh trong ngực, đôi mắt sương mù của Hứa Minh nhìn người đàn ông xa lạ trước mặt, không biết là nên dùng từ ngỡ ngàng hay là ngây dại để hình dung.

“Không ngại nếu tôi ngồi bên cạnh chứ?” Thanh âm người đàn ông thực ôn hòa, điểm này thực bất đồng với tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh như sắt của Ngô Hàn Giang, Hứa Minh lập tức quay về hiện thực.

“Ừm, không ngại.” Hứa Minh lần đầu tiên đến nơi này, không hiểu dụng ý của đối phương, tận lực lễ phép đáp lại.

Người đàn ông chỉ cách mấy cm mờ ám, ngồi xuống bên cạnh Hứa Minh.

Hứa Minh chú ý tới chiếc áo sơ mi trắng đơn giản gả mặc cùng thân hình trông rất giống Ngô Hàn Giang, nhưng ngũ quan không tuấn mỹ sâu sắc như Ngô Hàn Giang, trên người cũng không toát nên loại hơi thở không giận mà uy áp bách người khác, so với y ôn hòa hơn.

Nhận thấy ánh nhìn của Hứa Minh, người đàn ông cũng quay đầu mỉm cười với cậu, “Tôi mời cậu uống, thế nào?”

Hứa Minh lừa mình dối người đem gương mặt người đàn ông này đổi thành Ngô Hàn Giang, một bên tưởng tượng người nọ cũng dịu dàng mỉm cười với mình như vậy, một bên chậm rãi gật đầu, “Được.”

Người đàn ông gọi vài loại rượu không biết tên, Hứa Minh thuận theo uống một ly rồi lại một ly, nửa tỉnh nửa say nửa khép ánh mắt, cùng nói chuyện với người đàn ông câu được câu không, tự động nhận ra dục vọng phủ đầy không hề che giấu trong đôi mắt của người đàn ông. Thẳng đến khi thị giác bắt đầu xoay tròn, dần dần rơi vào cơn say.

“Nếu ông nói muốn tình một đêm với tôi, thật có lỗi, tôi không có hứng thú.” Hứa Minh cố gắng điều chỉnh tiêu điểm thân ảnh màu trắng đang không ngừng mơ hồ lắc lư trước mắt, tận lực nói nhấn rõ từng chữ.

Láng máng trông thấy người đàn ông há hốc mồm, nhưng nghe không được gì đang nói gì, lúc này đột nhiên thất lực bị người ta tóm lấy.

Một khắc trong đầu còn lắc lắc lão đảo mềm nhũn vô lực, như không có nửa điểm năng lực phản kháng rồi thân thể cậu bất ngờ chấn động, tay dùng sức gỡ bỏ cánh tay ở trên lưng mình, sờ vào túi quần lấy ra vài tờ tiền màu hồng vút lên quấy bàn, khép nửa mắt nói năng mạnh mẽ với người đàn ông nọ: “Châu này tôi mời. Ông có thể đi rồi.”

Không cần nhìn kỹ cũng biết sắc mặt của người đàn ông khẳng định là không tốt, không chỉ không có dấu hiệu động thân rồi đi, ngược lại còn nghiêng người tới áp cậu.

“Wow –” Hứa Minh cầm lấy bình rượu đập lên bàn một cái, miếng chai vỡ vụn khắp nơi, phần nhọn hoắc từ chai thủy tinh chĩa thẳng vào mặt người đàn ông, “Cút!”

Bốn phía bỗng nhiên im bật, người đàn ông bị xung quanh nhòm ngó, nên hốt hển vội rời đi, trước khi đi còn mắng thêm vài câu nhưng Hứa Minh căn bản không nghe rõ.

Chung quanh rất nhanh lại khôi phục huyền ảo. Hứa Minh mất hết sức ngã lên sô pha, tay chậm rãi che khuất đôi mắt, thật lâu sau, môi không tiếng động mà thốt nên tên một người.

Chạng vạng ngày hôm sau Trịnh Khải từ bên ngoài thoả thuê trở về, vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, nhìn đến chiếc bánh kem ăn được phân nửa ở trên bàn, đoán Hứa Minh đã vì mình mà chuẩn bị, cảm giác vừa xúc động vừa áy náy, càng đau lòng cho cậu em cái gì cũng đều chôn giấu trong lòng chỉ lộ ra một bộ mặt kiên cường mạnh mẽ.

Vào phòng Hứa Minh, mùi rượu xộc lên mũi khiến hần chau mày, đau lòng lại bất đắc dĩ cách một tấm chăn vô vô Hứa Minh, nhẹ giọng gọi cậu: “A Minh, đừng ngủ, đứng lên.”

Người trong ổ chăn vẫn không nhúc nhích. Trịnh Khải xốc phần chăn trên đầu cậu ra, thấy tóc cậu ướt mồ hôi, sắc mặt đỏ bừng, thống khổ cau mày, môi trắng bệch. Trịnh Khải kinh hãi một trận, nhẹ nhàng sờ mặt cậu, tay chạm vào nhiệt độ nóng kinh người, “Không xong, A Minh cậu tỉnh lại mau, cậu bị phát sốt!”

Mí mắt Hứa Minh giật giật, miệng phát ra thanh âm rên rỉ mỏng manh, Trịnh Khải có chút hốt hoảng, ôm lấy cậu cùng với tấm chăn, thoáng nhìn qua một ly nước có ở trên bàn, cầm lấy đem đến bên miệng của cậu, “A Minh, uống nước.”

Hứa Minh quả nhiên là khát, hé miệng uống ngay mấy hớp, chậm rãi mở mắt, ánh mắt mơ hồ.

Thấy cậu đã tỉnh, Trịnh Khải thoáng nhẹ nhàng thở ra, dựng thẳng chiếc gối đặt lên đầu giường, dịu dõ Hứa Minh đương vô lực tựa vào, “Anh đi tìm thuốc cho cậu, cậu chờ chút.”

Chờ hần cảm nhiệt kế, thuốc hạ sốt và nước ấm đến, thì Hứa Minh đã muốn trượt từ trên gối trượt xuống dưới, suy yếu ngã lệch sang một bên, Trịnh Khải đỡ cậu, lấy nhiệt kế tới cho cậu kẹp vào, dứt cậu uống thuốc hạ sốt, nóng lòng nói: “A Minh, cảm giác thế nào, nóng cháy da như vậy chúng ta đi bệnh viện nha.”

“..... Lạnh.....” Hứa Minh nhắm mắt lại, hữu khí vô lực phát ra một tiếng.

Trịnh Khải cầm tay cậu, chỉ cảm thấy tay cậu đầy mồ hôi lạnh lẽo, kiểm tra chân cậu, trạng thái đều giống nhau, nhưng các bộ phận khác trên thân thể lại đều nóng cháy cả da, có thể tưởng tượng được cậu đã phải chịu đựng bao nhiêu dày vò. Trịnh Khải nhất thời tự trách không thôi, nếu hần sớm trở về một chút để chăm sóc cậu, Hứa Minh sẽ không bệnh đến mức lợi hại như vậy.

Trịnh Khải tận lực ôm chặt cậu, cầm đưng vào cái trán nóng kinh người của cậu, nóng lòng không biết phải làm sao.

Cảm nhận được cái ôm chặt chẽ của hắn, Hứa Minh ngây ngô cảm thấy an tâm, cơn ác mộng đeo bám ban này đều biến mất.

Là..... Ba ba sao?

“Ba ba.....” Cậu thử thăm dò gọi.

Trịnh Khải do dự một chút, dịu dàng đáp ứng: “Ừa, Minh, ta là ba ba.” Bất đắc dĩ, Hứa Minh, không nên trách Khải ca chiếm tiện nghi của cậu.

Mặc dù thanh âm không giống lắm, nhưng Hứa Minh đang sốt nóng hổi đến hồ đồ thì vẫn cho đây là thật, hơn nữa càng không thể cứu vãn gọi, “Ba ba.....”

“Con ngoan, ba ba ở đây.” Hứa Minh a, ngày mai cậu cũng không nên trở mặt, anh đây chỉ vì muốn tốt cho cậu thôi.

“Con..... con tìm người thật khổ sở.....” Hứa Minh nghẹn ngào nói, chất lỏng trong suốt tràn ra khóe mắt.

Trịnh Khải trong khoảnh khắc thiếu chút nữa cũng khóc theo cậu, giờ khắc này hắn thực sự hy vọng bản thân mình là ba ba như trong lời cậu nói.

“Cha biết, con ngoan, về sau ba ba sẽ không rời xa con nữa.”

“Trẽ..... Quá muộn rồi.....”

Trịnh Khải khó hiểu, tiếp tục an ủi nói: “Không muộn, Minh đừng sợ, có ba ba ở đây.”

“..... Dạ.....”

Trịnh Khải vẫn ở bên cạnh Hứa Minh, lấy khăn đắp lên trán cậu giúp hạ sốt, cứ cách một lát lại đo nhiệt độ cơ thể cậu một lần, thật vất vả đến sau nửa đêm, nhiệt độ cơ thể Hứa Minh từ bốn mươi độ ban đầu giảm xuống còn ba mươi tám độ, hắn mới có thể thở ra một hơi.

Không bao lâu, bên ngoài mặt trời đã nhô lên.

P.s:

(1) bát tự hoàn nhất phiệt: ý nói sự việc còn chưa có dấu hiệu xảy ra

(2) câu này nghĩa là một người lạnh lùng khiết phích như bạn Giang thì làm sao có thể có con rơi con rút cho được.

(3) thấy tốt hãy thu: chờ đợi thời cơ thích hợp mới là khôn ngoan

(4) tân quan thượng nhậm tam bả hoả: xuất sứ từ điểm tích lúc Gia Cát Lượng mới lên làm quân sư cho Lưu Bị, đã ba lần dùng hoả công thắng địch. Một, Hoả thiêu Bắc Vọng Pha, khiến 10 vạn tinh binh của Hạ Hầu Đôn chết không biết bao nhiêu mà kể. Hai, Hoả thiêu ở Tân Dã, khiến Tào Nhân bỏ chạy, 10 vạn binh lính bị giết chết. Ba, Hoả thiêu Xích Bích, đánh bại trăm vạn đại quân. Vậy câu này ý nói, khi mới nhậm chức làm việc phát huy uy nghiêm và năng lực với cho cấp dưới mình thấy, để nhận được sự nể nang lẫn tin tưởng và nhúng nhường từ mọi người.

8. Chương 8

Vài tuần kể tiếp, Hứa Minh liên tục sốt nhẹ, hơn nữa còn ho khan, dưới sự giám sát của Trịnh Khải, mỗi ngày cậu đều phải uống thuốc ăn cơm đúng giờ, nên thân thể đã chậm rãi tốt lên. Bất quá chỉ có chính cậu mới biết, trải qua trận bệnh này, thân thể lại yếu đi một bậc, đi bộ vài bước là muốn mệt rũ rời.

Thời tiết càng ngày càng lạnh. Thân thể sợ lạnh đến độ chính bản thân Hứa Minh cũng khó có thể tưởng tượng được, hằng ngày trước khi đi ra ngoài cậu đều phát sần nửa buổi, còn không bằng ông cụ già ở dưới lầu mỗi buổi sáng đều kiên trì tập thể dục, vậy nên Hứa Minh buồn bực cực kỳ.

Ngoại trừ có mấy lần sốt cao thiếu chút nữa phải gửi tin nhắn cho Ngô Hàn Giang và một lần cũng thiếu chút nữa trực tiếp gọi điện qua, còn vào đại đa số thời gian tỉnh táo, Hứa Minh tận lực không cho mình suy nghĩ đến y.

Cứ sống chết mặc bây đi, Hứa Minh quyết định.

Hôm nay sau khi Hứa Minh ca hát xong, Trương quản lí bỗng nhiên về mặt khăn trương gọi cậu vào văn phòng.

“Tiểu Minh, xem ra cậu còn chưa biết đi, Ngô thánh trưởng đã xảy ra chuyện.”

“Y bị làm sao vậy?!” Vừa nghe đến tin tức về người này, Hứa Minh căng thẳng đến độ ngay cả cậu cũng không kịp chuẩn bị.

Quản lí lấy một tờ báo ra từ ngăn kéo đưa cho Hứa Minh, “Cậu tự xem, đầu đề của trang.”

Hứa Minh nhận lấy tờ báo, thấy tiêu đề trang đầu viết: “Giám đốc thanh tra tỉnh A thánh trưởng Ngô Hàn Giang bị một nhân viên không rõ mai phục bắt ngờ, trọng thương hôn mê, sự việc đang được khẩn trương điều tra”.

Trong đầu “Ông” một tiếng, Hứa Minh trong nháy mắt thất thần, đọc xong đoạn văn tự phía dưới, ánh mắt bất tri bất giác đã muốn tràn ra lệ — cậu mới biết được địa vị của Ngô Hàn Giang ở trong lòng cậu có bao nhiêu quan trọng.

“Vậy y bây giờ thế nào?”

Trương quản lý không nghĩ tới cậu lại phản ứng mãnh liệt như vậy, hơn nữa là biểu hiện thật tình, không giống giả tạo.

“Tình huống cụ thể như thế nào tôi cũng không rõ ràng, tình trạng của y bây giờ ra sao, người đang ở nơi nào, lấy năng lực của tôi cũng không thể hỏi thăm. Tôi nói cho cậu chính là muốn trong lòng cậu có chuẩn bị, cậu đừng quá lo lắng.”

Hứa Minh làm bộ như vô tình lau đi nước mắt, “Tôi biết. Quản lý ông có tin tức gì, phiền trước tiên nói cho tôi biết.”

“Tôi sẽ.”

Buổi tối nằm ở trên giường, Hứa Minh đang cầm di động, do dự thật lâu, viết tin nhắn rồi lại sửa, sửa rồi lại xóa, xóa xong rồi lại viết, cuối cùng hiện vài chữ “Ông sao rồi?”.

Bực bội, cậu nhấn nút gửi, đợi tới nửa đêm, không có tin hồi âm, cậu nặng nề ngủ, trong mộng cũng không an.

Cứ như vậy một tuần liền, mỗi ngày Hứa Minh đều kiên trì bền bỉ gửi một tin nhắn, đều như đá chìm đáy biển, lòng bồn loạn gọi điện thoại sang, kết quả tổng đài nói số máy không thể kết nối. Lên mạng cũng không tra được tin tức gì, Trương quản lý bên kia cũng không có tin tức, cậu ngày càng sốt cuộc lo lắng, lại vô kế khả thi.

Hứa Minh cảm thấy bản thân thực nhu nhược. Như Ngô Hàn Giang nói, mình là ai chứ, cho nên khi Ngô Hàn Giang xảy ra chuyện, cũng không có nửa điểm liên quan với mình, cậu thậm chí cũng không có khả năng biết một chút tình huống gì về y. Ngô Hàn Giang căn bản không để mình vào mắt, cậu là cậu nên lo lắng cho cuộc sống khó khăn hay bình an hàng ngày của mình, ai có thể hiểu, cậu đây là lo cho Ngô Hàn Giang như một “Phụ thân” mà mình đã mong mỏi suốt mười bảy năm qua, Hứa Minh tự giấu mà cam chịu nghĩ, vô luận như thế nào, cậu phải gặp mặt y, xác nhận y đã ổn mới thôi.

Hứa Minh quyết định không thể lại bị động, cậu chủ động ra trận. Lần đó đã bị Ngô Hàn Giang thông qua định vị trên điện thoại di động mà truy tìm được mình, cậu ôm hy vọng đến tìm người tự xưng là siêu nhân máy tính thiên hạ vô địch thủ Trịnh Khải.

Cậu che giấu thân phận Ngô Hàn Giang, nói dối y là một người bạn tốt gặp chuyện không may nằm viện, liên lạc không được, hy vọng hần có thể thông qua tín hiệu di động hỗ trợ tìm được y.

Trịnh Khải hoàn toàn đáp ứng, “Chút lòng thành, mang thiết bị di động đến, anh lên vào, lập tức sẽ tra ra hộ cậu.”

Hứa Minh mừng rỡ, vội vàng đọc số điện thoại của Ngô Hàn Giang cho hần.

Trịnh Khải bùm bùm gõ bàn phím một trận, nhúu mày nói: “Lạ thật, bên trong điện thoại di động người bạn này của em có phần mềm hiệu ứng ngăn chặn, không thể kiểm tra tín hiệu.”

Hứa Minh sớm đoán được sự việc sẽ không đơn giản như vậy, vẻ mặt không khỏi lộ vẻ thất vọng.

Trịnh Khải cười ngạo nghễ, “Đối với người thường thì sẽ không làm được, đối với Khải ca của em mà nói không có gì là không có khả năng. Gọi ca một cái nghe coi, ca liền giúp em.”

Hứa Minh ngay tức khắc lộ ra vẻ tươi cười, giống đứa nhỏ làm nũng với trưởng bối, ngoan ngoãn gọi một tiếng: “Ca –”

Trịnh Khải thật lâu đã không thấy cậu cười trong sáng như vậy, tâm tình cũng tốt theo, “Ca sẽ xử lý cái này cho em!”

Trịnh Khải quảng cáo bản thân rùm beng như vậy kỳ thật cũng không phải là nói xạo, thiết bị hacker của hần, toàn bộ tỉnh A chỉ sợ sẽ không tìm ra vài người có thể địch nổi hần. Dù là như thế, hần cũng đã phải dùng suốt một buổi chiều rồi thêm một buổi tối, mới phá được phần mềm ngăn chặn.

Dùng hết sức bấm vào nút enter, hần dựa lưng vào ghế, thở ra một hơi, “Thành công.”

Hứa Minh luôn luôn chờ đợi ở bên cạnh lúc này vô cùng kích động đi qua đám lưng xoa bóp cho hần, “Thiên tài! Anh vất vả rồi!”

“Căn cứ tín hiệu hiển thị của di động, địa điểm là bệnh viện Đinh Huy ở thị trấn của chúng ta. Người bạn này của em hần phải là người có tiền đi, bệnh viện này được xưng là bệnh viện quý tộc, người bình thường đi không nổi.”

“Rất cảm ơn Khải ca anh, chờ sau khi em tìm được cậu ta, sẽ mời anh ăn đại tiệc.”

Hứa Minh ghi nhớ địa chỉ, mặc cho sắc trời bên ngoài đã tối rồi, gió lạnh gào thét, cậu vẫn dứt khoát kiên quyết bước vào bóng đêm.

Đỉnh Huy xa khu ngoại ô thành phố, mất nhiều tiếng đồng hồ, Hứa Minh bắt tắc xi mới đến được nơi đó. Hứa Minh xuống xe, nhìn cánh cổng nguy nga lộng lẫy của Đỉnh Huy, còn tưởng rằng mình đang đứng trước cửa của một khách sạn năm sao nào đó.

Thời gian đã là mười giờ, ở cửa không còn nhiều người ra vào, Hứa Minh đi vào trong, hỏi bảo an phòng bệnh xa hoa nhất ở đâu.

Dựa theo chỉ dẫn của bảo an, Hứa Minh tìm được khu mà hần miêu tả vừa nãy.

Cách đài phun nước khổng lồ, Hứa Minh ngẩng đầu nhìn về phía trước của một toà nhà màu trắng lớn không xa, tổng cộng có năm tầng, một tầng đại khái không đến hai mươi phòng, đèn sáng chiếu rọi một nửa.

Hứa Minh đi vòng qua đài phun nước, bước lên bậc thang, đi vào đại sảnh lầu một.

Vừa đến có thể thấy vị trí phòng trực ban, Hứa Minh tới trước cửa sổ phòng trực ban, hỏi hộ sĩ: “Chào ngài, tôi tới thăm bệnh nhân, ngài có thể giúp tôi tra một chút Ngô Hàn Giang tiên sinh đang ở phòng nào được không?”

“Được, xin ngài chờ.”

Nàng xoay người đi vào bên trong phòng trực ban, ngồi trước máy tính tra tìm trong chốc lát, sau đó trở lại trước cửa sổ, “Thực có lỗi, nơi này của chúng tôi không vị bệnh nhân mà ngài nói, ngài có phải đã nhớ lầm hay không, hoặc là thăm dò một chút ở trước sảnh bệnh viện của chúng tôi, là cái khu gần cửa ra vào.”

“Vâng, cảm ơn ngài.”

Hứa Minh có trực giác mãnh liệt, Ngô Hàn Giang đang ở ngay tại khu này. Cậu tìm được thang máy, nghĩ nghĩ, ấn tầng năm.

Không gian khoá kín của thang máy khiến Hứa Minh cảm thấy áp lực, cậu vô thức ngẩng đầu liếc nhìn một chiếc máy quay theo dõi.

Cậu không biết, từ lúc cậu mới bước vào cánh cổng của Đỉnh Huy, cậu đã bị theo dõi, từ lúc cậu tiếp cận khu vực này, cậu đã dần dần trở thành mục tiêu bị chú ý, đối phương sẽ không cho phép cậu tiếp cận tầng cao nhất.

Thang máy đột nhiên “Đỉnh” một tiếng, thân kinh căng thẳng của Hứa Minh đột ngột thông minh lên, thấy thang máy biểu thị tầng ba. Cửa thang máy ở trước mặt chậm rãi mở ra, bỗng nhiên trước mắt vài bóng đen hiện lên, cậu bị người ta mạnh bạo túm lôi ra ngoài, còn không kịp phản ứng, hai cánh tay bị hai người một trái một phải dùng sức bắt chéo ra sau lưng, trong lúc nhất thời cậu đau đến cơ hồ hô hấp không được.

“Là ai! Đến đây làm gì?”

Hứa Minh lúc này mới thấy rõ người đánh lén mình là hai vị cảnh sát mặc quân phục, một người mặc đồ đen đứng trước mặt, thân hình và vẻ mặt xét đoán, tựa như một vệ sĩ chuyên nghiệp. Cậu lập tức nghĩ đây có thể là vệ sĩ của Ngô Hàn Giang, nhưng không thể xác định chính xác.

“Tôi tới thăm người, các người dựa vào cái gì mà bắt tôi?”

“Thăm ai?”

Hứa Minh do dự một chút, quyết định thử thời vận: “Tôi tìm Ngô Hàn Giang Ngô thánh trưởng.”

Ba người trao đổi ánh mắt một chút, người mặc đồ đen nói: “Mang đi.”

“Dựa vào cái gì.....”

Lời còn chưa dứt, bụng Hứa Minh đã trúng một quyền của người mặc đồ đen, đau tới mức nói không ra lời, trong lòng mắng to: Vệ sĩ rất giỏi a, con mẹ nó không thể đổi chỗ để đánh được sao? Mỗi lần đều là cái bụng yếu xìu của ông đây!

Hứa Minh bị đưa vào gian phòng ở tầng một, trong phòng có ba người mặc đồ đen, không khí âm trầm, nghiêm nhiên là một gian phòng thẩm vấn.

Hứa Minh không khỏi tuông mồ hôi.

Gã đứng đầu trong bọn họ đánh giá Hứa Minh vài lần, hỏi: “Tên gọi là gì, Ngô thánh trưởng là gì của cậu?”

Quả nhiên Ngô Hàn Giang ở ngay tại nơi này.

“Hứa Minh. Tôi là tình nhân không công khai của y.” Tình thế bức bách, Ngô Hàn Giang, chớ có trách tôi làm tổn hại hình tượng của ông trước mặt thuộc hạ ông.

Mấy người mặc đồ đen ngơ ngác nhìn nhau.

“Không tin ông có thể gọi điện thoại hỏi y, nếu lời tôi nói là giả, tùy ông xử trí.”

Gã đứng đầu lo lắng một chút, lấy điện thoại ra, hung tợn nói: “Thằng nhóc, nếu mi dám chơi ta, bảo người nhà mi cứ việc chờ mà nhạt xác mi đi!”

Hứa Minh yên lặng cầu nguyện Ngô Hàn Giang nhớ kỹ tình cũ, lại khoan dung cho cậu thêm một lần.

“A lô, Bạch ca hử, tôi là lão ngũ, mới vừa bắt được một thằng nhóc ở thang máy, muốn tìm Ngô tiên sinh, tự xưng là tình nhân của y, tên Hứa Minh, mười bảy mười tám tuổi, cao một thước bảy mươi lăm, anh đi chứng thực thử xem.”

Thời gian chờ đợi có mấy chục giây, Hứa Minh bình sinh lần đầu tiên cảm nhận được mệnh như nghìn cân treo sợi tóc.

Chỉ nghe gã đứng đầu “Ừ –” một tiếng, tim Hứa Minh nhảy vọt lên cổ họng.

“Đã biết, tôi lập tức dẫn cậu ta sang.”

Hứa Minh thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Gã đứng đầu cúp điện thoại, nháy mắt ra hiệu cho người đang giữ lấy Hứa Minh, cánh tay Hứa Minh lúc này mới được giải phóng, đau như bị máy giặt xoắn qua.

Gã đứng đầu vuốt cằm nhìn Hứa Minh, “Hứa tiên sinh, vừa rồi có nhiều đắc tội, thực xin lỗi, bây giờ tôi đưa ngài đến chỗ của Ngô tiên sinh.”

Hứa Minh vận động cánh tay, “Đi thôi.”

Gã đứng đầu đưa Hứa Minh vào thang máy, lên thẳng tầng năm.

Cửa thang máy mở ra, Hứa Minh vừa ngẩng đầu, đối diện là gương mặt La Hán hung thần quen thuộc của vệ sĩ đi theo Ngô Hàn Giang, lại cảm giác thân thiết vô cùng.

“Tiêu (1) ca!” Cậu xúc động hô to.

Người vệ sĩ luôn luôn bất động thanh sắc chán ghét cau mày, hất đầu, “Đi theo tôi.”

Hứa Minh đi nhanh đuổi kịp gã. Đèn đuốc hành lang tầng năm sáng trưng, cách một khoảng còn có vài vệ sĩ vận đồ đen thay phiên canh gác, nghiêm túc mà áp lực. Hứa Minh bất ổn tâm lý, Ngô Hàn Giang rốt cuộc như thế nào rồi? Thật sự bị thương rất nặng?

P.s:

(1) Vệ sĩ còn được gọi là bảo tiêu, em Minh dùng cái từ tiêu trong bảo tiêu ghép với từ ca, giống như Trịnh

Khải thì kêu Khải ca.

9. Chương 9

Hứa Minh đi theo vệ sĩ đến trước cửa căn phòng cuối hành lang, vệ sĩ xoay nắm cửa, nói với Hứa Minh: “Vào đi.”

Hứa Minh sưng sốt một chút, căng thẳng nuốt nước miếng, đẩy cửa tiến vào, cậu đi vào vệ sĩ ở phía sau đóng cửa phòng lại.

Bên trong ánh sáng mờ昧, Hứa Minh đạp trên thảm mà đi, vòng qua tấm bình phong mang phong cách cổ, trước mắt ánh sáng bừng lên, cậu theo bản năng nhìn về phía chỗ nguồn sáng duy nhất.

Phảng phất ánh sáng ấm áp của chiếc đèn sàn, người đàn ông mặc áo ngủ màu xanh lam sẫm ngồi trên chiếc sofa lớn, y tạo nhả dựa lưng vào sofa, hai chân thon dài bắt chéo, đôi mắt bình tĩnh lạnh nhạt giấu sau mắt kính, lại giống như hai đạo chùm tia sáng mãnh liệt bắn vào trái tim Hứa Minh, sóng to gió lớn dấy lên.

Bọn họ trong lúc đó cách nhau giữa bóng tối và ánh sáng, như cách nhau một vùng bờ biển cả, Hứa Minh có thể trông thấy y, nhưng cùng cực cả đời cũng không thể đến được với y, chân thật mà chạm vào y.

“Ngăn người làm chi vậy, lại đây.”

Từ biệt nhiều ngày, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Ngô Hàn Giang như ma âm xuyên thấu màng tai Hứa Minh, khiến cậu run sợ cả người. Trái tim cũng vì thế mà kịch liệt nhảy lên, giống bị hòn xiêu phách lạc, cậu máy móc đi qua, ngốc lăng đứng trước mặt Ngô Hàn Giang.

Ngô Hàn Giang cũng nhìn cậu.

Bọn họ không hề nghĩ rằng sẽ có cơ hội gặp lại nhau.

Lúc Hứa Minh bị vệ sĩ bắt được, Ngô Hàn Giang đã ngủ, cận vệ y nhận được điện thoại của lão ngũ, nghe ra là một cậu bé họ Hứa đến quấy rối, đang điều tra. Do miệng vết thương đau khiến Ngô Hàn Giang thực không dễ dàng đi vào giấc ngủ, tự tiện đánh thức y có khả năng sẽ bị y mắng, vệ sĩ do dự một chút, cuối cùng vẫn là đến đánh thức Ngô Hàn Giang.

Ngô Hàn Giang bị bắt tỉnh lại, tính tình đương nhiên không tốt, há mồm thuận miệng nói: “Để cậu ta tự sinh tự diệt đi.”

Bất quá rất nhanh y lại thay đổi chủ ý, “Quên đi, dẫn cậu ta đến đây.” Bằng không thẳng nhóc kia sẽ khó tránh khỏi chịu thiệt nơi tay hạ nhân.

Hiện tại, nhìn thấy Hứa Minh cắn đôi môi khô nứt nẻ của mình, gương mặt trắng bệch, đi từng bước tới bên cạnh mình, Ngô Hàn Giang cảm thấy may mắn khi bản thân đã đưa ra quyết định như vậy.

Y đầu tiên đánh vỡ trầm mặc, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, “Ngồi.....”

Lời còn chưa dứt, Hứa Minh không khống chế được nhào về phía y, cậu dùng phương thức dữ dội trước sau như một, ôm chặt lấy y.

Miệng vết thương trước ngực vừa vặn bị cậu đụng phải, Ngô Hàn Giang đau kêu lên một tiếng, nhưng mà ngực nhanh chóng truyền đến xúc cảm nóng ướt, ngăn lại cơn tức giận sắp sửa phát tán của y.

Ngô Hàn Giang phát hiện, đứa nhỏ trước mặt này lúc bấy giờ có biểu hiện không giống như bình thường, y hoàn toàn không còn cách nào khác.

Mắt thấy miệng vết thương đã bị ẩm ướt, Ngô Hàn Giang nắm sau cổ Hứa Minh, cứng rắn kéo cậu ra, thấy gương mặt cậu nước mắt bù lu bù loa, trong lòng nói không nên tự vị gì.

Y luôn luôn phản cảm với những giọt nước mắt của người khác, vô luận là nam hay nữ, bất kể là kẻ nào ở trước mặt y khóc lóc không chỉ sẽ không thể nhận được chút đồng tình nào từ y, mà ngược lại còn khiến y cảm thấy nhàm chán, cho dù con trai Ngô Lạc Dương của mình mới trước đây còn khóc nháo, y cũng chỉ biết đánh hai bàn tay nó uy hiếp nó không cho nó khóc, bởi vì y nghĩ khóc là biểu hiện của sự yếu đuối, nhất là với một cậu bé trai. Cho nên Ngô Lạc Dương từ nhỏ đã rất ít khóc, lần này y bị thương, Ngô Lạc Dương mặc dù lo lắng, nhưng biểu hiện vẫn bình tĩnh. Không như Hứa Minh, vừa thấy mặt liền oà khóc. Nhưng biểu hiện lo lắng và khổ sở của cậu nhìn thế nào cũng không giống như đang giả tạo, tựa hồ bản thân mình là người quan trọng biết bao nhiêu đối với cậu, mà cho dù là giả, y cam nguyện bị lừa gạt.

Từ lần sau cùng cậu trai này khóc trong vòng tay mình, nước mắt của cậu ta đã trở thành điểm yếu của y, y có muốn phản kháng cũng không thể.

Ngô Hàn Giang chùi nước mũi cho Hứa Minh, giọng điệu nghe như muốn bắt lỗi vừa lại hung ác: “Khóc thành cái bộ dáng gì rồi! Cậu là nam tử hán sao?”

Hứ, Hứa Minh ôm quanh cổ y, đổi chỗ trút nước, rất nhanh đã làm ướt nhẹp hết cổ của y.

Ngô Hàn Giang dở khóc dở cười, dịu dàng hiếm thấy, dường như muốn trấn an mà sờ soạng tóc cậu khiến cho nó xù lên, mang theo nụ cười uy hiếp nói: “Không để yên được hử? Khóc nữa tôi sẽ ném cậu ra!”

“Ông ném a.....”

Đây là ông thiếu nợ tôi. Tôi vì ông nên mới chảy nước mắt, đâu chỉ lúc này đây, đáng tiếc ông đời này sẽ không biết, cho nên, ông thiếu nợ tôi, vĩnh viễn trả không hết.

Hứa Minh phun ra hơi thở lên cổ Ngô Hàn Giang, khiến y ngứa ngáy một trận, y chịu không nổi kéo Hứa Minh ra, ngón cái cùng ngón trỏ bóp hai má cậu, Hứa Minh chu môi, phát ra thanh âm rầm rì mơ hồ không rõ, vẻ tức giận, tựa như một đứa trẻ bị khi dễ mà mếu máo.

Ngô Hàn Giang không khỏi nở nụ cười, cường chế đặt cậu ngồi lên sofa, lấy khăn giấy đưa cho cậu, “Lau mặt, xấu quá.”

Xấu quá chẳng phải là câu cửa miệng của hắn, rất nhiều năm đã không nói như vậy, hiện tại bị Hứa Minh làm cho vừa tức giận vừa buồn cười, lơ đãng mà mở miệng, y không khỏi cảm thấy muốn cười, quả nhiên thần kinh cũng bị lấy bệnh rồi.

“Tôi xấu cũng không mắc mớ gì tới ông” Hứa Minh giống như một tiểu oán phụ tủi tủi thân thân trách cứ, cầm lấy khăn tay lung tung lau nước mắt.

Ngô Hàn Giang đi vào phòng ngủ thay áo ngủ bị ướt, theo góc độ của Hứa Minh, vừa vặn thấy thân người y.

Thấy bên xương sườn của y có quần một vòng băng gạc thật dày, Hứa Minh mới sực nhớ ra bản thân đã xông vào họa lớn, cậu thế nhưng đã quên Ngô Hàn Giang bị thương, còn dùng sức lực lớn như vậy mà ôm chầm lấy y, trách không được nghe y kêu rên một tiếng, thì ra là đụng vào miệng vết thương.

Hứa Minh hận chính mình lỗ mãng cực kỳ, mà sao Ngô Hàn Giang lại không hé răng nhỉ?

“Cậu thật thần thông quảng đại, làm sao tìm được đây?”

Ngô Hàn Giang thay áo xong quay về, ngồi lại bên cạnh Hứa Minh.

“..... Kỳ thật, tôi là người của kẻ thù ông phái đến đây để ám sát ông.” Hứa Minh vì không muốn khai ra Trịnh Khải, đánh Thái Cực nói.

“Bạn cùng phòng của cậu là hacker?” Ngô Hàn Giang nghĩ đến người này đầu tiên.

Hứa Minh vội vàng phủ định: “Không liên quan đến hắn.”

Về điểm tâm tư này của Hứa Minh ở trước mặt Ngô Hàn Giang y hiểu là không có liên can, Ngô Hàn Giang chỉ cần thăm dò một lần là đủ biết, “Cậu không cần căng thẳng, nếu là nhân tài, tôi sẽ rất vui lòng tuyển dụng.”

Hứa Minh giống như đang chơi đá gà thần kinh lập tức buộc chặt, “Ông đừng ra tay với anh ấy!”

Nhìn cậu căng thẳng như vậy, Ngô Hàn Giang không khỏi hoài nghi quan hệ của bọn họ có đơn giản là bạn cùng phòng hay không.

“Tôi trong mắt cậu đáng sợ đến vậy?”

Ngô Hàn Giang đứng dậy lấy một chiếc cốc giấy rót đầy nước từ bình lọc nước, đặt trên bàn trước mặt Hứa Minh, “Uống đi.”

Hứa Minh cầm lấy cái ly nắm trong lòng bàn tay, hưởng thụ cảm giác ấm áp chạy dọc theo mạch máu lan tràn đến toàn thân.

“Tìm đến tôi để làm chi?”

Biết rõ còn cố hỏi! Hứa Minh nhất thời nghẹn lời, cuối cùng vẫn khẩu thị tâm phi mạnh miệng nói: “Nghe nói ông bị người ta giết, tôi đến xác nhận một chút.”

Ngô Hàn Giang nhờ vào cậu mà luyện được trình độ kiềm nén cơn giận đạt tới mức uyên thâm, không quan tâm nói: “Vậy khiến cậu thất vọng rồi.”

Hứa Minh quay đầu trừng mắt liếc y một cái, giọng điệu không được tự nhiên hỏi: “Nhìn ông sức lực mười phần như vậy, thân thể đã không có việc gì đi?”

“Lo lắng cho tôi?” Ánh mắt Ngô Hàn Giang mang ý cười.

Hứa Minh đỏ mặt hét lên: “Đúng vậy, ông là người tôi thích, lo lắng cho ông thì có cái gì không đúng?”

“Cốc giấy bị cậu bóp hỏng rồi kìa, bị nóng thì cũng đừng khóc la nha.”

Hứa Minh lúc này mới phát giác cốc giấy trong tay đã muốn bị chính mình nắm đến biến hình, nước bên trong thiếu chút nữa tràn ra, nhất thời xấu hổ không thôi, vội vàng uống nước để che giấu.

“Cẩn thận nóng!”

Hứa Minh dừng lại động tác uống nước, đặc ý nhướn mi hướng về phía Ngô Hàn Giang: “Lo lắng cho tôi?”

“Lúc đến đây có bị đánh không?” Lẽ loi một mình xông tới đâm đá, khó tránh khỏi bị vệ sĩ đánh vài cái.

Sau khi được y nhắc nhở, Hứa Minh cảm thấy cánh tay đau bụng đau, nhưng trong lòng vui vẻ, “Bị nhéo cánh tay, một quỳên trúng bụng, không sao cả. Ông có thể bảo đàn em của ông sửa tác phong được hay không, hử ra là đánh vào bụng người ta, rất đau.”

Ngô Hàn Giang nhăn mày, “Thực nghiêm trọng? Tôi gọi bác sĩ đến xem cho cậu.”

Hứa Minh không nghĩ tới y coi trọng mình như vậy, trong lòng càng đắc ý, “Không nghiêm trọng, tôi đã nói rồi mà.”

Ngô Hàn Giang tới gần cậu, không cho chống cự ra lệnh: “Vén quần áo lên, cho tôi xem.”

Do y tới gần mà còn đề nghị sờ ấm, Hứa Minh đỏ mặt, “Hơ, thật sự không nặng lắm.....”

“Muốn tôi tự mình động thủ hửm?”

“Được rồi.”

Hứa Minh kéo khoá áo khoác, vạch áo T shirt ra, đem cái bụng bày cho Ngô Hàn Giang xem, không dám đối mặt với y, cúi đầu thoáng nhìn bụng bầm xanh một khối, rồi chuyển mắt nhìn xuống đất.

Làn da trần trụi đột nhiên truyền đến xúc cảm ấm áp, ngón tay thon dài trắng nõn của Ngô Hàn Giang nhẹ nhàng sờ trơn nơi tụ máu bầm kia.

“Ông làm gì vậy!”

Hứa Minh giống như bị điện giật mạnh mẽ thối lui về phía sau, gương mặt hoàn toàn đỏ bừng lên.

“Trốn cái gì? Cậu không phải là rất phóng khoáng sao.” Ngô Hàn Giang bấm chuông, nói với y tá: “Cầm phiền mang giúp một ít thuốc trị bầm đến đây.”

Y tá rất nhanh đã đến, thoa thuốc cho Hứa Minh, rồi trong phòng lại chỉ còn lại hai người bọn họ.

Nhất thời không biết nói gì, không khí mờ ám không thôi.

Hứa Minh nâng cốc uống nước, động tác càng ngày càng chậm, uống từng ngụm từng ngụm chừa lại, hy vọng vĩnh viễn không uống hết.

Khó có được một lần cậu ngoan ngoãn như vậy, Ngô Hàn Giang rất kiên nhẫn với tiến độ uống nước siêu chậm rì của cậu, lắng nghe thanh âm đồng hồ nhích từng giây “Tích tắc tích tắc” vang lên.

Vàng sáng màu da cam bao phủ cậu trai lặng im, vẻ ngoài giả vờ cường ngạnh cứng rắn ngày thường của cậu dường như đã tan rã toàn bộ. Mái tóc hỗn độn của cậu dưới ánh sáng mờ lung có vẻ mềm mại dịu thường, Ngô Hàn Giang nhớ tới xúc cảm khi sờ vào tóc cậu lúc nãy, mặc dù vừa thẳng vừa cứng, nhưng lại có cảm giác tơ lụa cảm bạch, cùng với mái tóc đầu đinh của con trai Ngô Lạc Dương mình thì không giống nhau một chút nào.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Hứa Minh vẫn không ngừng ức hiếp cốc nước.

Hao hết sức lực không muốn sống chạy tới đây, rồi chẳng hiểu ra làm sao khóc lóc một hồi, sau đó cùng một cốc nước nói chuyện yêu đương? Ngô Hàn Giang nhìn đồng hồ, “Thời gian không còn sớm, uống xong tôi bảo tài xế đưa cậu về.”

Hứa Minh buồn thiu, lưu luyến không rời buông cốc nước. Nếu Ngô Hàn Giang đã không có vấn đề gì, thì mục đích của mình xem như cũng đã đạt được, quả thật là cần phải đi rồi.

Cậu đứng dậy nói: “Không cần, tôi gọi xe.”

Nhìn bộ dáng cậu yếu xìu không có tinh thần, Ngô Hàn Giang rốt cuộc không đành lòng, bèn khẽ thở dài chịu thua, giữ chặt cậu, “Đưa đi động của cậu cho tôi.”

“..... Ồ?”

Ngô Hàn Giang trực tiếp vói tay vào túi quần bò của cậu lấy chiếc di động ra, Hứa Minh bị động tác bá đạo của y làm cho mặt đỏ tới mang tai.

Ngô Hàn Giang lưu lại một dãy số vào di động của Hứa Minh, trong phòng ngủ tiếng chuông điện thoại vang lên, sau khi ấn tắt, tiếng chuông cũng tương ứng ngừng bật.

Kéo tay Hứa Minh, trả điện thoại lại vào trong lòng bàn tay của cậu, “Về sau có việc gì, cứ gọi vào số này.”

Hứa Minh ngẩn ngơ nhìn y, “.....”

“Nhớ kỹ từ nay về sau, đừng để lộ tin tức cậu tới đây với bất kỳ ai, bao gồm bạn cùng phòng của cậu, đối với cậu và cả hắn đều không có ích lợi gì. Cậu sẽ không muốn đem thân phận của tôi nói cho hắn biết đi?”

“..... Ồ, à? Không, không có.”

Hứa Minh nắm chặt di động, gương mặt ửng hồng, đang ngẩn ngơ thì bất thành linh hiện ra vẻ sung sướng, cười ngây ngô ngốc nghếch, bộ dạng ngoan ngoãn ngoan ngoãn khó có dịp thấy được.

Ngô Hàn Giang không khỏi mỉm cười, “Đồ ngốc.”

Thẳng đến khi về nhà, trên mặt Hứa Minh vẫn còn duy trì nụ cười ngớ ngẩn, một chút cũng chưa hề thay đổi. Trịnh Khải đã ngủ, cậu tắt đèn, trùm chăn, che đầu, cười đến run rẩy hết cả người.

Cười đủ rồi, cậu cảm di động nhìn dãy số trên màn hình, thiếu chút nữa chảy cả nước miếng. Trái lo phải nghĩ, chỉnh sửa danh tự thành “Y”, [hoặc là không làm, nếu đã làm thì phải làm đến cùng], rên sất khi còn nóng gửi một cái tin nhắn qua: “Tôi đã về nhà, ông phải ngoan ngoãn dưỡng bệnh.” Sau đó giữa lúc hạnh phúc chờ đợi mà ngọt ngào ngủ thiếp đi.

10. Chương 10

Từ khi đó, mỗi ngày gửi tin nhắn, chờ hồi âm là chủ đề cuộc sống của Hứa Minh. Nhưng mà, Ngô Hàn Giang không thèm hồi âm lấy một lần, điều này khiến cậu có chút tức giận. Không thể nhịn được nữa, cậu gọi điện qua.

Điện thoại phát đi tín hiệu, nhưng không ai trả lời. Hứa Minh nghĩ hoặc là ông bắt máy, hoặc là tôi sẽ quyết tâm gọi cho đến khi nào ông bắt máy mới thôi, cứ như thế chờ đợi, không cúp điện thoại.

Ở bên kia, trong phòng bệnh Ngô Hàn Giang đang bàn bạc công việc cùng vài vị khách quan trọng.

Tiếng chuông điện thoại vang lên không ngừng, Ngô Hàn Giang đành phải bảo vệ sĩ nghe.

Hứa Minh đợi gần hai phút, đột nhiên “Tít” một tiếng, điện thoại kết nối.

Trái tim Hứa Minh cơ hồ muốn nhảy ra khỏi ***g ngực, cậu theo bản năng đằng hắng cổ họng, khản trương “A lô” một tiếng.

“Hứa tiên sinh?”

Tiếng nói trầm thấp của vệ sĩ khiến Hứa Minh trong tích tắc nguội lạnh.

“Ngô Hàn Giang đâu rồi?”

“Ngô tiên sinh đang tiếp khách, cậu có chuyện gì thì cứ nói với tôi, tôi sẽ giúp cậu chuyển lời cho y.”

“Tình trạng thân thể của y thế nào rồi?”

“Đã không còn lo ngại.”

“Ồm.....”

“Còn chuyện gì nữa không?”

“..... Không có.”

“Thời gian gần đây Ngô tiên sinh bề bộn nhiều việc, Hứa tiên sinh nếu cậu không có chuyện gì, thì nên tận lực đừng quấy rầy.”

Hứa Minh giống như bị người ta dội một xô nước lạnh vào đầu, cảm giác hư nát hết.

“Đây là ý của Ngô Hàn Giang sao?”

“Đúng vậy.”

Muốn tôi thăng thần có phải không. “Được rồi. Đợi một chút, đừng gác máy, ông giúp tôi chuyển một câu cho Ngô Hàn Giang.”

“Nói đi.”

Hứa Minh hít sâu một hơi, la lớn: “Ngô Hàn Giang, tôi nhớ ông, nhớ ông tới nỗi ngủ không yên! Ông mau khoẻ rồi xuất viện đi, tôi muốn hẹn hò với ông! Thế nhá, tạm biệt!”

Sau khi rống la xong, Hứa Minh trong lòng thoải mái hơn.

Cậu thì thoải mái, nhưng vệ sĩ ở đầu dây bên kia bị cậu rống ù tai một trận.

Khách đi rồi, Ngô Hàn Giang hỏi: “Vừa rồi là ai gọi đến?”

“Hứa tiên sinh.”

“Cậu ta nói gì?”

“Cậu ấy hỏi tình trạng thân thể của ngài, còn có nói mấy câu bảo tôi chuyển lại cho ngài.”

“Nói đi.”

Vệ sĩ khụ một tiếng, sắp xếp ngôn ngữ một chút, nói: “Cậu ta nói cậu ta nhớ ngài đến nỗi ngủ không yên, bảo ngài mau khoẻ xuất viện, cậu ta muốn hẹn hò với ngài.”

Lúc này, con trai Ngô Hàn Giang, Ngô Lạc Dương đẩy cửa phòng bệnh tiến vào.

“Ai muốn hẹn cha, ba?”

Ngô Lạc Dương mười lăm tuổi mà vóc dáng đã muốn cao gần một thước tám, hần mặc đồng phục, túi sách xiêu vẹo, một tay chộp lấy mũ, phong lưu phóng khoáng đi đến trước giường bệnh ngồi xuống.

Ngô Hàn Giang nhìn con trai liếc mắt một cái, “Hẹn công việc thôi.”

“Ừm.” Ngô Lạc Dương cũng không truy vấn nữa, từ trong túi sách lấy chiếc psp ra bắt chéo chân tự biên tự diễn, “Ba con đói bụng, cha bảo người ta mang đồ ăn đến đi, con muốn ăn thịt lợn chua ngọt.”

Ngô Hàn Giang lập tức có chút tức giận, vừa vào cửa là liền chơi điện tử, còn bắt lão tử phục vụ mi? Bất quá nghĩ lại, cũng không thể hoàn toàn đổ lỗi cho con trai. Mười năm qua, bọn họ chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, không liên lạc với nhau, thời gian lâu như vậy, khiến cho cục diện trở thành vừa thấy mặt nhau thì nói không được quá ba câu.

Điều này, Ngô Hàn Giang có chút tự trách, y quả thật nợ con trai, cũng may con trai có thiên tính độc lập, ngoan ngoãn hiểu chuyện, hơn hết là có thể thông cảm cho cha mẹ, cơ hồ không có oán giận.

Tiếp theo y nghĩ tới Hứa Minh chỉ lớn hơn Ngô Lạc Dương hai tuổi. Ngô Lạc Dương tuy rằng cơ hội ở cùng cha mẹ không nhiều, nhưng hần còn có ông bà yêu thương hần, còn có anh em bà con, không thể nói là hạnh phúc bao nhiêu, nhưng ít nhất không lo cơm áo, so sánh với Hứa Minh, hần thật sự là sung sướng hơn nhiều.

Nghĩ vậy, y nhịn không được có chút đau lòng cho đứa nhỏ từ bé phiêu bạt không nơi nương tựa, nhiều lần gặp phải tình cảnh gian nan, tuy rằng đứa nhỏ này hay cứng đầu với mình có khi còn khiến con người ta đau đầu, nhưng cũng tán thưởng phẩm chất kiên cường của cậu. Mỗi lần cậu làm cho y sắp muốn nổi điên, mỗi lần y sắp muốn phát hỏa, thì cậu lại đáng thương hề hề cúi đầu cầu xin tha thứ, khiến y không đành lòng trách phạt. Lúc này vốn tưởng rằng bọn họ sẽ không gặp lại nhau nữa, cậu thể nhưng vất hết óc không muốn sống tìm tới cửa, mình phải làm sao với cậu ta bây giờ?!

Bất tri bất giác, ngoại trừ đau đầu, vài lần gặp mặt, y càng ngày càng hoà hiệp với cậu, này còn chưa nói tới, ngay cả số điện thoại riêng cũng cho cậu biết nốt.

Bé gấu này rốt cuộc là có phép thuật thần thánh gì, Ngô Hàn Giang không khỏi nghi hoặc.

Buổi tối đó, Ngô Hàn Giang đang trên đường quay về biệt thự thì bị đánh lén, hung thủ lái một chiếc xe tải phát rồ điên cuồng nhào vào xe y, lái xe khẩn cấp đánh tay lái, khó khăn tránh khỏi va đụng có thể chết người, xe lật nghiêng, đâm đầu vào vỉa hè bên đường, xương sườn Ngô Hàn Giang lập tức gãy mấy đốt. Sát thủ mai phục lao tới bắn súng vào bên trong xe, bị kính chống đạn ngăn cản, xe cảnh sát phía sau đuổi đến, bọn họ triển khai tàn sát, hung thủ chạy trốn chết.

Ngô Hàn Giang gặp chuyện không may, vì muốn lừa hung thủ, tuyên truyền ra ngoài là mình bị trọng thương hôn mê, cùng với một nhóm người của mình khẩn trương điều tra hung thủ, rất nhanh chân tướng đã rõ ràng, thì ra là một tổ chức xã hội đen bắt tay với vị quan lớn mà trước đây đã từng đe dọa y.

Vừa ra viện, Ngô Hàn Giang liền đem một loạt chứng cứ phạm tội của đối phương đệ trình pháp viện, đưa vào hung thủ tù, gây nên một trận oanh động, trong lúc dư luận nhất thời xôn xao, bản thân y cũng liên tiếp xuất hiện trong giới truyền thông.

Hứa Minh vừa ăn mì tôm, vừa chỉnh kênh, đột nhiên hình ảnh Ngô Hàn Giang xuất hiện trên tivi, cậu lập tức không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào màn hình.

Ngô Hàn Giang bị vệ sĩ và phóng viên vây quanh, trước sau như một bình tĩnh ung dung, hờ hững thản nhiên, nhìn không ra một chút gầy yếu nào, trạng thái tinh thần cũng giống với dĩ vãng, Hứa Minh lúc bấy giờ mới hoàn toàn yên tâm.

Mà cảm giác mất mát cũng cứ theo đó mà đến. Hứa Minh biết giai cấp của Ngô Hàn Giang lớn cỡ nào, biết bối cảnh của y có bao nhiêu lợi hại, các nhân vật lớn cậu đều xem trên tin tức. Màn hình tivi giống như một bức tường, ngăn cách hai thế giới, giữa cậu và Ngô Hàn Giang cách xa nhau đến ngàn năm ánh sáng. Ngô Hàn Giang tuy rằng hung dữ nhưng lần nào cũng dung túng mình, tựa như một ảo tưởng không thực tế của chính cậu.

Tuy rằng Ngô Hàn Giang đưa số di động cá nhân cho mình, đại biểu cho mối quan hệ giữa bọn họ đã tiến thêm một bước xa hơn, nhưng cậu vẫn không rõ vị trí của mình ở trong lòng Ngô Hàn Giang là gì, Ngô Hàn Giang có một chút nào thích mình hay không? Chẳng lẽ giống như y nói, chỉ là “Tình thương của một người cha tràn lan”?

Lí Hàng rất chi là uất ức, từ một tháng trước hắn đã bị nghẹn một cục tức, tiểu mỹ nhân sắp nằm trong tay thì bị Ngô Hàn Giang phóng cho chạy mất, thử hỏi có nghẹn chết không cơ chứ. Ai bảo người ta là nhân vật lớn, không thể trêu vào. Mà không chiếm được thì lại càng nhớ nhung, hắn tự ngược mỗi ngày chạy đến Đông Phương, nhìn Hứa Minh đang đưa không coi hắn ra gì, bộ dáng điên cuồng mê hoặc hơn so với trước kia, càng khiến tâm người ta ngứa, làm một kẻ vụng trộm can đảm tà tâm bất đắc dĩ, một tháng nay rồi, thiếu chút nữa bị nghẹn tới độ sắp hỏng.

Có câu rất đạo lý, đắc tội quân tử chứ đừng đắc tội tiểu nhân, nếu không tai họa vô cùng sẽ ngấm ngấm sẽ chờ mi, đả kích ngấm ngấm hay công khai đều khó lòng phòng bị.

Lí Hàng không hết hy vọng với Hứa Minh, nên dần dần nổi lên thủ đoạn, một tuần này, hắn mỗi ngày buổi tối theo dõi Hứa Minh một đường về nhà, nhưng chậm chạp không dám xuống tay, suy nghĩ phải giáo huấn cậu như thế nào mà lại không bị Ngô Hàn Giang phát hiện.

Quan hệ giữa Ngô Hàn Giang và Hứa Minh trong lúc đó chung quy vẫn rất khó suy đoán, nhưng thông qua sự quan sát trong một tháng nay, hẳn phát hiện Hứa Minh và Ngô Hàn Giang đã lâu không gặp nhau, vì thế phủ định suy đoán Hứa Minh là người tình nhỏ của Ngô Hàn Giang.

Đêm nay, hẳn lại đến khu nhà cho thuê của Hứa Minh, bí mật trốn ở một gốc cây gần đó, châm điếu thuốc, nhìn lên ánh sáng bên trong gian phòng của Hứa Minh, tưởng tượng bộ dáng Hứa Minh *** đang uốn éo trên giường.

Ngọn đèn không bao lâu thì bị tắt, Lí Hàng phát hiện mình đứng bên dưới không sợ gió lạnh thế nhưng lại cương lên, hẳn hung hăng chửi thề, thiếu chút nữa vọt tới nhà Hứa Minh mà làm cậu.

Hắn vội vàng lái xe rời đi, đi tìm người giải quyết cơn lửa. Gần không giờ, khu vực phụ cận nhà Hứa Minh có chút hoang vắng, lúc này trên đường đã không còn người qua lại, cho nên khi xe Ngô Hàn Giang nghênh diện chạy đến, Lí Hàng liếc mắt một cái liền nhận ra.

Phát hiện này khiến hẳn hưng phấn không thôi, hẳn nắm chắc chín phần là Ngô Hàn Giang đến tìm Hứa Minh. Sau khi xác định là xe của Ngô Hàn Giang, hẳn lén lút quay đầu xe lái trở về, đem xe đậu ở một nhà xưởng bỏ hoang bên ngoài cách khu chung cư tận trăm mét, đi bộ vào khu nhà, thật cẩn thận tiếp cận chỗ ở của Hứa Minh, ẩn nấp trong một góc không mấy sáng sủa. Quả nhiên, xe Ngô Hàn Giang đơn độc đậu trước nhà của Hứa Minh, Lí Hàng lặng lẽ lấy di động ra, mở camera, tắt âm thanh, ánh mắt nhìn chằm chằm xe Ngô Hàn Giang, nóng lòng muốn thử.

Hứa Minh mới vừa vào ngủ không bao lâu, tiếng chuông di động đánh thức cậu, mấy ngày trước vì chuyện của Ngô Hàn Giang mà mất ngủ, nhưng bây giờ thì đã không sao nên muốn an tâm ngủ khỏe, mộng đẹp vừa bắt đầu thì bị cắt đứt, khiến cậu vô cùng khó chịu, cậu mơ mơ màng màng lấy di động, nhấn nút nghe, vừa nhắm mắt vừa tức giận nói: “Ai dạ, đêm hôm khuya khoắt còn làm phiền người ta đang ngủ là sao?”

“Là cậu nói nhớ tôi tới nỗi ngủ không yên?”

Hứa Minh như cương thi “đùng” một cái ngồi bật dậy, kích động nói cà lăm: “Ngô, Ngô, Ngô Hàn Giang!”

“Cho cậu ba phút, mặc quần áo xuống lầu.”

“Được, được, rồi!”

Hứa Minh ném điện thoại, nhảy xuống giường, phủ thêm một chiếc áo khoác, mang dép lê, chớp nhoáng lao xuống lầu, không đến ba mươi giây.

Ra đến ngoài hiên, tuyết trắng đầy đất bị ánh trăng chiếu rọi, làm chói lòa đôi mắt Hứa Minh, chờ khi cậu mở mắt ra, Ngô Hàn Giang một thân thon dài cao ngất vịn đồ đen đứng trên đất hiện ra trước mắt cậu.

Hứa Minh xúc động, lại quên mất chuyện vết thương cũ của Ngô Hàn Giang vừa mới khỏi, cậu lấy tốc độ trăm mét tiến lên dùng hết sức bổ nhào vào người Ngô Hàn Giang, tông vào y một cái lão đảo, sau đó gắt gao ôm lấy y, như muốn thiên trường địa cửu.

Nếu đây chỉ là diễn trò, vậy thì Ngô Hàn Giang sẽ cho Hứa Minh chín điểm với màn biểu diễn tuyệt vời này, chưa đủ mười điểm, là bởi vì y cam tâm tình nguyện bị cậu lừa gạt.

Cho cậu ba phút là để cậu hảo hảo mặc quần áo, kết quả là chỉ mặc một chiếc áo khoác, quần đùi mỏng manh, chân thì mang dép lê, Ngô Hàn Giang thật muốn cho Hứa Minh mấy bàn tay.

Ngô Hàn Giang thử đẩy Hứa Minh ra, cái cục trong lòng không có dấu hiệu buông lỏng, “Vào trong xe nói.”

Hứa Minh lúc này mới buông y ra, bị y nhét vào trong xe.

Cửa xe còn chưa kịp đóng, Ngô Hàn Giang lại lọt vào một vòng tập kích mới, Hứa Minh giống như chú chó bị vui mừng với chủ, ôm y hôn một mạch lung tung lên mặt y.

Ngô Hàn Giang cực kỳ kinh sợ, chưa có người nào làm như vậy với y, trong lúc nhất thời y đột nhiên muốn nổi giận, hơn nữa còn cảm thấy vài phần xấu hổ khôn kể, rất nhanh cái cảm giác xấu hổ này bao phủ lấy cơn tức giận, thôi, so đo làm gì với một đứa nhỏ nghịch ngợm, ai bảo mi tự mình dâng lên đến cửa.

Tài xế và vệ sĩ ở hàng ghế trước đương nhiên cứng đờ, Ngô Hàn Giang bắt đắc dĩ thở dài.

Hứa Minh hôn đủ, lại chui thật sâu vào lòng y, thoả mãn mà tham lam hít vào.

Thật không dám tin, y thế nhưng đến đây.

Ngô Hàn Giang chậm rãi đem một bàn tay khoát lên lưng cậu, không làm gì khác. Hứa Minh lại vụng trộm nở nụ cười.

“A!”

Hứa Minh bỗng nhiên nhớ tới trước ngực Ngô Hàn Giang có thương tích, thăm mắng bản thân ngu ngốc, vội vàng buông y ra, lo lắng hỏi, “Vết thương của ông đã tốt hơn chưa?”

“Tốt lắm.”

“Có phải nghiêm trọng lắm không, nghe nói ông trọng thương hôn mê.”

“Giả.”

“Ồ.” Hứa Minh gãi đầu, vẻ mặt áy náy, “Thực xin lỗi a, vừa rồi đụng vào vết thương của ông, còn có lần trước.....”

Làm khó cậu khách khí như vậy, “Không sao.”

“Cho tôi xem.”

Ngô Hàn Giang ngăn móng vuốt đang phóng tới của Hứa Minh, “Động thủ lần nữa tôi động cước vút cậu ra ngoài.”

“Được rồi.” Dù sao cũng đã ăn không ít đậu hủ.

“Gầy.” Ngô Hàn Giang nhẹ nhàng băng quơ nói.

Mặt Hứa Minh nóng lên, “Tất cả đều là bởi vì lo lắng cho ông, ông phải bồi thường tôi.” Cậu tính toán, nếu Ngô Hàn Giang đáp ứng, cậu sẽ đòi một cái hôn.

Ngô Hàn Giang từ túi quần lấy ra một cái thẻ ngân hàng đưa cho Hứa Minh, “Mua đồ ăn ngon bồi dưỡng thân thể. Mật mã sáu con số một.” Ý thật sự nghĩ không ra biện pháp nào để chăm sóc cậu.

Nụ cười trên mặt Hứa Minh thoáng cứng ngắc, vẻ mặt hiện lên một tia xấu hổ và buồn bã, nhưng rất nhanh đã bị cậu che giấu, cậu nhận lấy thẻ, trên mặt tươi cười, nhưng trong mắt không hề có sự vui mừng thành thật như trước, “Đây xem như chính thức bao dưỡng tôi sao?”

“Mơ tưởng.”

Hứa Minh sáng ngời hữu thần nhìn chằm chằm Ngô Hàn Giang, “Vậy ông tới tìm tôi để làm chi?”

“Tiện đường. Lần trước cậu ngàn dặm xa xôi đến thăm tôi, tôi cũng nên có đi có lại.”

Trời mới biết lấy cái cớ này có bao nhiêu thối, Ngô Hàn Giang cũng không biết bản thân mình bị cái gì, xã giao tới trễ như vậy rồi, mà còn phải chạy cả nửa thành phố đến nhìn thẳng nhóc này, rồi cho phép cậu giở trò với mình, thật sự là như bị ma ám.

Hứa Minh lộ vẻ nghi hoặc, nhiệt huyết trong lòng vừa dâng lên phút chốc phai nhạt đi.

Cậu chậm rãi tựa đầu vào bả vai Ngô Hàn Giang, nhẹ giọng hỏi: “Ông có thể yêu tôi không?”

“Sẽ không.”

Vẫn trăm đinh tiết thiết (1) như trước sao! Bất quá như vậy cũng tốt, nhờ đâu mình có ra đi, Ngô Hàn Giang sẽ không quá khổ sở, bản thân mình cũng sẽ không cần phải áy náy.

“Tôi đây đối với ông là gì?”

Vấn đề này trước kia Ngô Hàn Giang cũng đã tự hỏi qua, “Người bạn nhỏ.”

Hứa Minh giần trềng mắt y, “Ông đùa giỡn tôi hả!?”

Kỳ thật đáp án này đối với Hứa Minh cũng không cảm thấy bất ngờ. Ngô Hàn Giang chẳng qua là coi mình chỉ như một “Người bạn nhỏ” mới mẻ không biết trời cao đất dày, hay thật nha, muốn đùa giỡn với mình. Người như Ngô Hàn Giang, chỉ sợ cả đời cũng sẽ không chân chính yêu ai. Ngày đó lần đầu tiên gặp mặt ở nhà hàng, mình đã nhìn ra quan hệ vô cùng lạnh nhạt giữa Ngô Hàn Giang và người vợ.

Hứa Minh vì tránh để không bị tổn thương thêm, không cùng y thảo luận đề tài này nữa, “Về sau ông còn có thể tới tìm tôi không?”

Bỗng nhiên, cái loại vận mệnh tuyệt vọng và bất lực này tựa như mây đen bao phủ cậu, cậu không còn nhiều thời gian.

“Nếu không có gì quan trọng, thì sẽ không.” Ngô Hàn Giang nghĩ, không bài trừ Hứa Minh thì sẽ còn có khả năng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tâm Hứa Minh lập tức thật lạnh thật lạnh. Quả nhiên bản thân mình đã hy vọng quá nhiều.

“Như vậy a.....” Hứa Minh trả thẻ ngân hàng cho Ngô Hàn Giang, “Vô công bất hưởng lộc, tiền ông cầm lại đi.”

Ngô Hàn Giang ngăn trở về, “Tôi một khi đã cho đi thứ gì thì sẽ không thu về.”

Con người Hứa Minh chuyển động, “Vây đêm nay dẫn tôi đi mượn phòng đi, cho là phí qua đêm. Đúng rồi, tôi còn là xử nam nga, quá hạn không chờ.”

Ngô Hàn Giang đã quá quen với tính tình của cậu, tùy cơ ứng biến, “Không phải cậu nói kỹ thuật trên giường của cậu tốt lắm sao, thì ra chỉ là lý luận suông?”

Mặt Hứa Minh nóng lên, “Sắc lang, nhớ kỹ dữ vậy.”

Ngô Hàn Giang vỗ đầu cậu một cái, “Đứa nhỏ da lông ngắn, suốt ngày nghĩ loạn thất bát tao cái gì vậy.”

Xem đi, quả nhiên không có thú tính. Người ta thường nói đàn ông suy nghĩ bằng nửa thân dưới, mà y ngay cả thú tính cơ bản cũng không có, vậy thì càng là không thích người đồng giới. Hứa Minh bị đả kích dữ dội.

“Tôi phải đi, cậu trở về đi.”

“Nhanh như vậy! Chúng ta về sau thật sự không thể gặp mặt sao?”

Ngô Hàn Giang nhìn biểu tình thất vọng của cậu, không đành lòng, “Về sau gặp rắc rối gì, có thể tìm tôi.”

Hứa Minh miễn cưỡng cười cười, “Vậy cảm ơn ông. Tạm biệt.”

Cậu lưu luyến không rời xuống xe, cuối cùng còn liếc nhìn Ngô Hàn Giang một cái như vô tận không muốn xa rời.

Cứ như vậy kết thúc đi.

Nhìn bóng dáng của cậu, một khắc ấy, Ngô Hàn Giang muốn gọi cậu lại, đáng tiếc ý tưởng này chỉ lướt qua giây lát.

Đây không phải gian tình rành rành thì còn là cái gì!? Lí Hàng ở chỗ tối oán hận nghĩ, hấn siết di động trong lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi, trên đó vừa chụp lại hơn mười bức ảnh hai người gian tình, hấn cẩn thận cân nhắc nên sử dụng những bức ảnh này như thế nào đây.

P.s:

(1) trăm đỉnh tiết thiết: miêu tả cách nói chuyện hoặc hành động kiên quyết quả quyết, không chút do dự.

11. Chương 11

Trong gia đình, Ngô Hàn Giang ở hàng lão Nhị (1), lão Đại (2) là Ngô Vân Thành có người con trai là Ngô Đồng Châu lớn hơn Ngô Lạc Dương bảy tuổi, năm nay hai mươi hai, du học ở Anh quốc, đêm trước Noel đã đặc biệt từ nước ngoài bay trở về vui chơi mùa Giáng Sinh. Đêm Noel, hấn hẹn tất cả anh em bạn bè, tổ chức một bữa tiệc ở khách sạn năm sao, một đám nam nữ chúng tinh cùng nguyệt (3), hấn rất thích ý.

Lí Hàng và Ngô Đồng Châu là bạn thân chơi chung hồi trung học, cũng được mời. Em bà con của Ngô

Đồng Châu là Ngô Lạc Dương, lần đầu tiên tham dự, do ông nội bọn họ xưa nay không quen nhìn phong cách ăn chơi trác táng của Ngô Đồng Châu, mà Ngô Lạc Dương ở nhà luôn luôn ngụy trang là một đứa cháu ngoan ngoãn, bởi vậy ông cụ không thích hắt lui tới cùng Ngô Đồng Châu, sợ bị hắt ảnh hưởng, năm nay Ngô Lạc Dương vào trung học, ông cụ mới cho phép hắt đi chơi với Ngô Đồng Châu.

Trước khi khai tiệc, ở trước mặt nhóm bạn bè Ngô Đồng Châu long trọng giới thiệu em họ hắt: “Người có dáng vẻ đường đường phong độ đẹp trai đây, là em họ tôi Ngô Lạc Dương, nhìn hắt cao một thước tám vậy thôi, chứ kỳ thật mới mười lăm, cao nhất, tài mạo song toàn, là cục cưng của ông nội nhà chúng tôi, cho nên nhiều năm qua đây mới lần tiên dẫn hắt đi chơi, đàn anh đàn chị các người đều phải hảo hảo chiếu cố hắt, sắc nữ (4) thỉnh tự trọng!”

Lí Hàng hô: “Phân biệt đối xử, chúng ta đây cũng có sắc nam làm sao bây giờ!”

Phía dưới cười vang, không biết hắt đang nói thật hay nói giỡn, nhưng Ngô Đồng Châu biết rõ hắt đều ăn cả nam lẫn nữ, nên nhìn hắt một cái cảnh cáo. Lí Hàng bày ra ánh mắt vô tội, dù sao thì với một mình Cha của Ngô Lạc Dương hắt cũng đã muốn niếm qua đủ rồi. Bỗng nhiên, ánh sáng chợt lóe, trong đầu hắt một âm mưu nổi lên.

Ngô Lạc Dương lười biếng ăn uống, tán gẫu với mọi người nói chưa được mấy câu, sau khi họ biết được thân phận của phụ thân, thì cố tình tiếp cận hắt, thậm chí còn xin số điện thoại di động của hắt.

Ngô Lạc Dương ngại mặt mũi anh họ, đành phải cho số, Lí Hàng vẫn lưu ý hắt nên càng âm thầm nhớ số.

Sau đó, Lí Hàng do dự vài ngày, cuối cùng hạ quyết tâm, dùng phương thức nặc danh đem các bức ảnh chụp gửi cho Ngô Lạc Dương, hắt phỏng chừng có khả năng Ngô Lạc Dương sẽ nói cho Mẹ hắt biết, khi Mẹ hắt ra mặt, Ngô Hàn Giang hắt là sẽ không hoài nghi mình.

Lí Hàng mua một chiếc sim điện thoại nặc danh ở ven đường, bỏ vào di động của chính mình, gửi các bức ảnh cho Ngô Lạc Dương, sau đó nhanh chóng ném sim điện thoại đi, xoá dấu vết.

Không nghĩ tới, ngày hôm sau hắt bị bại lộ.

Lúc ấy Lí Hàng đang ở quán bar ăn chơi trác táng cùng vũ nữ, điện thoại hiện lên một dãy số lạ, Lí Hàng nghe, “A lô, ai đấy?”

“Lí Hàng?”

Lí Hàng nghe giọng nói có chút quen thuộc, tiếp theo trong nháy mắt hắt cảm thấy một trận kinh sợ lạnh người. Đây đúng là giọng nói của Ngô Lạc Dương vài ngày trước mình gặp mặt, trí nhớ của hắt hãy còn nguyên xi, chất giọng ngây ngô hơi khàn khàn, nhưng âm điệu lại giống y chang người cha, lãnh đạm, lộ ra sát ý.

“Cậu nhầm số rồi.” Lí Hàng nhanh chóng cắt đứt điện thoại, giờ phút này di động trong tay hắn hết như một quả bom hẹn giờ, khiến hắn muốn ném nó thật xa.

Thế nhưng để một tiểu quỷ mười lăm tuổi dọa thành như vậy, Lí Hàng không phục lắm, làm bộ như không quan tâm tiếp tục quần lấy vũ nữ, nhưng một chút thích thú cũng không còn.

Mười lăm phút sau Ngô Lạc Dương xuất hiện trước mặt hắn, lúc này hắn hoàn toàn bị dọa đến xa xầm mặt mày.

Ngô Lạc Dương nhìn quét qua hắn mắt một cái, “Đổi chỗ khác nói chuyện đi.”

Lí Hàng hỏi hận xanh cả ruột, chỉ có thể đi theo hắn.

Ngô Lạc Dương tìm được Lí Hàng cũng không phí nhiều sức lực. Ở giai đoạn thông tin khoa học kỹ thuật điện tử phát triển hiện đại, tìm người chỉ là một chuyện đơn giản, nhất là đối với một người có đặc quyền như hắn thì càng dễ.

Lúc Ngô Lạc Dương nhận được ảnh chụp, thực đã bị chấn động kinh ngạc một trận. Tuy rằng hắn hiểu tình cảm giữa cha mẹ không tốt, cũng cam chịu phụ thân ở bên ngoài có người khác, dù sao đàn ông cần phải phát tiết, hắn có thể thông cảm. Nhưng hoàn toàn không nghĩ tới đối tượng là nam, bộ dáng thoạt nhìn cùng lắm lớn hơn hắn hai tuổi.

Hắn cảm thấy ghê tởm.

Trên bức ảnh chụp là cảnh phụ thân và thằng nhóc kia gắt gao ôm nhau, khiến hắn tức giận. Một công cụ tiết dục dùng để người nông ta nông sao? Hắn nhận thức phụ thân mười lăm năm nay, hắn không thể tưởng tượng được một người máu lạnh như y lại có thể để người khác tiếp cận, nhiệt tình ôm nhau.

Ngô Lạc Dương vô cùng hiếu kỳ đối với người tình bé nhỏ này, hơn nữa muốn xem nhan sắc cậu ta như thế nào mà có khả năng khiến Mẹ mình phải bị đội mũ xanh? Tuy rằng bản thân nàng có lẽ cũng không màng để ý.

Ngô Lạc Dương quyết định lần theo những bức ảnh này điều tra cho rõ. Ngô Lạc Dương ở ngoài mặt là một đứa trẻ ngoan ngoãn nhưng kỳ thật đã sớm có thể lực một bang của chính mình, hắn tìm người thông qua thông tin từ chiếc di động tra tìm ra số điện thoại người gửi những bức ảnh tới, không có gì lấy làm lạ, là một tài khoản nặc danh, chỉ có thể tra ra thời gian đăng kí, loại số này trên đường nơi nơi đều có bán, tìm người như thế này thì chỉ giống như tìm kim đáy biển.

Vì thế hắn lại thông qua tín hiệu di động tra được số của đối phương, vận dụng đặc quyền, tiến thêm một bước tập trung số điện thoại di động của mọi người lại.

Tên người sở hữu số di động giả là Lí Hàng. Ngô Lạc Dương có ấn tượng với hắn, vài ngày trước đã từng

gặp qua ở bữa tiệc, thời gian cũng ăn khớp, vừa vặn vài ngày không lâu sau, hắn nhận được ảnh chụp.

Chẳng qua vì sao Lí Hàng lại gửi những bức ảnh này, mục đích là gì? Cái này phải tự đi hỏi hắn.

Ngô Lạc Dương dẫn Lí Hàng vào một nhà trọ hoang vắng, đây là nơi nhóm bọn hắn thường hay tụ tập.

“Ngồi đi.” Ngô Lạc Dương ý bảo Lí Hàng ngồi trên sofa đối diện hắn.

Lí Hàng nơm nớp lo sợ ngồi xuống. Trong lòng rên rỉ: Thằng nhóc ranh này vậy mà vênh mặt hất hàm sai khiến ông đây, ranh con ranh con..... Được rồi, nếu làm quá trớn sẽ khó tránh khỏi khiến phụ thân nổi khùng, hắn không so đo với một thằng nhóc con.

“Các bức ảnh này đã được chụp khi nào?”

Lí Hàng ăn ngay nói thật: “Khoảng một tuần trước.”

“Làm sao chụp được? Theo dõi hay là tình cờ gặp phải?”

“Tình cờ!”

Ngô Lạc Dương nhìn hắn chăm chú trong chốc lát, Lí Hàng bị hắn nhìn đến phát run, “Tôi thề, tuyệt đối là tình cờ.”

“Vì sao lại gửi cho tôi?”

“À ờ..... Chỉ là hảo tâm nhắc nhở cậu một chút.”

“Ba tôi đắc tội anh, hay người tình bé nhỏ của ông ấy đắc tội anh?”

“À ờ..... Đương nhiên là tiện nhân kia đắc tội tôi. Tôi chỉ là đơn giản cảm thấy ba cậu không nên bị cậu ta mê hoặc.”

Ngô Lạc Dương khinh thường, “Anh cũng thật ngây thơ quá. Nói cho tôi nghe một chút về chuyện của tên tiện nhân kia đi.”

Lí Hàng do dự, nhìn tình hình này, tiểu ma đầu sẽ tất yếu trừng trị tên tiện nhân Hứa Minh kia, mà mình bây giờ lộ mặt, nếu sau này Ngô Hàn Giang truy cứu, không phải chứng minh hắn là đồng phạm sao? Đến lúc đó khẳng định hắn sẽ ăn không hết tội đầu.

Cân nhắc nửa ngày giữa lão ma đầu và tiểu ma đầu, Lí Hàng bị ai phát hiện, người nào cũng không thể đắc tội được.

“Nói cậu biết cũng được, nhưng cậu phải cam đoan nhất định không được tiết lộ là tôi nói.”

“Tôi cam đoan. Anh yên tâm, luật đó tôi biết.”

Lí Hàng cắn răng một cái, “Cậu ta tên là Hứa Minh, là ca sĩ của ‘Đông Phương’.”

“Anh có thể đi rồi. Xoá ảnh gốc của anh đi, đừng để người thứ 3 biết chuyện này.”

“Đã biết.” Lí Hàng tâm tình phức tạp rời đi, có chút chờ mong tương lai không lâu có thể thưởng thức một vở kịch hay ho.

Lí Hàng đi rồi, Ngô Lạc Dương lấy di động nhìn các bức ảnh một lần nữa, câu trai này hắn cảm thấy giống như đã từng quen biết, rốt cục hắn cũng nhớ ra, đây là phục vụ sinh lần trước lúc hắn ăn cơm cùng cha mẹ, lúc ấy đã cảm giác được cậu ta có chút không thích hợp, làm bị thương tay của phụ thân rồi bỏ đi không quay lại, vì thế quản lý khách sạn phải đến xin lỗi cả nửa ngày. Chẳng lẽ khi đó đã có gian tình?

Hắn quyết định phải tra rõ đến cùng.

Ngô Lạc Dương một mình đến Đông Phương, nhìn nơi Hứa Minh biểu diễn, phát hiện đối phương và hình tượng hồ ly tinh trong tưởng tượng của hắn có điều bất đồng.

Ăn mặc đơn giản nhẹ nhàng thoải mái, biểu tình lạnh nhạt, lúc ca hát thì rất tập trung, giọng nói trong trẻo, là một tay ghi-ta giỏi, điều này khiến một kẻ học đàn ghi-ta bỏ dở nửa chừng như Ngô Lạc Dương phải hâm mộ một phen.

Đáng tiếc tướng mạo như vậy mà lại đi quyến rũ đàn ông.

Ngoại trừ ngoại hình tác phong cũng không tệ lắm, Ngô Lạc Dương nghĩ không ra phụ thân bị điểm nào của hắn hấp dẫn.Ồ ~ chắc là kỹ thuật trên giường rất giỏi, Ngô Lạc Dương tưởng tượng bộ dáng hai người đàn ông ở trên giường quay cuồng, một trận lạnh người, nghĩ phụ thân có khẩu vị thật nặng.

Tuy rằng hắn không kỳ thị đồng tính luyến ái, nhưng một khi sự việc đổ lên trên đầu của chính mình rồi thì lại là một chuyện khác. Không biết vì sao, nhưng hắn có loại cảm giác bị lừa gạt và phản bội – phụ thân hắn lạnh lùng cao ngạo như thế thì không được hiện ra một gương mặt dịu dàng đối với bất luận kẻ nào.

Ngô Lạc Dương suy nghĩ vài phương án trừng trị phụ thân và người tình bé nhỏ của y. Thứ nhất, là phái một tên đẹp trai đến quyến rũ cậu ta, sau đó chụp cảnh cậu ta gian *** làm bằng chứng rồi đưa cho phụ thân nhằm làm hư mặt mũi của y, đây là cách đơn giản nhất cũng là biện pháp giải hận tốt nhất.

Ngô Lạc Dương tìm trong đám bạn bè long xà hỗn tạp (5), muốn tìm một ngoại hình tuấn lãng đẹp trai cũng không khó, hần liếc mắt nhìn đến Tạ đồng học trong số các cậu bạn trai gia đình giàu có thích ăn chơi.

Ngô Lạc Dương dẫn Tạ đồng học đến xem Hứa Minh biểu diễn, Tạ đồng học lần đầu tiên nhìn thấy liền sâu kín nói: “Là đồ ăn của tớ.”

Ngô Lạc Dương khinh bỉ liếc hần một cái, “Có dám cá cược không, một tuần phải cua được cậu ta.”

“Đêm nay có thể.”

“Tin được sao?”

Tạ đồng học nhéo cằm Ngô Lạc Dương, hướng hần phóng điện, “Tớ có vốn rồi đây mà.”

“Chết đi.”

Ngô Lạc Dương chán ghét né tránh hần, “Trước tiên tôi phải dẫn dò rõ ràng với cậu, miễn cho cậu nói tôi chơi xấu cậu. Cậu ta là tình nhân bí mật của ba tôi.....”

“Đệt! Đây còn không phải cậu chơi xấu tôi thì là cái gì?”

“Có thể dụ tình nhân của ba tôi tới tay, không phải càng có thể chứng minh mị lực của cậu hay sao?”

Vì sĩ diện hơn nữa bị khiêu khích đến khả năng cựa cằm của mình khiến Tạ đồng học do dự, “Nói thế cũng đúng, nhưng nếu bị ba cậu biết, tớ không thể thăm nữa thì thôi.”

“Yên tâm, loại chuyện bất nghĩa với bạn bè tôi làm không được. Cậu chỉ cần hẹn cậu ta đến cửa khách sạn, rồi cầm điện thoại lên nghe, sau đó nói hiện giờ có việc gấp phải đi. Tôi sẽ liền tìm giúp cậu một người thay thế, ba tôi sẽ nghĩ các người chỉ là tình một đêm, sẽ không mất công tức giận mà đi tìm cậu làm gì, mà sẽ chỉ đổ lỗi cho thằng nhóc lằng nhằng kia. Sau khi thành công, tôi sẽ trả cậu một khoản tiền.”

Tạ đồng học cân nhắc một phen, “Cứ tính như vậy đi.”

Hứa Minh biểu diễn xong, đi ra phía sau đài, bắt gặp một cậu trai có dáng người cao gầy với gương mặt đẹp trai tà tuấn đang đi tới, Hứa Minh chỉ quét mắt nhìn hần một cái rồi đi xẹt qua người hần.

Cậu bé đẹp trai này chính là Tạ đồng học, hần một phen giữ chặt Hứa Minh, mờ ám ghé vào lỗ tai cậu thổi khí, “Khi này nhìn cậu biểu diễn, cảm thấy cậu thực không tồi, muốn cùng nhau không?”

Hứa Minh ghê tởm một trận, một phen đẩy hẳn ra, lạnh lùng nói một câu: “Không có hứng thú.” Xoay người bỏ đi.

Trong mắt cậu biểu hiện sự khinh thường quá mức rõ ràng, không có chút say đồ nào, Tạ đồng học không khỏi chán nản nhún vai cười nhìn Ngô Lạc Dương ở phía sau.

Không biết điều. Ngô Lạc Dương nhìn bóng dáng Hứa Minh rời đi, sắc mặt âm trầm lạnh băng, tựa như dã thú đang rình rập con mồi.

P.s:

(1) lão Nhị: con thứ, (2) lão Đại: con trưởng ; giữ nguyên văn QT là vì muốn nhấn mạnh gia đình thế lực lớn thì thân phận thành viên xưng hô trong gia đình cũng không bình thường, lão này nọ nghe phát ngầu.

(3) chúng tinh cùng nguyệt: tụ họp, quay quẩn, ý chỉ đông đúc, náo nhiệt, nhiều.

(4) sắc nữ: sắc ở đây là hảo sắc, sắc nam cũng vậy.

(5) long xà hỗn tạp: xấu có tốt có, tốt xấu lẫn lộn, giữ nguyên là vì đọc nghe nó ... cao thâm

12. Chương 12

Vốn Hứa Minh đã tính buông tay rồi, nhưng Ngô Lạc Dương không cho cậu cơ hội này, hẳn tìm một đám đàn em, bắt cóc Hứa Minh.

Hứa Minh hoàn tất công việc ở Đông Phương ra về, ngồi xe bus về nhà. Trên đường đổi xe một lần, cần đi bộ một khoảng mới đến trạm kế tiếp, đoạn đường này có chút hẻo lánh, Ngô Lạc Dương vẫn luôn theo dõi cậu liên tục dịp lúc này, bảo hai tên đàn em bắt cóc Hứa Minh đưa lên xe bánh mỳ.

Bị ném vào chỗ ngồi phía sau, Hứa Minh kinh hoảng chống cự lập tức bị hai tên cao to mạnh mẽ giữ chặt, chờ đôi mắt thích ứng với ánh sáng bên trong xe, cậu mới trông thấy Ngô Lạc Dương đứng bên cạnh, đây là con trai của Ngô Hàn Giang mà cậu đã gặp qua một lần.

Ngô Lạc Dương bắt lấy cằm Hứa Minh buộc cậu phải đối mặt với mình, “Hứa Minh, biết tôi không?”

Hứa Minh không biết có nên nói thật hay không, nhìn hắn không nói lời nào.

Ngô Lạc Dương bỗng nhiên tát cậu một bàn tay thật mạnh, thanh âm cái tát vang dội trong xe nghe được

rõ ràng.

Hứa Minh rất nhanh niềm mùi máu tươi trên miệng mình, bởi vì có bệnh đông máu, nên khi cậu vừa mới hơi chảy máu một chút thì sẽ chảy nửa ngày, mùi máu tươi càng ngày càng nồng nặc, cậu ghê tởm muốn buồn nôn.

Đây là cái giá phải trả, cái giá mình không biết liêm sỉ dây dưa với Ngô Hàn Giang, kể tiếp đây, bảo bố con y sẽ dạy dỗ mình như thế nào đây?

Hứa Minh hướng về phía sắc mặt âm trầm lạnh băng của Ngô Lạc Dương khiêu khích giương lên khoe miệng, “Con trai Hàn Giang, tôi đương nhiên biết.”

“Ba –”

Lại là một cái tát vang dội.

“Đồ dê tiện như mi mà cũng được phép gọi tên của ba ta?” Ngô Lạc Dương lạnh lùng nói, vẻ mặt dĩ nhiên tức giận.

Hứa Minh ói ra một búng máu lên đất, cười đến suông sã, “Nhưng mà người ba cậu thích chính là tôi đồ dê tiện này, thế nào?”

Ngô Lạc Dương khinh miệt cười, “Là thích chơi mi mà thôi, đừng tự mình đa tình, thằng ***.”

Người trong xe cũng cùng hấn ồ ồ cười vang.

“Tôi chính là thích ông ta chơi tôi, tóm lại đây là chuyện cá nhân của hai chúng tôi, không tới phiên cậu xen mồm.”

“Không biết xấu hổ. Quyến rũ chồng người khác, phá hoại gia đình người khác, ta là con ông ta chẳng lẽ không nên dạy dỗ mi?”

Hứa Minh nghĩ, hấn nói vậy cũng đúng, đáng tiếc mình quyến rũ không thành công, nhưng mặc kệ bản thân có thừa nhận hay không, Ngô Lạc Dương sẽ không bỏ qua cho mình.

“Cậu muốn thế nào?”

Ngô Lạc Dương nở nụ cười, “Sợ? Nếu mi thích đàn ông chơi mi như vậy, mi xem, trong xe này có vài người bạn, mi có vừa lòng không?”

Hứa Minh vốn không sợ hãi chút nào, nhưng bây giờ lại sinh ra một tia bối rối, mặc dù thể bên ngoài vẫn luôn bình tĩnh, cậu quét một vòng bên trong xe trừ Ngô Lạc Dương ra còn có thêm bốn tên nữa, thấy bọn họ ra vẻ cười *** mỉa, sắc mặt không đổi nói: “Cậu xác định bọn họ có cái gan này? Dám động vào người của ba cậu, không sợ bị ông ấy lột da?”

Nghe vậy, nụ cười trên mặt bốn tên cứng đờ, bọn họ xác thực không có cái can đảm này.

Ngô Lạc Dương phát hiện thằng nhóc này khó đối phó hơn nhiều so với trong tưởng tượng của mình, bất quá hắn sớm đoán được chuyện này sẽ xảy ra, hắn đã có tính toán khác.

“Những người bạn này của ta đều là thằng nam chính công, mi cho là ai cũng hứng thú mặt sau của mi? Ghê tởm chết được. Hàng hạ lưu như mi, chỉ xứng bị vứt ra đường cái cho người ta phỉ nhổ, ta đây thuận tay giúp đỡ mi. Anh em, lột hắn cho ta!”

Hắn ra lệnh một tiếng, hai người kia áp trước Hứa Minh bắt đầu xé quần áo cậu, Hứa Minh kinh hoảng giấy dựa, nhưng chỉ phí công. Trong lòng Ngô Lạc Dương, hắn hơi sợ hãi.

Di động ở túi quần do động tác kịch liệt mà rớt ra, Ngô Lạc Dương liếc mắt một cái nhìn thấy màn hình di động đang ở trạng thái trò chuyện, nheo mắt, vội vàng cầm lên, bấm nút chờ, kiểm tra chi tiết cuộc gọi, phát hiện đúng là số của phụ thân, nhất thời một trận kinh hoảng.

Thì ra lúc Hứa Minh bị người ta bắt cóc, tình cảnh chỉ mảnh treo chuông, tay cách mảnh vải quần ấn nút bàn phím, quả là mệnh chưa thể tuyệt, nhanh chóng khéo léo bấm số, chủ nhân dãy số đúng là của Ngô Hàn Giang.

Khi ấy Ngô Hàn Giang vừa lúc tắm rửa xong từ trong phòng tắm đi ra, thấy cuộc gọi của Hứa Minh, tiếp điện thoại, lọt vào tai là một trận âm thanh ồ ạt, nghe như tiếng đánh đập, và tiếng cửa xe tạo nên, kế tiếp, là cuộc đối thoại giữa Hứa Minh và con trai.

Chỉ cần nghe một câu, y liền hiểu được đầu đuôi tình hình, trước tiên là chuẩn bị các bước. Y một bên nghe điện thoại, một bên tìm người điều tra vị trí tín hiệu di động, liên hệ ngành giao thông, cho người xem xét theo dõi vị trí tương ứng thu hình lại, mau chóng tập trung vào chiếc xe bắt cóc.

Làm xong những bước trên, y vội vàng mặc quần áo, lái xe đi đến ngã rẽ cứu viện.

Bên này, Ngô Lạc Dương hung hăng đâm một quyền vào bụng Hứa Minh, “Ra tay nhanh thật!”

Hứa Minh đau tới nỗi nói không nên lời, thân thể hoàn toàn xụi lơ, mặc người bài bố.

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên, không có gì phải bất ngờ, là Ngô Hàn Giang gọi tới, Ngô Lạc Dương sững sốt một giây, tiếp điện thoại, “Ngô Hàn Giang, người tình bé nhỏ của cha hiện tại đang ở ngay trong tay con, cha tính thế nào?”

Ngô Hàn Giang một bên lái xe, một bên trầm giọng thuyết giáo: “Thả cậu ta, cha sẽ cho người một lời giải thích.”

Ngô Lạc Dương cười lạnh, “Hoảng hốt? Có bản lĩnh chính cha tới cứu cậu ta, cha con chúng ta chơi trò trốn tìm, để xem cha có tìm được cậu ta hay không. Như vậy nhé.”

Nói xong, tắt điện thoại, mở cửa sổ ném ra đường, nhìn nó bị một chiếc xe chạy ngang qua nghiền nát.

“Tôi phía trước quay đầu, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới khu trung tâm quảng trường.”

Ngô Lạc Dương nhìn Hứa Minh hấp hối ngồi một chỗ, toàn thân giống như một con búp bê đã hỏng bị vứt trên đường, âm thầm nắm chặt tay thành quyền, Ngô Hàn Giang, chúng ta chơi một lần, xem ai nhanh hơn.

Sau khi Ngô Lạc Dương cắt đứt điện thoại, không có gì bất ngờ khi bộ phận người theo dõi tín hiệu từ di động của Hứa Minh đã lập tức báo lại với Ngô Hàn Giang rằng, tín hiệu đột nhiên biến mất. Bộ phận giao thông cũng hồi báo nói tạm thời không thể tìm ra mục tiêu.

Ngô Hàn Giang bắt đầu lo lắng, y nhớ lại đoạn đối thoại giữa Hứa Minh và Ngô Lạc Dương, can đảm suy đoán, có khả năng Ngô Lạc Dương sẽ mang Hứa Minh đến khu phố xá vùng phụ cận người đi lại đông đúc sầm uất, y rất nhanh vận dụng đầu óc tìm tòi thông tin, kết luận mục tiêu tập trung ở khu trung tâm quảng trường.

Thế nhưng, cũng không thể trừ các khả năng khác, nhờ đâu không phải ở nơi đó, có thể Ngô Lạc Dương sẽ thay đổi chủ ý, dùng biện pháp khác thương tổn Hứa Minh..... Ngô Hàn Giang chưa bao giờ khẩn trương hoảng loạn như lúc này, lòng bàn tay siết chặt vô lăng đến đổ mồ hôi.

Tết nguyên đán, tuyết rơi lượn lờ, chín giờ, trung tâm quảng trường, giăng đèn kết hoa, ***g đèn đủ màu sắc rực rỡ được trưng bày hoà vào không gian tuyết trắng, xinh đẹp dị thường, người tụ tập ở quảng trường nhiều hơn so với bình thường, cực kỳ náo nhiệt.

Bỗng nhiên, ở nơi ngã tư đường ngoài quảng trường một chiếc xe bánh mỳ màu trắng dường như đã trải qua một trận gió táp, hung bạo ngừng lại.

Lúc này tình hình bên trong xe là như vậy, toàn thân Hứa Minh trần trụi, hai tay bị trói ở phía sau, hai cổ chân cũng bị trói lại, miệng bị nhét khăn, trước ngực và trên lưng bị bọn họ dùng bút lông màu đỏ viết: “Nam (1) này, quyền rũ chồng người ta, phá hoại gia đình người ta, mọi người hô đánh.”

Hứa Minh nhú chặt chân mày, sắc mặt trắng bệch, bởi vì bị sỉ nhục và đau đớn mà cả người run rẩy. Cậu nhắm chặt hai mắt, trong lòng gần như tuyệt vọng gọi: Ngô Hàn Giang, mau tới cứu tôi.

Cửa xe “Phần phạt” Một tiếng được mở ra, Hứa Minh cực kỳ run sợ, bị người ta túm lấy, không ngừng phản kháng mà bị vứt ra ngoài.

Bên ngoài gió lạnh và ánh sáng chói mắt không thương tiếc đánh vào thân thể trần trụi của cậu, thanh âm phổ xá sầm uất ồn ào đâm vào tai cậu.

Mặc cho cậu liều chết giãy dụa, cũng chẳng thấm vào đâu, nửa người của cậu đã muốn tiếp xúc đến không khí bên ngoài, bông tuyết lạnh lẽo hòa tan trên da thịt, tàn nhẫn nhắc nhở: Mi sắp bị phơi bày trước mắt bao người.

Bỗng nhiên, phía trước một trận cuồng phong thổi tới, một chiếc xe màu đen như quỷ mỵ đột ngột xuất hiện, một đạo bén nhọn thanh âm phanh gấp xẹt qua trong không khí, xe sóng vai đứng bên cạnh xe bánh mỳ màu trắng đang mở cửa, vừa vặn ngăn chặn tầm mắt của ngoại giới.

Một thân ảnh màu đen nhanh chóng từ trên xe lao xuống, một quyền đánh tới tên đang kéo Hứa Minh ra ngoài xe, tên kia rên lên ngã xuống, đã không còn điểm để chống đỡ Hứa Minh văng vẳng rơi vào lòng Ngô Hàn Giang.

Ngô Hàn Giang nhìn thoáng qua tình trạng của Hứa Minh, cởi áo khoác rộng thùng thình phủ lấy cậu đương xụi lơ, ôm cậu, đặt vào ghế sau của xe, đóng cửa xe, rồi đuổi theo Ngô Lạc Dương.

Ngô Hàn Giang bắt được cổ tay con trai, cánh tay giương lên, hấn ngã phịch trên mặt đất.

“Ngô Hàn Giang, ông không biết liêm sỉ, cứ nhiên vì cái đánh con ông?!” Ngô Lạc Dương từ dưới đất đứng dậy, mắt đỏ bừng, chỉ vào mũi Ngô Hàn Giang chửi ầm lên.

Ngô Hàn Giang dễ dàng hung hăng cho hấn một cái tát, chân đá hai đầu gối hấn, Ngô Lạc Dương kêu đau quỳ rạp xuống đất.

Ngô Hàn Giang có tiếng là tàn nhẫn ai cũng biết, tên trong xe thấy thế, liền run sợ, trốn ở trong xe không dám đi ra, tên ở bên ngoài thì đang chui vào trong xe.

“Tiểu súc sinh, mi phản! Ông đây thiếu chút nữa bị xã hội đen đâm chết, mi mẹ nó còn học giống xã hội đen bắt cóc người, mi chờ bị giam vào cục cảnh sát hảo hảo tính tảo lại cho ta!”

Ngô Hàn Giang tức giận không nhẹ, y thật không nghĩ tới đứa con luôn luôn ngoan ngoãn này của mình nhưng lại làm ra được chuyện tà ác như vậy, thế nào đi nữa cũng phải trừng trị hấn một trận.

Nhắc Tào Tháo Tháo đến, hai lực lượng xe cảnh sát còi vang gào thét chạy tới, đậu chung quanh hai chiếc xe, một nhóm cảnh sát từ trên xe nhảy xuống, đầu lĩnh nhìn lướt qua tình hình, đi đến trước mặt Ngô Hàn Giang hỏi, “Ngô thánh trưởng, xử lý như thế nào?”

Ngô Hàn Giang chỉ chỉ chỗ của Ngô Lạc Dương và vài tên đồng bọn trong xe, “Bọn họ không có bằng lái, theo luật tạm giam mười lăm ngày, không được liên hệ với người ngoài, bất luận kẻ nào cũng không được đến thăm hoặc nộp tiền bảo lãnh.”

Đầu lĩnh chỉ huy cấp dưới áp giải bốn tên đương liên thanh cầu xin tha thứ xuống xe, còng tay.

Ngô Lạc Dương cũng đồng dạng bị còng hai tay, gân cổ lên ồn ào, “Người mà các người nên còng là lão *** côn Ngô Hàn Giang này, lão ta ở sau lưng vợ con ra ngoài làm con vẹt, ô uế không khí xã hội.....”

Câu nói kể tiếp biến mất theo hắn bị áp giải vào trong xe cảnh sát.

Đầu lĩnh nghe vào lỗ tai, nhưng chỉ bắt vi sở động, lại càng không suy đoán lung tung, nên ít quần chuyện tư của nhân vật lớn thì tốt hơn.

Xe cảnh sát đi rồi, Ngô Hàn Giang tiến vào trong xe, nhìn tình trạng của Hứa Minh.

Hứa Minh cuộn tròn ở ghế ngồi phía sau, trên người được phủ một chiếc áo khoác ngoài màu đen, bả vai gầy yếu và cổ chân nhỏ nhắn bị sợi dây thừng cột chặt lộ ra trong không khí.

Cậu nhắm chặt hai mắt, môi bị cậu cắn đến toé máu loang lổ, nhìn thấy ghê người.

Ngô Hàn Giang nâng cậu dậy, dùng con dao nhỏ trên móc chìa khoá cắt dây thừng giúp cậu, giải phóng tay chân cậu, thấy trên người cậu có chứa dấu vết bị làm nhục, trên bụng cậu là khối máu bầm chói mắt, trái tim giống bị châm hung hăng đâm một cái, đau đớn vô cùng.

Y tức giận đưa con tàn nhẫn, càng áy náy với Hứa Minh. Y nhìn dấu tay in trên gương mặt sưng đỏ của Hứa Minh mà đau lòng ray rứt nói: “Hứa Minh, thực xin lỗi.”

Lệ từ khoé mắt đang nhắm chặt của Hứa Minh tràn ra, tựa như một con thú nhỏ bị thương, nhích vào lòng y, tìm kiếm sự che chở và an ủi.

Ngô Hàn Giang nhin không được hôn lên cái trán lạnh lẽo của cậu, “Cậu cố kiên trì thêm chút nữa, tôi đưa cậu đến bệnh viện.....” Y lo lắng nội tạng của Hứa Minh bị thương.

“Không!” Hứa Minh mở choàng mắt, dùng sức lắc đầu, giấy dựa trong lòng y, nước mắt chảy ra, “Không đi! Thế nào cũng không đi!”

“Được rồi được rồi, thế nào cũng không đi.” Ngô Hàn Giang ôm cậu khóa vào trong ngực, bàn tay vuốt ve qua lại trên lưng cậu, dịu dàng nói: “Không đi bệnh viện, theo tôi về nhà được không?”

“Buông! Tên khốn! Hai Cha con các người đều là đồ khốn!”

Hứa Minh khàn khàn khóc hô to, cậu hận bọn họ!

Ngô Hàn Giang nâng gương mặt ướt sũng của cậu lên, ngón cái nhẹ nhàng lau lệ nơi khóe mắt cậu, nhưng làm sao cũng lau không hết, đành phải ôm cậu đặt vào lòng, dịu dàng an ủi: “Đừng khóc, tôi biết cậu bị oan ức, tôi sẽ trả lại công bằng cho cậu. Chúng ta không đi bệnh viện nữa, về nhà của tôi. Hứa Minh, nghe lời được không?”

Lời nói dịu dàng của Ngô Hàn Giang có loại ma lực trấn an tâm linh, Hứa Minh dần dần ngừng giãy dụa.

Ngô Hàn Giang chờ cậu bình tĩnh trở lại, thả cậu vào ghế trước, mặc quần áo đang hoang, “Chờ một lát, sẽ về nhà nhanh thôi.”

Hứa Minh gật gật đầu.

Ngô Hàn Giang trở về ghế điều khiển, khởi động xe, thông báo cho bảo mẫu đun nước nóng, chuẩn bị sẵn sàng thuốc và cùn.

P.s:

(1) : *beep* ; có lẽ do vấn đề trang web mà những từ nhạy cảm của tác giả bị ẩn đi, có những đoạn tác giả phải đánh dấu phẩu lung tung mới có thể giữ được nguyên vẹn những từ này, sẽ có vài trường hợp bạn Di chú thích bên cạnh, đôi khi không chú thích thì các bạn cứ nghĩ theo chiều hướng đen tối là ok nốt.

13. Chương 13

Đến biệt thự, Ngô Hàn Giang ôm Hứa Minh xuống xe, ôm một đường đến phòng dành cho khách, đặt lên giường, đắp chăn cẩn thận cho cậu, giúp cậu uống xong một ly nước ấm.

Nhìn cậu không sai biệt lắm tỉnh táo lại, Ngô Hàn Giang ngồi xổm xuống nhìn trước cậu, dịu dàng hỏi: “Muốn tắm không?”

Hứa Minh gật gật đầu, trên người đầy dấu vết làm nhục, cậu hận không thể lập tức xoá bỏ.

Ngô Hàn Giang ôm cậu phòng tắm, thử độ ấm của nước, đặt cậu trần trụi vào trong nước.

Hứa Minh lập tức ôm lấy đầu gối co thành một cục, không muốn để y trông thấy thân thể xấu xí của mình.

“Ông đi ra ngoài đi.”

Ngô Hàn Giang đến cạnh bồn tắm, lấy chiếc ghế đẩu ngồi xuống, yêu thương sờ sờ cái đầu nhỏ bé đang cúi

gầm của cậu, “Chuẩn bị tốt chưa, thúc thúc tắm cho cậu.”

Hứa Minh kinh ngạc nhìn về phía y, gương mặt tái nhợt thoáng chốc có huyết sắc, “Thúc thúc ơi..... Chú gọi như vậy không thấy ngượng à?”

“Có vấn đề gì sao, chẳng lẽ là ca ca.”

Ngô Hàn Giang ít khi cười trêu ghẹo cậu, gương mặt cứng ngắt lạnh lùng lúc bấy giờ tựa như cơn gió ẩm áp và toả sáng như ánh mặt trời, khiến Hứa Minh nhìn đến ngây người.

Tay Ngô Hàn Giang cầm khăn ướt nhúng còn chà lưng Hứa Minh, nhìn từng đốt xương sườn có thể đếm được trên thân thể cậu, nhũu mày trách cứ: “Còn gầy hơn con gái.”

“Ông quản được sao.” Hứa Minh hồng thấu mặt cúi thấp xuống, nhìn thân thể trần trụi không sót gì của mình trong nước, cảm giác không trốn vào chỗ nào, thôi, dù sao đã sớm bị xem hết rồi còn đâu.

“Về sau ăn cơm nhiều, rèn luyện nhiều.” Ngô Hàn Giang một bên động tác dịu dàng mà linh hoạt, một bên nói.

“Ông quan tâm tôi làm chi, ông là gì của tôi chứ.....”

Hứa Minh nhỏ giọng than thở, đôi mắt có chút cay cay.

Ngô Hàn Giang nghe xong, trầm mặc không lên tiếng, y xác thực không tính là gì của Hứa Minh, như vậy thì đâu cần phải quan tâm cậu, quả thật là dối trá. Y giờ phút này làm những việc này, đơn giản chỉ là vì áy náy, muốn bồi thường cho cậu mà thôi.

Hứa Minh đứa nhỏ này tuy nói không sợ trời không sợ đất, nhưng lòng tự trọng rất cao, hôm nay xảy ra chuyện vừa rồi nhất định đã khiến cậu bị đả kích không nhỏ. Ngô Hàn Giang nghĩ, cho dù Hứa Minh có chút hành vi thiếu thỏa đáng, nhưng vô luận cậu ra sao cũng không nên phải chịu sự trừng phạt như thế.

Vô luận Hứa Minh làm chuyện thái quá cỡ nào, bao gồm cậu trắng trợn dụ dỗ, lời nói hành vi phóng đảng, tự coi mình là đứa nhỏ hồ nháo, nhưng bởi vì đây là bản chất của Hứa Minh, rốt cuộc cũng chỉ là một đứa trẻ còn nhỏ tuổi mà thôi, tâm tính cậu không xấu, khờ dại giống như những đứa bạn cùng trang lứa, ngây thơ, khao khát được coi trọng và được quan tâm. Bởi vì cậu không chiếm được, cho nên mới dùng loại phương pháp theo đuổi quái đản cực đoan, bởi vì thuở nhỏ không có người quản chế, cho nên lời nói và hành động rất làm càn, hết thấy đều là sự “âm hiểm” của cậu, nhưng có thể tha thứ được.

Cậu như một đứa nhỏ cứng đầu kiêu ngạo tự ti, có thể bị đánh chửi, nhưng cũng không tới mức bị làm nhục như vậy, khiến cậu thống khổ như vậy, không gượng dậy nổi.

Mặc kệ có phải xuất phát từ lý do áy náy hay không, nhưng vẫn là xuất phát từ mục đích muốn bồi thường của y, y phải giúp cậu dễ dàng vượt qua một cửa này.

Nhưng mà, chỉ sợ sẽ khiến cậu hiểu lầm nhiều thứ.

Mực đỏ hoà tan vào cồn, dần dần nhiễm đỏ cả chiếc khăn, thoát nhìn rất chói mắt.

Cuối cùng sau khi lau xong các dấu vết, Ngô Hàn Giang ném khăn bị nhuộm đỏ vào thùng rác, lấy một cái khăn mới nhúng nước lau lưng Hứa Minh lần nữa. Nhìn tấm lưng gầy yếu của cậu đã khôi phục vẻ trắng noãn sạch sẽ, Ngô Hàn Giang cảm thấy trong lòng thoải mái một ít.

“Còn lại để tự tôi làm.” Hứa Minh cúi đầu nói.

“Bên cạnh là vòi sen, trên giá có vật dụng tắm rửa, lát nữa tôi mang quần áo và dép lê đến cho cậu, có việc gì thì gọi tôi.”

“Ừm.” Hứa Minh ngoan ngoãn gật đầu.

Ngô Hàn Giang đứng dậy đi ra ngoài.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Hứa Minh mở to mắt, nhìn cánh cửa, trong phòng tắm to như vậy chỉ còn mình cậu.

Cậu rất nhanh lau sạch màu mực trước ngực, rời khỏi bồn tắm lớn, rũ ráo nước, chân trần đứng dưới vòi sen, mở vòi sen.

Dòng nước ấm áp cọ rửa thân thể, cậu nhắm mắt lại, trong lòng dần dần trở nên bình tĩnh.

Gội đầu, toàn thân bôi sữa tắm, sau khi cọ rửa sạch sẽ hết thấy, Hứa Minh mới cảm giác thần kinh trầm tĩnh lại.

Cửa phòng bị gõ, Ngô Hàn Giang ở ngoài cửa hỏi: “Hứa Minh, tắm xong chưa, tôi mang quần áo dép lê cho cậu đây.”

Hứa Minh vén gọn vài sợi tóc ướt sũng trên trán, dùng khăn quấn che thân dưới, nói: “Ông vào đi.”

Ngô Hàn Giang đẩy cửa vào, trước mắt là hình ảnh như vậy: Giữa sương mù mờ ảo, thiếu niên tinh tế thon dài với tư thái đứng thẳng tiêu sái, thân thể tuyết trắng sạch sẽ thoát nhìn thuần khiết đến mức không một chút tì vết, bộ vị tư mật cũng được cậu dùng một chiếc khăn tuyết trắng che chắn, động tác tự nhiên mà ngay thẳng.

Hai má cậu đỏ bừng, ánh mắt lu mờ mông lung, có chút u buồn, có chút lưu luyến si mê nhìn Ngô Hàn Giang.

Ngô Hàn Giang trong nháy mắt sợ run một chút, sau đó làm như không có việc gì đến chỗ cậu, cúi người đặt dép lê trước đôi chân trần của cậu, đặt bộ quần áo trên ghế, “Mặc xong rồi thì về phòng.”

Lúc muốn xoay đi, thì Hứa Minh bắt lấy y.

Hai người đối diện nhau, Hứa Minh thẳng thắn vô tư phóng dang cởi khăn ra đặt sang một bên, trần trụi như một đứa trẻ mới sinh, hoàn toàn đem bản thân hiện ra trước mặt Ngô Hàn Giang.

Nhưng Ngô Hàn Giang chỉ nhìn ánh mắt cậu.

Hứa Minh kéo tay Ngô Hàn Giang, gắng sức đặt lên ngực mình, bàn tay dày rộng tiếp xúc da thịt, kích thích tới nỗi cả người nổi hết một tầng da gà mụn cóc, hai má thì giống như bị lửa thiêu.

Cậu nhìn lên người đàn ông cao hơn mình nửa cái đầu, ánh mắt quẩn quýt si mê, “Hôm nay tôi bị bọn họ nhìn, sờ mó, thực ghê tởm, ông phải đền bù cho tôi.”

“Đền bù như thế nào?” Ánh mắt Ngô Hàn Giang bình tĩnh như trước.

Hứa Minh kiễng chân, hôn lỗ tai y một cái, môi ngậm vành tai y, dùng tiếng nói vô cùng mát hờn khàn khàn mời gọi y: “Làm tôi.....”

Cậu bỗng nhiên nghĩ đến, Ngô Lạc Dương đối xử với mình như vậy, mình một chút cũng không oan uổng, mình đúng thật là vừa vô sỉ.

Cậu cảm thấy quanh thân một trận gió lạnh thổi qua, trên người đột ngột được phủ thêm một bộ áo ngủ, rồi thân thể bay lên không, rơi vào lòng người đàn ông cao lớn, cậu nhịn không được kêu lên một tiếng thét kinh hãi.

Ngô Hàn Giang ôm cậu xoay người đi ra ngoài, tim Hứa Minh đập cực nhanh, liếc nhìn gương mặt anh tuấn, cơ thể như say rượu, vươn tay ôm lấy cổ y, vùi đầu vào chiếc cổ ấm áp của y.

Vô luận dùng thân phận gì để thân cận cùng Ngô Hàn Giang, cậu đều cầu còn không được. Cậu thầm nghĩ muốn thân thiết với y thêm một chút, hôn nhau một chút, có thể từ một chút thân mật, đến nhiều thân mật hơn. Cậu tình nguyện vì y dâng lên bản thân mình, thật giống như từ lúc sinh ra cậu đã thuộc về con người này rồi vậy, bây giờ cậu chỉ cần hoàn thành nghi thức mà thôi, khiến chính mình hoàn toàn thuộc về y, như vậy cả đời này của cậu sẽ không còn tiếc nuối.

Rất nhanh đi đến phòng ngủ, Hứa Minh liếc mắt một cái nhìn thoáng qua chiếc giường lớn, trong đầu hiện

ra hình ảnh *** mà kiêu diễm, không khỏi ngượng ngùng đóng chặt mắt tình.

Ngô Hàn Giang ôm Hứa Minh nhẹ như cành liễu đi nhanh đến trước giường, đặt cậu nằm lên.

Hứa Minh mở to mắt, dịu dàng nhìn Ngô Hàn Giang.

Đêm nay qua đi, vô luận sẽ bị trừng phạt như thế nào, cậu đều chấp nhận.

Ngô Hàn Giang xốc áo ngủ của cậu lên, Hứa Minh hít sâu một hơi, khấn trương không dám nhìn y, quay đầu sang một bên, bàn tay lặng lẽ nắm chặt, nội tâm tràn ngập rung động chờ đợi động tác tiếp theo của y.

Cơ mà Ngô Hàn Giang chỉ là vì muốn xem phần bụng bị thương của cậu thôi, tay y nhẹ nhàng xoa ấn chỗ bị bầm, hỏi cậu: “Đau không?”

Hứa Minh giật mình nhìn y, vì bản thân tự mình đa tình mà đỏ bừng cả mặt, lắc đầu nói: “Không đau.”

“Nói thật, không thì tôi đưa cậu đến bệnh viện xem.”

“Có hơi đau, không mấy nghiêm trọng.”

Ngô Hàn Giang lấy hòm thuốc trên bàn, mở ra, cầm một bình phun, xịt vài cái lên chỗ vết thương của cậu, nhẹ xoa cho cậu thuận theo kim đồng hồ.

Thuốc trị bầm kích thích máu nóng lên, tay Ngô Hàn Giang là chất dẫn cháy, Hứa Minh cảm thấy bụng giống như có một đoàn lửa, thực nóng, nhưng cũng thực thoải mái.

Cậu cúi đầu nhìn động tác dịu dàng cùng với ngón tay thon dài hữu lực của Ngô Hàn Giang, không khỏi ngây ngốc.

Không sai biệt lắm, Ngô Hàn Giang dừng lại, kéo áo ngủ lên, cột dây lưng, tay nhẹ nhàng mơn trớn gương mặt có chút sưng đỏ của cậu, “Có muốn dán băng lên mặt không?”

Hứa Minh ngoan ngoãn lắc lắc đầu.

Ngô Hàn Giang chỉ vào điện thoại trên bàn, “Gọi điện thoại cho bạn cùng phòng của cậu đi, đừng khiến hắn lo lắng. Tôi đi lấy sữa cho cậu.”

Hứa Minh gọi điện cho Trịnh Khải, nói cậu và bạn bè ở Đông Phương tụ họp, đêm nay không quay về.

Chỉ chốc lát sau Ngô Hàn Giang bưng một ly sữa nóng đến, đặt trên bàn ở đầu giường, “Uống xong, tắt đèn ngủ.”

Nói rồi bước đi.

Hứa Minh không cam lòng nhìn bóng dáng y biến mất ở cửa.

Bộ bởi mình thêm lát nữa thì bị mất miếng thịt nào hay sao?!

Hứa Minh tức giận nện một cái lên giường, cầm lấy ly sữa uống hết một hơi, oán hận tiến vào trong chăn, trùm kín từ đầu đến chân.

Đột nhiên nhớ tới chuyện mình cầu hoan bị cự tuyệt, cảm giác không còn mặt mũi gặp người!

Hứa Minh ở trong chăn lăn qua lăn lại mấy chục cái, càng nghĩ càng giận, một phen xốc chăn lên, chân trần đi tìm Ngô Hàn Giang tính sổ.

Đi đến cuối hành lang, rẽ vào một góc, thấy đèn của một gian phòng ngủ còn sáng, cậu nổi giận ùng ùng xông thẳng vào, liếc mắt một cái thấy Ngô Hàn Giang đang ở trên giường nằm nghiêng tao nhã đọc sách, lập tức hung hăng đi tới ồn ào: “Ông có ý gì!? Chê tôi xấu hay là chê tôi bẩn?!”

Ngô Hàn Giang ngẩng đầu liếc nhìn cậu một cái, tiếp tục cúi đầu đọc sách, “Đi trở về phòng ngủ.”

Hứa Minh giống như bé hổ con nhảy phốc lên giường, chặn đoạt lấy sách của y quăng sang một bên, tiếp theo cưỡi trên người y, từ trên cao nhìn xuống người đàn ông đang mặt nhăn mày nhí, nắm chắc rằng y sẽ không nổi khùng với mình, đúng lý hợp tình nói: “Ông nói sẽ trả công bằng lại cho tôi, vậy nên bây giờ ông phải nghe lời tôi! Ông không muốn làm cũng phải làm, mặc kệ ra sao cũng phải làm!”

Nói xong một phen kéo áo ngủ rút ra, hung ác nhào tới Ngô Hàn Giang.

Hung hăng như vậy, xem ra đã bình phục rất khá. Ngô Hàn Giang nghiêng người né tránh, xoay người đặt cậu ở dưới thân, một phen lật ngược cậu lại, cầm cuốn sách quánh lên hông.

“Nhóc con da lông ngắn lì lợm!”

Nghe tiếng bùm bùm, nhưng y không dùng bao nhiêu lực, dù sao Hứa Minh mới vừa bị thương.

Lớn như vậy lần đầu tiên bị đánh đòn, Hứa Minh tức giận dựng ngược lưng, giống heo sắp bị đưa đi thọc huyết la to: “Giết người rồi! Cứu mạng!”

Ngô Hàn Giang sợ cậu la kinh động tới bảo mẫu, che miệng của cậu lại, Hứa Minh nhân cơ hội báo thù, ngậm phập tay y một cái.

Ngô Hàn Giang chịu đau, cũng không giãy dụa.

Hứa Minh chậm rãi buông miệng ra, thấy trên ngón cái của Ngô Hàn Giang xuất hiện hai dấu răng thật rõ ràng, có chút đau lòng, thay y thổi thổi, nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt thì làm cắt tay y, nâng cổ tay y lên xem, quả nhiên trong lòng bàn tay có một đường vết sẹo mờ nhạt.

Cậu hôn lên thật mạnh.

Đây là ấn ký tôi lưu lại cho ông, chỉ thuộc về của riêng tôi, cả đời không xoá được, thật tốt.

Ngô Hàn Giang phút chốc rút tay về, kéo cậu lên, “Quậy đủ rồi thì cút về ngủ cho tôi.”

Hứa Minh nhìn biểu tình dung túng mà bất đắc dĩ của y, xì nở nụ cười. Biết ngay là ông không thể làm gì được tôi mà.

Ngô Hàn Giang muốn kéo cậu xuống, Hứa Minh ôm lấy chần sững chết không chịu buông, “Thì không làm cũng được, nhưng đêm nay tôi nhất định phải ngủ chung với ông!”

Ngô Hàn Giang thiết bó tay với nhóc con khóc lóc om sòm, đem cậu đặt sang một bên giường, tắt đèn bàn, nằm xuống.

Hứa Minh đời nào để mặc y bài bố, lập tức lại lăn trở về, rút vào lòng y, ôm y không buông tay, năn nỉ nói: “Đêm nay thôi đêm nay thôi.....”

Ngô Hàn Giang chịu thua.

Đêm dài, lặng yên không tiếng động.

Hứa Minh oa trong lòng ngực nóng hừng hực của y, cảm thấy hôm nay đáng giá, ghen khuất trong lòng trở thành hư không.

Cậu ồm ồm nói: “Ngô Hàn Giang, con ông cũng thật ác, thiếu chút nữa tôi bị hấn đem tới quảng trường dạo phố thị chúng. Tuy rằng tôi kiên trì quyến rũ ông không ngừng, nhưng đến bây giờ cũng chưa thành công, tội danh này không đúng, ông sửa lại án xử sai cho tôi.”

Sửa lại án xử sai nhưng thật ra tiếp theo, chủ yếu là muốn bồi thường.

“Xứng đáng. Nói chẳng biết suy nghĩ, nói hươu nói vượn, sớm nên nên trừng trị cậu mới đúng.”

“Dưới tình huống đó, ông nghĩ tôi với ông giải thích thì con ông sẽ tin sao? Dù sao hẳn cũng đã thật sự nghĩ tôi là người như vậy, tôi rõ ràng chỉ là nói những lời chót lưỡi mà thôi. Nhưng mặc kệ thế nào, tôi bị con ông ăn hiếp, ông phải trả lại công bằng cho tôi, ông phải đền bù cho tôi.”

“Không phải bây giờ tôi đã đền bù cho cậu rồi sao?”

“Cái này tôi không tính, đừng có mơ! Ông để tôi viết chữ trên người ông thử xem?”

“Nói đi, cậu muốn thế nào?”

“Cá với tôi một ván. Cho tôi thời gian hai tháng cùng ông yêu đương giả, nếu sau hai tháng tôi không có biện pháp khiến ông yêu tôi, thì tôi sẽ vĩnh viễn biến mất trước mặt ông.”

“Tôi cược với cậu.”

Hứ, tự tin dữ vậy, ông chắc chắn sẽ không quỳ dưới quần bò của tôi sao? Hứa Minh căm giận nghĩ.

“Ông không hiếu kỳ nếu ông thua thì sẽ như thế nào sao?”

“Yêu cậu còn chưa đủ lắm?”

“Ông!” Hứa Minh tức giận dậm y một quyền.

“..... Đừng lo, ông thua tôi sẽ đền bù cho ông. Tôi sẽ yêu ông suốt đời.”

Hứa Minh thoải mái nói, tiếng nói cứ quanh quẩn thật lâu trong không gian yên lặng.....

Hôm nay thật sự là cơ hội, tiểu bằng hữu Ngô Lạc Dương, cảm ơn cậu. Hứa Minh cười trộm, ngọt ngào chìm vào mộng đẹp.

Ngô Hàn Giang nghĩ, có lẽ nguyên nhân Hứa Minh chấp nhất với mình là do thiếu tình thương của cha mà trở thành thành tác cầu, vậy y sẽ bồi cậu chơi một ván này, làm theo tâm nguyện của cậu, xem như là bồi thường cho cậu.

14. Chương 14

Ngày hôm sau, lúc Hứa Minh tỉnh lại, Ngô Hàn Giang đã đi làm, bảo mẫu mang quần áo đã được giặt sạch đến cho cậu, gọi cậu xuống lầu dùng bữa sáng.

Vốn tưởng rằng khi mình mở to mắt việc đầu tiên là có thể được trông thấy Ngô Hàn Giang, có lẽ còn có thể trộm một cái hôn sớm an, đều do mình ngủ bất tỉnh nhân sự, Hứa Minh hối hận dậy đi mặc quần áo, mang dép lê xuống lầu.

Dùng xong bữa sáng mỹ vị, Hứa Minh cảm thấy tâm tình mình rất tốt, bảo mẫu cầm một chiếc điện thoại di động đắt tiền mang đến cho cậu, “Ngô tiên sinh bảo tôi giao cho cậu, cậu hãy nhận lấy.”

Hứa Minh đùa nghịch vài cái, thấy bên trong đã được lắp sẵn một chiếc sim điện thoại, thế nhưng vẫn là số cũ của mình, danh bạ cũng được giữ lại như trước, không khỏi ca ngợi Ngô Hàn Giang chu đáo.

Này xem như không uống công, Hứa Minh vừa lòng mà ra về.

Ngô Hàn Giang rất nhanh đã chủ động liên lạc với cậu, nói cho cậu biết gần đây y phải xử lý một việc, chờ việc này kết thúc sẽ đến tìm cậu.

Hứa Minh vui vẻ đồng ý, tâm cấp cật bất liễu nhiệt đậu hủ (1), điểm kiên nhẫn ấy cậu vẫn luôn có.

Nhưng điều khiến cậu thụ sủng nhược kinh (2) là, bắt đầu từ ngày hôm đó, Ngô Hàn Giang dường như đối với giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi của cậu rõ như lòng bàn tay, mỗi ngày đều cho tài xế đến đưa điểm tâm cho cậu, buổi tối thì đón cậu về nhà.

Mặt khác, điều khiến Hứa Minh nhảy nhót là, Ngô Hàn Giang cam chịu ước định mỗi ngày gọi điện thoại một lần cho cậu.

Nội dung đối thoại giữa bọn họ không được hoàn mỹ cho lắm, thí dụ như, “Ông đang làm việc?”

“Xả giao.”

“Có nhớ tôi không?”

“Không có.”

“..... Nhưng tôi muốn ông, nhớ ông, nhớ đến cơm nước không màng, trần trở.....” Hứa Minh dùng tới mấy câu thoại nhằm chán rởn da gà trong những bộ phim truyền hình nghe nhiều mà thuộc, trước kia cậu ngại những lời kịch tình cảm, hiện tại chính cậu hạ bút thành văn, nói ra vô tư.

“Ngoan ngoãn ăn cơm cho tôi, ngủ đúng giờ, còn gầy hoài cần thận tôi trừng trị cậu.”

“Thực mất mặt! Không nói nữa!”

Bất quá mỗi lần nói chuyện xong, Hứa Minh đều có thể ăn nhiều hơn một chén cơm là sự thật.

Từ khi Ngô Lạc Dương và những đứa bạn của hắn bị bắt, ở bên này Ngô Hàn Giang không được một giây thanh thoi.

Đầu tiên, cha mẹ của những tên còn lại không biết làm thế nào mà biết được tin tức, biết y là người ra lệnh bắt giữ, một đoàn người đến cửa tìm y.

Tác phong trước giờ của Ngô Hàn Giang là nói một không nói hai, một câu đá bọn họ trở về, “Bọn chúng lập bang kết phái, lái xe không giấy phép không phải là ngày một ngày hai, theo hành vi phạm tội tạm giam mười lăm ngày là không có nửa điểm bất công, không dạy dỗ bọn chúng, chờ bọn chúng lái xe ra ngoài gây họa các người mới vui vẻ? Tất cả trở về chờ hết cho tôi!”

Lời này vừa nói ra, các phụ huynh không dám nói thêm, yên lặng quay về, ngồi chờ mười lăm ngày hình phạt tạm giam chấm dứt.

Mặt khác, về phần người trong gia đình y thì càng khó đối phó hơn. Đầu tiên là Mẹ khóc lóc nỉ non, em gái em rề vầy đuổi chặn đường, sau là anh cả Ngô Vân Thành lợi dụng các mối quan hệ, gây áp lực với cảnh sát.

Cứ nhìn thân phận Ngô Vân Thành là người của quân đội là đã thấy đủ để áp Ngô Hàn Giang một bậc, nhưng Ngô Hàn Giang từ trước đến giờ rất cường thế, cảnh sát không dám đắc tội y, cứng rắn không thả người.

Vì mọi người đều nhúng tay vào việc này, Ngô Hàn Giang giận không kiềm được, đối với anh cả đập bàn: “Đại sự cái thí, anh lợi dụng các mối quan hệ, đi dọa người? Tất cả có chừng có mực cho tôi, bức tôi nóng nảy tôi đem tên tiểu súc sinh kia bắt giam luôn một năm rưỡi!”

“Mi dám!”

Ông nội quát, ông xuất thân là quân nhân, điều bộ chính trực, sẽ không phải lợi dụng đặc quyền bao che người nhà, chẳng qua ông lo lắng cho đứa cháu đích tôn trung thực của mình bị người ta hãm hại, cho nên yêu cầu được gặp mặt đứa cháu, muốn biết chân tướng rốt cuộc như thế nào, “Ta không hy vọng cậu thả người, ta chỉ muốn thấy mặt Dương Dương, nghe nó giải thích nguyên nhân, không thể để nó bị oan uổng!”

Ngô Hàn Giang vốn không muốn tố giác với bọn họ về một bộ mặt khác của Ngô Lạc Dương, nhưng việc đã đến nước này, y chỉ có thể khiến bọn họ phải hiểu được tình hình thực tế, “Oan uổng? Nó mới không oan uổng! Tội của nó đâu chỉ có bấy nhiêu đây, nó quen bạn xấu, lập một bang phái, hoành hành ngang

ngược ở trong trường học, không khác gì xã hội đen, tôi làm cha nó nếu bây giờ không trị nó, chẳng nhẽ phải chờ nó qua hai năm nữa gây chuyện giết người cướp của hay sao?”

“Cậu nói cái gì? Dương Dương sao có thể làm những việc này?”

Ngô Hàn Giang cười lạnh, “Chúng ta đều bị thằng nhóc ranh tổ con này lừa, nó ở trước mặt chúng ta là một bộ, sau lưng chúng ta là một bộ, người ta là đại ca tiếng tăm lừng lẫy ở Tam Trung, hô mưa gọi gió trong trường học, ai dám đụng nó? Không tin các người tự mình đi hỏi thăm đi!”

Hai vợ chồng con gái con rể nhìn nhau, hiển nhiên không tin Ngô Lạc Dương ngoan ngoãn sẽ làm ra chuyện như vậy.

Ngô Văn Thành cũng không động thanh sắc, kỳ thật hắn đã sớm biết ở trong lòng, nhưng không vạch trần, tâm thì nói Ngô Hàn Giang y lúc còn trẻ hoàn toàn không giống như hắn. Hắn vì cháu biện minh nói: “Cậu bé cường thế một chút không có gì là sai, nếu không sẽ bị người ta khi dễ.”

“Vậy cũng không được khi dễ người khác.”

Cô con gái Ngô Thanh Hải vừa nghe xong lời này thì nhăn mày, lý luận với anh cả, “Hiện tại có rất nhiều cái gọi là phú nhị đại, quan nhị đại ý thế hiếp người, làm ô uế không khí xã hội nghiêm trọng, anh cả anh đây là cổ vũ Dương Dương trở thành một trong những bọn họ hay sao?”

Ngô Văn Thành lười tranh chấp với cô, viện cớ rời khỏi: “Ba mẹ, con còn có việc, đi trước.”

Ngô phu nhân tức giận đến nỗi chảy nước mắt, “Ba anh em các người đều là lũ sói, máu lạnh! Còn vợ của thằng hai, con nó bị giam, nó cũng chẳng đến quan tâm, vậy mà gọi là làm Mẹ được sao?! Ta phải trông vào ai trong cái nhà này nữa!”

Ngô Hàn Giang đầu đầu không thôi, an ủi Mẹ nói, “Bây giờ điều kiện ở cục cảnh sát rất tốt, thằng nhóc kia không phải chịu khổ đâu, ngài an tâm chờ xem. Con phải đi họp.” Theo sát bước chân của anh cả chuồn mất.

Ngô Thanh Hải và chồng ở lại an ủi hai vị lão nhân.

Ông nội Ngô có chút âm trầm, “Nếu lời Hàn Giang nói là thật sự, vậy Dương Dương cũng thật uống phí kỳ vọng của ta với nó.”

Ngô Lạc Dương và đám bạn kia đều là những đứa được nuông chiều từ bé, bình thường kiêu căng ra vẻ ta đây, nhưng kỳ thật lòng can đảm và tổ chất trong người chẳng có bao nhiêu. Vừa vào trại tạm giam, trong lòng liền run sợ, lại cực độ không thích ứng được với hoàn cảnh bên trong, thể xác và tinh thần đều bị dạy dỗ, mọi người đều ăn hận biết vậy chẳng làm.

Cảnh sát nhận lệnh của Ngô Hàn Giang, vội tới nhắc lời với bọn họ, bảo bọn họ phải giữ kín miệng của mình, các cậu trai liên tục gật đầu, Ngô Hàn Giang tên người này bọn họ căn bản không muốn nghe cũng phải nghe, chỉ mong có thể mau chóng được ra ngoài, đoàn tụ với người nhà.

Ngô Lạc Dương thì bình tĩnh hơn, ăn ngủ trong gian phòng một người cũng chẳng hề hấn gì, ngoại trừ phần nộ trong bụng càng ngày càng nhiều.

Ngô Hàn Giang thế nhưng vì một thằng *** mà giam giữ hấn, hấn không thể nuốt trôi nổi các cục tức này.

Bị giam tới ngày thứ bảy, Ngô Hàn Giang tới thăm hấn.

Ngô Hàn Giang nhìn hấn gầy một vòng rõ ràng, vẫn thực đau lòng, “Biết sai chưa?”

Ngô Lạc Dương khinh miệt cười nói, “Tôi thay xã hội trừ hại, có gì sai.”

Ngô Hàn Giang nói lời sâu xa: “Trước tiên bỏ chuyện này qua một bên không nói tới nữa. Những hành động của ngươi thật sự là thái quá, khiến cha và ông bà cô chú ngươi rất đau lòng, rất thất vọng với ngươi. Ông bà ngươi một tuần nay ăn không ngon ngủ không yên, vì ngươi mà tổn hại thân thể, ngươi nói xem ngươi có tội hay không?”

Trong lòng Ngô Lạc Dương có chút áy náy, nhưng mặt không đổi sắc, “Cũng không bằng tội ác tày trời của ông.”

“Cha thừa nhận cha thiếu ngươi một lời giải thích. Nhưng, ở trong lòng ngươi, ba ba là một kẻ xấu xa đến như vậy sao?”

Trong lòng Ngô Lạc Dương thực trống rỗng, cho tới nay, hấn đều ngưỡng mộ phụ thân hấn, nhưng y ngàn không nên vạn không nên tìm một thằng ***.

“Thực tế là như vậy.”

“Ngươi còn rất trẻ tuổi, ra đời không nhiều. Có một số việc không phải như những gì ngươi thấy, nhưng thứ bị giấu ở phía sau, phức tạp xa so với trong tưởng tượng của ngươi. Ba ba cam đoan với ngươi, quan hệ giữa cha và cậu trai kia, không phải như ngươi nghĩ, ngươi tin ba ba không?”

Ngô Lạc Dương nhìn ánh mắt kiên nghị thâm thúy của phụ thân, trong lòng đã muốn dao động, “..... Con không biết.”

“Cha cam đoan với ngươi, Lạc Dương, bất kể về sau như thế nào, ba ba luôn xứng là người để ngươi tin tưởng. Một tuần sau, cha tới đón ngươi.”

Ngô Hàn Giang nói xong thì rời khỏi.

Ngô Lạc Dương nhớ lại những lời phụ thân đã nói, cẩn thận hồi tưởng thời gian mười mấy năm qua sống cùng y, tình cảm dần dần nghiêng về phía phụ thân.

Ngô Hàn Giang có lẽ không phải là một người cha tốt, nhưng khi y làm việc làm người, Ngô Lạc Dương luôn rất kính nể. Ông nội cậu là một sĩ quan cao cấp, phụ thân vốn có thể đi trên con đường rộng mở, tiền đồ tốt đẹp sẽ dễ dàng thuận lợi có được mà không phải cần lo toang, nhưng y vì nguyện vọng của ông nội, từ một thanh tra nhỏ, từng bước một đạt tới địa vị như ngày hôm nay, tất nhiên cũng có một phần hỗ trợ từ gia đình, nhưng phụ thân đã đảm nhiệm tốt chức vụ và đạt được thành tích, đều hoàn toàn xứng đáng với thanh danh của y.

Phụ thân làm việc cẩn thận tỉ mỉ, không nịnh nọt tâng bốc, cũng không sợ hãi quyền thế, vì thế tánh mạng trải qua rất nhiều uy hiếp đe dọa, còn có nhiều việc liên lụy hấn, khiến hấn bị người ta bắt cóc. Khi kẻ bắt cóc chĩa súng vào hấn, hấn nghĩ, đã đến lúc mình phải chết, thì phụ thân lại nhào qua cứu hấn, thay hấn trúng một viên đạn, đến nay trên lưng vẫn còn vết sẹo.

Cũng chính từ lần đó, thái độ của Ngô Lạc Dương đối với phụ thân thay đổi rất nhiều. Hấn từng nghĩ trong mắt phụ thân không có gia đình này, cũng không có đứa con là hấn đây, nhưng khi tánh mạng hấn bị đe dọa, phụ thân đã không chút do dự không để ý tánh mạng bảo vệ hấn, hấn mới hiểu được tình cảm giữa cha con, cũng hiểu phụ thân vốn rất thương hấn.

Từ nay về sau, hấn sẽ cố gắng làm một đứa con ngoan trong mắt phụ thân.

Tĩnh táo lại, Ngô Lạc Dương có chút hối hận vì đã đối xử với tình nhân của phụ thân như vậy. Mặc kệ Hứa Minh như thế nào ra sao, nếu cậu ta là người phụ thân quan tâm, còn mình là con của phụ thân, mà mình lại tổn thương người quan trọng của y, thì cũng có nghĩa mình đang tổn thương phụ thân, điểm này tuyệt đối không phải là những gì hấn mong muốn.

Phụ thân nói hấn là xã hội đen, điều đó khiến hấn rất khó chịu. Hấn làm sao có thể trở thành kẻ mà y hận nhất, bị đánh đồng là kẻ tổn thương phụ thân.

Có lẽ hấn thật sự đã khiến phụ thân nổi giận, thất vọng, đau lòng rồi đi.

Nhưng, nếu bảo hấn đi xin lỗi, thì hấn làm không được, nhiều lắm, bất quá về sau thường xuyên hỏi thăm y là được.

Ngày Ngô Lạc Dương được thả ra, theo dự định trước đó, Ngô Hàn Giang và vợ Lí Thanh Vận tới đón hấn về nhà cũ.

Trên đường, Lí Thanh Vận liên tục xin lỗi con trai: “Dương Dương, Mẹ thật sự thực xin lỗi con, bây giờ mới đến thăm con.....”

Ngô Lạc Dương làm bộ như không sao lắc đầu, “Con biết mẹ bận, con hiểu mà, mẹ.”

Ngô Hàn Giang nhìn ra được sự ảm đạm trong ánh mắt của con trai, lòng áy náy. Có lẽ y kết hôn với vợ, sinh hạ Lạc Dương, là một sai lầm.

Đến tòa nhà lớn, Ngô Lạc Dương đã được một nhà già trẻ nhiệt liệt hoan nghênh, thậm chí em gái em trai họ hàng còn tung bông chào mừng hẳn.

Từng người một hỏi han ân cần Ngô Lạc Dương, không đề cập tới việc thái độ cư xử không tốt của hẳn.

Sau bữa ăn thịnh soạn, Ngô Lạc Dương thoáng cảm thấy tâm tình mình tốt lên một ít. Chuyện phụ thân và người tình của y, hẳn cũng không tính sẽ nói với bất kỳ ai, bao gồm cả Mẹ, rốt cuộc hẳn vẫn đứng bên phe của phụ thân.

Đáng tiếc phụ thân không nhận tình của hẳn, hẳn vừa thoải mái được một chút, Ngô Hàn Giang lại báo cho biết hẳn một tin dữ, hẳn bị bắt chuyển đến một ngôi trường nội trú.

Ngô Lạc Dương hồng mắt. Thì ra hoa tươi và đồ ăn ngon đều là mồi nhử, sau lưng là cạm bẫy nguy trang!

“Con không chuyển, cha ép con thì con bỏ học!”

Ngô Hàn Giang không chịu thua hẳn, “Có thể, nghỉ học xong, người từ nay về sau rời khỏi nhà, ra ngoài xã hội tự sinh tự diệt. Không phải là đang uy hiếp người, nhưng việc này ta đã thương lượng cẩn thận với ông bà người rồi, bọn họ hoàn toàn đồng ý, nếu người không nghe lời, bọn họ sẽ không xen vào chuyện của người nữa, sẽ không cho người một đồng nào.”

Ông bà đều như vậy, Ngô Lạc Dương tuyệt vọng, “Ba! Cha nhẫn tâm vậy sao?!”

“Chúng ta chỉ muốn tốt cho người, người đến một nơi mới, một lần nữa làm lại từ đầu, đừng gây chuyện rắc rối nữa, ba ba tin tưởng người sẽ có cách cư xử tốt hơn.”

“Con ở trường cũ cũng có thể một lần nữa làm lại từ đầu, ngã ở đâu thì đứng lên ở đó không phải là rất tốt sao? Con cam đoan với cha, con sẽ cư xử thật ngoan.”

“Đừng nhiều lời, nghỉ ngơi một ngày, ngày mai cha đưa người đi làm thủ tục chuyển trường.”

Ngô Lạc Dương nhảy cẫng lên, “Cha không thể đối xử với con như vậy!”

Suy nghĩ trong đầu hẳn nhanh chóng xoay tròn, bỗng nhiên ánh sáng chợt lóe, “Ba, cha có muốn biết ai đã tiết lộ chuyện của cha và Hứa Minh?”

Ngô Hàn Giang sớm đoán được hắn sẽ dùng chuyện này để mặc cả, “Là ai?”

Ngô Lạc Dương thấy có hy vọng, khí thế tăng vài phần, “Nói cho cha biết cũng được, nhưng cha phải thoả thuận với con, đừng bắt con chuyển trường.”

“Nói đi.”

“Bắt tay thề!”

Ngô Hàn Giang bắt tay với hắn.

Ngô Lạc Dương nhất thời mặt mày hớn hở, trong lòng nói, Lí Hàng a Lí Hàng, tình thế bức bách, đừng trách tôi bất nhân.

“Là Lí Hàng.”

Hoài nghi Ngô Hàn Giang đã được chứng thật, kỳ thật hắn có thể trực tiếp cạy miệng Lí Hàng, nhưng như thế này thì giảm được nhiều phiền phức.

“Con không cần chuyển trường nha.”

“Cha đã sắp xếp cơ sở ngầm trong trường của người, cẩn thận tự lo thân.”

Ngô Lạc Dương liếc mắt xem thường, cuối cùng cũng tránh được một kiếp. Nhưng hắn có chút tức giận, phụ thân chỉ vì tình nhân của y, cái gì cũng chịu làm. Hay là, bọn họ yêu nhau thật? Nếu là như vậy, hắn ngược lại cảm thấy bình thường, dù sao, Mẹ đã muốn trung trinh gả cho khoa học, phụ thân cô đơn khổ sở một mình với hắn mà nói là có chút không công bằng.

Về mặt tình cảm thì được, nhưng về luân lý thì tuyệt đối không thể được, có đứa con nào ủng hộ phụ thân mình qua lại với người khác ở bên ngoài?

Trước mắt, hắn chỉ có thể mở một mắt nhắm một mắt.

Vài ngày sau, hắn từ chỗ ông bà phát hiện bọn họ hoàn toàn không biết gì về chuyện chuyển trường, mới hiểu ra mình bị phụ thân không lương tâm lừa dối.

Không bao lâu sau, chuyện Lí Hàng gây sự bỏ trốn một năm trước đột nhiên bị người ta moi ra, cảnh sát bắt hắn, phán hắn giáo dục lao động một năm.

P.s:

(1) tâm cấp cật bất liễu nhiệt đậu hủ: nóng lòng ăn không hết nhiệt đậu hủ, ý chỉ nếu nóng lòng làm việc gì đó sẽ không thể đạt tới thành công, phải nên thực hiện từng bước một, này tựa như câu “Dục tốc bất đạt”

(2) thụ sủng nhược kinh: được sủng mà kinh ngạc

15. Chương 15

Hứa Minh tính như vậy, cậu còn hơn bảy tháng, theo như tình trạng thân thể cho phép, cậu dùng thời gian hai tháng quen Ngô Hàn Giang, sau đó rời khỏi tầm mắt của y, đến phương xa chờ chết.

Hứa Minh cảm thấy thể này thực lãng mạn, lúc ra đi cũng sẽ không còn gì để tiếc nuối. Minh từng là một người đặc biệt xuất hiện trong cuộc sống của Ngô Hàn Giang, được y dành cho một phần nuông chiều đủ đầy trân quý, cuộc đời như vậy đã là quá đủ.

Chỉ mong trên đường đường xảy ra việc gì ngoài ý muốn.

Xử lý xong chuyện đau đầu, hôm nay chủ nhật, Ngô Hàn Giang đột nhiên đến Đông Phương, ngồi ở thính phòng, chờ xem Hứa Minh biểu diễn. Y thông báo với Hứa Minh hôm nay sẽ tới tìm cậu, nhưng không nói cho cậu biết mình sẽ đến xem cậu biểu diễn.

Gần đây, khách quen của Đông Phương phát giác một hiện tượng, ca sĩ trẻ tuổi Hứa Minh, mỗi khi bước lên khán đài đều mang theo một gương mặt luôn mỉm cười, hơn nữa còn toát nên sự nhiệt tình, nhìn ra được tâm tình của cậu vô cùng tốt, chuyện này cùng với nụ cười xinh đẹp nhưng lại xa cách lễ tiết trước sau như một của cậu xưa kia là hoàn toàn khác nhau.

Hôm nay cũng vậy, một người quen của cậu tới gây ồn: “Tiểu Minh đang yêu?”

Hứa Minh nén tức giận duy trì nụ cười, “Hôm nay vì mọi người tôi xin trình bày một ca khúc của Jay Chou bài [Sao sáng], hy vọng mọi người sẽ thích.”

Phía dưới một tràn vỗ tay hoan hô.

Hứa Minh ôm đàn ghi-ta ngồi xuống, chỉnh chỉnh độ cao micro, ánh mắt bình tĩnh nhìn quanh dưới khán đài một vòng, sau đó hơi hơi cúi đầu. Ngọn đèn từ phía trên rọi xuống, chiếu lên lông mi xinh đẹp của cậu.

Ngón tay thon dài đặt trên dây đàn bắt đầu gây nhịp, phía dưới rất nhanh trở nên im lặng, không gian rộng rãi dần dần chỉ còn quanh quẩn thanh âm uyển chuyển dễ nghe của cây đàn ghi-ta.

Giọng hát của cậu tựa như cơn gió xuân mát rượi thổi vào khoảng không, tinh khiết nhẹ nhàng, khiến tâm người tự động yên ắng bình lặng.

Thừa lúc gió phiêu lãng nơi trời xanh

Một phiến mây rơi xuống trước mặt tôi

Tạo thành hình dáng em

Theo gió đi cùng tôi

Từng chút từng chút nuốt chửng ưu sầu

Chở em mờ ảo chở ánh mặt trời

Mặc kệ ra sao bầu trời vẫn nắng

Con bướm bay tự tại

Hoa cũng che kín ngày

Một đóa một đóa vì em tỏa hương

Thử cùng ánh tà dương bay lượn

Dẫn anh và em vờn quanh thiên nhiên

Đón gió bắt đầu cùng nhau vượt qua ngày tháng

Tay trong tay từng bước hai bước ba bước bốn bước nhìn trời cao

Ngắm sao một ngôi hai ngôi ba ngôi bốn ngôi nối liền một dãy

Mang đến ước nguyện hứa hẹn âm thầm

Ngôi sao phương xa kia có nghe thấy hay không

Tay trong tay từng bước hai bước ba bước bốn bước nhìn trời cao

Ngắm sao một ngôi hai ngôi tam ngôi bốn ngôi nối liền một dãy

Mang đến một ước nguyện hứa hẹn âm thầm

Ngôi sao phương xa kia

Nếu nghe thấy

Điều ước sẽ trở thành hiện thực

Trong quá trình biểu diễn, cậu mỉm cười chăm chú nhìn dưới đài, đôi mắt lung linh muốn nói bao lời, tựa như phía dưới có người cậu yêu.

Bài hát kết thúc, cậu cúi chào cảm ơn, “Hôm nay có việc, chỉ có thể hát một bài cho mọi người, thật ngại.”

“Đi thôi đi thôi, hẹn hò là nhất!” Có người hô to, thanh âm phụ họa nối theo.

Hứa Minh ngượng ngùng nhúc nhích đầu rời khỏi khán đài. Toàn bộ quá trình đều bị Ngô Hàn Giang nhìn chăm chú, tùy lúc mà lộ ra một nụ cười có thể nói là dịu dàng.

Hứa Minh vừa ra hậu trường, liền nhận được điện thoại của Ngô Hàn Giang.

“Tôi ở bãi đỗ xe, cậu lại đây đi.”

“Đến ngay.”

Hứa Minh kích động một đường chạy tới, tiến vào trong xe, trước tiên cho Ngô Hàn Giang một cái ôm nhiệt tình, sau đó cậu dùng cách thức của một súng vật độc nhất môi hôn lên khiến gương mặt Ngô Hàn Giang dính đầy nước miếng.

Lần này Ngô Hàn Giang có chuẩn bị, tao nhả xuất khăn tay ra lau mặt.

Hứa Minh đằng hắng một tiếng, ánh mắt tỏa sáng hỏi Ngô Hàn Giang: “Chúng ta đi đâu?”

“Cậu nói đi.”

Hứa Minh nghĩ nghĩ, “Tôi đói bụng, đi ăn khuya trước đi.”

“Được.”

“Về sau không được cười như vậy với dưới khán đài.” Ngô Hàn Giang bỗng nhiên nói.

“Hử?”

“Vừa rồi tôi xem cậu diễn xuất, toàn bộ quá trình cậu luôn phóng điện xuống phía dưới, giống cái dạng gì nữa, về sau không được phép làm vậy, nếu không tôi nói một câu Trương Khánh Quốc sẽ khai trừ cậu.”

“Chuyện này ông cũng quản?”

“Tuy rằng là yêu đương giả, nhưng yêu phải cho ra yêu, trong lúc này, cậu phải chú ý ngôn ngữ hành động của mình.”

Đến chuyện này mà y cũng bá đạo như vậy sao? Tóm lại Hứa Minh rất cao hứng, ít nhất được Ngô Hàn Giang coi trọng, vì thế cậu làm như mình đang rút ra một kinh nghiệm cay đắng, “Tôi biết rồi, về sau sẽ không bao giờ phóng điện với người khác nữa, ông trăm ngàn lần đừng bảo quản lí khai trừ tôi.”

“Chỉ một lần này thôi.”

Hứa Minh ngoan ngoãn gật đầu, nội tâm đang cười khoái trá như đứa ngốc.

Vốn dọc trên đường đi Hứa Minh đều vô cùng hí hửng, nhưng không biết sao bỗng nhiên nghĩ đến vợ con Ngô Hàn Giang, thì nhất thời cảm giác tội lỗi đột ngột nảy lên, cuối cùng cười không nổi nữa.

“Vậy, hôm nay cuối tuần, vợ con ông không cần ông bồi sao?”

“Hiện tại cậu nói những lời này không phải là quá muộn rồi chẳng?”

Ánh mắt Hứa Minh vừa mới còn hưng phấn sáng ngời bây giờ đã trở nên âm đạm, cúi đầu, thân thể hơi co rúm lại một chút, như muốn đem bản thân mình biến thành bóng ma vùi vào trong xe, “Đúng vậy. Tôi là một thằng *** muốn lập bài phùng (1).”

Ngô Hàn Giang vừa tức vừa thương tiếc cậu. Vốn định qua một thời gian rồi mới nói rõ tình huống gia đình cho cậu biết, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng khổ sở của cậu thì cuối cùng tâm không đành lòng. Thôi, mở lòng với cậu ta đi vậy.

“Tôi đã ly hôn nhiều năm rồi.”

“Cái gì?” Hứa Minh kích động nhảy dựng lên, thiếu chút nữa đụng đầu vào trần xe.

“Con trai được sinh ra không bao lâu thì ly thân, nhưng chỉ có tôi và mẹ thằng bé hai người biết.”

“Vì sao?” Hứa Minh một bộ tư thế truy hỏi kỹ càng sự việc.

Ngô Hàn Giang kiên nhẫn tiếp tục giải thích: “Không hợp. Đừng bảo tôi phải trình giấy ly hôn của tôi cho cậu xem nhé.”

Hứa Minh vui mừng quá đỗi, “Không, tôi tin tưởng ông. Thật tốt!” Nói xong dùng sức ôm Ngô Hàn Giang hôn y một hơi, thừa cơ nhào vào lòng y, “Ngô Hàn Giang, ông đối tôi thật tốt. Cơm nước xong ông cùng tôi đi dạo phố đi, tôi mời ông ăn.”

Ngô Hàn Giang nhìn bông tuyết rơi đầy ngoài cửa sổ, cũng tốt, nghỉ một đêm, hít thở không khí trong lòng một chút cũng tốt, “Được rồi.”

Hứa Minh thấy y dễ chịu mà cảm giác không thể tin, cậu mừng rỡ vừa muốn nhào qua ôm hôn loạn xạ Ngô Hàn Giang một trận, nhưng dưới ánh mắt uy hiếp của đối phương, thì liền đánh mất ý niệm đó trong đầu.

Ngô Hàn Giang chọn một nhà hàng cảnh vật thanh lịch, thức ăn ngon miệng. Y cho vệ sĩ và lái xe ăn ở bên ngoài, bản thân thì đưa Hứa Minh vào gian phòng riêng.

Phục vụ sinh đưa cho hai người mỗi người một cái thực đơn.

“Muốn ăn gì thì cứ tùy ý gọi.”

Hứa Minh nhìn cũng không hiểu cái thực đơn này viết cái gì, “Ngư hương thịt ti (2), cung bảo thịt gà (3), một chén cơm, và một Coke.”

Ngô Hàn Giang nói không nên lời có chút đau đầu, “Còn canh?”

“Sao cũng được, đừng mỡ nhiều quá.”

Ngô Hàn Giang rất nhanh chọn một bàn đồ ăn mỹ vị lại dinh dưỡng, sau khi phục vụ sinh rời đi, Hứa Minh nói: “Ông chọn nhiều món vậy, nhất định ăn không hết, đóng gói mang về phỏng chừng là ông không chịu, tất nhiên phải lãng phí, lãng phí đáng xấu hổ a.”

“Cậu thích gì thì cứ ăn, lần sau sẽ không gọi nhiều như vậy nữa. Về sau nếu muốn ăn thì tự mình đến, tôi quen biết ông chủ chỗ này, trực tiếp tín vào khoản của tôi.”

Hứa Minh biết y quan tâm mình, trong lòng ấm áp, trong phòng có hơi nóng, cậu cởi áo khoác, trên mặt vẫn nóng lên.

Bên trong cậu chỉ mặc chiếc áo T shirt dài tay, thân hình nhỏ gầy trơ xương.

Ngô Hàn Giang nhíu mày nói: “Cậu ăn cơm không nổi sao, sao lại gầy đến mức này, cũng không biết mua thêm áo len.”

Trương quản lí tăng tiền lương của Hứa Minh lên gấp ba, cậu nuôi sống chính mình là không thành vấn đề, cậu không dùng đến thẻ tín dụng Ngô Hàn Giang trước đây đưa cho mình, hơn nữa bất luận như thế nào cậu cũng sẽ không động tới, đó là điểm mấu chốt của cậu. Về phần gầy là do bệnh tật, cậu ăn nhiều cũng không thấy ngon.

“Tôi trời sinh lệ chất (4), ăn không mập.”

“Lát nữa cơm nước xong đến khu mua sắm phía trước mua vài bộ quần áo, bên ngoài lạnh lẽo.”

“Được rồi.”

Ăn cơm xong, Ngô Hàn Giang dẫn Hứa Minh đến khu mua sắm. Đi dạo qua vài quầy hàng, chọn mấy bộ đồ lót, áo khoác phù hợp, vài đôi giày, sợ chốc lát bên ngoài đóng băng, bảo cậu trực tiếp trang bị thật dày.

Nữ nhân viên bán hàng vô cùng niềm nở, không ngừng khen bộ dạng Hứa Minh đẹp trai, dáng người tốt, nàng nghĩ Ngô Hàn Giang với phong độ này thì chỉ có thể là phụ thân của cậu, kìm lòng không đậu tán thưởng nói: “Hai người là một đôi Cha Con đẹp trai nhất tôi từng gặp qua!”

Cha Con.

Cái từ này xiêu vẹo xông ra đâm tới, khiến đầu óc Ngô Hàn Giang đột nhiên bị kích thích một trận, gọi cho y cái trực giác vô cùng không tốt. Mà trực giác của y, luôn luôn rất chính xác.

Hứa Minh nghe xong, cũng cảm thấy thực không được tự nhiên, sửa đúng nói: “Chúng tôi không phải Cha Con.”

Nữ nhân viên cửa hàng vội vàng nói xin lỗi: “Thực xin lỗi a.”

“Không sao.”

Hứa Minh nhìn nhìn biểu tình Ngô Hàn Giang, tựa hồ không có gì dị thường, nhưng cậu vẫn có chút bất an, vì thế thúc giục y rời đi.

Đi qua một cửa hàng mô hình, Hứa Minh dừng bước. Khi cậu còn nhỏ, cậu từng thèm thuồng những thứ này, bây giờ một chút hứng thú cũng không có, nhưng cậu lại nghĩ đến những điều nuối tiếc của cuộc đời mình, vì thế lôi kéo Ngô Hàn Giang đi vào.

Cậu chỉ lung tung một trận, “Phải, cái này, này, còn có cái kia.”

Ngô Hàn Giang một mặt bảo nhân viên cửa hàng lấy những thứ cậu muốn gói lại, một mặt cười cậu: “Lớn rồi, còn mê những thứ này.”

“Muốn.”

Hứa Minh cố ý làm nũng, rước lấy tán thưởng của nhân viên cửa hàng: “Tiểu đệ đệ cậu cũng thật hạnh phúc a, có một ba ba hào phóng như vậy!”

Kỳ thật ngoài mặt thoát nhìn, tuổi tác giữa bọn họ nếu nói là Cha Con thì có chút miễn cưỡng, nhưng chính là khiến người ta cái loại cảm giác này, vô cùng giống một phụ thân nghiêm túc lại từ ái và đứa con trai nghịch ngợm của y, khó tránh khỏi người bên ngoài suy đoán như vậy.

“Lắm rồi.” Hứa Minh nói với nhân viên cửa hàng, dùng hết sức ôm lấy cổ Ngô Hàn Giang, nhón chân hôn hai má y, tà mị cười, “Chúng tôi là tình nhân.”

Nữ nhân viên trẻ tuổi mặt “Bùm” đỏ.

Ngô Hàn Giang tuy có chút tức giận, nhưng không tiện trước mặt mọi người phát tán, nắm thắt lưng Hứa Minh, trừng phạt bấm một cái, nói với nhân viên đang ngốc lăng: “Những cái đó, phiền mau gói lại.”

Hứa Minh biết điều, ngoan ngoãn ngậm miệng, lấy những thứ này nọ rồi theo gót Ngô Hàn Giang rời đi.

Vừa ra khỏi cửa tiệm, Ngô Hàn Giang buông lỏng tay đang khoát lên lưng Hứa Minh.

Hứa Minh nhìn sườn mặt lạnh như băng của y, nói không nên lời, khổ sở, thấp giọng nói: “Ông giận? Tôi xin lỗi.”

Nhìn bộ dáng đáng thương của cậu, Ngô Hàn Giang không đành lòng, sắc mặt dịu đi, nói: “Lần sau không được làm vậy nữa.”

Thời gian đã gần mười giờ, khu trung tâm nổi danh trên đường dành riêng cho người đi bộ vẫn náo nhiệt

như cũ, người đi đường hoặc thành đôi, hoặc cô đơn chiếc bóng, lui tới, lần lượt đan xen lẫn nhau.

Hứa Minh cùng Ngô Hàn Giang sóng vai đi, Hứa Minh tháo một chiếc găng tay ra, dựa vào đám đông đông đúc che dấu, lặng lẽ nắm tay Ngô Hàn Giang.

Ngô Hàn Giang không mang găng tay, nhưng tay còn ấm hơn so với của cậu, đơn phương bị cậu cầm trước, không cự tuyệt, cũng không nắm lại, một lát sau, Hứa Minh cảm thấy chưa đủ, lấy tay gãi ngứa lòng bàn tay y.

Ngô Hàn Giang cảnh cáo dùng sức bóp bàn tay không thành thật của cậu một cái, lại không buông ra nữa. Tại đây phổ xá sầm uất, bị người quen trông thấy tỷ lệ sẽ không nhỏ, cũng không trừ ra vài người dụng tâm kín đáo chụp ảnh, không chế y hoặc là có khả năng tổng tiền ury hiếp tung tin ra ngoài, với tác phong bình thường cẩn thận của y, tuyệt đối sẽ không rêu rao khắp nơi như vậy, nhưng duy độc giờ phút này, thể sự hỗn loạn, y hoàn toàn không để vào mắt.

“Ha ha.”

Hứa Minh ngây ngô cười ra tiếng.

Ngô Hàn Giang quay đầu nhìn cậu, Hứa Minh đối diện y ngây ngô cười, lộ ra hàm răng trắng, ánh mắt kéo thành một độ cong xinh đẹp, tươi cười khờ dại lại mơ hồ.

“Ồn ốc.”

Một trận mùi khoai nướng bay tới, Hứa Minh nghe mùi, chạy đến trước mặt ông cụ bán khoai lang, hương thơm khoai lang ngào ngạt nóng chết người khiến cậu thiếu chút nữa chảy nước miếng, cậu quay đầu hỏi Ngô Hàn Giang, “Ông ăn khoai nướng không?”

Ngô Hàn Giang lắc đầu.

Hứa Minh thay y tiếc hận một phen, chọn khối khoai lang to nhất, từ trong ví lấy ra một tờ tiền màu hồng lạnh lạnh đưa đến trước mũi ông cụ, “Ông không cần thối lại.”

“Như vậy sao được, nè cậu nhóc!” Ông cụ hướng về phía bóng dáng Hứa Minh hô to.

Hứa Minh đưa lưng về phía ông cụ, khoát tay kéo Ngô Hàn Giang bước nhanh rời khỏi.

Hai người ra đường dành riêng cho người đi bộ, tiến đến một chiếc cầu vượt xe cộ qua lại đông nghịt như nước.

Cầu vượt rất dài, ở giữa tụ tập không ít quây hàng, hình thành một khu chợ đêm nhỏ, hấp dẫn người qua đường, tiếng rao hàng ồn ào không dứt bên tai, vô cùng náo nhiệt.

Bởi vì công việc bề bộn nhiều việc, Ngô Hàn Giang rất ít khi tản bộ trên đường, cho dù có đi, thì thường thường đều rất vội vàng, hiện tại đặt mình ở nơi đây, bỗng nhiên cảm thấy cuộc sống trước kia thực hư không, hư không này không phải trái ngược với bận rộn, mà là tựa như trôi nổi giữa không trung, không nguồn không gốc, thoát ly sự vui thú bình thường vốn có.

Đây mới là cuộc sống, đời thường, náo nhiệt, cùng với, một người bạn.

“Tôi mệt mỏi, chúng ta qua bên kia nghỉ một lát, sẵn tiện tôi ăn khoai lang.”

Hứa Minh lôi kéo y đi vào một bờ rào trước khoảng đất trống, nóng vội lột vỏ khoai lang, cúi đầu cắn vào củ khoai lang nóng hổi, phát ra vài tiếng nhóp nhép thoả mãn, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn đèn đuốc xa xa, tựa như một bé sóc con linh động ngốc nghếch đáng yêu đương ngồi trên tuyết.

Ngô Hàn Giang đứng đối diện cậu, lẳng lặng nhìn chăm chú vào cậu, thanh âm náo nhiệt chung quanh cơ hồ tiêu tan, im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng tuyết rơi.

Lông mi Hứa Minh nhấp nháy theo mí mắt, giống đôi cánh của con bướm chậm rãi run rẩy, một hai đóa bông tuyết ngẫu nhiên rơi trên gương mặt, xinh đẹp nhẹ nhàng. Ánh sáng màu vàng của đèn đường vây quanh thân thể cậu, cách ly cậu với thứ ánh sáng đủ màu sắc của quang cảnh hỗn loạn ngoài kia, tựa như cậu không hề thuộc về thế giới tầm thường này.

Cảm giác được cái nhìn chăm chú đến từ người nọ đối diện, Hứa Minh ngẩng đầu, phát giác chính mình hoàn toàn bị ánh mắt thâm trầm của y bao phủ, cậu có chút không chịu nổi, gờ khoai lang lên che trước mặt, “Đừng ngại, muốn ăn thì ăn đi.”

Ngô Hàn Giang ý thức được bản thân thất thố, biết thời biết thế, thực thà đi qua muốn lấy khoai ăn.

Hứa Minh bỗng nảy lên trên đùa, “Thúc” rút tay về, cười xấu xa, “Giỡn ông thôi, ha ha.” Vừa cười vừa chạy trước, đột nhiên một chiếc máy từ phía sau cậu rất nhanh chạy tới, mắt thấy sắp đụng vào người cậu.

Ngô Hàn Giang nheo mắt, vội vàng nhào tới ôm cậu vào ngực, xe máy gào thét chạy xẹt qua cánh tay y, may mắn Hứa Minh không bị thương, y nhìn về hướng chiếc xe máy rời khỏi, hiển nhiên là người gây ra họa đã chạy té khói muốn đuổi cũng không kịp.

Hứa Minh phục hồi tinh thần lại, lo lắng kiểm tra trên dưới xem y có bị thương hay không, “Đụng vào thế nào?”

“Không có việc gì.”

Hứa Minh cầm lấy cánh tay y nâng lên xem, chỉ thấy trên mu bàn tay y có một đường trầy xước màu đỏ, cảm động lắm, cậu còn muốn khổ sở hơn so với chính mình bị thương.

“Thực xin lỗi, đều do tôi.”

Cậu vội vàng lấy khăn tay ra thật cẩn thận chà lau vết máu chung quanh miệng vết thương, Ngô Hàn Giang rút tay về, “Không có gì đáng ngại, đi thôi.”

Hứa Minh bình tĩnh nhìn y, chậm rãi kề sát tới hôn y.

Ngô Hàn Giang lại nâng tay phủ lên đầu cậu một chút, vừa kịp ngăn cản nụ hôn của cậu, “Đi thôi.”

Đáy mắt Hứa Minh hiện lên thất vọng và xấu hổ rõ ràng.

“Đến hiệu thuốc mua thuốc đi, phía trước có một tiệm.”

Hứa Minh thuận tay muốn ném chiếc khăn tay dính vết máu vào thùng rác ven đường, bỗng nhiên dừng động tác, ngược lại nhét khăn tay vào túi quần.

Ngô Hàn Giang bị cậu kéo đến hiệu thuốc, bôi thuốc, trên tay bị dán một cái băng keo cá nhân.

Hứa Minh nhìn thời gian, đã gần mười một giờ. Cậu biết Ngô Hàn Giang bề bộn nhiều việc, hôm nay bởi mình đi chơi thời gian cũng đã dài quá rồi, liền nói: “Không đi dạo, trở về đi.”

“Cũng tốt.”

Ngô Hàn Giang gọi tài xế tới đón, tiễn Hứa Minh đưa đến dưới lầu, bảo vệ sĩ đem những thứ này nọ mang lên lầu, Hứa Minh xuất phát từ lễ phép hỏi y có muốn vào nhà ngồi không, nhưng biết sẽ không có khả năng.

“Lần sau đi.”

Hứa Minh muốn hỏi y lần sau gặp mặt là khi nào, nhưng sợ Ngô Hàn Giang nhầm chán mình, nên không có hỏi ra miệng.

Ngô Hàn Giang nhìn bộ dạng cậu buồn hiu muốn nói lại thôi lưu luyến không rời, phá lệ, kéo cậu vào lòng, ấn lên trán cậu một cái hôn. Không cho cậu có thời gian kịp phản ứng, đã xoay người lên xe.

Xe chạy đi cuốn theo bông tuyết tung bay.

Hứa Minh đứng ở giữa bầu trời đầy gió tuyết, ngây ngô cười tay sờ lên trán mình.

P.s:

(1) bài phờng: tựa như là một nơi thờ cúng, các bức tượng tạc hình người, nhằm để ghi nhớ những người lúc còn sống đã cống hiến nhiều cho xã hội, vô cùng long trọng.

(2) ngư hương thịt ti: món thịt heo nhưng có mùi vị của cá

(3) cung bảo thịt gà: có từ thời xưa, thịt gà có thêm vị cay

(4) trời sinh lệ chất: lệ chất ở đây có nghĩa là kiều diễm, xinh đẹp, thường dùng cho phái nữ, có thể hiểu bạn Minh đang nói mĩ mai cũng được.

16. Chương 16

Đứng dưới ánh mặt trời giữa trưa chói lòà, khu vui chơi biển người tấp nập, Ngô Hàn Giang đầu vầng mắt hoa nghĩ tới một câu ca từ: Đi sai một bước cả đời sai.

“Chúng ta đi đâu?”

Hứa Minh lôi kéo tay Ngô Hàn Giang, vẻ mặt ngây ngô vui vẻ mà giữa đầu hỏi y.

Một đôi nữ sinh cười nói vui vẻ đi ngang qua bên cạnh hai người, bỗng nhiên lặng ngắt như tờ, bước chân chậm lại, mắt phóng lục quang nhìn chằm chằm bọn họ.

Ngô Hàn Giang thiếu chút nữa quay đầu chạy lấy người. Y dám xả ra một nụ cười tươi, tận lực từ ái nhìn người bạn nhỏ Hứa Minh, “Con trai, con nói đi.”

Hai nữ sinh giống bóng cao su, nhụt chí, bất mãn bỏ đi.

Hứa Minh hơi kinh hãi, “Ông nói ai.....”

Ngô Hàn Giang dùng ánh mắt ngăn chặn cái miệng của cậu, “Còn hồ nháo nữa thì bây giờ đi về.”

Hứa Minh vội vàng gật đầu.

Hai người đến chỗ trò chơi nhà ma. Bọn họ vừa mới bước chân đến, Ngô Lạc Dương đang đi cùng cô bạn gái đã tinh mắt nhận ra bóng dáng bọn họ, không nói hai lời túm lấy cô nàng Lộ Lộ đi theo vào.

Lộ Lộ nện cho hắn một cái, sáng giọng: “Đồ quỷ, đừng cho là tớ không biết cậu nghĩ gì.”

Ngô Lạc Dương sững sờ, “Tớ nghĩ gì cơ?”

Lộ Lộ giơ bàn tay trắng như phấn nện hắn vài cái nữa, “Xấu lắm xấu lắm!”

“.....” Ngô Lạc Dương quyết định ra khỏi nhà ma liền quăng cô nàng này.

“Ai nha sợ quá!”

Trong nhà ma, Hứa Minh khoa trương thét chói tai, cơ hồ đem toàn bộ thân thể đu trên người Ngô Hàn Giang, giống như muốn khảm mình vào trong thân thể y, nhân cơ hội hung hăng hít ngửi hương vị dễ chịu trên người y.

Ngô Hàn Giang cũng không kéo cậu ra, không nói được một lời ôm lấy thắt lưng cậu, nhìn con đường ma quỷ như không có gì, mang cậu đi nhanh về phía trước.

Làm ra vẻ! Ngô Lạc Dương nhìn chằm chằm quan sát hai bóng người ở phía trước dính cùng một chỗ chẳng phân biệt được ai với ai. Lộ Lộ cố sống cố chết ôm lấy cánh tay hắn, hàng thật giá thật sợ tới mức oa oa la lên, hắn không kiên nhẫn túm nàng bước đi nhanh hơn.

Không đến hai phút, đôi tình nhân ra khỏi nhà ma. Vừa thấy ánh mặt trời bên ngoài, Ngô Lạc Dương lấy vận tốc tia sáng quăng tiểu nữ sinh, bỏ lại cô nàng đương thương tâm muốn chết, tiếp tục theo dõi phụ thân.

Hứa Minh thầm oán Ngô Hàn Giang đi quá nhanh, cậu còn chưa kịp quấy rối gì hết, thì đã xong. Cậu chỉ vào ma thiên luân phía trước, “Cùng tôi ngồi ma thiên luân!”

“Mình cậu ngồi đi, tôi chóng mặt.”

Ngô Hàn Giang mắc chứng sợ không gian kín, trải qua một đoạn thời gian trị liệu, miễn cưỡng có thể thích ứng với không gian trong thang máy. Y vừa trông thấy cabin ma thiên luân nhỏ hẹp chật kín hết như vỏ ốc sên, thì da đầu liền run lên một trận.

Hứa Minh mất hứng nhú mày, mân mê miệng, “Ông chẳng kiên nhẫn gì cả!”

Ngô Hàn Giang không thích dáng vẻ bốc đồng của cậu, không muốn nhân nhượng cậu nữa, “Đã sớm

không kiên nhẫn.”

Ngực Hứa Minh giống như bị trúng một gậy, độn độn đau.

“Ông về đi!”

Sợ bộ dáng của mình khó coi, cậu quay đầu bước đi.

Ngô Hàn Giang không biết làm sao nhìn quanh bốn phía, rồi đuổi theo giữ chặt cậu. Hứa Minh lập tức mặt mày hớn hở, bất kể hiềm khích khi nãy lôi kéo y hướng ma thiên luân mà đi.

Ngô Lạc Dương nhìn đôi tình nhân không được tự nhiên bất quá đã trở lại bình thường càng lúc càng đi xa kia, cảm khái muôn vàn, lắc lắc đầu, nghĩ lão Ngô nha lão Ngô, cha cũng có một ngày bị người ta thu phục. Hắn ngẩng đầu nhìn trời một góc ba mươi tám độ, chấp tay sau đít bỏ đi.

Ngô Hàn Giang ngồi đối diện Hứa Minh trên ma thiên luân, độ cao dần dần tăng lên.

Hứa Minh thì mắc chứng sợ độ cao, cậu rất muốn ngồi bên cạnh Ngô Hàn Giang, nhưng Ngô Hàn Giang không đồng ý.

Ngô Hàn Giang thủy chung nhìn ngoài cửa sổ, vẻ mặt có chút cứng ngắt, thân thể cơ hồ không nhúc nhích.

Hứa Minh cảm thấy Ngô Hàn Giang hơi hơi không thích hợp, duỗi tay quơ quơ trước mắt y, “Ông không sao chứ?”

Ngô Hàn Giang nhìn cậu một cái, tiếp tục dời tầm mắt nhìn về phía đường chân trời ở bên ngoài. Từ từ lên cao, y liền cảm thấy tức ngực, khó thở, y cố gắng chuyển hướng sự chú ý, kiềm nén cảm giác không khoẻ của thân thể.

Cho nên, toàn bộ quá trình, hai người đều có biểu hiện không được thoải mái, Hứa Minh cũng không tưởng tượng nổi tình tiết gì lãng mạn nữa.

Sau khi xuống dưới, Ngô Hàn Giang vẫn cảm thấy chóng mặt ghê gớm. Hứa Minh nhìn ra y không khoẻ, lo lắng hỏi: “Ông làm sao vậy, rất khó chịu sao?”

“Không có.” Ngô Hàn Giang tỏ ra dường như không có việc gì nhìn hồ nước nhân tạo phía trước, “Muốn chèo thuyền không?”

Hứa Minh lập tức hí hửng, “Muốn.”

Ngô Hàn Giang ngồi ở đuôi thuyền, Hứa Minh ngồi đối mặt y ở đầu thuyền, hai tay cầm mái chèo, thả nhiên tự đắc chậm rãi chèo thuyền. Tình cảnh này, cậu kìm lòng không đậu xuống lên câu ca.

Ô này

Gió ơi thổi lay cánh buồm của em

Thuyền ơi dập dề theo gió

Đưa em đến nơi ngày đêm thương nhớ

Ô này

Gió ơi thổi lay cánh buồm của em

Người yêu dấu ơi em muốn cùng người gặp mặt

Kể cho người nghe lòng em thương nhớ

Khi em còn chưa kịp đến trước mặt người

Người trăm ngàn lần hãy ghi tạc em vào trong trái tim

Phải đợi đợi em nhé

Hãy kiên nhẫn chờ em nhé

Người yêu dấu

Trái tim em như thái dương bình minh ấm áp

Ô này

Gió ơi thổi lay cánh buồm của em

Thuyền ơi dập dề theo gió

Đưa em đến nơi ngày đêm thương nhớ [Đặng Lê Quân [Thuyền Ca]] (1)

Tiếng ca của cậu thâm tình mà mờ ảo, quanh quẩn trên mặt hồ, hấp dẫn mọi người trên hồ và những người nghỉ chân trên bờ, bọn họ không khỏi nhìn về phía người mà thiếu niên đang chân thành chăm chú dõi theo — một người đàn ông, trông không rõ khuôn mặt, nhưng thân ảnh đã trọn đủ tuần dật, chẳng qua là tay y đang xoa xoa hai bên thái dương, ngắm nhìn phương xa, vô tâm không đáp lại thiếu niên si tình.

Sự thật là, Ngô Hàn Giang đang bị say sóng khủng khiếp, hơn nữa với bệnh tình mới phát khi nãy, làm tâm trọng thêm, mặt trắng như tờ giấy. Hứa Minh dần dần nhìn ra sắc mặt càng ngày càng xấu của y, hiểu được nhất định là thân thể y có vấn đề, vội vàng đưa thuyền từ giữa hồ về đến bên bờ, đỡ Ngô Hàn Giang với vài phần suy yếu lên bờ.

Ngô Hàn Giang chống lên thân cây liễu rủ trên bờ hướng xuống mặt nước nôn khan vài cái, Hứa Minh đưa khăn tay cho y, y xoa xoa cái trán đỏ mồ hôi lạnh, thở hổn hển trong chốc lát, cảm giác khó chịu cũng dần dần dịu đi.

Từ trước tới nay Hứa Minh chưa bao giờ tưởng tượng y sẽ có một bộ dạng chật vật mà thê thảm như vậy, cậu nhìn Ngô Hàn Giang giống như Tây Thi liễu yếu đào tơ, thiếu điều phải dịu dặt nâng đỡ, đau lòng, lại cảm động, có chút buồn cười, còn có chút đắc ý, này tất cả đều là bởi vì Hứa Minh cậu a.

Ngô Hàn Giang nhìn thoáng qua biểu tình phức tạp của cậu, không sai biệt lắm đoán được trong lòng cậu đang suy nghĩ cái gì, vô tình nói: “Còn muốn đi đâu?”

Hứa Minh cảm thấy mỹ mãn kéo cánh tay y, “Vui vẻ đủ rồi, trở về thôi. Hôm nay chơi thật vui, cảm ơn ông Ngô Hàn Giang.”

“Thật sự? Về sau sẽ không còn cơ hội.” Mất mặt một lần là đủ rồi.

“Thật sự.”

Sau khi ra khỏi khu vui chơi, Hứa Minh lôi kéo Ngô Hàn Giang, nhờ người đi đường cầm điện thoại mình chụp hình giúp bọn họ.

Cậu lo lắng Ngô Hàn Giang sẽ từ chối, động tác cũng không thân thiết lắm, chỉ là cùng nhau sóng vai. Cậu tươi cười thỏa mãn mà hạnh phúc, rực rỡ hơn cả ánh mặt trời ngày hôm nay.

Cậu nhìn bức ảnh vừa chụp xong, trên ảnh Ngô Hàn Giang thê nhưng thực nể tình hơi hơi mang theo ý cười, dịu dàng cực.

Một người như vậy, không uống công cậu nhớ thương nhiều năm qua. Một câu thôi, đáng giá.

Hứa Minh vô cùng vừa lòng, lập tức cài nó làm hình nền. Sau đó gửi bức ảnh vào máy của Ngô Hàn Giang, buộc y phải lưu giữ nó.

Buổi tối, Hứa Minh mặt dày mặt dạn ở lại biệt thự của Ngô Hàn Giang qua đêm.

Biệt thự có một gian phòng máy chiếu, giống rạp chiếu phim mini vậy, đây là làm theo yêu cầu của Ngô Lạc Dương, hẳn có khi sẽ ở này xem phim.

Ngô Hàn Giang có công việc cần phải xử lý, để tránh Hứa Minh quấy rối, dẫn cậu vào phòng máy chiếu bảo cậu xem phim.

Hứa Minh vừa vào cửa không khỏi than một tiếng, “Xịn ghê nha, nhà ông thiệt là nhiều tiền a.”

Ngô Hàn Giang bật cho cậu xem một bộ phim Hollywood hành động boom tấn gần đây, Hứa Minh xem say mê, Ngô Hàn Giang bảo bảo mẫu bưng tới cho cậu một mâm hoa quả và đồ ăn vặt, còn mình thì đi làm việc.

Tập trung xem phim quên mất thời gian, nhìn đồng hồ lần nữa, thì đêm đã khuya.

Không biết Hứa Minh đã ngủ hay chưa, y định đến phòng dành cho khách nhìn cậu, khi đi ngang phòng chiếu phim, thấy ánh sáng lộ ra qua khe cửa, mở cửa đi vào.

Trên màn hình lớn im lặng, bộ phim đã kết thúc, Hứa Minh đang nằm ngủ trên sofa. Trên người cậu mặc áo ngủ rộng thùng thình của Ngô Hàn Giang, có vẻ trẻ con, thân mình khuyết thiếu cảm giác an toàn mà cuộn tròn lại, tro trọi lẻ coi, có chút đáng thương.

Ngô Hàn Giang nhẹ nhàng đi tới, tắt màn hình, ôm lấy đứa nhỏ đang ngủ say, nhìn gương mặt bình yên xinh đẹp của cậu, trong lòng toát nên một nỗi dịu dàng như nước.

“Ba ba.”

Trong lòng truyền đến một tiếng nói mê ngây thơ rất nhỏ.

Ngô Hàn Giang nhớ đến Lạc Dương lúc còn nhỏ khi vừa mới sinh cách đây nhiều năm được mình bông bế, thiếu chút nữa theo bản năng đáp cậu một tiếng, “Con trai.”

Y cúi đầu xem kỹ gương mặt chưa mất hết vẻ trẻ con của Hứa Minh, nghĩ, có lẽ mình có thể nhận cậu làm con nuôi?

Rất nhanh y phủ định loại khả năng này, chẳng ra cái gì cả, quái dị cực kỳ.

Đặt Hứa Minh nằm trên giường, đắp chăn cho cậu, Ngô Hàn Giang tự nhiên cúi người hôn lên trán cậu một cái.

Trên người đứa nhỏ tản mát hương thơm trộn lẫn vị dịu dàng đến không ngờ như có như không, mãnh liệt và chạm trái tim y.

Y dựng thẳng lưng, ý thức được mình đã làm cái gì, nhìn gương mặt vô tội đang ngủ say của Hứa Minh, y lâm vào cảm giác hoang mang mà từ trước tới nay chưa bao giờ có.....

P.s:

(1) Bài hát này sở dĩ edit đại từ nhân xưng “Em”, là bởi vì ... người hát bài này Đặng Lệ Quân là nữ.

17. Chương 17

Ngày hôm sau là chủ nhật, Ngô Hàn Giang nghỉ ngơi. Y nghỉ ngơi luôn luôn có quy luật, buổi sáng đứng bảy giờ rời giường, đứng lên đi tắm rửa, mặc áo ngủ xuống lầu ăn điểm tâm, nhất thời đã quên còn có Hứa Minh đang ngủ trong nhà mình.

Thẳng đến khi bảo mẫu nhắc nhở y, “Ngô tiên sinh, cậu bé kia còn ngủ sao, có muốn gọi cậu ấy dậy ăn cơm?”

Bảo mẫu đi theo Ngô Hàn Giang đã nhiều năm, biết y luôn giữ mình trong sạch, Ngô Hàn Giang không nói qua với nàng về lai lịch của Hứa Minh, nàng căn cứ vào tình hình Hứa Minh đã hai lần xuất hiện ở đây, đoán có lẽ cậu là thân thích gặp khó khăn được Ngô Hàn Giang giúp đỡ.

Ngô Hàn Giang nghe vậy sững sốt, buông dưa, “Tôi đi gọi cậu ấy.”

Ngô Hàn Giang lên lầu, đi vào khách phòng, thấy Hứa Minh đang ngủ trên giường dang hai tay dang hai chân, tiếng ngáy chính ngọt.

Y đi đến phía trước cửa sổ, một phen vén bức màn lên, cả phòng sáng sủa.

Hứa Minh đột ngột bị ánh sáng dội vào mở to mắt, mơ mơ hồ hồ thấy bóng người đứng trước cửa sổ, tưởng là đang ở trong nhà của chính mình, vừa nhắm mắt vừa nói: “Khải ca, anh kéo màn lại giúp em, em còn ngủ mà.”

Ngô Hàn Giang xoay người lại, đi đến trước giường, nhìn xuống trước Hứa Minh, “Nhìn rõ tôi là ai.”

Hứa Minh cố sức mở mắt, hé ra khuôn mặt trăm ngàn lần xuất hiện ở trong giấc mơ của mình hiện đang gần ngay trước mắt, cậu phân không rõ mình đây là đang mơ hay là đang ở hiện thực.

Cậu kinh ngạc nhìn Ngô Hàn Giang, vươn tay về phía y.

“..... Ngô Hàn Giang.”

Thời gian trôi qua dài đằng đẳng, thiên hô vạn hoá (1) ngưng đọng thành một câu.

Ngô Hàn Giang không tự chủ được cũng vươn tay qua, cầm cánh tay cậu dùng một chút lực, kéo cậu dậy.

Hai má Hứa Minh đỏ bừng, ánh mắt ngây thơ ngửa đầu nhìn Ngô Hàn Giang trong chốc lát, dần dần tỉnh hẳn, sợ hãi thấp giọng kêu lên một tiếng, cuống quýt chùi nước miếng, dụi mắt, cào tóc, sửa sang lại áo ngủ, sau đó nhẹ giọng khụ một cái, liếc nhìn Ngô Hàn Giang, giảng giải nói: “Bản công tử muốn thay quần áo, người không có phận sự tránh đi.”

Ngô Hàn Giang khinh thường hừ một tiếng, “Động tác nhanh lên, xuống lầu ăn cơm.”

Vừa rời khỏi, y đột nhiên muốn dẫn Hứa Minh ra ngoài tập thể dục, vừa vặn hồi trước có mua một vài bộ quần áo thể thao cỡ nhỏ cho Ngô Lạc Dương, có thể để Hứa Minh mặc, vì thế y vào phòng Ngô Lạc Dương lấy một bộ quần áo ra, lại quay về phòng Hứa Minh.

Hứa Minh vừa cởi áo ngủ ra, toàn thân chỉ mặc một chiếc quần lót nhỏ, vừa ngẩng đầu trông thấy Ngô Hàn Giang, cố ý ôm thân thể điệu bộ xấu hổ khóc lóc om sòm, “Không được nhìn! Nhìn lên mị thiếu niên thay quần áo, phải chịu trách nhiệm đó biết không!?”

Ngô Hàn Giang ném quần áo tới trên người cậu, “Thay cái này.”

Hứa Minh gạt bỏ quần áo trên người xuống, nhìn thoáng qua liền một phen ném đi, chân trần còn giẫm lên một cước, thở phì phì trừng mắt Ngô Hàn Giang, “Tôi không mặc quần áo con ông!”

“Tùy cậu.”

Ngô Hàn Giang lấy quần áo của Hứa Minh từ trên giá xuống, đi đến trước cửa sổ, mở cửa sổ quăng quần áo ra ngoài, đóng cửa sổ lại, hành động liền mạch lưu loát.

Hứa Minh phản ứng không kịp, trơ mắt nhìn quần áo của mình nhảy lầu, tức đau cả phổi, nhào qua bóp cổ Ngô Hàn Giang, “Ác bá trả quần áo cho tôi!”

Ngô Hàn Giang hai phát đã giữ chặt được cậu, vốn định ném lên giường, nhưng cuối cùng vẫn chậm rãi để

cậu xuống, khoảng cách rất gần, dùng ánh mắt dò dành nhi đồng cùng lời nói mê hoặc Hứa Minh, “Ngoan, lát nữa tôi dẫn cậu đi ra ngoài chơi.”

“.....”

Hứa Minh không được tự nhiên xoay người mặc bộ quần áo thể thao tuyết trắng đi xuống lầu, Ngô Hàn Giang cầm nước xong ngồi ở phòng khách đọc báo ngẩng đầu liếc nhìn cậu một cái, thản nhiên nói câu: “Nhìn rất được.”

Hứa Minh quả nhiên bị một câu khích lệ của y làm cho đầu óc choáng váng, hai má hơi hơi đỏ.

Ngô Hàn Giang kéo mặc hiệu phía sau lưng áo của cậu xuống, vỗ vỗ bả vai cậu, “Nhanh đi ăn điểm tâm đi.”

Hứa Minh vừa ăn vừa nhìn lên mỹ nam ngồi ngược nắng sớm ở phòng khách kia, khẩu vị so với thường ngày tốt lên không ít, nghĩ quả nhiên tú sắc khả cơm (2).

Hứa Minh cầm nước xong, tự giác bưng bát đĩa đến phòng bếp đi rửa, bảo mẫu cười từ chối cậu, “Để tôi làm.”

Ngô Hàn Giang ở phòng khách gọi cậu, “Hứa Minh, chuẩn bị tốt theo tôi đi tập thể dục.”

Hứa Minh giật mình từ trong phòng bếp nhô đầu ra, “Tập thể dục?!”

Ngô Hàn Giang đã thay một bộ quần áo thoải mái, mái tóc bình thường chải chuốt cẩn thận bây giờ được thả rũ xuống, kính mắt cứng ngắt cũng được tháo xuống, thoát nhìn trẻ tuổi phong lưu, kiết ngạo bất tuân, cơ hồ giống hệt người đàn ông trên ảnh chụp hơn mười năm trước của cậu, khiến Hứa Minh nhìn mà ngây người.

Ngô Hàn Giang ra vẻ bình thường, hướng cậu quéo ngón tay, “Nhanh lên.”

Hứa Minh lập tức giống như bị câu hồn đi theo y ra cửa.

Bị không khí sáng sớm lạnh lẽo thổi tạt vào, đầu óc Hứa Minh tỉnh táo lại, co rúm thân mình oán giận: “Lạnh muốn chết, bị cảm ông phải chịu trách nhiệm.”

Ngô Hàn Giang đẩy thắt lưng cậu một cái, “Chạy đi.”

Không đợi cậu, tự mình chạy trước. Hứa Minh đành phải đuổi theo.

Trời quang mây tạnh là thời tiết tốt, không khí tươi mát, ánh nắng tươi sáng, Hứa Minh đi theo Ngô Hàn Giang vận động trong chốc lát, mạch máu nóng lên, đổ mồ hôi, tứ chi bách hải (3) thực thoải mái, quan trọng là, cậu vô cùng hưởng thụ cảm giác cùng Ngô Hàn Giang sóng vai.

Có cụ già tập thể dục xa xa trông thấy Ngô Hàn Giang đi cùng một thiếu niên, bởi vì mắt không tốt, nhìn Hứa Minh thành con trai Ngô Hàn Giang, nghênh diện chào hỏi bọn họ: “Lạc Dương cùng ba ba cậu tập thể dục đây à!”

Hứa Minh bất mãn trừng mắt liếc nhìn Ngô Hàn Giang một cái, lớn tiếng nói: “Đúng vậy, cháu thích đi cùng với ba ba lắm!”

Nói xong, một khắc cậu hoảng hốt, hy vọng đây là sự thật.

Ngô Hàn Giang gật đầu với ông cụ, từ chối cho ý kiến, hai bên gặp thoáng qua.

Hứa Minh bỗng nhiên bước chân chậm lại, nhìn bóng dáng cao lớn phía trước, nội tâm phóng túng ẩn giấu khát vọng mãnh liệt, hô một tiếng:

“Ba ba –!”

Sau khi hô lên, cậu bỗng nhiên ý thức được, bản thân mình tựa hồ quá tham lam, cũng thực xấu xa. Cậu lấy thân phận là người yêu giả của Ngô Hàn Giang khát khao được làm con trai của y, hai loại tình cảm, đều khát vọng được y đáp lại.

Mình quả nhiên là biến thái.

Cho nên, mình sống không thọ được, mệnh đường hèn mọn, là từ nhỏ lưng đã mang vác hình phạt rồi sao?

Nghe thấy Hứa Minh la lên, trái tim Ngô Hàn Giang nổ lớn nhảy dựng, bỗng nhiên dừng lại, xoay người.

Dưới ánh mặt trời buổi sớm chói lòe, y không nhìn rõ biểu tình của Hứa Minh.

Hứa Minh chạy nước kiệu đuổi tới, lông mi dính sương mù, ướt sũng, nụ cười tươi còn rực rỡ hơn cả ánh mặt trời, “Từ nhỏ tới giờ, tôi còn chưa gọi ai bằng từ đó.”

“Tôi thực vinh hạnh.” Ngô Hàn Giang nói.

Hai người đi vào sân vận động trong tiểu khu, sở trường của Hứa Minh là đánh tennis, muốn ganh đua cao thấp với Ngô Hàn Giang.

Mặc dù cậu dùng hết toàn lực, thêm Ngô Hàn Giang xuống tay vẫn còn nhẹ không hề có sức phản kháng, nhưng điểm số lại cách nhau rất xa.

Hứa Minh đầu đầy mồ hôi, thể lực dần dần chống đỡ hết nổi, ở một cú bay người đỡ bóng, trọng tâm không ổn, ngã xuống.

Cậu té cũng không tới nỗi nghiêm trọng lắm, nhưng khi thấy Ngô Hàn Giang khấn trương quăng vợt chạy tới nhìn mình, thì tâm sinh một kế, làm bộ như mắt cá chân bị thương, lấy cớ đi không được, bảo Ngô Hàn Giang phải công mình.

Ngô Hàn Giang không phải không nghi ngờ cậu, nhưng chỉ cần Hứa Minh có một chút khả năng bị thương, thì y sẽ không thể không chăm sóc cậu. Không nhiều lời, y công Hứa Minh lên, hướng đến phòng mạch hai mươi bốn giờ của tiểu khu.

Hứa Minh gắt gao ôm cổ Ngô Hàn Giang, dám đem hai má dán vào thái dương đổ mồ hôi của y, thường thường hôn trộm y, chiếm hết tiện nghi, đặc ý vênh vào đùi đưa hai chân.

Ngô Hàn Giang không sai biệt lắm xác định Hứa Minh là đang giả bộ, “Phòng khám không đáng tin, vẫn là đưa bệnh viện đi.”

Hứa Minh hoảng hốt, vội nói: “Không đến mức không đến mức, không nghiêm trọng vậy đâu, cũng không cần đến phòng khám, tôi cảm thấy không còn đau nữa, tôi đi thử xem.”

Ngô Hàn Giang buông cậu xuống, Hứa Minh vặn vẹo cổ chân, cười chột dạ, “He he, tốt lắm.”

Ngô Hàn Giang lười vạch trần cậu.

Vừa về biệt thự, bảo mẫu liền nói cho bọn họ biết Ngô Lạc Dương sẽ sớm tới đây.

Chuyện này đối với Hứa Minh mà nói không khác trời nắng sấm rền, cậu ngóng trông nhìn Ngô Hàn Giang, đáng thương, lại ôm một tia hy vọng chờ đợi y sẽ lựa chọn ai một trong hai người.

Ngô Hàn Giang không đành lòng nhìn ánh mắt cậu, “Tôi bảo tài xế đưa cậu về.”

Quả nhiên không có kỳ tích.

“Ồ.”

Hứa Minh ủ rũ, đi lên lầu, “Tôi thay quần áo, vật về nguyên chủ.”

Ngô Hàn Giang giữ chặt cậu, “Quần áo là tôi mua, cậu mặc rất hợp, tôi cho cậu, không liên quan gì tới Lạc Dương, hiểu chưa?”

Hứa Minh cái hiểu cái không gật đầu.

“Đương nhiên, nếu cậu không thích thì tôi cũng không miễn cưỡng.....”

“Thích! Tôi thích!”

Đứa nhỏ đơn thuần đáng yêu, thực dễ dàng mắc câu. Ngô Hàn Giang cảm thấy mình gian xảo đệ tiện thấy sợ.

Ngô Lạc Dương đạp xe đến, vừa mới tiến vào cổng, thì trông thấy xe riêng của phụ thân.

Hắn quay đầu nhìn ghé sau có bóng dáng của một cậu trai nào đó, bất đắc dĩ thở dài, sao không kín đáo một chút nào hết vậy.

Vừa vào cửa, hắn giống chó săn ngửi ngửi nhìn nhìn chung quanh, cảm thấy nơi nơi tràn ngập mùi vị gian tình nồng nặc.

Ngô Hàn Giang phỏng đoán hắn đã thấy Hứa Minh, “Làm bài tập xong chưa?”

“Sớm làm xong rồi!”

Ngô Lạc Dương ngồi xuống bên cạnh phụ thân, nhìn hai má và cổ của y, ý đồ truy tìm dấu vết khả nghi.

Ngô Hàn Giang vỗ hắn một cái, “Nhìn cái gì.”

“Cha dẫn Hứa Minh về nhà qua đêm.” Ngô Lạc Dương khẳng định nói.

Ngô Hàn Giang từ chối cho ý kiến, “Cơm trưa muốn ăn cái gì?”

“Các người làm tình? Ở phòng của cha và mẹ?”

Ngô Hàn Giang nhìn ánh mắt con trai, “Không có.”

“Ba, chuyện các người, coi như con chấp nhận, thế nhưng, có thể đừng dẫn người đó về nhà được không, con cảm thấy ghê tởm.”

Ngô Hàn Giang đột nhiên nhú chặt chân mày, ánh mắt bất thành linh sắc bén, rõ ràng là dấu hiệu sắp nổi giận, Ngô Lạc Dương thấy mà kinh hãi, nghĩ chắc phụ thân sẽ đập mình vài trận.

“Ghe tắm thì về sau không cần tới đây.”

Ngô Hàn Giang đứng dậy.

“Không tới thì không tới!”

Ngô Lạc Dương cũng nóng nảy, lập tức đứng dậy theo, rất nhanh “Phanh” một tiếng, đẩy cửa bỏ đi.

Bảo mẫu nghe thấy động tĩnh từ phòng bếp đi ra, “Ngô tiên sinh.....”

“Cơm trưa chuẩn bị cho hai người chúng ta thôi, không cần làm phần cho thằng nhãi thổ con.”

P.s:

(1) thiên hô vạn hoán: nhiều lời muốn nói, gọi nhiều lần, thúc giục nhiều lần

(2) tú sắc khả cơm: có mỹ nhân trước mặt thì ăn cơm thấy ngon

(3) tứ chi bách hải: tay chân thân thể, toàn bộ trải khắp cơ thể

18. Chương 18

Đã là tình nhân, thì sẽ không tránh được chuyện cãi vã, đôi tình nhân hờ Hứa Minh và Ngô Hàn Giang cũng không ngoại lệ.

Ngày hôm đó, Hứa Minh lại mặt dày mày dạn không mời mà đến biệt thự của Ngô Hàn Giang, bảo mẫu nhận ra cậu, thực nhiệt tình mời cậu vào nhà, nói cho cậu biết Ngô Hàn Giang đêm nay tăng ca, có lẽ sẽ về trễ, hỏi cậu muốn ăn cơm chiều như thế nào, nàng làm trước cho cậu ăn.

Hứa Minh bày tỏ cậu phải đợi Ngô Hàn Giang trở về rồi mới cùng nhau ăn, bảo mẫu bưng tới cho cậu một mâm điểm tâm nhẹ để cậu ăn lót bụng trước.

Tám giờ, Ngô Hàn Giang báo cho bảo mẫu biết mình sắp tan tầm, bảo nàng chuẩn bị cơm tối. Hứa Minh vốn định tự mình vì y xuống bếp, nhưng nghĩ tuy tiện lấy nơi này làm nhà của mình thì không ổn lắm, vì

thế ở một bên làm trợ thủ cho bảo mẫu.

Ngô Hàn Giang mở cửa tiến vào, Hứa Minh nghe thấy động tĩnh, kích động từ phòng bếp chạy tới nghênh đón y.

“Sao cậu lại tới đây?”

Ngô Hàn Giang lo lắng Hứa Minh sẽ gặp con trai mình, con trai sẽ khiến y khó chịu hoặc sẽ gây khó dễ y.

Hứa Minh đầy ngập nhiệt tình bị vẻ mặt và lời nói không một chút ấm áp nào của y diệt hơn phân nửa.

“Tôi..... Nhớ ông, chúng ta đã hai tuần rồi không gặp mặt.” Cậu cọ cọ tay mình lên quần, cúi đầu nói.

Ngô Hàn Giang biết cậu hiểu lầm, cởi áo khoác giao cho cậu, “Trong khoảng thời gian này có chút việc. Ăn cơm chưa?”

Hứa Minh ôm áo khoác của y, cúi đầu đi theo phía say y, “Vẫn chưa.”

Bảo mẫu vừa vặn từ phòng bếp đi ra, cười tủm tỉm nói: “Ngô tiên sinh, cậu Minh kiên nhẫn chờ ngài trở về để cùng ngài ăn chung, khi nãy còn giúp tôi nhặt rau rửa đồ ăn, thật sự là một chàng trai tốt bụng.”

Bảo mẫu đã hơn năm mươi tuổi, không có con, nàng nhìn bộ dáng Hứa Minh thiếu niên nho nhỏ lạnh lợi, tính tình chân chất đơn giản, còn chủ động giúp đỡ nàng, trong lòng nàng đã thích đứa nhỏ này, thậm chí còn vượt qua sự yêu thích đối với vị tiểu thiếu gia tính tình kiêu căng kia của Ngô Hàn Giang.

Ngô Hàn Giang xoay người nhìn Hứa Minh, xoa xoa đầu của cậu, “Cô khen cậu, mắc cỡ?”

Mặt Hứa Minh hơi hơi đỏ, treo áo khoác của Ngô Hàn Giang lên giá áo.

Ngô Hàn Giang ngồi xuống sofa, “Rót giúp tôi ly nước.”

Hứa Minh rót một ly nước ấm mang tới cho y, rồi xoay người bỏ đi, Ngô Hàn Giang giữ chặt cậu.

Hứa Minh né tránh tay y, “Tôi vào bếp phụ.”

Ngô Hàn Giang kiên quyết kéo cậu ngồi xuống bên cạnh mình, nhìn sườn mặt râu rĩ không vui của cậu, dùng giọng điệu gần như là đang dỗ dành hỏi: “Sao lại mất hứng?”

Hứa Minh cũng không muốn mình lòng dạ hẹp hòi buồn bực vậy đâu, nhưng không kiềm chế được. Dựa vào cái gì mà mình lại hạnh phúc nhiệt tình đến tìm y làm chi, để rồi cuối cùng mình vẫn bị lạnh nhạt.

Bất quá, tất cả đều do mình tự chuốc lấy, Ngô Hàn Giang đã cố gắng nhân nhượng mình rồi, mình không thể quá tham lam, không thể được một tác lại muốn tiến thêm một thước.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, Hứa Minh cười cười với Ngô Hàn Giang, “Không hề mất hứng.”

Nói xong lấy lòng giúp y cởi cà vạt, nhưng đám mây đen trong lòng thì không cách nào xua đi được.

Về điểm tâm tư này của cậu Ngô Hàn Giang nhìn thấu triệt, cảm thấy mình nắm trong tay hết thảy mọi cảm xúc từ Hứa Minh là việc thực quá choáng ngợp.

Bảo mẫu đã ăn cơm tối trước rồi, cho nên trên bàn cơm chỉ có Hứa Minh và Ngô Hàn Giang mặt đối mặt ngồi cùng nhau.

Mặc dù đồ ăn rất ngon, nhưng trong lòng Hứa Minh buồn bã không chịu được, ăn một chén cơm ăn cũng không vô.

Ngô Hàn Giang không thích nhìn cậu ăn cơm như mèo ngủ, gấp một khối thịt sườn cho vào bát của cậu, giống một trường bối, lấy một ví dụ về người cùng trang lứa với cậu mà thúc giục cậu: “Lượng cơm mà Lạc Dương ăn gấp hai lần cậu, cậu lớn hơn hẳn hai tuổi, mà còn gầy thấp hơn hẳn rất nhiều, mau ăn thịt để vóc dáng cao mập lên cho tôi.”

Là người suy nghĩ cẩn thận như y, cũng có lúc sơ ý, ví dụ cái không nên ví dụ. Nói xong, y liền ý thức được bản thân nói sai rồi, cho dù Hứa Minh không vì nguyên nhân Lạc Dương bắt cóc cậu mà ghi hận, nhưng lúc này lại nhắc tới hắn, nói chung là không ổn, từ chuyện quần áo thể thao lần trước y đã có thể nhìn ra được. Trong lòng cậu rất bận tâm chuyện đó.

Quả nhiên, những lời này vào tai Hứa Minh, toàn bộ thay đổi phương hướng, chỉ có một tư tưởng trung tâm, chính là: Cậu mọi thứ đều không bằng con trai tôi, cậu kém xa hắn.

Trong tiềm thức còn tự nhận mình là con trai Ngô Hàn Giang nên tâm Hứa Minh bản năng sinh ra phản cảm, hơn nữa vừa này còn có mâu thuẫn với nhau, vì thế cậu lập tức không nề mặt, vứt đũa, “Không ăn nữa!”

Nói xong, gần như ghé con táo bạo ngoảnh đầu đứng dậy bỏ đi.

Lần đầu tiên Ngô Hàn Giang bị người ta không nề mặt mình như vậy, lập tức cũng nổi giận, lớn tiếng quát: “Đứng lại cho tôi!”

Hứa Minh là điển hình của ăn mềm không ăn cứng, đối phương càng nghiêm khắc, cậu càng cứng đầu, càng tức điên, cũng càng đau khổ.

Cậu cố ý giậm chân dềnh dềnh bỏ đi, đi nhanh ra cửa, phía sau truyền đến tiếng bước chân, cậu đi được một nửa thì bị mạnh mẽ chặn ngang, bị bắt buộc xoay người lại, trước mắt là người đàn ông vẻ mặt tàn ra sự tức giận, âm trầm đáng sợ, cậu không biết sống chết ngửa đầu lớn tiếng nói: “Như thế nào, đánh tôi!?”

Ngô Hàn Giang giơ cánh tay lên, động tác như sắp cho cậu một trận.

Hứa Minh không chớp mắt, ánh mắt đỏ ngầu như tiểu sư tử đương nổi giận, cứ như vậy mà trừng mắt y, không chút nào sợ hãi.

Ngô Hàn Giang bất thành linh thu tay, giọng điệu khinh miệt, “Cậu không xứng. Cút đi.”

Hai chữ không xứng như một mũi nhọn đâm trúng vào điểm yếu của Hứa Minh, trong tích tắc cậu cấp hỏa công tâm (1), lệ ở khoé mắt và máu ở mũi lập tức phun trào ra, hai dòng máu đỏ sẫm nhanh chóng từ khoang mũi chảy trượt xuống, nhuộm đỏ môi, dọc theo cằm, nhỏ giọt bắn lên mặt đất.

Mùi máu tươi ghê người kích thích Ngô Hàn Giang nheo mắt lại, y kinh hoảng ôm lấy Hứa Minh đặt lên sofa, lấy khăn tay chặn máu mũi cho cậu, hô to kêu bảo mẫu, bảo nàng gọi điện thoại cho bác sĩ tiểu khu.

Hứa Minh sững sốt trong chốc lát, sau khi phản ứng lại, sống chết giãy dụa ở trong lòng Ngô Hàn Giang, “Buông, tôi muốn đi!”

Ngô Hàn Giang ép cậu ngồi thẳng, cúi đầu, phòng ngừa máu mũi chảy vào khí quản, bảo bảo mẫu bưng tới một chậu nước nóng cho cậu ngâm chân cầm máu, lại bị Hứa Minh một cước đá ngã lăn.

“Đừng nhúc nhích! Chờ cậu ngừng chảy máu đi đã.”

“Tôi không! Buông! Đồ khốn!”

Hứa Minh như cá mắc cạn, kịch liệt giãy dụa, máu mũi văng ra khắp nơi, Ngô Hàn Giang bị cậu dọa sợ tới mức hoảng hốt, đem cậu đặt vào trong lòng, giọng điệu dịu đi giải thích nói: “Đừng nóng giận, là tôi không đúng, cậu bình tĩnh một chút, nghe lời.”

Hứa Minh ghen ngào nói, “Tôi dựa vào cái gì phải nghe lời ông, tôi là cái gì chứ, ông cho tới bây giờ vẫn xem thường tôi!”

Tâm Ngô Hàn Giang siết chặt, “Tôi không có xem thường cậu, là tôi sai rồi, tôi xin lỗi cậu, Hứa Minh, đứa nhỏ ngoan, cậu nghe thúc thúc nói, đừng kích động.”

Hứa Minh âm ỉ khóc lớn, tiếng khóc thảm thiết, thân mình run lên lẩy bẩy, máu mũi không ngừng chảy ra ngoài, làm sao cũng không ngăn lại được, Ngô Hàn Giang đỏ mồ hôi, hô to bảo mẫu thúc giục bác sĩ đến nhanh lên một chút, mặt khác bảo nàng gọi 120 cấp cứu.

Hứa Minh vừa nghe 120, thân mình lập tức nhảy dựng, Ngô Hàn Giang suýt nữa không kiềm được cậu, chỉ nghe thấy cậu giống như nổi điên gào thét: “Tôi không đi bệnh viện! Không được gọi bọn họ tới!”

Ngô Hàn Giang sợ cậu kích động lần nữa, nên vừa bảo bảo mẫu buông điện thoại, vừa dán vào lỗ tai cậu nói: “Không đi bệnh viện, không gọi bọn họ đến, cậu bình tĩnh một chút, Hứa Minh.....”

Vài phút mà lâu như một thế kỷ, bác sĩ lưng vác hòm thuốc cấp tốc đuổi tới, trong lòng Ngô Hàn Giang như có lửa đốt đứng bên cạnh bác sĩ, nỗi tình huống của Hứa Minh cho hắn biết.

“Đột nhiên chảy máu, vẫn không ngừng.”

“Có đụng vào cái gì không, trước giờ đã có triệu chứng này chưa?”

“Không có đụng cái gì cả, cậu ấy đột nhiên không khống chế được cảm xúc, vô cùng tức giận, đau khổ.....”
Ngô Hàn Giang nói xong, hối hận đến nỗi muốn hung hăng tát miệng mình.

“Cậu ấy bị kích động, tạo thành rối loạn khí huyết.”

Bác sĩ bảo Ngô Hàn Giang ôm Hứa Minh ngồi thẳng, để Hứa Minh cúi đầu, hắn dùng tay xoa cánh mũi Hứa Minh, đè nén, đồng thời bảo bảo mẫu lấy đá đắp lên trán cậu.

Ngô Hàn Giang ôm chặt thân thể Hứa Minh, mỗi một cái co rúm rất nhỏ của Hứa Minh cũng đều khiến y bất an.

Hơn mười phút trôi qua, bác sĩ chậm rãi buông cái mũi của Hứa Minh ra, may mắn, máu đã bớt chảy ra nhiều, hắn lại lấy thuốc cầm máu bôi lên miếng bông gòn nhét vào trong lỗ mũi của cậu.

Chờ khi máu hoàn toàn ngừng chảy, Ngô Hàn Giang, bác sĩ và bảo mẫu đồng loạt thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mặt Hứa Minh trắng như sáp, khép mắt, suy yếu tựa vào lòng Ngô Hàn Giang.

“Bác sĩ, đứa nhỏ này xảy ra chuyện gì?”

“Bình thường cậu ấy có chảy máu mũi nhiều lần không?”

Ngô Hàn Giang hỏi Hứa Minh trong lòng, “Hứa Minh, cậu có thường xuyên chảy máu mũi không?”

Hứa Minh lắc đầu.

Bác sĩ giải thích nói: “Hắn là nhất thời bị kích động, hơn nữa thời tiết mùa đông khô hanh, mạch máu vỡ, tôi thấy sắc mặt cậu ấy tái nhợt, có thể là thiếu máu, tốt nhất dẫn cậu ấy đến bệnh viện khám, không thể trừ khả năng mắc bệnh nào đó khác. Cho cậu ấy ăn nhiều chất sắt, bây giờ có thể nấu cháo Hồng Tảo cho cậu ấy ăn, tắm bổ thêm chút đường.”

Tâm tình Ngô Hàn Giang trầm trọng gật đầu, bảo bảo mẫu tiễn khách, đi nấu cháo.

Sau một lúc lâu, y nhẹ giọng gọi Hứa Minh trong lòng mình một tiếng.

Hứa Minh mở mí mắt, đáp y một tiếng. Ngô Hàn Giang thật cẩn thận ôm cậu xoay người, nhìn xuống gương mặt trắng bệch của cậu, dịu dàng hỏi: “Cảm giác thế nào?”

“Không có việc gì.”

Hứa Minh giấy dựa tự mình ngồi, mặt không chút thay đổi nói: “Tôi đi đây.”

“Đã trễ, bên ngoài lạnh lẽo, nếu cậu bị trúng gió, lại chảy máu mũi thì làm sao, đêm nay ngủ lại nơi này của tôi, ngày mai tôi đưa cậu đến bệnh viện kiểm tra.”

“Cơ thể tôi thật sự đã ổn. Tôi chết cũng sẽ không đi bệnh viện, viện trưởng chúng tôi qua đời ở nơi ấy, tôi cả đời cũng sẽ không tới nơi đó.”

Lời Hứa Minh nói là thật, viện trưởng người mà cậu vô cùng kính yêu thật là đã qua đời ở bệnh viện, cậu có mặt vào lúc ấy. Bất quá, mục đích cậu không muốn đi bệnh viện, là không muốn Ngô Hàn Giang biết mình bệnh.

Cậu bình thường có uống thuốc chống xuất huyết và vitamin C, thuốc được giấu ở giữa ván giường, cậu đều thừa dịp Trịnh Khải không có ở đó lấy ra uống. Bởi vì luôn chú ý và cẩn thận, nên không bao giờ để chảy máu mũi, hôm nay nhất thời kích động, bạo phát lớn, cậu rất sợ Ngô Hàn Giang phát hiện cậu bệnh.

Thấy Hứa Minh cương quyết, Ngô Hàn Giang không dám ép cậu đi bệnh viện, đành phải tính toán theo dõi trước, hỏi thăm bác sĩ.

Hai người đều tự có tâm sự, trầm mặc lẫn nhau.

Bảo mẫu đã nấu xong cháo Hồng Tảo mang lên, Ngô Hàn Giang bưng bát cháo múc từng muỗng thổi nguội,

đưa đến bên miệng Hứa Minh, “Ăn cháo bổ huyết, nhìn cậu chảy một đồng máu rồi này.”

Hứa Minh kinh ngạc nhìn y, tiếng nói khàn khàn ghê gớm, “Đánh một cái tát lại cho một quả táo, cần gì chứ Ngô Hàn Giang.”

Ngô Hàn Giang buông bát, nâng tay vuốt ve đầu cậu, ánh mắt mềm mại, mang theo điểm lấy lòng nhìn cậu, giọng điệu cực kỳ nhỏ nhẹ, “Tôi không thể xuống tay được.”

Hứa Minh cười lạnh một tiếng, “Đúng, tôi không đáng để ông động tay.”

Cả đêm toàn nói sai, Ngô Hàn Giang thầm mắng bản thân ngu xuẩn, cầm lấy tay Hứa Minh đánh lên ngực mình, “Hết giận chưa?”

Hứa Minh xì nở nụ cười, Ngô Hàn Giang cũng lấy lòng cười theo cậu, bưng bát đến, “Hứa công tử, ngài vui rồi thì ăn hết một bát này đi.”

Hứa Minh trừng mắt nhìn y liếc một cái, mở miệng ra.

Ăn xong một chén cháo, mặt Hứa Minh đã có chút huyết sắc, Ngô Hàn Giang nhẹ nhàng thở ra, chú ý tới hai người bọn họ một thân máu me, nói với Hứa Minh: “Đi tắm nước ấm, ngủ sớm một chút đi.”

“Ừm.”

Hứa Minh cậy mạnh đứng lên muốn tự mình đi, chóng mặt, thân thể không ổn, Ngô Hàn Giang đành phải ôm cậu đến phòng tắm, sợ cậu ngã ở bên trong, nên luôn luôn ở lại chờ bên ngoài.

Tắm rửa xong, Hứa Minh vẫn được y ôm vào phòng ngủ, Hứa Minh hận bản thân vô dụng, giống như ma đói yếu đuối.

Ngô Hàn Giang đi rồi, trong phòng một mảnh hắc ám, cái chết mà Hứa Minh thường ngày xem nhẹ lúc bấy giờ lại vây lấy cậu, cậu hoảng hốt sợ hãi ngủ không yên.

Không biết từ lúc nào, Ngô Hàn Giang lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở cửa, Hứa Minh bóng dáng cao lớn của y, hỏi: “Ông tới để làm chi?”

Ngô Hàn Giang đi vào phòng, vặn mở đèn bàn, nhìn nhìn sắc mặt cậu, coi như bình thường.

“Ngủ không được?” Y hỏi Hứa Minh.

“Ừm.”

“Muốn ngủ cùng tôi không?”

Ông nghĩ ông là báu vật à! Hứa Minh trong bụng có hỏa, liếc trắng mắt, “Không muốn!” Xoay người không để ý tới y.

Ngô Hàn Giang quē xệ, hơi xấu hổ, đứng dậy rời đi.

“Đứng lại!”

Ở lúc y sắp biến mất ở cửa, Hứa Minh gọi y lại.

“Ông trở về.”

Giọng điệu của Hứa Minh không che dấu được sự yếu ớt và ỷ lại. Làm gì đi nữa thì bản thân mình cũng không buông tay được mà.

Ngô Hàn Giang thuận theo quay về, lên giường, Hứa Minh vì y kéo chăn ra, y nằm vào, Hứa Minh tiến vào lòng y.

“Ngô Hàn Giang, ông đừng đối tốt với tôi quá, qua kỳ hạn hai tháng, tôi luyến tiếc rời đi thì làm sao bây giờ.”

“Vậy hiện tại chấm dứt trò chơi.”

Vốn không nên bắt đầu. Ngô Hàn Giang cảm giác bản thân mình đưa Hứa Minh lâm vào một cơn lốc xoáy, hai người bọn họ càng ngày lún càng sâu. Lần đầu tiên y thường xuyên có cảm giác không thể khống chế, vấn bài này, y ban đầu còn khẳng định mình nắm chắc phần thắng, nhưng bây giờ đã không thể biết trước kết cục.....

“Không không, tôi hay nói giỡn. Ngô Hàn Giang, ông biết thích một người là như thế nào không?”

“Nói thử xem.”

“Ông đối với con trai ông, chính là thích. Tôi đối với ông, cũng là thích. Hiểu chưa?”

“Đây là hai chuyện thực khác nhau rõ ràng.”

“Đúng là khác nhau, nhưng đại khái vẫn là tương tự. Thích đó là coi trọng, nhất cử nhất động của hắn ông đều để ý, hắn bị thương ông còn khó chịu hơn so với hắn, không nhìn thấy hắn, sẽ nhớ hắn..... Điểm duy nhất không giống là, khi ông thấy con trai ông ở cùng một chỗ với nữ sinh, ông sẽ không giận, mà tôi nhìn thấy ông ở cùng người khác, mặc kệ hắn là ai, tôi đều sẽ ghen tị, tức giận, muốn làm ầm lên với hai người, chỉ muốn một mình mình chiếm lấy ông. Ông hiểu chưa?”

“Hiểu được.”

“Tôi nghĩ có lẽ ông vĩnh viễn sẽ không có cơ hội để trải nghiệm loại tâm tình này. Đột nhiên thấy ông có chút đáng thương.”

“Đừng suy nghĩ lung tung, ngủ.”

P.s:

(1) cấp hoạ công tâm: cực độ tức giận, thiếu điều muốn học máu

19. Chương 19

Sau lần ấy, thái độ của Ngô Hàn Giang đối với Hứa Minh càng dịu dàng dung túng thêm, Hứa Minh cũng cố gắng biểu hiện hiền lương thực đức, giữa hai người dần dần hình thành một bầu không khí hài hòa ăn ý.

Hứa Minh lo lắng Ngô Hàn Giang sẽ ép mình đi kiểm tra sức khỏe, cho nên cố tình ở trước mặt y biểu hiện sinh long hoạt hổ, mỗi lần đều ăn một lượng cơm khổng lồ, hơn nữa Ngô Hàn Giang đối cậu mọi bề nhân nhượng, tâm tình cậu tốt, tinh thần cũng tốt theo, cả người và nét mặt đều toả sáng, còn tăng thêm mấy cân thịt, thể này mới khiến Ngô Hàn Giang đánh mất nghi ngờ, yên lòng với tình trạng thân thể của cậu.

Hôm nay, Hứa Minh bảo Ngô Hàn Giang bồi cậu đi trượt băng. Sân băng thực náo nhiệt, trên quy tắc là chỉ dành cho giới trẻ. Ngô Hàn Giang không có khả năng đi vào bồi Hứa Minh trượt băng, y đứng ngoài sân, xem Hứa Minh trượt.

Hứa Minh học môn trượt băng này từ Ôn Trạch, chỉ cần là những chuyện có liên quan đến Ôn Trạch, cậu đều hết sức biểu hiện hoàn mỹ, cậu đặc biệt tìm cách ghi hình lại, lúc lúc luyện tập một thời gian dài, vì muốn có thể sánh vai cùng kỹ thuật cao siêu của Ôn Trạch, có thể đuổi kịp bước chân của hắn. Cho nên, kỹ năng trượt băng nghiệp dư của cậu xem như khá tốt, còn có thể biểu diễn không ít cú nhảy đa dạng có yêu cầu độ khó cao.

Đã lâu không trượt, ngay từ đầu cậu còn thực cẩn thận, sợ xấu mặt trước Ngô Hàn Giang, về sau chậm rãi tìm được cảm giác, nên cậu mạnh dạn hẳn lên, hơn nữa muốn biểu hiện một phen ở trước mặt y, vì thể động tác không hề tùy ý, hết như đang biểu diễn, dần dần, những người chung quanh tự động nhường sân cho cậu, cậu trở thành tiêu điểm của sự chú ý.

Gió phất qua người cậu, cậu cảm thấy thân thể nhẹ bổng tựa như đang bay lượn, khoảng sân thật to, chỉ còn cậu cùng người nọ ở ngoài kia. Tay chân cậu căng ra, cố gắng biểu diễn hoàn mỹ một động tác. Cậu biết Ngô Hàn Giang đang nhìn chăm chú vào mình, cậu muốn để y trông thấy mình là giỏi nhất, khiến y phải nhớ kỹ mình.

Áo trắng quần đen trẻ tuổi biểu diễn trên sân băng không khác gì một hoàng tử bé, người xem nhập thần thưởng thức màn biểu diễn chuyên nghiệp mà duyên dáng của cậu.

Ngô Hàn Giang cũng bị tài nghệ xuất sắc của cậu làm cho rung động. Y ở bên ngoài khoảng cách tương đối xa mà quạnh quẽ, cách một đám người, xem bóng dáng trên sân băng, hết như thiên nga bay lượn trên mặt hồ, nhẹ nhàng uyển chuyển, ngay cả gió cũng không thể bắt giữ cánh chim của cậu, vũ đài hữu hạn với cậu mà nói là rất nhỏ hẹp, cậu tùy thời sẽ lao đi, hoà cùng đất trời rộng lớn, đến tận nơi trời cao không thể với tới, không hề lưu luyến nhân thế.

Cậu mỗi lần làm một cú nhảy xoay tròn, tâm Ngô Hàn Giang cũng muốn xoay theo, khi cậu hoàn mỹ rơi xuống đất, thì y đồng thời cũng thả lỏng.

Màn biểu diễn gần kết thúc, thể lực Hứa Minh cũng đã đến giới hạn, bỗng nhiên cậu bất chợt nảy lòng tham, muốn cuối cùng làm một cú nhảy xoay người bốn vòng trên không (1) khó khăn. Động tác này cậu đã thử qua trước đây, thất bại chiếm đa số, mất cá chân còn bởi vì vậy mà bị thương. Cậu theo bản năng giật giật mất cá chân, ký ức đau đớn lúc đó hầy còn mới mẻ.

Trạng thái sức khoẻ của cậu bây giờ so ra kém hơn trước, khách quan mà nói, xác suất thành công rất nhỏ. Nhưng hôm nay cậu muốn hoàn thành nó, cho dù biết ngã sẽ rất khó coi.

Cả đời cậu đều phải luôn tìm kiếm, theo đuổi những ước mơ không thực tế. Cậu muốn nhìn cho bằng được, rốt cuộc liệu mình có thể đạt được ước mơ đó hay không.

Cậu nhìn thoáng qua Ngô Hàn Giang trong đám người ở bên ngoài, dùng ánh mắt nói với y: Nhìn tôi, tôi sẽ chứng minh cho ông xem.

Cậu điều chỉnh hô hấp một chút, dần dần gia tốc, bỗng nhiên dẫn thân hướng về phía trước, tựa như con diều đón gió cao cao nhảy lên!

Thời điểm bay lên không xoay tròn, trong đầu cậu trống rỗng, rất sợ cứ như vậy mà ngã xuống, ngã xuống đất rồi sẽ không dậy nổi nữa, thua trận đời người này.

Thẳng đến khi chung quanh phát ra âm thanh ủng hộ vang dội, lưới băng trượt dưới chân chấm đất, nhảy mất, cậu từ trong thất thần quay trở về hiện thực, mạo hiểm mà vẫn tốt đẹp rơi xuống đất, xoay vòng, sau vài cú trượt thì chậm rãi dừng lại động tác, kiêu ngạo mà hướng đám người hôn gió.

Cậu làm được.

Cậu tìm bóng dáng tuấn dật của Ngô Hàn Giang, khoảng cách quá xa, cậu không trông rõ vẻ mặt của y, nhưng cậu biết y nhất định đang nhìn mình, vì thế cố gắng nhe răng về hướng y, cười đến rất đắc ý.

Ông nhìn thấy không? Tôi rất muốn biểu diễn cho ông xem dáng điệu của tôi, ông có thích không?

Đám người rất nhanh tản ra, cậu nhàn nhã trượt trên băng, lướt tới trước mặt Ngô Hàn Giang, cách rào chắn cao đến thắt lưng, cho y một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước.

“Tôi gần như sụp đổ.” Cậu có chút suy yếu nói.

Ngô Hàn Giang phối hợp nâng hai tay của cậu lên, khiến cậu dựa vào, đầu cậu đặt lên bả vai mình, chậm rãi hồi phục hô hấp.

“Vừa nãy tôi đẹp trai chết người đi.”

“Ồ.”

Đầu Hứa Minh từ bả vai y nâng lên, đã mang giày trượt băng rồi mà vẫn lùn hơn y, khiến cậu có chút buồn bực, “Tôi mệt quá, về thôi.”

Trên đường về, bởi vì thể lực cạn kiệt nên Hứa Minh phá lệ im lặng, giống như mèo con ngoan ngoãn nằm trong lòng Ngô Hàn Giang.

“Lần tới đừng cậy mạnh.” Cú nhảy cuối cùng đó, tâm Ngô Hàn Giang đều bị siết chặt.

Mèo nhỏ trong lòng phát ra hơi thở miễn cưỡng: “Ừm.....”

Chờ xe dừng lại, Hứa Minh mới phát hiện đích đến không phải nhà mình, mà là dưới lầu một khu nhà chung cư cao tầng xa lạ nào đó.

Ngô Hàn Giang mang theo một chiếc chìa khóa lắc lắc trước mặt cậu, “Xuống xe đi mở cửa.”

Hứa Minh một phen đoạt lấy, ánh mắt phóng ra tia sáng chờ mong.

Trong thang máy, cậu đợi không kịp hỏi Ngô Hàn Giang: “Là chuẩn bị phòng ở cho tôi sao? Ông đây là muốn kim ốc tàng kiều (2) đấy à?”

Ngô Hàn Giang cười đến mức không thể ngừng được, “Cậu không biết dùng đúng từ ngữ hay sao?”

Hứa Minh vắt hết óc nghĩ nghĩ, “Yêu sào?”

Cửa thang máy mở, Ngô Hàn Giang lôi kéo Hứa Minh đi ra ngoài, đứng trình diện trước cánh cửa chống trộm mới tinh.

Hứa Minh nhìn Ngô Hàn Giang liếc mắt một cái, đem cái chìa khóa nhắm ngay ổ khóa, dễ dàng cắm vào, xoay một vòng, cánh cửa lên tiếng trả lời mở ra.

Ngô Hàn Giang đi theo phía sau Hứa Minh vào cửa, mở đèn phòng khách, căn phòng tràn ngập ánh sáng.

Hứa Minh đứng ở hiên nhà đánh giá cả căn phòng.

Nhà ở rất lớn, không gian trang hoàng tinh xảo, có mùi hương của vật dụng trong nhà.

Khi vừa tới tỉnh A dốc sức làm việc, cậu từng hạ quyết tâm vì một ngôi nhà như thế này mà phấn đấu, bây giờ đã đích thân mình nhìn thấy, tuy rằng biết không phải là của mình, nhưng tâm tình cũng thực xúc động.

Bỗng nhiên cậu nhớ tới việc gì đó, vẻ mặt buồn rầu hỏi Ngô Hàn Giang bên cạnh, “Thứ tôi mạo muội, ngôi nhà này, không phải là do ông tham ô nhận hối lộ mà có đi?” Vừa có biệt thự vừa có nhà to, mặc dù là ai cũng sẽ hoài nghi.

Ngô Hàn Giang bị cậu làm cho tức giận đến không nhẹ, vỗ mông cậu một cái, “Trong đầu cả ngày suy nghĩ cái gì vậy?”

Hứa Minh ôm mông, đôi mắt nhỏ vô cùng ngoan cố, bất chấp nguy hiểm sẽ bị quánh lần nữa tò mò hỏi tiếp, “Rốt cuộc có phải hay không a?”

Ngô Hàn Giang vừa giận vừa buồn cười, kéo cậu vào lòng, hung hăng đánh mấy bàn tay vào mông cậu, Hứa Minh “Ngao ngao” kêu lên, vừa bực mình vừa thẹn đỏ mặt la lối om sòm: “Sao lại đánh tôi, bị tôi nói trúng mà thẹn quá hoá giận sao? Kế tiếp là muốn diệt khẩu sao!”

Ngô Hàn Giang cực độ hoài nghi có phải cậu bị mắc chứng hoang tưởng nghiêm trọng hay không, hung hăng nhéo mông cậu một cái, rước lấy một tiếng thét chói tai của Hứa Minh, “Cậu nghĩ về tôi như thế đấy à, hửm?!”

Hứa Minh lúc bấy giờ mới yên lòng, xoa mông đau, nhe răng nói: “Tôi đây còn không phải là vì lo lắng cho ông, sợ ông lầm đường lạc lối.....”

“Tin tôi hay là để tôi ném cậu ra ngoài cửa sổ.”

“Tôi mười tầng lận đó, ông quá nhẫn tâm!”

Ngô Hàn Giang một tay khiêng đứa nhóc thối lên, hướng về phía ánh sáng mặt trời, Hứa Minh giãy dụa quay đầu thấy bản thân mình cách cánh cửa sổ càng ngày càng gần, cậu sợ độ cao sợ tới mức oa oa kêu lên, “Tôi sai rồi tôi sai rồi, mau buông tôi xuống!”

Ngô Hàn Giang bất vì sở động ôm cậu đến sát gần cửa sổ, một phen vén bức màn tuyết trắng lên, thả cậu xuống, biển phố màu sắc rực rỡ mênh mông hiện ra trước mắt.

Ngô Hàn Giang đứng phía sau Hứa Minh đang sợ ngây người, dùng tiếng nói trầm thấp từ tính ghé vào lỗ tai cậu: “Có thấy không, vị trí của Đông Phương.”

Tay cách không trung chỉ vào một con đường nhỏ, “Về sau cậu đi qua cái cầu vượt đó, đi bộ vài bước là tới.”

Hứa Minh sắp hòa tan trong lời nói thì thăm dịu dàng của y, thật vất vả mới tập trung tinh thần lại, ở một đồng màu sắc tìm thấy vị trí của Đông Phương, ban đầu trong mắt cậu là một quả bóng bình thường xấu xí màu lam phát sáng khổng lồ, nhưng giờ phút này lại xinh đẹp dị thường, giống một ngôi sao óng ánh.

Cậu đột nhiên cảm thấy ông trời đối mình không tệ, giờ phút này mình có thể cùng Ngô Hàn Giang thân mật đứng chung một chỗ, hưởng thụ sự nuông chiều trân trọng từ y, đây là người mà mình yêu thương suốt nhiều năm qua, không cần y yêu mình, y có thể đáp lại mình, đã là quá đủ rồi.

Đáng tiếc, điều không được hoàn mỹ chính là định luật của thế gian, cậu không có đủ thời gian để theo đuổi Ngô Hàn Giang, chờ y cũng sẽ yêu mình. Hứa Minh tin tưởng, nếu cậu có thể sống lâu thêm một chút nữa, cậu nhất định sẽ không tiếc hết thảy mọi thứ để khiến Ngô Hàn Giang yêu cậu, tuyệt đối sẽ khiến y phải yêu mình.

Đáng tiếc..... Vì sao lại có nhiều đáng tiếc như vậy! Cậu hận!

Hứa Minh xoay người nhìn Ngô Hàn Giang, hết sức ép bản thân cười đến hồn nhiên, “Dẫn tôi tới nơi này, không sợ tôi là kẻ lừa gạt trộm hết đồ dùng trong nhà của ông đi? Nói cho ông nghe một bí mật, trước kia tôi là tên ăn cắp, đã từng ngồi tù, thế nào, sợ chưa?”

Người sợ là chính cậu. Cậu sợ nhìn thấy ánh mắt hắt hủi chán ghét của Ngô Hàn Giang, sợ y không lưu tình đẩy mình đi, nhốt mình vào địa ngục.

Ngô Hàn Giang nhìn cậu, trong ánh mắt không một ti gợn sóng, nhưng trong lòng lại dâng lên một cổ chua xót, thực không thoải mái.

“Cho cậu cơ hội một lần, đem những chuyện tôi không biết về cậu, đều nói hết một lượt đi.”

Hứa Minh không rõ dụng ý của y, nghĩ sẵn trong đầu, nói: “Xuất thân của tôi không rõ, từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện, sau đó chạy trốn đến xã hội, hại người lừa gạt trộm cắp không sai biệt lắm đều trải qua, ngẫu nhiên ở trại cải tạo hai năm, lúc được thả thì gặp được một người hảo tâm thu lưu, năm trước đến tỉnh A, sau đó thì có nghề nghiệp đàng hoàng, cho tới bây giờ. Tôi nói xong rồi.”

Ngô Hàn Giang biết cậu cố ý bỏ bớt chuyện cậu bị bọn trộm cướp bắt đi, những chuyện ẩn tình chưa được biết khiến y lo lắng, nhưng y không muốn bắt buộc Hứa Minh nhớ lại, y đã phái người đi điều tra chuyện năm đó, nếu bằng đảng kia không bị trừng phạt đích đáng, y sẽ thay Hứa Minh ra tay.

“Không còn bổ sung gì khác?”

Hứa Minh chợt dạ một chút, ở ngoài mặt thực quyết đoán lắc đầu, “Không có.”

Ngô Hàn Giang ôm cánh tay, nhìn kỹ cậu, Hứa Minh càng sợ.

“Không nói chút gì về chuyện tình sử sao?”

Hứa Minh thở ra một hơi, “Vấn đề này riêng tư..... Được rồi, mối tình đầu của tôi là bạn lớn lên cùng cô nhi viện Tiểu Mĩ, Tiểu Lệ, Tiểu Hồng.”

“Cậu cũng trắng hoa nhĩ.”

Hứa Minh ngượng ngùng vò đầu, “Người không trắng hoa thì uống phí thiếu niên thôi.”

“Nói tiếp đi.”

“Sau đó thì thích người đã hảo tâm thu lưu tôi, nhưng vốn không thành.”

Ngô Hàn Giang thông qua tư liệu về Hứa Minh có biết một chút về người này, “Cẩn thận khai báo.”

“A? Đã qua lâu rồi, chúng tôi đều đã nhiều năm không liên hệ. Tôi cam đoan với ông, tôi với hắn ngoại trừ một cái hôn, còn chưa đi đến bước kia, chúng tôi là trong sạch, tôi thề với cái bóng đèn.”

Nói xong về mặt thành kính giơ cánh tay hướng lên ngọn đèn trần, dựng thẳng hai ngón tay, Ngô Hàn Giang bắt lấy tay cậu, cắn một cái, Hứa Minh kêu đau, làm động tác chọc cười đùa giỡn.

“Còn Trịnh Khải kia thì sao?”

“Làm sao ông biết tên của anh ấy?”

“Hắn có thể tra ra tôi, vì sao tôi không thể tra ra hắn.”

“Được rồi.” Hứa Minh lại thề với cái bóng đèn, “Tôi và Khải ca tuyệt đối chỉ có tình cảm anh em!”

“Ngày mai cậu chuyển sang đây, tôi bảo tài xế đến đón cậu.” Y đã sớm bắt mãn, hai người đàn ông ở cùng nhau, còn ra cái thể thống gì nữa.

Hứa Minh lấp bắp kinh hãi, “Nhanh như vậy!”

“Cậu không muốn?”

Hứa Minh lắc đầu, “Không phải không muốn, chính là cảm giác tiết tấu quá nhanh.....”

Ngô Hàn Giang hừ lạnh, “Là ai lần thứ hai gặp mặt đã nói muốn lên giường với tôi?”

“Đó là hai việc khác nhau. Tôi nguyện ý cho ông mọi thứ của tôi. Nhưng mà, tuy rằng chúng ta là yêu đương giả, nhưng tôi cũng đã xác định mối quan hệ giữa chúng ta, tôi có sự xác định của riêng tôi, nhưng ông còn chưa có cho tôi sự xác định của ông với tôi.....”

“Cái xác định loạn thất bát tao gì vậy?” Vốn tưởng rằng cậu sẽ thật vui vẻ tiếp nhận, không nghĩ tới mình bị từ chối thẳng thừng như thế, cái này gọi là mặt nóng dán lên mông lạnh.

Hứa Minh không phải là muốn ép Ngô Hàn Giang xác định mối quan hệ giữa bọn họ, cậu biết kết quả chỉ tạo ra sự nhàm chán mà thôi, nhưng cậu cũng có nguyên tắc của riêng mình, nhịn không được nói ra suy nghĩ trong lòng: “Ý của tôi là, chúng ta như vậy, giống như tôi bị ông bao dưỡng, Khải ca anh ấy đã muốn hoài nghi tôi, tôi không muốn anh ấy khinh thường tôi, tôi nghĩ chờ quan hệ chúng ta rõ ràng, tôi nghĩ quang minh chính đại.....”

“Cậu suy nghĩ nhiều. Vẫn là câu nói kia, trong lúc chúng ta qua lại, cậu nên chú ý ngôn ngữ hành động của chính mình, cùng người đàn ông khác ở chung một chỗ chẳng ra cái gì, cậu cảm thấy thích hợp sao. Tôi chỉ cung cấp cho cậu một không gian độc lập, cậu không muốn, tôi sẽ không miễn cưỡng, bây giờ cậu có thể đi rồi.”

Ngô Hàn Giang lạnh lùng nói xong, để lại cho Hứa Minh một cái bóng lưng vô tình.

Hứa Minh sững sờ ngay tại chỗ. Thì ra lại là mình tự đa tình.

Trong lòng rất khó chịu. Mỗi lần bị y hắt hủi, chỉ cần một cái ánh mắt lạnh lùng, mình cũng đều phá lệ khổ sở.

Cậu biết người cao ngạo như Ngô Hàn Giang đã vì mình mà chịu thiệt nhiều, là mình không biết tốt xấu. Nhưng mà, y sao có thể đột nhiên nói lời lạnh nhạt với mình như thế.

Nhìn bóng lưng của Ngô Hàn Giang, cậu thực đau lòng, càng sợ y cứ như vậy mà không để ý tới mình nữa. Cậu sợ hãi sẽ mất đi thành quả mà thật vất vả mới đổi lấy được.

Cậu ôm chặt lấy y từ phía sau, “Tôi sai rồi, ông đừng giận, tôi nghe lời ông, được không? Tôi vừa rồi là gạt ông thôi, kỳ thật tôi rất muốn, ngày mai tôi sẽ chuyển sang đây ngay, không, hôm nay ở đây luôn cũng được……”

Ngô Hàn Giang hừ lạnh một tiếng, “Cậu nghĩ tôi là đứa trẻ ba tuổi để cho cậu dụ dỗ? Cậu cũng quá tự cho là đúng.”

Tâm Hứa Minh lập tức thật lạnh thật lạnh, cậu lui về phía sau, “Tôi hiểu rồi. Tôi đi đây, tạm biệt.”

Ngô Hàn Giang xoay người lại, Hứa Minh miễn cưỡng cười cười với y, hướng đi ra cửa. Nhìn thấy chiếc chìa khoá được y đặt trên chỗ để giày, cậu vừa hồi hận vừa mất mát.

A, sớm biết rằng sẽ không thể tỏ ra mạnh mẽ tạm thời mãi được, về điểm này là do lòng tự trọng quá cao a, bị người ta hiểu lầm thì thế nào, bị người trong thiên hạ bảo là trơ trên thì đã sao, chuyện gì đi nữa cũng không có thể thắng được mình thương y.

“Đợi đã, tôi đưa cậu về.”

“Oh.”

Một đường không nói chuyện.

Xe dừng lại trước toà nhà.

Hứa Minh ngồi bên phó lái yên lặng không nói, không cảm thụ được một chút độ ấm nào từ người bên cạnh. Ngô Hàn Giang từ đầu đến cuối cũng không nói một câu với cậu, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn cậu một cái.

Hứa Minh không tiền đồ muốn khóc, cậu đỏ mắt, nhìn sườn mặt lạnh như băng của người đàn ông, cắn môi nói không ra lời.

Ngô Hàn Giang rút cục quay đầu nhìn cậu, trông thấy biểu tình này của cậu, tức giận và cường ngạnh đều sụp đổ.

“Cậu đây là biểu tình gì?”

Y trách cứ nói, tay lại dịu dàng xoa đầu Hứa Minh.

Hứa Minh giật đầu né tránh, dùng sức hít hít cái mũi, cởi dây an toàn, mở cửa xe, “Tôi về đây. Ông lái xe chú ý an toàn.”

Ngô Hàn Giang nghiêng người một tay đóng cửa xe lại, từ trong áo khoác lấy ra chiếc chìa khóa khi nãy, nhét vào lòng bàn tay Hứa Minh, “Quên cầm cái này.”

Hứa Minh chấn động, chiếc chìa khóa kia nằm trong lòng bàn tay mình, như một ngòi lửa, nháy mắt đã đốt trụi mọi lạnh lẽo trên thân thể mình.

Nghẹn nửa ngày bé đậu vàng rớt cuộc cũng vui vẻ trở lại, đứa nhỏ dường như nín khóc mỉm cười, ôm lấy người xấu đã trêu chọc mình, giống như muốn trả thù đem nước mắt nước mũi trét hết lên trên mặt y.

Người đàn ông chán ghét né tránh, nhưng không đẩy cậu ra.

“Tôi cảnh cáo cậu, không được thị sủng mà kiêu.”

“Nhưng tôi đây thích ông sủng tôi, tôi đây thích ngạo kiêu, thế nào?”

“Nhóc con không biết xấu hổ.....”

P.s:

(1) Chính xác là cú quadruple jump trong môn nghệ thuật trượt băng.

(2) Kim Ốc Tàng Kiêu: Câu này xuất phát từ điển tích về chuyện tình giữa Hán Vũ đế và A Kiêu, vua nói nếu cưới được A Kiêu thì vua sẽ xây Kim Ốc Tàng Kiêu cho nàng ở. Vậy câu này có nghĩa, bạn Minh hỏi bạn Giang là đang muốn nạp thiếp aka mua nhà cho vợ bé ở đấy à.

20. Chương 20

Sau khi Ngô Hàn Giang rời khỏi, Hứa Minh ngẩng đầu trông thấy phía trước nhà mình đã tối đen, phỏng đoán Trịnh Khải đã ngủ. Lên lầu, cậu nhẹ tay nhẹ chân mở cửa, thay dép lê, đột nhiên từ phòng khách truyền đến một tiếng âm trầm u ám hỏi: “Cậu hẹn hò với ai?”

“Khải ca, anh làm em sợ muốn chết.”

Hứa Minh đi vào phòng khách, mở đèn, nhìn Trịnh Khải ôm hai cánh tay ngồi trên sofa, vẻ mặt nghiêm túc.

Gần đây, mỗi đêm đều có một chiếc xe đắt tiền xuất hiện ở dưới lầu, đồ ăn, hàng tốt ùn ùn không dứt, quà tặng, đủ loại manh mối, đều khiến Trịnh Khải hoài nghi Hứa Minh được người ta bao dưỡng, vừa rồi lại trông thấy Hứa Minh từ trên chiếc xe kia đi xuống, lưu luyến không rời nói lời từ biệt cùng người trong xe, Trịnh Khải rất cuộc ngồi không yên, đêm nay hẳn nhất định phải đem hết thầy thăm vấn rõ ràng.

“Chẳng nhẽ cậu được người ta bao dưỡng?”

“A?”

Hứa Minh biết giấu diếm không được hẳn, đành phải nhận tội, “Kỳ thật là em đang yêu.”

Trịnh Khải cau mày, “Người nào? Nam hay nữ? Bao nhiêu tuổi?”

“Nam, hơn ba mươi tuổi, thân phận thì em không tiện tiết lộ.”

Trịnh Khải tức giận đến nhảy dựng lên, “Hay cho cậu cái thằng nhóc ranh này, cô nương như hoa như ngọc thì không cần, đi tìm cái lão già!”

Hứa Minh không phục biện minh nói: “Đâu có già, gọi là thành thực. Nhưng em thích lão già thì thế nào?”

Trịnh Khải kiềm chế lửa giận, “Hắn kết hôn chưa?”

“Đã từng, nhưng đã ly hôn.”

Giọng điệu Trịnh Khải trở nên nửa nguy hiểm, “Vậy cũng không được. Bọn lão già đều gian xảo giả tạo, đặc biệt thích những cậu trai đơn thuần như cậu, chơi đùa chán rồi thì vứt, cậu sớm tỉnh ngộ lại đi.....”

Hứa Minh lắc đầu, “Y không phải người như vậy. Khải ca, anh cho em thêm thời gian, em sẽ chứng minh hai người bọn em cùng một chỗ là đúng đắn.”

Cậu nắm nắm chiếc chìa khóa trong tay, chỉ sợ sẽ không còn thời gian nữa để mà dùng tới nó, cậu không muốn mất đi Trịnh Khải người bạn đáng để mình trân trọng này.

Ngày mai Trịnh Khải còn phải đi làm, Hứa Minh không muốn chậm trễ hấn nghỉ ngơi, “Khải ca, quá đột ngột em không tiện nói rõ hết, chờ ngày nào đó có thời gian chúng ta hỏ hỏ nói chuyện với nhau.”

Nói xong chạy vào phòng khóa cửa, không để ý tới Trịnh Khải ở bên ngoài gõ cửa.

Trịnh Khải biết không có hy vọng để thuyết phục cậu, quyết định đi tìm lão già kia tính sổ. Hấn phỏng đoán người nọ chính là chủ nhân dây số điện thoại lần trước, sáng sớm cuối tuần, hấn thừa dịp Hứa Minh ngủ nướng, lén lút lấy điện thoại của cậu, tìm dây số nọ, vừa thấy tên được đặt trên danh bạ là “Y”, hấn càng thêm khẳng định suy nghĩ của mình.

Hấn trốn trong WC, dùng di động của Hứa Minh gửi một tin nhắn qua cho “Y”: Tôi bị xe đưng ở giao lộ X, đang mâu thuẫn với gã tài xế, ông mau tới cứu tôi. Hấn gửi tin nhắn xong thì xoá đi, tắt điện thoại, trả về chỗ cũ, đánh xe đến giao lộ nọ.

Đại khái trôi qua mười phút, hấn trông thấy chiếc xe hơi màu trắng mà mỗi đêm đều xuất hiện ở dưới lầu một trận cuồng phong chạy tới, rất nhanh một người đàn ông cao gầy từ trên xe bước xuống, sắc mặt trầm ổn có chứa một tia hoảng loạn, đi theo phía sau là một người thân hình vạm vỡ với bộ mặt hung hãn.

Người này đúng là Ngô Hàn Giang, ánh mắt sắc bén của y rất nhanh quét qua chung quanh một vòng, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người Trịnh Khải. Y đi đến bên Trịnh Khải, trên người mang theo một loại cảm giác áp bách vô hình, “Hứa Minh đâu?”

Đầu tiên Trịnh Khải cảm thấy người này trông rất một người mình từng quen biết, tuyệt đối là đã gặp qua ở đâu đó rồi, nhưng tạm thời không nhớ ra.

“Chúng ta đã từng gặp qua nhau? Sao anh biết tôi?” Trịnh Khải hỏi.

Giọng điệu Ngô Hàn Giang trở nên cực độ lạnh lẽo, “Tôi hỏi anh Hứa Minh đâu?”

Trịnh Khải phản ứng lại, “Ồ, cậu ta không có việc gì, đang ở nhà ngủ nướng ấy mà, anh yên tâm.”

“Là anh gửi tin nhắn cho tôi?”

Trịnh Khải cảm giác chung quanh người này tự mang một loại khí thế độc đoán, khiến hấn rất không thoải mái, “Đúng vậy. Tôi hẹn anh ra đây, là muốn nói chuyện với anh.”

“Đi thôi.”

Hai người ngồi đối diện nhau ở một quán cà phê, vệ sĩ đứng ở phía sau Ngô Hàn Giang.

Trịnh Khải đánh giá Ngô Hàn Giang một phen, bỗng nhiên linh quang chợt loé, nhớ ra được mình đã gặp qua y ở đâu. Năm trước, thời điểm Hứa Minh vừa đến đây ở cùng với hắn, trong lúc hắn giúp cậu thu dọn hành lý, tình cờ bắt gặp một bức ảnh chụp ba tác hê ra từ một quyển vở ghi chép, người trên bức ảnh chính là người đàn ông này, bất quá thoát nhìn so với hiện tại trẻ tuổi hơn rất nhiều.

Trước tiên, Trịnh Khải tự giới thiệu, nhưng đối phương cũng không tiếp lời, hiển nhiên là không muốn lộ ra thân phận của bản thân, Trịnh Khải thầm nghĩ người này thật là ngang như cua, nên liền đi vào thẳng vấn đề, “Nhìn anh sự nghiệp thành đạt, điều kiện cũng không tồi, so với A Minh nhà tôi rõ ràng là không thể cùng chung một thế giới, huống hồ A Minh cậu ấy còn chưa trưởng thành, anh dụ dỗ cậu ấy như vậy, vừa vô đạo đức, vừa trái với pháp luật, tôi khuyên anh sớm cách xa cậu ấy một chút.”

“Không liên quan gì tới anh.”

Một câu nhẹ nhàng băng quơ đã bác bỏ hết thấy mọi nghĩa lý trong lời nói, hoàn toàn không màng phân rõ phải trái đúng sai, Trịnh Khải giận sôi gan, kiềm chế lửa giận trong lòng, “Tôi là đại ca của cậu ấy, còn anh là cái gì của cậu ấy mà nói?”

“Tình nhân.” Ngô Hàn Giang trả lời quyết đoán.

“Đáng tiếc lại là tình nhân không công khai, cả đời không thể quang minh chính đại gặp nhau, hơn nữa giấy không gói được lửa, sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ ở trước mắt bao người, anh cũng coi như là người có uy tín danh dự, chẳng nhẽ không sợ đến lúc đó thân bại danh liệt, nghìn người phỉ báng sao?”

“Vẫn là câu nói kia, không liên quan gì tới anh.”

Trịnh Khải vỗ cái bàn đứng lên, “Mẹ nó vậy thì ông đây sẽ không nể mặt! Có tin là tôi sẽ tố cáo anh lừa gạt trẻ vị thành niên, năm trước Hứa Minh chỉ mới mười sáu, mà anh đã đồn mạt dám tổn hại đến cậu ấy?!”

“Năm trước?”

“Đừng có giả vờ, anh không phải là khi dễ A Minh vừa mới tới tỉnh A lạ nước lạ cái?”

Ngô Hàn Giang nhăn mày, “Trong năm qua anh đã nhìn thấy tôi?”

“A Minh có ảnh chụp của anh, cho nên mới nói, không muốn để người khác biết, trừ phi mình đừng làm. Anh có nghĩ cho A Minh chưa, một khi chuyện của các người bị bại lộ, cậu ta về sau phải làm người như thế nào đây.....”

“Chuyện của chúng tôi không cần anh quan tâm.”

Ngô Hàn Giang để lại hai tờ tiền mặt, nhặt áo khoác sẵn bước nhanh chóng rời khỏi.

Trịnh Khải vỗ cái bàn đứng lên đuổi theo, bị vệ sĩ ngăn lại, không khỏi chửi ầm lên.

Sau khi Hứa Minh tỉnh dậy, phát hiện di động đã bị tắt máy, sau khi khởi động lại thì thấy có vài cuộc gọi nhỡ, đều là của Ngô Hàn Giang, thế nên cậu gọi qua cho y.

“Ngại quá, tôi vừa nãy đã tắt điện thoại, ông gọi cho tôi có chuyện gì không?”

“Không có gì, muốn xem cậu có rời giường chưa.”

Một lát sau khi rời giường, Hứa Minh nhận được một lời mời từ Trương quản lí, mời cậu nhập bọn với nhóm nhân viên của hắn, hắn năn nỉ tới lui, nên cậu liền vui vẻ đáp ứng.

Trịnh Khải nổi giận đùng đùng trở về, phát hiện Hứa Minh không có ở nhà, bụng lại càng thêm hoả. Vừa lúc ông chủ gọi điện thoại tới bảo hắn phải đến gặp khách hàng, là chuyện gấp.

Bọn họ hai người đều trùng hợp rời nhà, trong phòng không có một bóng người.

Lúc bấy giờ Ngô Hàn Giang mới đến đây, mang theo thợ khóa chuyên nghiệp, không hề gây hư hại cho chiếc ổ khoá, mở cửa đi vào.

Đóng cửa phòng lại, y đứng ở cửa phóng tầm mắt nhìn quanh.

Nhà kết cấu hai phòng ngủ một phòng khách, bày trí theo phong cách cổ xưa và đồ dùng đơn giản, điển hình của thanh niên độc thân.

Đi ngang gian phòng ngủ thứ nhất, ở chân giường kia có một đôi tất thối khiến người có khiết phích như Ngô Hàn Giang trực tiếp bỏ qua, đến cửa phòng thứ hai.

Nhìn bên trong bày trí ngăn nắp nhẹ nhàng thoải mái, Ngô Hàn Giang thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thật may phòng của Hứa Minh coi như sạch sẽ gọn gàng, bằng không y lo lắng sẽ thẳng thừng thay lòng đổi dạ với cậu –

Bỗng nhiên, y nhớ tới mục đích mình tới nơi đây, điều này khiến thần kinh y luống cuống dữ dội, cảm giác cực kỳ không ổn.

Theo như Trịnh Khải nói, năm trước Hứa Minh đã có ảnh chụp của mình?

Y nhìn lướt qua chân giường tủ quần áo giản dị, sau đó tầm mắt dừng lại ở ngăn tủ trên đầu giường.

Y đi qua, cầm lấy vật phẩm duy nhất trên bàn ngoại trừ chiếc đèn bàn ra, là một khung hình.

Trên ảnh là thiếu niên Hứa Minh mười bốn tuổi vẫn chưa mất hết vẻ trẻ con, cùng một thanh niên hơn hai mươi tuổi với diện mạo xinh đẹp — hẳn là ân nhân của Hứa Minh. Hai người ngồi trên nền cỏ xanh tươi, nửa nghịch hướng ánh sáng, cảnh tượng ánh vàng rực rỡ. Thanh niên một tay ôm cây đàn ghi-ta gỗ, một tay thân mật khoát lên chiếc vai nhỏ gầy của Hứa Minh, Hứa Minh cười đến hồn nhiên, ánh mắt nheo lại thành một đường chỉ dài.

Rồi thoáng nhìn tới chiếc hộp đựng cây đàn ghi-ta dưới chân tủ, Ngô Hàn Giang mở ra, thấy cây đàn ghi-ta bên trong và cây đàn trong lòng người thanh niên giống nhau như đúc.

Y nhớ lại lần đàn hát trước đó của Hứa Minh, lúc ấy cậu kéo đàn còn bị tróc ra một ít nước sơn màu lam, vậy mà vẫn miễn cưỡng dùng làm gì nhỉ?

Ngô Hàn Giang xem điệu bộ của Hứa Minh bên cạnh người thanh niên, ngắm nhìn nụ cười ngốc ngốc hề hề của đứa nhỏ trong chốc lát, theo bản năng đặt khung ảnh về lại trên bàn.

Tiếp theo, y xoay người mở ngăn kéo.

Gia sản của Hứa Minh thiếu thốn đến đáng thương, một ví tiền, mấy cây bút máy bút chì, một chồng giấy trắng, vài quyển sách, một quyển vở ghi chép, một chiếc chìa khoá của một cái hộp sắt.

Ngô Hàn Giang mở ví tiền ra coi, bên trong hé lộ bức ảnh thành niên của Hứa Minh, y chịu đựng xúc động rút nó ra, cầm chứng minh thư Hứa Minh, nhìn ngày sinh nhật của cậu, còn nửa tháng nữa là tới.

Kế tiếp y lấy chồng sách và quyển vở ghi chép ra xem.

Vài quyển sách dạy đàn ghi-ta khác nhau, một phiên bản rất cũ của anh em nhà Grimm (1), và một quyển tạp chí du lịch.

Cuối cùng, là quyển vở ghi chép màu đen, lật ra xem, trang giấy thật cổ xưa, giữa các trang giấy đã rất lỏng lẻo.

Ngô Hàn Giang lật từng tờ một từ trước đến sau, trên trang giấy có ghi lại những nguyên tắc chơi đàn ghi-ta y xem không hiểu, có chữ viết tay trẻ con ca từ ngây thơ, có vui, có chán nản, những ghi chép riêng.

Ngô Hàn Giang đọc đến một nửa, đang muốn khép lại, thì “Thúc” một tiếng, từ trang giấy nhỏ nào đó của quyển vở rơi ra một chi tiết nghiêm trọng, dừng lại trên mặt đất.

Bỗng dưng khiến y kinh hãi.

Y nhìn về phía mặt đất, xác định đó một bức ảnh không được hoàn chỉnh, y chậm rãi ngồi xổm xuống, nhặt lên, đưa ngay trước mặt mình.

Người trên bức ảnh chính là y. Ảnh chụp không lớn cơ hồ chỉ cần nửa người y đã chiếm đầy, nhìn không ra bối cảnh. Xem tướng mạo, ít nhất là vào khoảng mười mấy năm trước, quần áo là áo sơ mi trắng đơn giản, cánh tay khoanh trước ngực, có thể trông thấy một góc mờ nhạt ở mặt trên của chiếc áo màu đen, đó là.....
Lễ phục tốt nghiệp (2)!

Lại nhìn bối cảnh mơ hồ có cây ngô đồng, y xác định đây là lúc y tốt nghiệp đại học.

Trầm ngâm trong chốc lát, y đem ảnh chụp trả lại chỗ cũ, đem hết thấy khôi phục nguyên dạng, vội vàng rời khỏi nhà Hứa Minh, một đường chạy như bay trở về nhà, lên thẳng phòng dự trữ ở tầng hai, lục lọi trong hàng đồng sách và tư liệu linh tinh trên giá đã bị bụi bặm che kín, cuối cùng, rút ra một quyển sách.

Bên trong ghi lại một vài đoạn ngắn về cuộc sống đại học trước kia của y, y lật một trang ra xem, cẩn thận lưu ý quần áo của mình và cùng nhiều gương mặt khác, lật đến trang cuối cùng, là bức ảnh tốt nghiệp, y thả chậm động tác.

Sau cùng, ánh mắt y ngưng đọng trước bức ảnh năm sáu nam nữ sinh viên chụp chung cùng nhau.

Bối cảnh là một ngôi trường nổi danh nằm trên đường Ngô Đồng, những sinh viên ấy đều mặc lễ phục tốt nghiệp, chỉ có y mặc áo sơ mi trắng, áo lễ phục được cởi ra vắt trên khuỷu tay, từ bối cảnh cho đến quần áo cho đến động tác và vẻ mặt của y, hoàn toàn trùng khớp với từng chi tiết trên bức ảnh không hoàn chỉnh của Hứa Minh, nói cách khác, bức chân dung của mình mà Hứa Minh đang có, chính là được cắt ra từ một bức ảnh giống hệt bức ảnh này.

Tầm mắt y chậm rãi lướt qua gương mặt của những người còn lại, cuối cùng, dừng trên người một cô gái.

Trong một sát-na nhìn thấy dung mạo nàng, y tựa như bị một đạo thiên lôi đánh xuống đỉnh đầu, thân thể và linh hồn đều tan tác.

P.s:

(1) Truyện cổ tích Grimm

(2) Lễ phục tốt nghiệp.

21. Chương 21

Hứa Minh cùng một đám bạn trẻ chơi đùa thích thú rất vui vẻ, thẳng đến khi trời đã khuya, Ngô Hàn Giang gọi điện thoại nói sẽ tới đón cậu.

Tiến vào bên trong xe, ngửi được mùi rượu xộc thẳng lên mũi, Hứa Minh nhìn về phía vẻ mặt có chút mệt mỏi của người đàn ông ngồi bên cạnh, “Ông uống rượu?”

Ngô Hàn Giang xoa xoa huyệt thái dương, “Ừm.”

Nhất định đã uống không ít, Hứa Minh đau lòng y, “Tôi giúp ông xoa bóp đầu.”

Hứa Minh nhích tới gần, gỡ mắt kính của Ngô Hàn Giang xuống, hai tay ôm cổ định đầu y, dùng lực trên ngón cái ấn xoa vừa phải huyệt thái dương của y.

Ngô Hàn Giang híp mắt, khẽ cựa nhìn chăm chú vào cậu.

Hai người hô hấp tương giao, Hứa Minh bị y nhìn như vậy thì nhẹn không được, chuyển tầm mắt đến nơi khác.

Không nói chuyện một hồi.

“Sắp tới là sinh nhật của cậu đi.” Ngô Hàn Giang bỗng nhiên nói.

Hứa Minh lắp bắp kinh hãi, “Ông làm sao biết?”

“Trước kia đã từng hỏi thăm qua tình hình của cậu.”

“Cái kia là giả, kỳ thật sinh nhật của tôi là vào mùa hè.....” Nói đến đây thì đột nhiên dừng lại, Hứa Minh chợt dạ nhìn thoáng qua Ngô Hàn Giang, nói tiếp: “Ngày sinh trên chứng minh thư là ngày tôi đăng ký hộ khẩu, sự thật là nhờ viện trưởng suy tính sinh nhật của tôi hẳn là vào mùa hè.”

Ngô Hàn Giang “Ừm” một tiếng, có chút dăm chiêu, “Đến lúc đó muốn quà gì?”

Hứa Minh nhẹ nhàng thở ra, nghĩ đến có lẽ mình sẽ không thể sống cho đến lúc đó, ánh mắt ảm đạm đi.

“Tôi muốn cái gì ông đều cho tôi sao?”

“Nói thử xem.”

Hứa Minh bị cuốn hút bởi đôi mắt dịu dàng và thâm tình của người đàn ông, nhẹ giọng nói: “Tôi muốn ông yêu tôi.”

Ngô Hàn Giang tựa như khó xử như mày nở nụ cười, một tay nắm lấy gương mặt cậu, ánh mắt tràn ngập thăm dò nhìn cậu, “Muốn tôi yêu cậu như thế nào?”

“..... Biết rõ còn cố hỏi.”

Ngô Hàn Giang dùng ngón cái xẹt qua khóe môi của Hứa Minh, tiến tới hôn lên đôi môi của cậu.

Hứa Minh sợ ngây người.

Môi của Ngô Hàn Giang không làm động tác gì tiếp, dừng lại trong chốc lát mới rời đi, sau đó y còn thực chăm chú nhìn Hứa Minh tròn đôi mắt, “Như vậy?”

Hai má Hứa Minh lập tức giống như lửa thiêu nóng bỏng, cậu theo bản năng cúi đầu, nhưng rất nhanh lại lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ hoài nghi, “Ông uống say quá rồi!”

Ngô Hàn Giang từ chối cho ý kiến, cười, ôm cậu vào lòng, hơi thở nóng hổi lướt qua ghé vào lỗ tai cậu, như mê hoặc: “Thật sự muốn sao, nếu muốn thì tôi liền thật sự cho cậu.”

Cái này Hứa Minh kết luận y đã say không thể nghi ngờ.

“Đùa sao.” Hứa Minh mất mát nói.

Ở nơi cậu không nhìn thấy, độ ẩm trong mắt Ngô Hàn Giang nhất thời tiêu tan, hóa thành thê lương.

“Cái kia, tôi có thể qua một thời gian nữa mới dọn sang nhà chung cư ở được không, ông cho tôi một ít thời gian, tôi sẽ mau chóng giải thích rõ với Khải ca về mối quan hệ giữa chúng ta, khiến anh ấy chấp nhận ông, bởi vì anh ấy là một người bạn quan trọng của tôi.....”

“Không vội, cậu cứ sắp xếp đi.”

“Ừm, cảm ơn ông đã hiểu.”

Thần thanh khí爽 (1) hẹn hò xong rồi thì về nhà, Hứa Minh quyết định mở cuộc hội nghị thuyết phục Trịnh Khải.

Cậu vào phòng Trịnh Khải, nhìn thấy hắn đang chơi game mê mẩn.

Nhẹ giọng gọi một tiếng: “Khải ca?”

Trịnh Khải không thèm nhìn tới cậu, “Tôi không có đệ đệ như cậu.”

Hứa Minh bắt đắc dĩ cười cười, đi qua xoa bóp bả vai cho hắn, “Khải ca, anh còn giận em sao, anh nghe em hảo hảo giải thích một chút với anh được không?”

“Không rảnh.”

Hứa Minh “Ba” đóng máy tính, che ở trước người Trịnh Khải, “Xem như em xin anh.”

Trịnh Khải bắt đắc dĩ, “Ngồi xuống nói đi.”

Hứa Minh kéo ghế dựa ngồi đối diện với hắn, gãi gãi đầu, “Em cũng không biết phải nói như thế nào, thôi thì anh hỏi em trả lời đi.”

Trịnh Khải khụ một tiếng, hỏi cái cơ bản không trì hoãn vấn đề, “Hai người các người, ai trên ai dưới?”

Chưa gì mà đã dữ dội như vậy, Hứa Minh bối rối mặt đỏ bừng, nuốt nước miếng nói: “Chúng ta còn chưa có làm gì mà.”

“Ai tin a.”

Hứa Minh cảm thấy có chút thật mất mặt, “Là thật, y không phải là đồ háo sắc như anh tưởng tượng đâu.”

“Hắn là yếu sinh lý đi.” Trịnh Khải cười lạnh, hơi tội nghiệp người nọ, bộ dạng tuần tú lịch sự, thật tiếc là không có cái năng lực kia, đáng thương.

“Nói vậy!” Hứa Minh la lên, nhưng cũng không có chứng cứ phản bác, cơ mà nghe người ta nói Ngô Hàn Giang như thế, cậu cũng rất tức giận, “Y có hơi cấm dục mà thôi, y rất gợi cảm!”

“Gợi cảm và yếu sinh lý là hai việc khác nhau.”

“Thôi đừng nói đến đề tài này nữa! Mặc kệ y là cái dạng gì, em đều thương y!”

Hắn không chịu thua, “Tôi thì không thể hiểu được, hai cái đại lão gia cùng một chỗ có động lực nổi sao, cậu có tôi cũng có, lúc làm không cảm thấy khó chịu hử?”

Mắt thấy đề tài đang trật hướng chạy tới mười tám phương thuốc cấm truyền, Hứa Minh kéo chủ đề chính về, “Hai người cùng một chỗ không phải là vì làm, mà là bởi vì thích. Thích là một loại cảm giác, cảm giác đến, thì không cần quy tắc gì cả, bao gồm giới tính toàn bộ không để tâm tới. Em cho anh một cái ví dụ, nếu một ngày nào đó bạn gái anh đột nhiên nói với anh chị ấy thật ra là nam, thì anh sẽ thế nào?”

“Không có khả năng! Anh đây đã kiểm chứng qua, là con gái không thể giả được, aii, mà anh nói chuyện này với cậu để làm chi, cậu không được nói cho chị dâu cậu biết nghe chưa.”

“Yên tâm. Còn nếu chị ấy nói với anh chị ấy là nam chuyển giới, thì điều đó có nghĩa là bởi vì hắn đã sớm coi trọng anh, vì anh mà chuyển giới, nếu anh biết được giới tính thật sự của hắn, vậy thì anh sẽ ghét bỏ hắn, vứt bỏ hắn sao? Anh nói anh yêu chị ấy, nhưng rốt cuộc là hắn hay là chị ấy? Người anh yêu là thân thể của người phụ nữ, hay là linh hồn trong thân thể hắn?”

Đầu Trịnh Khải muốn nổ, “Cái loạn thất bát tao (2) gì vậy.....”

Xem ra một chốc giảng đạo với hắn đã không thành công, Hứa Minh quyết định cho hắn thời gian từ từ tiêu hóa tiêu hóa.

“Thời gian không còn sớm, suy ngẫm kỹ lưỡng lại đi, suy nghĩ cẩn thận việc này, em sẽ lại tiếp tục nói chuyện với anh.”

Nói lời thăm thía vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Thế nhân thủy chung nhìn không thấu a.” Oán thán một hơi rồi rung đùi đắc ý bỏ đi.

Hôm sau lúc Hứa Minh đang giặt quần áo, tình cờ từ trong túi quần rơi ra chiếc khăn tay có dính vết máu của Ngô Hàn Giang mà cậu đã mang về từ ngày hôm đó. Lúc ấy mang nó về chính là vì muốn dùng nó làm kiểm tra huyết thống, muốn biết rõ nghi vấn trong mười mấy năm qua, để nhìn xem đến tột cùng Ngô Hàn Giang có phải là cha ruột của mình hay không. Nhưng bây giờ đối với kết quả ra sao, cậu đã không còn muốn quan tâm. Mặc kệ có phải hay không, thì cậu cũng đã yêu người đó mất rồi, có lẽ từ rất lâu về trước, khi mình còn chưa gặp y, lúc mình nghĩ y là cha ruột của mình, thì mình đã yêu y sâu sắc rồi, thậm chí đó là tình cảm lệch lạc.

Trời buổi chiều khó được thời tiết trong xanh nắng ấm, Hứa Minh mang chiếc khăn tay khi nãy vào bệnh viện để làm xét nghiệm.

Đứng trước cửa bệnh viện, cậu do dự. Dù sao, loạn luân là một chuyện đại nghịch bất đạo, cậu sợ kết quả sẽ ảnh hưởng đến mình, nếu về sau không có cách nào đối mặt với Ngô Hàn Giang thì biết phải thế nào bây giờ?

Cậu ở trên đường lưỡng lự hồi lâu, cuối cùng, vẫn dậm chân, rút máu làm xét nghiệm, giao mẫu máu, bác sĩ nói một tuần sau cậu đến lấy kết quả.

Tâm sự nặng nề mà đi ra khỏi cửa bệnh viện, cậu đột nhiên nhận được điện thoại của Ngô Hàn Giang, dọa

cậu nhảy dựng.

“Ở đâu?”

Hứa Minh cảm thấy một trận chột dạ, “Đang đi dạo phố.”

“Đường nào, tôi đón cậu.”

“A? Ông tan tầm?”

“Hôm nay cuối tuần.”

Hứa Minh cảm thấy bản thân mình quá căng thẳng rồi, nói địa điểm là một ngã tư đường ở phụ cận, sau đó cấp tốc bắt xe chạy tới nơi ấy. Qua hai mươi phút, Ngô Hàn Giang một mình lái xe đến, Hứa Minh ngồi bên phó lái, hỏi: “Thức thức tài xế và vệ sĩ đại ca đâu?”

“Bọn họ không có ở đây cậu không quen?” Ngô Hàn Giang cười trêu ghẹo nói.

“Không, vui vẻ còn không kịp mà.” Hứa Minh cười hên lên mặt y một cái, “Tôi ước gì trên thế giới này chỉ còn lại hai chúng ta.”

“Đi đâu ăn cơm chiều?”

“Chỗ cũ. Ông sẽ theo giúp tôi nhỉ, sẽ không ngại mệt đâu nhỉ?”

“Cậu thích là tốt rồi.”

Đến bao sương ẩm áp, Hứa Minh chọn vài món ăn, còn có một mâm cua cỡ bự. Cua ướp lạnh, Ngô Hàn Giang uống thêm rượu vàng (3).

Cua được mang lên, Hứa Minh há miệng chờ Ngô Hàn Giang lột vỏ lấy thịt cua bón cho mình.

“Không tự mình làm?”

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng Ngô Hàn Giang vẫn vén tay áo lên hầu hạ cậu.

“Tôi chính là muốn xem thử ông có thể khoan nhượng với tôi đến trình độ nào.”

Ngô Hàn Giang dùng thìa đào một khối gạch cua đưa đến bên miệng cậu, “Thoả mãn chưa?”

Hứa Minh cười tùm tùm nuốt xuống một hơi, lắc đầu, “Con người là không biết thoả mãn.”

Ngô Hàn Giang lấy tay chùi mẩu vụn thức ăn dính trên miệng cậu, nhìn cậu cười hồn nhiên, không biết sao lại thấy tức giận “Loảng xoảng lang” quăng thìa, “Tự mình làm.”

Hứa Minh không rõ nguyên do, chọn khối thịt bò đưa đến bên miệng y, dõ dằn nói: “Nói giỡn thôi mà, tôi hầu hạ ông còn không kịp mà.”

Gương mặt Ngô Hàn Giang bình tĩnh ngăn cậu lại, mắt lạnh nhìn cậu, “Cậu nghĩ tôi thích đùa giỡn?”

Hứa Minh thấy y đã thực sự tức giận, vội buông đĩa, có chút hoảng hốt, lại không biết làm sao, giữ lấy tay y, “Tôi không có ý đó, ông đừng giận a.”

Ngô Hàn Giang nhìn bộ dáng đáng thương hề hề của cậu, chợt chuyển tầm mắt, không nhìn tới cậu, “Ăn cơm.”

Hứa Minh vẫn bất an, sau đó cứ nhìn nhìn xem xét y.

Ngô Hàn Giang cuối cùng đánh không lại cậu, xoa cái gáy của cậu, dịu dàng vuốt ve, ánh mắt yêu thương nhìn cậu, như đang tự giễu nói: “Tôi so đo với một đứa nhỏ như cậu để mà làm cái gì. Còn một tháng nữa, tôi cuối cùng sẽ có thể trở về sắc vai nhân vật tốt của tôi. Ăn cơm đi.”

Lời nhắc nhở ấy khiến cậu tỉnh ngộ, bỗng dưng trong lòng Hứa Minh lạnh toát, thiếu chút nữa mình đã quên, bọn họ chỉ là diễn trò mà thôi.

Bất tri bất giác, một nửa thời gian đã trôi qua, còn một tháng nữa, mộng đẹp sẽ kết thúc.

Cậu đã muốn mê nghiện, không biết đến lúc đó phải đứng lên như thế nào, có khó lắm không?

Thế nhưng hiện tại giờ phút này, cậu trầm nghĩ nhất thường tham hoan (4).

P.s:

(1) thần thanh khí sảng: ý nói trạng thái tinh thần thoải mái sảng khoái

(2) loạn thất bát tao: lộn xộn, rối lung tung beng, loạn xạ ngẫu

(3) rượu vàng: Hoàng rượu, nói chung là tên một loại rượu, rượu có màu vàng.

(4) nhất thưởng tham hoan: nhất thưởng là một hồi, chốc lát ; tham hoan là tham lam sự vui vẻ hạnh phúc ; vậy câu này có nghĩa là chỉ hy vọng có thể được hưởng niềm hạnh phúc vui vẻ trong tạm thời

22. Chương 22

Đêm khuya, Hứa Minh đương mộng đẹp thì bỗng nhiên nhận được điện thoại của Ngô Hàn Giang.

Cậu vặn mở đèn, nhìn kim đồng hồ báo thức chỉ mười hai giờ, lúc này đối phương lại gọi điện thoại tới, không biết có chuyện gì.

Hứa Minh ách xì một cái, mơ hồ nói qua ống nghe: “Ngô Hàn Giang.....”

“Hứa Minh.”

Trong bóng đêm, một tiếng gọi trong trẻo nhưng lạnh lùng khiến Hứa Minh bỗng dưng bừng tỉnh, một loại cảm giác phiền muộn vắng vẻ trống trải khó hiểu tràn ngập trong lòng, thấm đẫm toàn bộ ***g ngực cậu.

“Ngô Hàn Giang, giọng nói của ông thật là dễ nghe, lại gọi tôi một tiếng đi.”

Hứa Minh tùy hứng yêu cầu.

“Minh Minh.”

Thanh âm Ngô Hàn Giang trầm thấp mà hơi khàn khàn, dịu dàng không thể tưởng tượng nổi.

Tâm Hứa Minh nổ lớn, dán ống nghe sát vào lỗ tai nhưng lại cảm thấy một trận tê dại, rất nhanh, cùng với hai má đồng loạt nóng bừng lên.

“Ai cho ông gọi tôi như thế?” Cậu cố ý làm bộ làm tịch.

“Không thích?”

Đầu dây bên kia truyền đến một tiếng cười yếu ớt, ở đêm khuya yên tĩnh, hồn xiêu phách lạc, “Rốt cuộc là có thích hay không, nếu thích, về sau tôi đều sẽ gọi cậu như vậy.”

Hứa Minh chỉ cảm thấy máu toàn thân đều vọt tới trên mặt, xấu hổ muốn chết, “Ông không biết ngược à! Lại uống rượu bữa bãi! Say tới nỗi thậm chí không nhận ra con của mình nữa cũng không chừng!”

Một hơi thở dài, “Ừm, say không nhẹ..... Minh Minh, ngày mốt tôi đi tỉnh E công tác, vài ngày sau mới có thể trở về, nói cho cậu biết một tiếng.”

Lời của y, chắc chắn sẽ khiến Hứa Minh có loại cảm giác bản thân mình là người thân mật khăng khít với y biết bao nhiêu.

“Ngày mốt à. Vậy ông có thể dẫn tôi đi với được không, tôi cam đoan sẽ không quấy rối ông.”

“Lộn xộn. Ngoan ngoãn mà chờ tôi trở về.”

“Vậy ông phải đền bù cho tôi, như vậy đi, ngày mai ông đi với tôi.” Hứa Minh không ôm chút hy vọng nào hỏi.

Không ngờ, Ngô Hàn Giang chần chờ một lúc, nhưng lại đáp ứng, “Được. Tôi giải quyết xong công việc, chạng vạng tới đón cậu.”

Hứa Minh mừng rỡ, “Nói phải giữ lời! Ngày mai cơm chiều tôi tự mình xuống bếp khao ông, như vậy đi, chúng ta mua chút đồ ăn đến nhà chung cư, buổi tối ở lại đó, ngày hôm sau ông trực tiếp ra sân bay luôn, được không?”

“Ừ, nghe rồi Minh Minh.”

Hứa Minh buồn nôn chịu không nổi, “Ngô Hàn Giang ông có chịu để yên không?!”

Lại là một tiếng cười, “Tốt lắm, sớm nghỉ ngơi đi, ngủ ngon.”

Hứa Minh cũng chúc y ngủ ngon, bị vài tiếng Minh kia làm cho rối loạn tâm tình sục sôi, không thể đi vào giấc ngủ hồi lâu.

Chạng vạng hôm sau, Ngô Hàn Giang đúng giờ hẹn, tới đón Hứa Minh.

Vừa thấy mặt, Hứa Minh nhìn chằm chằm Ngô Hàn Giang hỏi: “Ngô Hàn Giang, ông còn nhớ rõ tối hôm qua ông đã nói với tôi những gì không?”

Ngô Hàn Giang hơi hơi suy tư, lập tức mỉm cười nói: “Nhắc cho tôi nhớ đi.”

Hứa Minh nhớ lại tình hình tối hôm qua, then thùng, “Quên đi, không có gì.”

Hứa Minh vào nhà tắm rửa thay quần áo, hai người đi siêu thị.

Hứa Minh đẩy xe, hăng hái bưng bưng, trên gương mặt hai đóa mây đỏ bay bay, nhìn quanh. Ngô Hàn Giang đi bên cạnh đáng vẻ xuất chúng, giơ tay nhắc chân lộ ra tao nhã, hấp dẫn vô số ánh mắt nữ khách hàng.

Hứa Minh không muốn khi mình đi cùng Ngô Hàn Giang mà đều bị người ta hiểu lầm là Cha Con, nên cố ý kéo cánh tay Ngô Hàn Giang, điệu bộ như chú chim nhỏ nép vào người nọ, hy vọng xây dựng thành công hình tượng tình nhân. Ngô Hàn Giang thể nhưng lại rất vô tư phối hợp cùng cậu.

Đi vào khu rau cải, Hứa Minh chăm chỉ chọn lựa từng cái một, so với sánh, vừa ngẩng đầu thấy Ngô Hàn Giang dường như không có việc gì để làm đứng một bên, liền nói: “Đại lão gia, ngài đến siêu thị để phụ trách nhỡn nhơ sao, lại đây hỗ trợ!”

Ngô Hàn Giang cũng không thèm nhìn tới, cầm lấy một bó rau chân vịt ném vào xe đẩy, vừa muốn đi lấy tiếp một hộp nấm hương.

Hứa Minh dè lại tay y, lấy bó rau chân vịt ra, đẩy đẩy hai cái, rồi ghét bỏ thả trở về, “Quên đi, vẫn là tự tôi chọn thì hơn.”

Ngô Hàn Giang thúc giục, “Quá lè mè, động tác nhanh lên.”

Không hiểu tình thú một chút nào hết, Hứa Minh bất mãn động tác cũng nhanh hơn.

Đi dạo hết khu rau cải, kế tiếp đi vào khu đồ gia vị, Hứa Minh chọn lựa một loạt dầu ăn, muối, tương, dấm chua, rồi lại mua gạo, nồi cơm điện, thớt, dao, nồi niêu xoong chảo đồ dùng nhà bếp.

Ngô Hàn Giang nhìn một đồng trong xe đẩy có chút đau đầu, nhìn nhìn đồng hồ, “Với tiến độ như chiều nay, cơm tối phải chờ tới tám giờ, tôi chờ không kịp, tôi muốn ăn trước.”

“Không được!” Hứa Minh quyết đoán bác bỏ, “Đây là lần đầu tiên tôi vì ông mà xuống bếp, ông không có thể có tỵ kiên nhẫn nào sao?”

“Thế nhưng tôi đang đói.”

“Đi mua ổ bánh mì ăn trước.”

“.....”

Ngô Hàn Giang tràn đầy oán niệm gặm ổ bánh mì, tiếp theo thì làm cu li, mang một đồng hàng hóa chồng chất lên xe.

Hứa Minh nhìn, vô cùng cảm động, hung hăng hôn lên thái dương vươn tít đổ mồ hôi của y một cái, “Ông xã anh giỏi quá!”

Ngô Hàn Giang mở nắp bình nước suối, uống một ngụm, “Về nhà rồi cậu có muốn làm gì nữa không?”

Hứa Minh xấu hổ thẹn thùng nháy mắt mấy cái với y, “Cải lương không bằng bạo lực, liền đêm nay đi. Vừa rồi nhân lúc ông không chú ý, tôi đã mua một hộp bao cao su và dầu bôi trơn.....”

Ngô Hàn Giang hung hăng trừng mắt nhìn cậu liếc một cái, “Đứa nhỏ da lông ngắn, còn nghĩ tới cái ý kiến đó nữa thì xem tôi có dám đánh cậu hay không.”

Nhìn thấy y thoáng biến đổi sắc mặt, Hứa Minh biết rõ cơ bản là vô vọng, cậu bị chịu đả kích, cậu vậy mà chả có chút mị lực nào sao.

Bất quá cũng tốt, còn chưa có kết quả xét nghiệm, không nên lỗ mãng, rủi như Ngô Hàn Giang thật sự là phụ thân của mình, thì mình vẫn sẽ để tâm, không phải cậu không muốn, mà là không đành lòng đem Ngô Hàn Giang chẳng hay biết gì tha xuống nước.

Đến khu nhà ở, đúng lúc tài xế đưa hành lý của Ngô Hàn Giang tới.

Hai người cùng nhau thu dọn đồ dùng xong xuôi, thấy nhưng lại thật sự có một bộ quần áo và một lọ dầu bôi trơn, Ngô Hàn Giang tức giận ném xuống, Hứa Minh liều mạng chụp lấy, bỏ vào tủ đựng bát, “Về sau sẽ dùng đến.”

Bắt đầu nấu cơm, Hứa Minh bảo Ngô Hàn Giang phụ giúp, rất nhanh không thể nhận được nữa đá người nào đó tay chân vụng về ra khỏi phòng bếp, thời gian gấp gáp, cậu nấu ba món đơn giản, đưa gang tôm bóc vỏ, thịt lợn thanh tiêu với măng, một nồi canh trứng chim, đầu đầy mồ hôi hô bảo Ngô Hàn Giang ăn cơm.

“Thế nào?” Hứa Minh chờ mong hỏi.

“Không tồi.” Ngô Hàn Giang đánh giá đúng sự thật, so với ở nhà hàng, có một hương vị khác biệt.

Hứa Minh đắc ý hừ một tiếng, “VẬY ăn sạch cho tôi.”

Hai người đều ăn rất no, đĩa thức ăn đều thấy đáy. Hứa Minh sai Ngô Hàn Giang đi rửa bát, dọn dẹp phòng bếp, còn mình thì chuẩn bị tắm rửa, thay quần áo ngủ thơm ngào ngạt, mở tủ lạnh ra thì tình cờ phát hiện có một chai rượu vang ban này, lén lút khui, rót đầy hai cái ly to.

Quá rõ ràng, cậu muốn mượn rượu khiêu khích Ngô Hàn Giang một phen, nghĩ ít nhất thì phải tiến đến một độ sâu nào đó.

Ngô Hàn Giang đi vào phòng khách, liếc mắt một cái nhìn đến hai ly rượu vang được đặt trên bàn trà kia. Y chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Hứa Minh, “Sao lại đột nhiên muốn uống rượu?”

“Xem như cho ông thực hành đi.”

Hứa Minh cầm lấy một ly đưa cho Ngô Hàn Giang, còn mình thì cầm một ly khác, “Tôi uống trước.”

Ngô Hàn Giang giơ ly rượu lên, uống cùng cậu một hơi cạn sạch.

Hứa Minh buông cái ly, bị cồn kích thích nhần mảy, thấy Ngô Hàn Giang khí định thần nhàn (1), lại rót thêm một ly cho y, “Hai ta uống hết một chai này đi.”

Nói xong, cầm lấy chai rượu, uống hết phần rượu còn lại.

Ngô Hàn Giang đành phải uống ngay một ly kia.

Hứa Minh bắt đầu choáng váng, hai gò má từ từ đỏ sây, đôi đồng tử dày đặc hơi nước, thân mình hướng dựa vào Ngô Hàn Giang, hai cánh tay ôm lấy cổ y, mềm yếu không xương bò lên người y, ghé vào lỗ tai y thổi nhiệt khí, “Nói cho ông biết một bí mật. Lần trước tôi đi gay bar, một người đàn ông đến mời tôi uống rượu, muốn cùng tôi tình một đêm, ông đoán xem cuối cùng như thế nào.”

Ngô Hàn Giang cau mày, “Cậu đến cái loại nơi như vậy?”

“Đừng có đánh trống lảng. Ông không tò mò rốt cuộc tôi có cùng hắn đi hay không sao?”

“Chuyện đã qua, nhắc lại không còn ý nghĩa.”

Hai gò má Hứa Minh đã muốn đỏ bừng, đôi môi tiên diễm ướt át, ánh mắt sưng nước bắt mắt mẫn trường y, “Ông không ăn dấm chua sao?”

Ngô Hàn Giang bất đắc dĩ phối hợp với cậu hỏi: “Vậy cậu có đi cùng hắn ta không?”

Hứa Minh ha ha cười, gỡ mắt kính của y xuống, môi dán vào vành tai y, “Tôi nói ông đừng giận nha, tôi cùng hắn đi khách sạn, hắn làm tôi cực kỳ thích.....”

Giây tiếp theo, cậu bị người đàn ông tóm mạnh vào trong lòng, thắt lưng bị xoay thành một góc độ kỳ dị,

người đàn ông trên cao nhìn xuống tay siết chặt cái ót bắt cậu ngã đầu rồi hôn mạnh lên, môi bị đổ đầy không còn một khe hở, nặng nề mà đè ép, cọ xát lẫn nhau, mút, như dã thú cắn xé, gây cho cậu từng đợt đau đớn.

Không giống như hôn, mà giống như đang trừng phạt.

Rất nhanh cậu cảm thấy vô cùng ngột thở, ngang ngửa với mức độ khoái cảm.

Điên rồi.

Người đàn ông cao cao tại thượng lạnh như băng này rốt cục vì cậu mà điên cuồng.

“Đừng ưm.....” Cậu phát ra tiếng rên thống khổ mà hưng phấn khó nhận.

Giấy dựa như sắp chết đuối, tay cậu dùng sức nắm lấy vạt áo người đàn ông, như khước từ, rồi như dụ dỗ, hy vọng y có thể thô bạo thêm chút nữa, càng kịch liệt thêm chút nữa, cứ như vậy giết chết mình cũng chẳng sao, chỉ mong được y hoàn toàn giữ lấy, từ thân thể cho đến linh hồn.

Những cái hôn nóng rực chuyển tới cổ, nơi mẫn cảm như vậy, Hứa Minh chịu không nổi vặn vẹo thân thể, miệng mở to thở hổn hển, không chịu nổi lớn tiếng, “A, ưm, a!”

Đột nhiên cổ họng bị hung hăng cắn, cậu buộc phải ngừng thở trong giây lát, cậu nghĩ đến mình sẽ bị người đàn ông này cắn chết tươi, bất quá, cậu cam tâm tình nguyện.

Răng nanh buông hầu kết ra, mạnh mẽ liếm hôn, cơ hồ muốn hút máu của cậu, ngay sau đó, cơ thể được chuyển đổi góc độ, cậu nằm ngửa trong lòng người đàn ông, càng thuận tiện tiếp nhận sự giày vò kín không kẽ hở của y, cậu muốn chết.....

Cậu đáng thương cầu xin tha thứ, nhưng mà càng giống như tình nhân làm nũng, “Không cần.....”

Ngô Hàn Giang dừng lại động tác nơi cổ cậu, ngẩng đầu, khuôn mặt lạnh lùng như thường lệ, ngoại trừ đôi môi đỏ hồng, hô hấp thoáng dồn dập, thì tựa như tràng hôn kịch liệt nồng nhiệt khi nãy chẳng liên quan gì tới y.

Hứa Minh đã bị y khiêu khích muốn ngừng mà không được, đôi mắt cậu mù sương, bám vào bắp vai Ngô Hàn Giang, dâng lên môi mình về phía y, không ngờ bị y đẩy ra, cậu từ trong lòng y ngã ra ngoài, nháy mắt rơi thẳng từ thiên đường xuống địa ngục.

“Tôi đi tắm rửa.” Ngô Hàn Giang không lưu tình bỏ đi.

Hứa Minh phát hiện phía dưới của mình đã cứng rắn phát đau.

Nhớ tới ánh mắt của Ngô Hàn Giang, rõ ràng chỉ có chán ghét, cậu khổ tâm muốn khóc.

Ngô Hàn Giang tắm xong đi ra, thấy Hứa Minh còn nằm trên sô pha, cậu một tay che mắt, nước mắt không ngừng chảy dọc xuống hai má, thấm ướt tóc mai.

Mà tay kia của cậu thì giờ phút này lại bất chấp ác độc triệt động (2) vật nhỏ đang đỏ lên của chính mình, động tác thô lỗ, giống như tự ngược (3), thanh âm nức nở phát ra từ khoang mũi.

Ngô Hàn Giang không tiếng động nhìn cậu từng chút từng chút run run thất lững, tiếng rên rỉ thống khổ nhiều hơn là sung sướng, vật nhỏ đáng thương phía dưới sưng đỏ, nhưng thủy chung không xuất ra được.

Không biết trôi qua bao lâu, Ngô Hàn Giang trầm mặc đi qua, ngồi xuống bên cạnh cậu, nặng nề ôm cậu vào lòng một lần nữa.

Hứa Minh cả kinh run lên, buông xuống cánh tay đang che mắt, khoé mắt ửng đỏ, thương tâm và oán hận trừng mắt y, giống một đứa nhỏ không được cưng chiều mà tức giận.

“Ông còn trở về để làm chi, để xem tôi bị xấu mặt sao?!”

“Vừa rồi là ai nói không cần?”

Ngô Hàn Giang cắn chóp mũi đỏ bừng của cậu một cái, giọng điệu cương chiều dung túng.

Hứa Minh nghĩ nghĩ, hình như là có, nhưng mà cậu cũng không muốn cho là có thật, “Dục cự của tôi còn đứng!”

“Là tôi sai, tôi xin lỗi được không?”

Ngô Hàn Giang không biết phải làm sao cười nói, tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cậu.

Hứa Minh nhớ tới ánh mắt khi nãy của y, trong lòng vẫn vô cùng khó chịu, “Ông thực sự ghét bỏ tôi đúng không, chạm cũng không muốn chạm vào tôi.”

“Sao lại thế.”

Ngô Hàn Giang hôn hôn đôi mắt ướt sũng của cậu, không hề báo trước, một tay cởi quần ngoài và quần lót của cậu, trực tiếp cầm khí quan lửa nóng gằng gượng kia của cậu.

Hứa Minh kìm lòng không đậu run run cơ thể, rên rỉ một tiếng, vừa kinh ngạc vừa xấu hổ không biết ứng đối như thế nào, Ngô Hàn Giang không cho cậu thời gian phân tâm, động tác trong tay nhanh hơn.

Tay y lớn hơn tay Hứa Minh nhiều, lực đạo cũng lớn hơn, ngón tay của Hứa Minh có vẻ nhỏ nhắn, nên kỹ xảo gì đó đối với cậu là vô dụng, nhưng y chỉ cần nắm chặt triệt động cao thấp, liền khiến Hứa Minh dục tiên dục tử.

Thân thể và ý thức của Hứa Minh đều mất kiểm soát, hoàn toàn bị Ngô Hàn Giang nắm giữ, trừ bỏ lên tiếng rên rỉ, thì một chút sức lực cậu đều không có, mềm nhũn như bông gòn, để mặc Ngô Hàn Giang xoa nắn.

Cậu cố gắng ngưỡng cổ, đường cong chạy từ cằm đến chiếc cổ mê người vô cùng, hai mắt dĩ nhiên là mê mang, phỉếm ra giọt lệ sung sướng, mặt đỏ đến sừng, tiếng kêu khi thì kiều mỹ khi thì cao vút, có thể nói là phóng đảng, là động tình cùng cực, trêu chọc tâm người.

Hai tay của cậu vô lực vịn lên trước ngực Ngô Hàn Giang, suy yếu bấu víu, không còn hơi sức.

Thân thể ngây ngô mà lại mẫn cảm đến *** đang không hề che giấu hiện ra trước mặt Ngô Hàn Giang, tùy ý để y làm, mỗi một bộ phận trên cơ thể cậu đều ở hướng y phát ra tín hiệu cầu hoan, khát vọng được y chiếm giữ, bất kể là dịu dàng yêu thương, hay là thô bạo khi dễ.

Ngô Hàn Giang chịu không nổi nhắm mắt lại, gân mạch trên cánh tay căng ra.

Ngón tay mềm nhẹ bao lấy xoa lên đỉnh mẫn cảm yếu ớt muốn phun trào, thân mình Hứa Minh run lên, thở hổn hển kịch liệt, Ngô Hàn Giang cúi đầu, dùng miệng che lại đôi môi sắp bật thốt lên tiếng hét chói tai của cậu.

Khóe miệng Hứa Minh tràn ra một tiếng rên rỉ mất hồn đến cực điểm, dịch màu trắng nồng đục phun đầy trong lòng bàn tay Ngô Hàn Giang, gây cho y cảm giác cháy bỏng.

Ngô Hàn Giang rút khăn tay ra hai ba cái lau sạch chất nhầy trên tay và trên vật nhỏ.

Hứa Minh còn đang dư vị cao trào, nhuyển thành một vũng nước, mơ màng thật lâu.

Ngô Hàn Giang vỗ lên cái mông trơn tru của cậu một cái, “Xú tiểu tử, còn phải để tôi chùi đít cho cậu hử.”

“..... Ông!”

Kịp phản ứng lại Hứa Minh vừa tức vừa thẹn, nhưng tiếng nói khàn khàn vô lực, còn mang vị cao trào đáng yêu, càng giống như đang làm nũng.

Ngô Hàn Giang kéo quần lên giúp cậu, nhìn cậu vô cùng mềm nhũn suy yếu, dứt khoát ôm lấy cậu đặt lên giường, đắp chăn, “Ngủ đi.”

Nói xong bước đi.

Hứa Minh xác thực còn chưa có hồi phục hoàn toàn, cả người xụi lơ, một lúc sau, nhiệt độ nóng hổi trên gương mặt của cậu dần dần lui xuống.

Sau một lúc lâu, cậu hồi phục sức lực, nổi giận dưng dưng chạy đi tìm Ngô Hàn Giang, phát hiện y thể nhưng lại ngủ trong một căn phòng khác.

Buồn cười!

Cậu “Ba” mở đèn trong phòng ngủ lên, nói với Ngô Hàn Giang đang nằm trên giường: “Tại sao ông không ngủ chung với tôi?”

Ngô Hàn Giang hí mắt nhìn về phía cậu, “Sáng mai tôi phải dậy sớm, sợ sẽ làm cậu thức giấc.”

Thì ra là thế. Hứa Minh bất chấp tất cả, tắt đèn leo lên giường Ngô Hàn Giang, cứ tiến vào ổ chăn của y, ủng đầu vào lòng y.

Ngô Hàn Giang xoa xoa đầu cậu, trong bóng tối hôn lên phần tóc trên đỉnh đầu của cậu, “Ngoan đi, bằng không đuổi cậu xuống.”

“Hừ.” Ở trong lòng y nóng hừng hực, Hứa Minh đắc ý nở nụ cười, Ngô Hàn Giang luôn luôn cẩn trọng cấm dục mà vừa nãy lại đối với mình như thế, chứng minh là.....

P.s:

(1) khí định thần nhàn: tinh thần ổn định, thư thái, thoải mái

(2) triệt động: ở đây là di chuyển lên xuống, vuốt lên vuốt xuống

(3) tự ngược: tự làm khổ bản thân mình, tự làm đau đớn bản thân mình

Những từ vật nhỏ, khí quan, dục cự này nọ, có lẽ đặt trong câu đó, ngữ cảnh đó thì bạn đã hiểu nó là cái gì rồi đúng không, hiện đại văn nhưng sẽ vẫn giữ nguyên văn QT không thuần việt đối với những từ ấy.

23. Chương 23

Ngày hôm sau tỉnh lại, Hứa Minh phát hiện bên cạnh mình trống không, Ngô Hàn Giang đã sớm đi rồi.

Cậu mơ mơ hồ hồ nhớ tới, hình như lúc gần đi Ngô Hàn Giang đã ghé vào lỗ tai mình nói cái gì đó, nhưng nội dung cụ thể ra sao thì mình không nghe rõ, cũng có thể là do quên mất.

Mình đúng là heo a! Vì sao không thức dậy đi tiễn y chứ!

Hứa Minh cảm thấy thật đáng tiếc, trong lòng vắng vẻ. Ngô Hàn Giang vừa mới đi, mình đã bắt đầu nhớ y rồi, không thể gặp mặt vài ngày, mình biết làm sao đây bây giờ a.

Lúc đứng trước gương đánh răng, cậu thấy môi dưới của mình thế nhưng lại bị rách một miếng, vết máu đọng lại, trên cổ cũng là một mảnh hồng ngân, trên hầu kết vẫn còn dấu răng rõ ràng, cậu cảm thấy vừa ngưỡng ngừng lại vừa ngọt ngào, tay sờ sờ lên, nhớ tới đợt sóng nhiệt tình đã ở trên thân thể mình đêm qua.

Quý súc, Hứa Minh định nghĩa thuộc tính của Ngô Hàn Giang.

Nhưng mà, mặc dù kịch liệt, nhưng chưa hề xâm nhập. Y chỉ tàn sát bờ bãi bờ môi mình mà thôi, không xâm nhập khoang miệng mình, không giao lưỡi với mình, trao đổi nước bọt (1).

Tối hôm qua y đã chiếu cố mình đến sáng khoái, nên không chú ý tình hình của Ngô Hàn Giang, tựa hồ từ đầu tới đuôi y đều rất lạnh lùng bình tĩnh, còn mình thì chỉ lo phóng túng, y trước sau vẫn là tác phong chính phái.

Chẳng lẽ y chưa thể tiếp nhận được thân thể của nam giới? Hoặc là, sự thật như Khải ca nói, có khó khăn về mặt sinh lý..... Phi phi phi, nói hươu nói vượn gì đâu không.

“A.” Hứa Minh thở dài một hơi, đường xa nặng gánh a.

Hứa Minh dọn dẹp quét tước sạch sẽ nhà ở, rồi trở về.

Bất quá, mỗi ngày giữa trưa cậu lại đến đây, ở nơi này làm cơm trưa ăn, sau đó đến bên chiếc giường lớn của Ngô Hàn Giang, ngủ trưa ngon lành, tỉnh dậy ăn tiếp cơm chiều, rồi tới Đông Phương làm, buổi tối thì về lại nhà trọ của cậu và Trịnh Khải.

Cậu mang thêm một ít đồ dùng hằng ngày đến nhà chung cư, bắt nó biến thành một bộ dạng khác, càng ngày càng giống cách bày trí trong căn phòng trọ của mình, cậu định chờ khi Ngô Hàn Giang trở về, thì bàn bạc với y về việc mình sẽ chuyển sang đây ở.

Năm ngày trôi qua lặng yên rồi biến mất, Ngô Hàn Giang còn chưa trở về. Hứa Minh mỗi ngày đều gọi điện thoại cho y, y có đôi khi tiếp, có đôi khi không tiếp, chung quy là nói mình bận, không được hai câu thì ngắt, khiến Hứa Minh cảm thấy lo sợ bất an.

Sẽ không phải là do ngày đó làm quá trớn, khiến y phản cảm đi.

Thật sự mà nói, là mất nhiều hơn được, Hứa Minh ngày càng hối hận bản thân lỗ mãng.

Bệnh viện thông báo với cậu về kết quả xét nghiệm, cậu đến thì được biết, cậu và Ngô Hàn Giang không có quan hệ huyết thống, điều này khiến cậu nhẹ nhàng thở ra, về phần vì sao lúc mình bị vứt bỏ, trên người mình lại có ảnh chụp của y, thì cậu cũng lười đi điều tra.

Hôm nay biểu diễn xong cậu từ hậu đài đi ra, thì một người phụ nữ mang kính râm ngăn cậu lại, “Cậu là Hứa Minh phải không?”

Hứa Minh gật đầu, “Cô là?”

Người phụ nữ tháo mắt kính xuống, “Tôi là vợ của Ngô Hàn Giang, nói vậy có lẽ cậu đã có chút ấn tượng với tôi đi.”

Sau khi Hứa Minh thấy rõ gương mặt của nàng, thì liền có một dự cảm chẳng lành mãnh liệt, “Cô tìm tôi có chuyện gì?”

Người phụ nữ lại mang mắt kính vào, “Chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện đi.”

Hứa Minh tâm sự nặng nề đi theo nàng đến một quán cà phê, ở một gian phòng yên lặng, mặt đối mặt ngồi xuống.

“Trước tiên để tôi tự giới thiệu, tôi tên là Lí Thanh Vận.”

Hứa Minh xấu hổ không biết nói cái gì cho phải, “Lí tiểu thư, xin chào.”

Lí Thanh Vận lạnh nhạt cười, tác phong như hoa sen, “Theo tuổi, cậu gọi tôi bằng dì thì thích hợp hơn.”

Hứa Minh nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng, hơi tự ti mặc cảm, ở trong mắt nàng, cậu đại khái là một con hồ ly tinh chẳng biết xấu hổ đi. Nhưng Ngô Hàn Giang không phải nói bọn họ đã ly hôn rồi sao, vậy nàng còn đến tìm mình để làm chi, chẳng lẽ là dư tình chưa dứt?

“Xấu hổ? Vừa thấy đã biết cậu là một chàng trai đơn thuần. Đừng sợ, tôi không có ác ý gì với cậu, cậu còn rất nhỏ tuổi, tôi sẽ không làm khó một tiểu bối.”

Ánh mắt Lí Thanh Vận ôn hòa, không có nửa điểm địch ý, Hứa Minh thoáng cảm thấy thoải mái một chút.

“Tôi tới tìm cậu, là muốn nói cho cậu biết một ít chuyện về Ngô Hàn Giang. Có lẽ sau khi nghe xong, cậu sẽ có một sự thay đổi lớn đối với y.”

“Ngài nói đi.”

“Cuộc hôn nhân giữa tôi và Hàn Giang là do người lớn hai nhà thúc đẩy, trước khi kết hôn, chúng tôi trong lúc đó không có bao nhiêu cảm tình, sau khi kết hôn, cũng không có gì đổi mới. Về sau sinh con ra, chúng tôi cơ hồ là ở riêng, nhưng ngoài mặt vẫn còn duy trì quan hệ vợ chồng.”

“Thật có lỗi cắt ngang một chút, không phải hai người ly hôn rồi sao?”

Về mặt Lí Thanh Vận hơi kinh ngạc, “Y nói với cậu chúng tôi ly hôn?”

Hứa Minh trong lòng lộp độp, “Y nói với tôi như thế.”

Lí Thanh Vận nhíu mày lắc đầu, “Y gạt cậu. Người lớn hai nhà đều nhìn thấy, chúng tôi làm sao có khả năng ly hôn. Bất quá ngoại trừ tờ giấy kết hôn kia, thì giữa chúng tôi không khác gì đang ly hôn.”

Hứa Minh cả người lạnh lẽo, cậu không tin Ngô Hàn Giang lừa cậu, nhưng không khống chế được mà hoảng hốt.

“Nếu cậu không tin lời tôi nói, thì bây giờ tôi có thể dẫn cậu đến bộ ngành dân sự để kiểm tra.”

Hứa Minh không biết phải nói cái gì, trong lòng trống trải, bất an.

“Có lẽ y cũng không có ác ý, chung quy vẫn còn một phần thành thật. Tôi đây không phải là muốn phê bình nhân cách người khác, nhưng Hàn Giang người này tổng thể không tồi, rất hào phóng với mọi người, đặc biệt là những người yêu thích mình.”

Hứa Minh khiếp sợ mở to hai mắt.

“Đứa nhỏ, cậu quá ngây thơ rồi. Đàn ông, nhất là loại đàn ông có địa vị như y, nếu không có nhiều tình nhân thì thật là một chuyện không bình thường. Y coi như bình thường, ít nhất không phải chơi đùa nhiều người cùng một lúc, mà là từng người từng người, chơi chán rồi thì vứt. Đã nhiều năm như vậy, tôi đều cam chịu, những người chung quanh y cũng cam chịu, chỉ có đứa nhỏ là cậu đây thì không biết gì. Tôi không có hứng thú đối với chuyện sinh hoạt cá nhân của y, nhưng có một lần một vị tình nhân nào đó của y bị y chơi đùa mà phát hỏa, chụp được hình bọn họ quan hệ với nhau rồi gửi cho tôi xem để ra oai, cho nên trong tay tôi có ảnh chụp của bọn họ, cho cậu xem một chút.”

Lí Thanh Vận lấy ra vài bức ảnh từ trong túi xách, đổ lên mặt bàn trước Hứa Minh.

Hứa Minh chậm rãi di động tầm mắt xuống phía dưới, trên các bức ảnh là cảnh một nam một nữ trần trụi tương giao kích động cậu, khiến cậu tột độ kinh sợ, thậm chí không có can đảm để tiếp tục xem.

“Đổi mặt sự thật đi, đứa nhỏ.”

Hứa Minh cực lực kiềm nén tâm tình, cầm lấy ảnh chụp, nhìn rõ gương mặt người đàn ông, chỉ cảm thấy trước mắt một màu đen, hoàn toàn lâm vào tuyệt vọng.

Nước mắt tuôn rơi lãnh trên hai gò má, cậu run run, lau đi nước mắt nơi khoé mắt, đôi mắt trừng lớn đem các bức ảnh còn lại xem hết toàn bộ, lập tức cảm thấy một trận ghê tởm kịch liệt, khổ sở đến nghẹt thở.

Đầu óc trống rỗng vài chục giây, cậu cố gắng tìm cái cớ để an ủi bản thân, “Những chuyện này đều đã qua rồi, người hiện tại đang ở bên cạnh y là tôi.”

Lí Thanh Vận thu hồi các bức ảnh, tiếc hận thở dài, “Cậu cứ rần lừa mình dối người, thì tôi cũng không có biện pháp, chẳng qua, cậu có thật sự chắc chắn, cậu là tình nhân hiện tại của y?”

“..... Cô có ý gì?”

“Theo như tôi được biết, y vừa mới bắt được một cô gái làng chơi hàng tốt, hai ngày trước còn đưa nàng ta đi ăn, rõ ràng là thừa nhận thân phận tình nhân của nàng ta.”

“Không có khả năng! Y còn đang công tác ở tỉnh E!” Hứa Minh kích động đứng lên, lớn tiếng che dấu nỗi sợ hãi của bản thân.

Ánh mắt Lí Thanh Vận nhìn cậu chứa đầy vẻ tội nghiệp, lấy ra một tấm thiệp mời đưa cho cậu, “Ngày mốt là lễ kết hôn trong gia đình một vị đồng nghiệp của y, y hẳn là sẽ đến dự, trên thiệp mời tôi đưa cậu có ghi địa chỉ, cậu chắc hẳn có thể tìm ra.”

Hứa Minh ngăn tấm thiệp mời lại, “Không phải cô đã nói cô không muốn xen vào việc tư của y sao, vậy thì vì cớ gì lại đi nói những chuyện này cho tôi biết, tốt bụng nhắc nhở tôi?”

Lí Thanh Vận buông lỏng tay, thiệp mời rơi xuống, “Chơi đùa phụ nữ thì thôi đi, còn đảng này lại đi đùa giỡn một cậu bé bằng tuổi con mình, một nhà chúng tôi mặt mũi còn đâu?”

Nàng ném tới hai sấp tiền mặt, “Cậu hãy sớm suy ngẫm cẩn thận, nếu không đến lúc đó trong nhà y ra mặt, sẽ không giống tôi khách khí như vậy đâu.”

Tay Hứa Minh gắt gao nắm chặt, thẳng đến khi Lí Thanh Vận đã rời khỏi một hồi lâu, cậu dùng lực đâm một quyền lên mặt bàn, cực độ không cam lòng mà nhục nhã vạn phần nhất tấp thiệp mời kia lên.

Trên đời này, còn ai để mình tin tưởng được nữa?

Cậu lau khô nước mắt nước mũi, uống một ngụm nước, thông thông cổ họng, gọi điện thoại cho Ngô Hàn Giang.

Đợi một lúc lâu, Ngô Hàn Giang mới tiếp điện thoại.

Xung quanh vô cùng ồn ào, dường như có rất nhiều người.

“Ông đang ở đâu?”

“Ở tiệc xã giao.”

“Ông sắp về tỉnh A rồi phải không?”

“Ừ, buổi chiều hôm nay về.”

“Sao không nói cho tôi biết?”

“Một chút nữa phải lên máy bay đi tham dự một buổi tiệc rượu của cục, chưa kịp nói với cậu. Ăn cơm tối chưa?”

“Bây giờ mấy giờ rồi, đã ăn từ sớm.”

“Nghỉ ngơi sớm một chút đi, bằng không tôi sẽ đánh cậu.”

“Buổi tối ngày mai ông có thời gian không, chúng ta cùng nhau ăn cơm tối ở nhà chung cư.”

Làm ơn, đáp ứng tôi.

“Để xem sao. Cúp máy trước.”

“.....”

Hôm sau, Hứa Minh xin nghỉ với quản lí, sớm đi siêu thị mua mấy thứ rau củ tươi mới và thịt cá các loại, đi vào khu nhà chung cư, chọn đồ ăn, rửa sạch sẽ, làm cá, ướp thịt, chờ buổi tối Ngô Hàn Giang đến đây.

Cậu ngồi trên đất sát cửa sổ, đợi từ mười hai giờ trưa cho đến khi trời sập tối, cho đến khi tia nắng mặt trời cuối cùng phủ trên người tất lịm, đêm tối bao trùm cả chốn đô thành.

Ngọn đèn neon dưới chân vẫn óng ánh như cũ, phồn hoa mà xa lạ, cảnh tượng này giống như lúc cậu mới đến tỉnh A, khiến cậu cảm thấy mờ mịt và bất an.

Ông đến đây nhanh lên, Ngô Hàn Giang, tôi sợ ở một mình.

Bụng đói truyền đến thanh âm cô lỗ nhắc nhở cậu, trời đã khuya, nhưng cậu vẫn duy trì một tư thế từ đầu đến giờ, không nhúc nhích.

Cuối cùng, cậu nhịn không được gọi điện thoại cho Ngô Hàn Giang.

“A lô, xin hỏi ai đấy?”

Nửa đêm, thanh âm kiều mỹ của một người phụ nữ vang lên, có nghĩa là gì nhỉ?

Hứa Minh cười khổ, ngắt điện thoại.

Trên ban công không khí lạnh dần dần nặng thêm, cả người cậu lạnh lẽo, nhưng không chịu động đậy, cơ hồ đang muốn phân ai cao ai thấp.

Ganh đua đến hừng đông.

Hứa Minh run run rẩy rẩy đứng lên, vào phòng tắm tắm rửa, sửa sang lại bản thân, nhẹ nhàng khoan khoái, chờ khu mua sắm mở cửa, cậu dùng tiền của Ngô Hàn Giang cho mình mua một bộ tây trang màu trắng sang quý, bên trong là áo sơ mi tuyết trắng cà vạt màu đen, cậu nhìn bản thân trong gương, xé ra một nụ cười.

Gọi taxi đến hiện trường hôn lễ, là một nhà hàng cao cấp, cánh cửa được trang hoàng tân hoan, các tiểu thư tiếp khách đều đặc biệt xinh đẹp.

Hứa Minh đưa thiệp mời, ngáng đầu rồi đi vào.

Quang cảnh vô cùng đồ sộ, giống như một hội chùa, đầy người qua lại, người tới ta đi.

Người người nổi tiếng xinh đẹp, trên mặt luôn lộ ra một nụ cười đạo đức giả, ăn mặc khoa trương, Hứa Minh đi xuyên qua bọn họ, mùi nước hoa khó ngửi và thanh âm ồn ào huyền ảo khiến cậu buồn nôn từng đợt.

Cậu tìm kiếm một bóng dáng quen thuộc trong đám người, thẳng đến khi hôn lễ mở màn, nhưng vẫn chưa tìm thấy.

Cậu hy vọng loại tình huống này tốt hơn hết là cứ diễn ra liên tục như vậy cho đến khi hôn lễ chấm dứt.

“Bây giờ, ngày hôm nay chúng tôi xin long trọng chúc mừng cô dâu và chú rể!”

Người chủ trì ngẩng cao lớn tiếng tuyên bố, Hứa Minh nhìn về phía trước của sân khấu.

P.s:

(1) trao đổi nước bọt: trên bản gốc là câu “tương nhu lấy mật” ; nhu là sông, nước, ẩm ướt, thấm ướt ; mật là nước bọt. Thành ngữ này có ý nghĩa rất trong sáng – từ những điển tích mà được tượng trưng cho hình ảnh cá và nước thân thiết cùng nhau, hỗ trợ nhau, không thể sống thiếu nhau, nên câu này còn có nghĩa là giúp đỡ nhau lúc hoạn nạn khó khăn. Cơ mà, trong ngữ cảnh của câu trên, bạn Di sẽ dịch theo nghĩa đen trần trụi của nó. Còn bạn muốn hiểu theo nghĩa trong lành tươi mát cũng không sao.

24. Chương 24

Người chủ trì hỏi chú rể: “Xin hỏi XX tiên sinh, anh có đồng ý nhận người phụ nữ này làm vợ, sống với nhau trong giao ước hôn nhân hay không?”

Chú rể hạnh phúc nhìn cô dâu đối diện mình xinh đẹp như đoá hoa, “Tôi đồng ý!”

“Anh sẽ nguyện yêu thương, an ủi, tôn trọng và bảo vệ cô ấy, như với chính bản thân mình. Khi ốm đau cũng như khi khoẻ mạnh, giàu có hay bần cùng, chung thủy với cô ấy, cho đến khi hai người rời khỏi thế giới này? ”

“Tôi đồng ý!”

Cô dâu cảm động bắt đầu rơi nước mắt, người chủ trì hỏi nàng cùng một câu hỏi, nàng nghẹn ngào trả lời: “Tôi đồng ý.”

“Bây giờ, mời hai bên trao nhẫn! Tôi xin tuyên bố, XX tiên sinh cùng XX tiểu thư chính thức trở thành vợ chồng!”

Phía dưới vỗ tay nhiệt liệt, rất nhiều người cảm động muôn vàn.

Hứa Minh nhìn hai người trên sân khấu ngọt ngào ôm hôn, dùng sức thay bọn họ vỗ tay, khóe miệng xả ra một nụ cười khổ, cậu vĩnh viễn sẽ không có cơ hội để thể nghiệm giờ khắc này, mặc kệ Ngô Hàn Giang có lừa mình hay không, bọn họ cũng sẽ vĩnh viễn không thể có một ngày như vậy.

Từ giữa trưa hôm qua đến tận bây giờ cậu vẫn chưa ăn cơm, lúc này dạ dày quặn đau từng cơn, cậu tìm được chỗ ngồi của mình, uống ngay một ly nước trái cây, thức ăn tinh xảo trên bàn một chút cũng không khơi dậy nổi khẩu vị của cậu, dạ dày càng ngày càng đau, cậu nhin không được muốn rời khỏi.

Ngay tại thời điểm cậu ôm bụng khom thắt lưng muốn đi xuyên qua một bàn tiệc rượu, lơ đãng ngẩng đầu lên, thì trông thấy ở nơi đại đường lối vào, một đôi nam nữ cao gầy đi tới, người đàn ông anh tuấn cao quý, người phụ nữ xinh đẹp không dính bụi trần, điệu bộ nhẹ nhàng, lập tức chiếm lấy sự chú ý của toàn bộ đám người.

Thái Vĩ Nghiệp, phụ thân của chú rể từ trên bàn chủ trì một đường chạy đến nghênh đón, “Ngô lão đệ tự mình đại giá quang lâm, thật sự là làm tiệc cưới tiểu huynh rể về vang cho kẻ hèn này a!”

Ngô Hàn Giang cười, “Thái huynh không cần khách khí. Chúc mừng chúc mừng.”

Tay y kéo theo người phụ nữ xinh đẹp từ trong túi lấy ra một bao tiền lì xì mỏng đưa cho Thái Vĩ Nghiệp, “Đây là quà mừng cho ngài, thỉnh ngài vui lòng nhận cho.”

“Hai vị thật sự là quá khách khí!” Thái Vĩ Nghiệp nhận lấy tiền lì xì, cười ha hả nói: “Trần tiểu thư và Ngô lão đệ thật sự là một đôi giai nhân, còn nổi bật hơn cả cô dâu chú rể, xin mời ngồi!”

Trần tiểu thư thản nhiên cười, “Thái cục trưởng thật sự là chiết sát (1) tôi, tiểu nữ tử có tài đức gì đâu, mượn ánh hào quang của Ngô tiên sinh mà thôi.”

Rất nhanh vài người khác đến vây quanh, một đôi tuấn nam mỹ nữ này được tiền hô hậu ủng (2) tiến tới bàn chủ trì.

Sau khi Hứa Minh nhìn thấy Ngô Hàn Giang, theo bản năng trốn sau một cây cột, cậu cảm giác thế giới dưới chân mình bắt ngờ sụp đổ, cậu rơi vào vực sâu không đáy.

Cậu từ từ chậm rãi dựa vào thân cây cột trượt dọc xuống dưới, suy sụp tinh thần ngồi trên mặt đất, che mặt, nhỏ bé mà yếu đuối, yên lặng nức nở.

Tận thế, tôi mất đi người.

Ban đêm, cậu kéo lê thân xác cực độ suy yếu của mình đến Đông Phương làm việc.

Trương quản lí có chút khó xử, “Hứa Minh a, với cái dạng này của cậu thì làm sao mà ca hát, trở về dưỡng bệnh đi, sẽ không trừ tiền lương của cậu đâu.”

“Nhưng tôi muốn hát, ông không cho tôi hát, vậy khai trừ tôi đi.”

Trương quản lí nghĩ, tôi nào dám khai trừ cậu a tiểu tổ tông, “Đi, cậu đi đi, cẩn thận một chút.”

Sân khấu xoay tròn mờ ảo, Hứa Minh gắng gượng duy trì cơ thể mình cân bằng.

Âm nhạc vang lên, cậu nhắm chặt đôi con ngươi.

Một khúc ca kết thúc, cậu mở to mắt, cổ gắng nhìn dưới đài, tầm nhìn lắc run kinh khủng, hai chân mềm nhũn, cậu tê liệt ngã xuống, mất đi ý thức.

Khi tỉnh lại thì đã ở trong bệnh viện, trên tay bị ghim ống tiêm, bên cạnh là Tiểu Lưu thư ký quản lí, “A Minh cậu tỉnh rồi đây à, vừa nãy cậu té xỉu trên sân khấu, hù chết chúng ta, quản lí bảo tôi đưa cậu đến bệnh viện. Cậu bây giờ cảm giác thế nào? Bác sĩ nói cậu thiếu máu nghiêm trọng, tốt nhất là đi kiểm tra một chút đi.....”

Hứa Minh ngọ nguậy ngồi dậy, rút kim tiêm ra, đi ra ngoài, “Tôi không sao, anh trở về đi.”

Tiểu Lưu không giữ được cậu, đành phải để cậu đi.

Trên đường gió lạnh thấu xương, thân thể Hứa Minh đã muốn bị đông lạnh đến chết lặng, cậu như cái xác không hồn đi về nhà, cảm giác vô cùng mệt mỏi, muốn hảo hảo ngủ một giấc, nhưng tốt hơn hết là cứ về thẳng thế giới bên kia, như vậy sẽ giảm bớt được sự thống khổ phải trải qua cái chết.

Di động trong túi quần run lên, cậu lấy nó ra, vừa thấy là “Y” đang gọi đến, thì không chút nghĩ ngợi tiện tay ném điện thoại vào thùng rác.

Đi được một đoạn, đột nhiên bên cạnh truyền đến tiếng còi xe, cậu né sang chỗ khác, nhưng tiếng còi vẫn vang lên, cậu quay đầu nhìn qua.

Tầm cửa kính cửa xe được kéo xuống, gương mặt Ngô Hàn Giang xuất hiện, ngày trước mê luyến bao nhiêu, thì giờ phút này lại khiến cậu cảm thấy vô cùng căm hận bấy nhiêu.

“Lên xe.” Giọng điệu Ngô Hàn Giang lạnh lùng nói.

Hứa Minh cắn môi quay lại nhìn về phía trước, “Hôm nay tôi mệt mỏi, muốn về nhà ngủ, ông đi đi.”

“Lên xe. Kiên nhẫn của tôi có hạn.”

“Vậy mau mau cút đi dùm tôi đồ khốn! Ông đây không bao giờ muốn nhìn thấy ông nữa!” Hứa Minh khàn giọng rống giận.

“Chi –” Xe đột ngột dừng lại.

Ngô Hàn Giang mở cửa xe, vài bước đi đến trước mặt Hứa Minh, lôi kéo cánh tay cậu túm vào trong xe.

Hứa Minh sống chết giãy dụa không chịu, Ngô Hàn Giang nhấc bổng cậu lên ôm lấy, ném vào ghế sau bên trong xe, khóa cửa xe, còn mình thì ngồi vào ghế điều khiển, dùng sức đóng sầm cửa xe, rất nhanh khởi động xe, như mũi tên lao thẳng ra ngoài.

Hứa Minh từ trên ghế ngồi dậy, lung tung lau đi nước mắt, nhìn Ngô Hàn Giang qua kính chiếu hậu, tức giận đến môi phát run.

“Lí Thanh Vận đến tìm cậu?” Ngô Hàn Giang nhìn cậu một cái, hỏi.

Rốt cục đã muốn ngã bài rồi sao, “Đúng, nàng đem hết tất cả mọi chuyện của ông nói cho tôi biết rồi. Ông vốn không có lý hôn, ông chơi đùa với rất nhiều phụ nữ, hiện tại cũng đang có một người, họ Trần nhĩ, bộ dạng xinh đẹp, tối hôm qua người ở cùng với ông là nàng ta đi.”

Ngô Hàn Giang nhìn cậu qua kính chiếu hậu, “Cậu tới hôn lễ con trai của Thái Vĩ Nghiệp?”

Hứa Minh cực lực bảo bản thân mình phải duy trì bình tĩnh, “Đúng. Tôi nhìn thấy các người, nói thật, các người thật xứng đôi. Ông không giải thích gì với tôi sao?”

Mau cho tôi một lý do nào đó cũng được, cho tôi một cơ hội để tôi có thể tin tưởng ông.

“Tôi thừa nhận việc ly hôn là tôi lừa cậu, trừ việc đó ra, tôi không còn gì để giải thích.”

“Con mẹ nó tên khốn!” Hứa Minh la khóc, “Ông là đồ lừa gạt! Tên khốn! Ông rõ ràng có nhiều phụ nữ như vậy, vì sao còn lừa tôi?”

“Tôi lừa cậu cái gì? Nói thử xem.” Giọng điệu người đàn ông thực bình tĩnh, khiến Hứa Minh lạnh thấu xương.

“Tôi thích ông đến như thế..... Sao ông có thể ở cùng người khác rồi gạt tôi!”

“Hãy suy ngẫm cho cẩn thận, có phải cậu nhập diễn quá sâu rồi hay không, đã quên giữa chúng ta chỉ là một trò chơi giả vờ? Từ đầu tới đuôi đều là một mình cậu nhất sương tình nguyện, tôi nghĩ tôi chưa từng khiến cậu phải hiểu lầm đâu nhỉ.”

Hứa Minh đột nhiên bật cười, “Ha, ha ha ha! Đúng, từ đầu tới đuôi đều là tôi đơn phương yêu mến ông, ông chưa từng nói thích tôi, tôi ngay cả thân phận tình nhân bí mật của ông còn không được tính mà..... Vậy ông nói đi, rốt cuộc tôi là cái gì?”

“Cậu tự biết kia mà.”

“Con mèo nhỏ, con chó nhỏ? Đồ chơi để đùa bỡn?”

“Cậu tốt nhất hãy ý thức được thân phận của bản thân, cũng nên biết rõ tôi là người như thế nào. Biết điều một chút, đừng năm lần bảy lượt khiêu chiến với giới hạn của tôi.”

Hứa Minh cười bản thân ngu xuẩn. Mình đã sớm biết y là người như thế nào rồi mà, không phải sao. Thật là tâm như mỡ mòng heo, được y cứu tế cho một chút dịu dàng thì liền trở nên phân không rõ đông tây nam bắc, tự cho là đúng.

Hiện tại cậu cảm thấy đầu óc mình chưa bao giờ được tỉnh táo như ngày hôm nay, vô cùng thấu rõ mối quan hệ giữa mình và Ngô Hàn Giang. Từ đầu đến cuối người điên cuồng chỉ có mình mình mà thôi, Ngô Hàn Giang vẫn trước sau thờ ơ lạnh nhạt, chưa từng nhập diễn.

Thì ra những lúc y cho mình ánh mắt lạnh lùng, ngôn ngữ vô tình, đó đều là lần lượt nhắc nhở mình: Cậu ở trong mắt của tôi, không là gì cả. Mình thế nhưng lại tự đại xem nhẹ, thật đúng là ngu!

Vì sao, khi mà mình nhận ra mình đã yêu y quá sâu, y lại khiến mình phải đối mặt với sự thật như thế? Là trừng phạt mình không biết tự lượng sức? Hay là do, vừa xem y như phụ thân vừa yêu y cho nên mới bị nguyên rủa?

“Tôi hiểu rồi..... Chúng ta chia tay đi.”

Ngô Hàn Giang nhìn cậu một cái, “Phải chịu trách nhiệm với lời nói của mình, hiểu chưa?”

“Ông yên tâm, từ nay về sau chúng ta cả đời không qua lại với nhau.”

Nói xong, Hứa Minh vô lực ngã vào lưng ghế, cảm thấy đêm nay hết thấy đều là ảo giác. Hôm trước, mình còn cùng y nói chuyện điện thoại, không lâu sau, bọn họ cùng nhau đi dạo siêu thị, có giận có vui.....

Đều là giả.

Trong xe rõ ràng thực ấm áp, nhưng cậu lại cảm giác rét lạnh như băng tuyết ngoài kia, cậu gắt gao co rút thân thể.

“Xuống xe.”

Ngô Hàn Giang mở cửa sau của xe, nói với Hứa Minh đang ngồi co rúm.

Hứa Minh chậm rãi mở mắt, trước mắt mơ hồ, hy vọng đây chỉ là một giấc mộng mà thôi, tỉnh lại rồi Ngô Hàn Giang vẫn sẽ là người mà mình thương mến bấy lâu.

Cậu chậm chạp không động đây, Ngô Hàn Giang xoay người lại kéo cậu. Hứa Minh giật mình thân thể run run, ngăn tay Ngô Hàn Giang, lau đi nước mắt, ngồi dậy, máy móc bước ra khỏi xe, đi vào toà nhà.

Ngô Hàn Giang giữ chặt cậu đang thất hồn lạc phách, ánh sáng u ám, gương mặt cậu đầy nước mắt trắng bệch nhìn thấy mà ghê người, khiến con người ta cảm giác, tựa như linh hồn của cậu, khi chỉ cần một luồng gió thổi qua, sẽ có thể lập tức tiêu tan, biến mất không còn một mảnh.

Ngô Hàn Giang âm thầm nắm chặt tay, “Cậu suy nghĩ cho kỹ, còn có yêu cầu gì không, bây giờ đề suất, không thì sẽ không còn cơ hội nào nữa.”

Hứa Minh cười lạnh một tiếng, suy yếu giấy tay y ra, đi vào toà nhà không có ánh sáng.

Ngô Hàn Giang đứng ở dưới lầu thật lâu, nhìn lên tầng lầu của Hứa Minh, phòng ở tối đen như mực vẫn thủy chung không hề được thắp sáng.

Không gian yên lặng vắng vẻ, y châm một điếu thuốc, đốm lửa nhỏ loé lên trong màn đêm dày đặc để rồi chợt tắt lịm.

P.s:

(1) chiết sát: nói tăng bốc quá lời, khiến người khác không dám nhận.

(2) tiền hô hậu ủng: trước hoan nghênh, sau nâng đỡ, ý nói được chào đón nhiệt liệt, trang trọng, tung hô.

25. Chương 25

Cả ngày hôm sau, không có tin tức gì về Hứa Minh. Buổi tối Ngô Hàn Giang lái xe đến dưới lầu nhà cậu, nhìn thấy trong nhà cậu tối như mực. Lên lầu gõ cửa nửa ngày, cũng không có ai đáp lại.

Y gọi vào số của Trịnh Khải, “Trịnh Khải, tôi là..... bạn trai của Hứa Minh, di động của cậu ấy không có người tiếp, anh biết cậu ấy đang ở đâu không?”

“Anh làm sao biết được số di động của tôi vậy, Hứa Minh không có ở nhà sao?”

“Tôi đã gõ cửa nhưng không có ai trả lời.”

“Vậy có lẽ cậu ta đã ra ngoài chơi rồi.”

“Tối hôm qua sau khi cậu ấy trở về, có gì khác thường không?”

“Nghe giọng nói thì có vẻ đang bị cảm, tôi sáng sớm hôm nay phải đi công tác ở tỉnh B, lúc đi cậu ấy còn đang ngủ.”

“Anh để cậu ấy ở nhà một mình?!”

“Anh có thời gian phát hỏa với tôi, còn không bằng đi tìm người đi. Cũng có khả năng cậu ấy bệnh không dậy nổi, anh thử đi xin người bảo vệ chìa khoá dự trữ mở cửa đi.”

“Tôi đã biết.”

Ngô Hàn Giang mời thợ khóa lần trước đến mở, dùng phương thức giống nhau, vào nhà Hứa Minh.

Bức màn khép kín, bên trong một mảnh tối om, y dễ dàng lần mò vào phòng ngủ của Hứa Minh.

Bên trong truyền đến tiếng hít thở khiến y yên tâm, y nhẹ nhàng đi đến cạnh giường, ngồi xuống.

Ánh sáng mỏng manh, chỉ có thể nhìn thấy thân hình đơn bạc cuộn lại dưới chăn của Hứa Minh, chỉ lộ đầu ra ngoài, tựa như đang ngủ, một đầu tóc đen hỗn độn.

Tiếng hít thở của Hứa Minh nghe có chút không được ổn định, Ngô Hàn Giang đặt tay lên trán cậu, quả nhiên là nóng hừng hực.

Không ngờ, Hứa Minh bỗng nhiên bắt được tay y, “Khải ca, anh đã trở lại.”

Ngô Hàn Giang không lên tiếng, đứng dậy muốn đi tìm thuốc cho cậu.

Hứa Minh cầm lấy tay y không buông, “Đừng lo lắng, trước khi ngủ em đã uống thuốc, nghỉ ngơi thì tốt

rồi.”

Ngô Hàn Giang lại ngồi xuống.

“Khải ca, có thể ôm em một cái được không?”

Ngô Hàn Giang trầm mặc dịu cậu dậy, gồng cả chấn ôm vào ngực, lau đi những giọt mồ hôi trên trán cậu, cầm kê sát trước cái trán nóng hổi của cậu, giấu diếm dấu vết hôn lên.

“Khải ca, em thất tình.”

“Ha ha, anh nói đúng, y đùa giỡn em. Bất quá, cũng không thể trách y, giữa chúng ta vốn chỉ là chơi một trò chơi mà thôi. Tóm lại, hai chúng ta không ai nợ ai. Anh không cần lo lắng.”

“Được rồi, cho em nằm xuống anh đi ngủ đi.”

Ngô Hàn Giang đặt cậu nằm xuống yên ổn, đắp chăn thật kín cho cậu.

Một lát sau, Hứa Minh hô hấp dần dần có quy luật.

“Ba ba.....”

Bỗng dưng, một tiếng gọi cơ hồ không thể nghe thấy, khiến Ngô Hàn Giang muốn rơi nước mắt.

Đi ra ngoài gọi điện thoại cho Trịnh Khải, nói với hắn về tình trạng của Hứa Minh, “Chừng nào thì anh trở về?”

“Tôi sẽ về mau thôi, đại khái là sáng mai.”

“Nói với cậu ấy là đêm nay anh đến, đừng cho cậu ấy biết là tôi đã tới.”

“Anh có ý gì?”

“Làm theo lời tôi nói là được. Như anh mong muốn, tôi và cậu ấy đã chia tay.”

“Chuyện gì đã xảy ra?! Nè.....”

Ngô Hàn Giang cúp điện thoại, trở về phòng, ở bên giường canh chừng Hứa Minh, đến khi trời tờ mờ sáng, thấy cậu không còn quá nóng nữa, mới đi.

Ngày hôm sau, Hứa Minh bị Trịnh Khải lay tỉnh.

Nhìn ra được toàn bộ tinh thần trạng thái của cậu thật không tốt, nhưng Trịnh Khải không đề cập tới chuyện của cậu và Ngô Hàn Giang, “Anh mua đồ ăn sáng rồi, ngồi dậy ăn.”

“Vâng.”

Hứa Minh giống như đang ở trong mộng thì đột ngột tỉnh giấc, có chút mơ màng, ngơ ngác xuống giường, vào buồng vệ sinh rửa mặt.

Nhìn hai mắt sưng đỏ của mình, dường như muốn nhắc nhở mình điều gì đó, lòng bị đâm mạnh đau đớn.

A, nhớ rồi, mình cãi nhau với Ngô Hàn Giang, vô cùng ác liệt.....

Sau đó, Ngô Hàn Giang quả nhiên không để ý đến cậu nữa.

Thời gian là liều thuốc chữa thương, Hứa Minh dần dần tỉnh táo lại, nghĩ thông suốt một việc. Mình vốn mặt dày mày dạn theo đuổi Ngô Hàn Giang, kết quả lại hiểu lầm sự tội nghiệp và bố thí của y, cho nên sau khi biết được sự thật mình mới thất vọng đến vậy.

Thật vất vả mới đạt được thành quả, cứ thế mà bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Cậu hối hận không thôi, tự nhiên lại phát cáu lên để làm chi, còn nói lời chia tay ngu xuẩn nữa chứ? Mình biết sai rồi, tốt xấu gì mình cũng phải xin lỗi y, tranh thủ để y tha thứ cho mình.

Nhưng mà, chỉ sợ sẽ không dễ dàng như vậy.

Cậu bắt đầu thử gửi tin nhắn cho Ngô Hàn Giang, không nhận được hồi âm, cậu liền gọi điện thoại cho y, nhưng đối phương lại thủy chung tắt máy.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, từ đầu đến cuối vẫn không có tin tức gì về Ngô Hàn Giang, Hứa Minh sắp điên rồi.

Cậu xin Trương quản lý nghỉ dài hạn, chuyển đến khu nhà chung cư, ôm cây đợi thỏ, kiên trì không ngừng gửi tin nhắn cho Ngô Hàn Giang.

“Tôi sai rồi, tôi không muốn chia tay, ông cho tôi thêm một cơ hội nữa đi, xin ông.”

“Tôi về sau đều sẽ nghe lời ông, không chọc giận ông nữa.”

“Ông đến khu nhà chung cư đi, tôi chờ ông, ông mau tới đi.”

“Xin ông. Tôi chịu không nổi nữa rồi.”

Nếu không đến, tôi sẽ chết.

Đêm khuya.

Cả toà nhà chung cư không còn hộ nào sáng đèn, chỉ duy nhất một hộ gia đình trên tầng mười là vẫn mở đèn đến hơn hai giờ.

Ngô Hàn Giang ngồi trong xe đầy mùi thuốc lá, dập tắt một điếu cuối cùng, xuống xe đi vào khu nhà.

Nhẹ nhàng mở cửa phòng, trước mặt là ánh trăng, khắc hoạ một cảnh tượng lạnh lẽo: Cậu trai gầy yếu cuộn tròn trên sofa như con tôm nhỏ, trên người chỉ mặc một chiếc áo ngủ đơn bạc, ngay cả một mảnh chăn mỏng cũng không có.

Trên bàn trong phòng ăn, bày biện ba món mặn một món canh không ai động tới, không người hỏi thăm.

Trong lòng không biết nói lên tư vị gì, Ngô Hàn Giang nhẹ nhàng đi qua, ngồi xuống bên cạnh Hứa Minh, cởi áo khoác của mình ra dịu dàng đắp lên người cậu.

Hứa Minh ngủ mơ cảm giác y chạm vào mình, thân thể run lên một cái, Ngô Hàn Giang ngừng hô hấp.

Thấy Hứa Minh nhú nhú mày, nhưng vẫn chưa tỉnh lại.

Ngô Hàn Giang nâng tay lên, chậm rãi hướng về phía gương mặt của cậu, cách khoảng không, yêu thương vuốt ve gương mặt cậu.

“Đứa nhỏ của ta.”

Trong lòng y chưa xót mà yêu thương gọi.

Cuối cùng, y nhìn không được nhẹ nhàng mà ôm lấy Hứa Minh gầy đáng thương, hướng đến phòng ngủ,

đặt lên giường, đắp chăn.

Mặc dù động tác đủ nhẹ, nhưng vẫn làm Hứa Minh thức giấc, cậu mơ mơ màng màng mở mắt, đôi mắt ngây thơ mờ mịt.

Để tránh dọa đến cậu, Ngô Hàn Giang thấp giọng gọi một tiếng, “Hứa Minh.” Thuận tay vặn đèn sáng lên.

Ánh sáng dịu dàng dần dần lấp đầy bên trong.

Hứa Minh híp mí mắt rồi hoàn toàn mở toang, sau khi thấy rõ gương mặt người đàn ông, thì liền tròn tròn ngây ngốc sững sờ vài giây.

Bỗng nhiên cậu tựa như một con thú nhỏ bị vứt bỏ, khẩn cấp tiến vào lòng Ngô Hàn Giang, sống chết ôm lấy.

Ngô Hàn Giang cảm giác lực trên cánh tay cậu mạnh kinh người, làm sao cũng giã không ra.

Hứa Minh ôm thắt lưng Ngô Hàn Giang, mặt vùi vào ngực bụng ấm áp của y, sau một hồi lâu, không nhúc nhích, ngay cả hô hấp cũng thật dè dặt, như là sợ sẽ đánh thức giấc mộng đẹp dễ này.

Ngô Hàn Giang phải dùng sức lực rất lớn, mới có thể kiềm chế bản thân không ôm đáp trả cậu, thậm chí chỉ là đơn giản sờ sờ tóc của cậu.

Y chưa bao giờ như lúc này, cảm giác bản thân mình bất lực cùng cực, không xong, thất bại.

“Hứa Minh, buông tay.”

Thân thể Hứa Minh kịch liệt run lên, sau đó liên tiếp cầu xin: “Tôi biết sai rồi, tôi nhất định sẽ hảo hảo sửa đổi, ông tha thứ cho tôi, đừng không cần tôi, bằng không tôi sẽ không có nhà để về”

Độ ẩm xuyên thấu qua áo sơ mi ướt đầm truyền đến Ngô Hàn Giang.

Y nắm lấy bờ vai Hứa Minh, cứng rắn đẩy cậu ra, nhìn gương mặt khóc thảm của cậu, lạnh lùng nói: “Không được khóc!”

Hứa Minh che miệng lại, cực lực nhẫn nhịn, kiềm nén nước mắt, nhưng chúng nó tựa hồ đã mất đi khống chế, hăng hái chảy xuống, cậu thống khổ lắc đầu, nước mắt rơi trên tay Ngô Hàn Giang, nóng đến mức khiến y rất đau.

Mình phải làm sao với nó bây giờ?!

Nó còn khóc như vậy, mình nhất định sẽ nổi điên, sẽ không khống chế được, sẽ nhịn không được mà hủy diệt nó!

Đứa nhỏ, con hãy kiên trì thêm lát nữa, chúng ta đều hãy kiên trì thêm một lát, đợi một hồi này trôi qua là tốt rồi.....

Hứa Minh khóc thút thít, cậu cắn nát môi mình, rồi dần dần ngừng chảy nước mắt.

Ngô Hàn Giang chậm rãi thả lỏng bàn tay đang nắm chặt của mình, móng tay thoát ly khỏi thớ thịt trong lòng bàn tay.

Hứa Minh lau nước mắt, bắt đầu điên cuồng mà cởi quần áo, cố gắng cởi bỏ, cởi được phân nửa chiếc quần thì thiếu chút nữa vấp ngã, trong lúc Ngô Hàn Giang còn đang kinh ngạc vội vàng đỡ lấy mình, cậu thừa cơ ôm lấy Ngô Hàn Giang liều lĩnh cường hôn y, dùng chính thân thể trần trụi của mình cọ xát vào y, ồ ồ thở dốc, “Làm tôi, tôi cũng có thể”

Thân thể Ngô Hàn Giang mạnh mẽ siết chặt, thoảng cái khiêng cậu lên ném tới giường, đè ép đến.

Y hung ác lấp đầy môi Hứa Minh, gắt gao giữ chặt kéo mạnh hai cổ tay gầy yếu của cậu sang hai bên. Giống như một dã thú đã nhiều ngày cơ khát, y hung tàn cắn cắn da thịt mềm mại trần trụi của cậu, y hận không thể cắn nuốt cậu vào bụng, cùng mình hợp thành một thể, không gì có thể tách bọn họ ra.

Hứa Minh thét chói tai tiếng rên rĩ không biết là thống khổ hay là vui sướng. Trên người bị môi và răng của người đàn ông ngược đãi rất đau, cậu có loại cảm giác không thở nổi.

“Đau..... Ngô Hàn Giang ông nhẹ một chút được không.....”

“A!” Trả lời cậu lại là tiếng thét chói tai của chính mình, ngực bị hung hăng cắn một hơi.

“Đau! Ông dừng lại, tôi từ bỏ.....”

Toàn thân cậu đều đau, đau đón tựa như đến từ mỗi bộ phận sâu trong cơ thể, đau đến mức cậu không thể thở được.

Cậu rất sợ hãi, người đàn ông trên người mình cơ hồ đã biến thành một kẻ xa lạ, thô bạo như muốn hủy diệt mình, y căn bản không phải là Ngô Hàn Giang, cậu một chút cũng không muốn bị người này chạm vào, cậu cảm thấy ghê tởm!

“Dừng tay! Ông đừng chạm vào tôi!” Cậu dùng hết toàn bộ sức lực còn lại mà giãy dụa.

Môi và răng của y đang không thương tiếc tàn sát bờ môi thì bỗng dừng ngừng lại, Ngô Hàn Giang giống như một dã thú bị thương, gục đầu vào cổ cậu thở hổn hển.

Sau một hồi lâu, Ngô Hàn Giang buông cổ tay cậu ra, từ trên người cậu đứng lên, đôi mắt vờn tơ máu nhìn cậu thật sâu.

Trong ánh mắt y có cái gì đó Hứa Minh không kịp đọc biết, Ngô Hàn Giang đứng dậy định bỏ đi, Hứa Minh vội vàng từ phía sau ôm lấy y, “Thực xin lỗi, là tôi không chuẩn bị tốt, chúng ta lại đến.....”

“Ngây thơ.”

Ngô Hàn Giang xuống giường nhặt lấy quần áo của cậu ném cho cậu, “Cậu thua.”

Hứa Minh sững sốt, “Cái gì?”

Ngô Hàn Giang đưa lưng về phía cậu sửa sang lại quần áo, “Vụ cá cược giữa chúng ta đến đây là kết thúc, tôi vĩnh viễn sẽ không yêu cậu. Vậy nên, cậu thua, vĩnh viễn đừng xuất hiện ở trước mặt tôi. Căn nhà này tôi sẽ nhanh chóng chuyển nhượng cho cậu, coi như là phí chia tay, nếu không đủ, cậu có thể yêu cầu thêm. Từ nay về sau, vĩnh viễn đừng tìm tôi nữa.”

Nói xong thì rời đi.

“Không! Ông đứng lại!” Hứa Minh kinh hoảng nhảy xuống giường đuổi theo y, vướn ống quần, “Bùm” Một tiếng ngã thật nặng trên mặt đất, cậu chịu đựng đau đớn ngọ nguậy đứng lên, nghe thấy tiếng Ngô Hàn Giang mở cửa.

“Vĩnh viễn nhớ kỹ, trên đời này không ai xứng đáng để cậu toàn tâm toàn ý tín nhiệm, cũng không có cái gọi là chuyện cổ tích tình yêu.” Lời giảng cuối cùng của y.

“Chớ đi! Ông trở về!”

“Phanh” một tiếng, cửa đóng sầm, hết thấy quy về sợ hãi lặng im như tờ.

“Tôi không muốn chia tay! Ông trở về đi! Tên khốn! Vương bát đản! Ô ô..... Tôi hận ông, tôi hận ông!”

Ngoài cửa, Ngô Hàn Giang kẻ sát vào cánh cửa, nhắm mắt lại, khóe miệng cong lên một mặt cười khổ.

26. Chương 26

Hứa Minh khóc đến thiên hôn địa ám, khi tỉnh dậy, phát hiện mình đang nằm trên sàn nhà, ánh sáng mờ mờ lung lượn quanh cậu, cậu ngơ ngậy đứng lên, run run mở cửa sổ, gió lạnh thổi vào, khiến đầu óc dần tỉnh táo lại.

Gió thổi cả người cậu lạnh lẽo, trái tim cũng không có bao nhiêu độ ấm, toàn thân thật trơ trọi.

Cậu vẫn thua, một giấc mộng công dã tràng.

Cậu xoay người nhìn chiếc giường quen thuộc kia, muốn lấy dao đâm chết chính mình, rồi trên tấm ra giường này, sẽ lưu lại máu của mình, nhuộm đỏ toàn bộ căn phòng, mặc kệ Ngô Hàn Giang có nhìn đến hay không, vào mỗi đêm, trong giấc mơ của y một cảnh tượng kinh hoàng như thế này có lẽ sẽ hiện ra, ít nhất sẽ khiến y bất an, để lại cho y một ký ức không thể quên đến suốt cuộc đời.

Về một người điên mang tên Hứa Minh, điên cuồng mà theo đuổi y, yêu y, vì y mà chết..... Ngô Hàn Giang sẽ có cảm tưởng như thế nào nhỉ?

“Ha ha.”

Hứa Minh nở nụ cười, cậu sẽ không ngu xuẩn như vậy đâu. Cho dù chỉ là kỷ niệm, nhưng cậu cũng muốn được sống tự nhiên, tươi sáng, như vậy, mỗi khi Ngô Hàn Giang nhớ tới mình, sẽ không tới nỗi chán ghét mình.

Mặc dù Ngô Hàn Giang không thương mình, nhưng mình vẫn như cũ muốn giữ một bộ mặt tốt nhất của bản thân để lại cho y.

Nghĩ vậy, Hứa Minh thu xếp đóng gói những vật dụng của cậu, dọn dẹp sửa sang toàn bộ gian phòng, mang theo hành lý của chính mình rồi rời khỏi.

Trước khi đi, cậu đứng ở cửa, nhìn quanh căn phòng lần cuối, từng hình ảnh không ngừng lần lượt hiện lên trong mắt cậu, cậu buột lòng phải xoay người.

Chìa khóa nằm trong tay, do dự thật lâu, sau cùng vẫn không buông bỏ được, đặt vào túi tiền gần sát ngực, mang đi.

Trở lại nhà trọ của cậu và Trịnh Khải, phát hiện bạn gái Trịnh Khải, Tiểu Nguyên đã đến ở.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Nguyên gặp Hứa Minh, nàng đã sớm từ Trịnh Khải nghe nói qua về tiểu đệ thông

minh hiểu chuyện này, cùng cậu nhất kiến như cổ (1), trò chuyện thật vui.

Tiểu Nguyên không chú ý tới Trịnh Khải liên tiếp ra hiệu với nàng, năn nỉ Hứa Minh đàn một đoạn ghi-ta, Hứa Minh cười đáp ứng, vào phòng lấy đàn ghi-ta.

Trịnh Khải ngăn cản cậu, “A Minh, đừng cậy mạnh, anh và chị dâu cậu đều là người một nhà, khó chịu thì liền nói cho chúng ta biết, cho dù chúng ta giúp không được gì, nhưng ít nhất có thể an ủi cậu, cho cậu lời khuyên.”

Hứa Minh nhếch miệng cười, “Khải ca, anh đừng xem thường em, một mình em hoành hành đã qua nhiều năm, khả năng chịu đựng chống chọi vẫn rất mạnh mẽ. Thiên nhai nơi nào mà không có cây cỏ, em còn trẻ kia mà, về sau sẽ gặp được người thích hợp. Anh và chị dâu đừng quá bận tâm về em.”

Tiểu Nguyên nhìn cậu miễn cưỡng cười vui, trong lòng cảm thấy chua xót, nàng cũng có biết một chút về thân thể của Hứa Minh, vậy nên tội nghiệp đau lòng cậu, nàng đi qua cho Hứa Minh một cái ôm, “Đừng gọi chị là chị dâu, nếu cậu đồng ý, cứ gọi là tỷ tỷ đi, về sau em chính làm em trai của chị.”

Cái ôm thơm ngát nữ tính mềm mại vây quanh Hứa Minh, khiến cậu nhớ tới nhiều năm trước mình được bà viện trưởng ôm, đó là thời thơ ấu ấm áp duy nhất của cậu, cậu không khỏi khoé mắt nóng lên.

“Tỷ tỷ.....” Cậu nghẹn ngào gọi.

Hứa Minh nghĩ, kỳ thật mình rất may mắn, một đường đến đây, tuy rằng đã gặp không ít người xấu, nhưng cũng có không ít người tốt, một thiện ý cũng tốt hơn so với nhiều ác ý.

Nhìn lại, cảm giác thật thoải mái, có một người bà, có ca ca, có tỷ tỷ, từng có mối tình đầu, và còn một..... Không thể gọi là phụ thân hay người yêu, mà là oan gia trời sinh.

Cơm chiều, ba người ở nhà ăn cơm cùng nhau.

Trên bàn cơm, không khí ấm áp khiến tâm tình rét lạnh của Hứa Minh được sưởi ấm thêm một ít, cậu mỉm cười nghe Trịnh Khải và Tiểu Nguyên nói về chuyện những việc lặt vặt trong cuộc sống tương lai sắp tới, rồi chuyện hai người bọn họ thường hay cãi nhau.

Thì ra đây mới chính là tình nhân thật sự, cùng nhau vì chuyện phiền não mà phát sầu, cùng nhau tính toán cho tương lai của cả hai, có thể cùng cười cùng cãi vã, đủ thứ ghét bỏ đối phương, nhưng kì thực lại bao dung tôn trọng, mỗi một ánh mắt mỗi một động tác đều là tình yêu.

Những thứ đó, chưa từng xuất hiện giữa mình và Ngô Hàn Giang.

Hứa Minh không khỏi có chút ghét bỏ Ngô Hàn Giang, người này vừa cứng ngắt lại vừa không thú vị, cả

ngày khuôn mặt đóng băng, hung dữ, lạnh lùng lại bá đạo, một chút cũng không dịu dàng, không lãng mạn, cơ hồ không có ưu điểm, vậy mà mình sao lại mê y đến thần hồn điên đảo, không có y là không được?

Đúng là bị ma ám.

“Hôm qua, anh đã hỏi cấp trên, tạm thời không có vị trí nào thích hợp cho em, bất quá, em vẫn nên nghỉ việc ở đó đi, chuyển sang bên này ở chung với anh, tốt xấu gì thì anh sẽ thanh toán hết khoảng thủ phó (2), rồi đến bàn với ba mẹ em về chuyện kết hôn.” Trịnh Khải cười giãi giải.

Tiểu Nguyên hơi do dự, “Về chuyện này, rủi như đến lúc đó sang bên này không tìm được việc làm thì sao?”

Trịnh Khải vỗ ngực, “Có ông xã em để làm gì, nuôi em không là vấn đề.”

Tiểu Nguyên xì mũi cười, “Em biết năng lực của anh. Bất quá, nhà ở đây không phải đất bình thường, bằng vào tiền tiết kiệm của hai ta, chỉ sợ không đủ, em không muốn lấy tiền trong nhà, anh cũng thế đúng không?”

Trịnh Khải không khỏi mặt lộ ra vẻ buồn rầu, “Trước tính đã rồi nói sau.”

Hứa Minh nghe, yên lặng ghi tạc trong lòng, lặng lẽ dự tính. Vốn, cậu không muốn yêu cầu gì đối với Ngô Hàn Giang, nhưng nếu y đã bảo sẽ cho mình căn nhà kia, vậy chứng tỏ căn nhà đó đối với y mà nói là không đáng kể, vậy nếu mình dứt khoát mua lại, có lẽ y sẽ ra giá phóng khoáng.

Buổi sáng ngày hôm sau, cậu liên lạc với Ngô Hàn Giang, hỏi y có thể giảm giá nhà xuống được hay không.

Ngô Hàn Giang rất nhanh hồi đáp lại, bảo cậu gửi số tài khoản ngân hàng cho mình.

Hứa Minh gửi qua chưa được vài phút, Ngô Hàn Giang đã bảo cậu đi kiểm tra tài khoản.

Hứa Minh đến kiểm tra, đã có ba trăm vạn. Quả nhiên hào phóng, đây là đãi ngộ của tình nhân như trong tiểu thuyết? Hứa Minh không biết có nên vui mừng hay không.

Tiểu Nguyên xin nghỉ việc, chuyển sang bên này ở cùng Trịnh Khải, qua vài ngày, Trịnh Khải một mình thu xếp cho nàng, đối đãi với nàng rất tốt, hai người vô cùng vui vẻ, Hứa Minh cũng mừng cho bọn họ.

Hứa Minh cảm thấy đã đến lúc mình cần phải đi, bởi vì cậu phải nhanh chóng để lại số tiền kia cho Trịnh Khải, mà Trịnh Khải nhất định sẽ không nhận, vậy nên mình phải rời khỏi trước có như vậy hẳn sẽ không tìm ra mình.

Trịnh Khải bỗng nhiên nói cho cậu biết hẳn và Tiểu Nguyên sắp đính hôn, mời cậu tham gia, Hứa Minh vui vẻ đáp ứng.

Ngày đính hôn, thân thích hai bên đến đây không ít, tiệc đính hôn vui mừng náo nhiệt, Hứa Minh ca vài bài góp vui cho bọn họ.

Nói cười vui vẻ, ăn uống linh đình, nhưng Hứa Minh không biết vì sao đột nhiên có hơi hoảng hốt, không kiềm được nước mắt.

Cậu lặng lẽ rời khỏi bữa tiệc, trốn vào một góc, lấy ra tấm ảnh chụp của mình và Ngô Hàn Giang lúc ở khu vui chơi – cậu đã ném chiếc di động đi rồi, cũng may còn lưu lại trong hòm thư điện tử, cậu in màu nó ra, đặt trong ví tiền.

Trên bức ảnh bọn họ vẫn tươi cười như cũ, khoảnh khắc đẹp nhất của mình và y chỉ còn đọng lại duy nhất trên bức ảnh này, thế nhưng, về sau sẽ không bao giờ có nữa!

“Tôi vĩnh viễn sẽ không yêu cậu.”

Lời nói trước khi đi của Ngô Hàn Giang vẫn còn văng vẳng bên tai.

Hứa Minh không chịu nổi ôm đầu ngồi xổm xuống, nước mắt tuông rơi, khóc nức nở.....

Bỗng nhiên, cậu được một người ôm chặt lấy, là Trịnh Khải.

Những thống khổ tích tụ nhiều ngày qua của Hứa Minh giờ đây như thủy triều dâng lên, cậu ôm Trịnh Khải đau khổ khóc lớn.

“Vì sao y không thể yêu em? Vì cái gì.....”

Trịnh Khải nâng gương mặt đầy nước mắt của cậu lên, nhìn ánh mắt thống khổ của cậu, giảng giải nói: “Yêu một người có lẽ không cần lý do, nhưng không thương một người, thì nhất định là có nguyên nhân. Nhưng này không phải là cậu sai, chẳng qua hai người không hợp nhau thôi.”

“Em đây thuận theo sở thích của y mà thay đổi không được sao?”

Trịnh Khải đoán nói: “Có lẽ là vì thân phận của cậu, cái này thì cậu không thể thay đổi.”

Hứa Minh bừng tỉnh đại ngộ, “Đúng vậy, y từng có nhiều phụ nữ, y thích phụ nữ, em là nam, cho nên y không có khả năng yêu em, thì ra là như vậy, em thật sự là quá ngu ngốc.”

Cậu lung tung lau đi nước mắt, thật có lỗi đối Trịnh Khải cười cười, “Thực xin lỗi Khải ca, ngày vui của anh mà em lại trở nên như thế này, chúng ta trở về đi.”

“Không sao. Anh biết mấy ngày nay cậu đã kiềm nén nhiều, phát tiết được thì tốt rồi, A Minh nhà ta tuân tú lịch sự, lo gì không tìm được đối tượng, ca trở về liền tìm người thích hợp cho cậu.”

Hứa Minh cười hắc hắc, lời kéo hần cùng nhau trở lại buổi tiệc.

Tiệc đính hôn kết thúc, Hứa Minh bắt đầu bắt tay vào việc chuẩn bị rời khỏi.

Nhân lúc Trịnh Khải đi làm, cậu đến một văn phòng luật sư, lập di chúc, một nửa tài sản cho Trịnh Khải, một nửa quyên góp cho các tổ chức giúp đỡ người nghèo.

Ra khỏi văn phòng, cậu trở về chốn cũ thăm lại từng nơi mà mình đã cùng Ngô Hàn Giang đi qua.

Bước chân chậm rãi chuyển động, mỗi một kỷ niệm dần dần ùa về.

Hứa Minh một lần nữa ôn lại từng giọt từng giọt vết tích giữa mình và Ngô Hàn Giang, phát hiện, Ngô Hàn Giang đã thật sự hết lòng quan tâm giúp đỡ mình.

Lý do khởi đầu trò chơi tình ái vớ vẩn này của bọn họ, là vì con trai của y gây sự với cậu, Ngô Hàn Giang xuất phát từ tâm lý áy náy, mà bồi thường cho cậu. Kỳ thật y thực không nhất thiết phải làm tới bước này, vốn là cậu sai trước, con trai y muốn dạy dỗ con hồ ly tinh quyến rũ phụ thân mình mà thôi, không đáng trách, tuy rằng thủ đoạn độc ác, nhưng không tạo thành thương tổn gì.

Ngô Hàn Giang quyền cao chức trọng, cậu chỉ một người dân nho nhỏ, khoảng cách cực kỳ xa, thế nhưng Ngô Hàn Giang đã quan tâm đến cảm nhận của mình, vì cậu mà đồng ý tiến đến bước này, có thể thấy y là người tốt khó gặp được.

Mà y cũng chỉ là một người đàn ông bình thường mà thôi, thích phụ nữ là chuyện thiên kinh địa nghĩa, dựa vào cái gì phải phản ứng với y. Từ đầu tới đuôi, đều là do mình tùy hứng, Ngô Hàn Giang vẫn bao dung mình. Cuối cùng, còn cho mình một khoảng tiền lớn như vậy.

Mình nên thấy đủ, cũng không nên tiếc nuối. Một đoạn tình cảm kia, Ngô Hàn Giang đã làm cho mình tất cả những gì mà một người yêu nên làm. Y chăm sóc mọi mặt trong cuộc sống của mình, vì mình mà chịu đựng khó chịu ngồi ma thiên luân, chèo thuyền, sau khi cãi nhau thì không màng mặt mũi xin lỗi, lấy lòng mình..... Khi đó Ngô Hàn Giang vừa nhăn mày vừa cười, Hứa Minh nhớ đến, cảm thấy buồn cười.

Hứa Minh khẳng định Ngô Hàn Giang là một người cha tốt, có lẽ trong tương lai một ngày nào đó, y còn có thể là một tình nhân tốt, đáng tiếc người kia sẽ không là mình.

Cậu nhắn tin cho Ngô Hàn Giang, viết: Ngô Hàn Giang, ông là người tốt, cảm ơn những gì ông đã làm cho tôi. Chúc ông hết thấy đều tốt đẹp.

Sắc trời ngả tối, Hứa Minh nhìn bầu trời đen kịt, nghĩ, Ngô Hàn Giang, bây giờ ông đang làm gì? Tôi rất nhớ ông, ông có cảm thấy không? Ông có chút nào nhớ đến tôi?

P.s:

(1) nhất kiến như cố: vừa mới gặp đã cảm thấy thân quen

(2) thủ phó: tiền trả trước, lúc mua nhà chưa đủ tiền thì trả trước một phần, phần còn lại vay ngân hàng trả

27. Chương 27

Trên đường trở về, Hứa Minh nhận được điện thoại từ Trịnh Khải, giọng điệu của đối phương kích động nói có chuyện gấp bảo cậu hãy lập tức chạy về.

Sau khi lên lầu, Hứa Minh dùng chìa khóa mở cửa, vừa mới bước một chân vào, thì một đôi nam nữ xa lạ đi nhanh về phía cậu, người đàn ông thân hình cao lớn thon dài, dáng vẻ cực kỳ tương tự Ngô Hàn Giang, lần đầu tiên Hứa Minh nhìn thấy thiếu chút nữa nghĩ hắn là Ngô Hàn Giang. Trịnh Khải ở phía sau bọn họ, sắc mặt vui mừng, Hứa Minh thì hơi bối rối.

“Cậu là Hứa Minh?”

Ánh mắt người đàn ông tỏa sáng không ngừng cao thấp đánh giá Hứa Minh, giọng điệu xúc động nói.

“Là tôi.”

“Hứa Minh, cha là thân sinh phụ thân của con!”

Lời này vừa được thốt ra, Hứa Minh tức thì hoang mang, mở mắt to nhìn chằm chằm đối phương, không chắc chắn chỉ chỉ đối phương, rồi lại chỉ chỉ chính mình, “Ông, là, phụ thân của tôi?”

“Đúng, đúng! Con trai!” Người đàn ông không kiềm chế được xúc động, dang rộng hai cánh tay muốn ôm Hứa Minh, Hứa Minh theo bản năng né tránh, “Ồ..... Phiên ngài đem chân tướng nói ra một chút trước đi.”

Trịnh Khải nói: “Mọi người ngồi xuống nói đi.”

Không dưới bốn người ngồi trên chiếc sofa nhỏ ở phòng khách, Trịnh Khải đành phải đi tìm ghế dựa mang đến, trở về thì thấy hai vợ chồng vây quanh Hứa Minh ở giữa, nhìn tình cảnh trước mắt, quả thực rất giống cha mẹ cùng con đoàn tụ sau nhiều năm thất lạc, hẳn cầu nguyện trong lòng, hy vọng kết quả đúng như lời vợ chồng này nói, bọn họ thực sự là người một nhà, vậy A Minh nhà mình đã tìm được thân nhân của cậu.

Người đàn ông nắm lấy bàn tay Hứa Minh, ánh mắt hiền lành giải thích với cậu, “Trước tiên ta tự giới thiệu, ta tên là Từ Bạc Thuyền, vị này là vợ của ta Đỗ Hoa, nhà chúng ta ở thành phố S, hai chúng ta đều là giáo sư của S Đại.”

Nói xong hắn lấy ra một bức ảnh mà khi nãy đã Trịnh Khải xem qua đưa cho Hứa Minh, “Con xem, đây là con trước đó không lâu đến hôn lễ của con trai Thái Vĩ Nghiệp, người ta vô tình chụp được ảnh của con.”

Hứa Minh nhìn nhìn, bức ảnh này đúng thật là đã được chụp khi đó.

Từ Bạc Thuyền giải thích tiếp: “Vợ của Thái Vĩ Nghiệp là chị họ của vợ ta, ngày đó hai vợ chồng chúng ta cũng đi đến buổi hôn lễ, rồi có cùng nàng xem ảnh chụp lễ kết hôn, liếc mắt một cái liền nhận ra con, bởi vì hình dáng của con và Mẹ con cơ hồ được đúc ra từ một khuôn.”

Hứa Minh nhìn về phía Đỗ Hoa, Đỗ Hoa lắc đầu mỉm cười nói: “Đứa nhỏ, ta không phải là Mẹ ruột con, con nghe phụ thân con nói tiếp đi.”

Từ Bạc Thuyền thở dài, lấy ra một bức ảnh khác, chỉ vào một cô gái đứng cạnh mình trên bức ảnh, “Xem, đây là ảnh chụp lúc chúng ta tốt nghiệp đại học, con xem con giống Mẹ của con biết là bao nhiêu.”

Hứa Minh lúc mới đầu nhìn thấy thì đây cũng là bức ảnh có Ngô Hàn Giang, giống hệt bức mà mình đã có trong tay. Tiếp đó là Từ Bạc Thuyền khi còn trẻ, cùng cô gái kia — thật sự quá giống, từ ngữ quan đến gương mặt, mặc cho ai vừa trông thấy, thì đều sẽ nói bọn họ là ruột thịt.

Hứa Minh kích động nâng bức ảnh lên, nhìn chăm chăm người con gái mang theo nét u buồn, sự cảm ứng giữa Mẹ và con khiến cậu không khỏi lệ nóng doanh tròn.

Từ Bạc Thuyền vội vàng ôm lấy cậu, mắt cũng đã ươn ướt, “Minh Minh, ba ba thực xin lỗi con, cũng thực xin lỗi Mẹ con. Mẹ con tên là Trầm Dung, khi học đại học chúng ta là người yêu, bởi vì cha phải xuất ngoại, thêm nhiều nguyên nhân khác nữa, mới chia tay với Mẹ con, nhưng cha không biết nàng đã mang thai con, một năm sau cha về nước, nghe được tin dữ Mẹ con qua đời..... Thẳng đến khi nhìn thấy bức ảnh của con, cha mới biết trên đời này mình còn có con.”

“Nàng qua đời?” Hứa Minh nhất thời tâm như tro tàn.

“Cha cũng mới từ nhà ông bà ngoại Mẹ con trở về, cha mẹ nàng đều đã qua đời, nàng chỉ có một người em gái, cô ấy không có ở nhà lúc Mẹ con mất, cho nên vẫn nghĩ rằng Mẹ con chết là do đột ngột phát bệnh hiểm nghèo, thẳng đến khi bà ngoại con trước khi qua đời nói ra sự thật, kỳ thực là vì vừa sinh con ra, ông bà ngoại con sợ danh dự bị tổn hại, gạt Mẹ con ôm con đi, Mẹ con bị kích động, hơn nữa thân mình có bệnh nặng trong người, mới đi”

“Là con hại chết nàng.” Hứa Minh áy náy vô cùng, vì sinh mình ra cho nên Mẹ mới chết, cậu tình nguyện bản thân không xuất hiện trên thế giới này.

Từ Bạc Thuyền ảm đạm nói: “Không liên quan đến con, tất cả đều là cha sai, đời này cha nợ Mẹ con, còn không, chỉ mong kiếp sau có thể được gặp lại Mẹ con, vì nàng vượt lửa qua sông. Đời này, ba ba phải đền bù cho con, Minh Minh, con đồng ý cho cha một cơ hội không?”

Đỗ Hoa thuyết phục, “Đứa nhỏ, tuy rằng ta không phải Mẹ ruột của con, nhưng ta và phụ thân con không có con cái, ta tình nguyện xem con như con ruột của mình.”

Hai vợ chồng đều chờ mong nhìn Hứa Minh, Hứa Minh lại do dự, nhìn chằm chằm bức ảnh có Ngô Hàn Giang mà trở nên ngây ngốc.

Từ Bạc Thuyền nói: “Minh Minh nếu con nghi ngờ ta không phải là cha ruột của con, vậy thì chúng ta ngày mai đi làm xét nghiệm huyết thống.”

Hứa Minh chậm rãi gật đầu, “Vâng.”

Ngày hôm sau Từ Bạc Thuyền khẩn cấp đưa Hứa Minh đi làm xét nghiệm, hai ngày sau có kết quả, bọn họ quả thật là Cha Con ruột thịt.

Hứa Minh cầm tờ giấy xét nghiệm trong tay, lại một lần nữa tỉ mỉ đánh giá Từ Bạc Thuyền.

Có lẽ mình rất giống Mẹ, chợt nhìn lại, mình và Từ Bạc Thuyền thì không có chỗ nào giống nhau cả, nhưng nhìn kỹ lần nữa, chân mày, cằm, lỗ tai của bọn họ vẫn thực rất giống, rốt cuộc Hứa Minh cũng chấp nhận hẳn là phụ thân của mình.

Từ Bạc Thuyền phấn khích vô cùng, ôm Hứa Minh hung hăng hôn cậu mấy miếng, “Con trai bảo bối, muốn chết ba ba!”

Đỗ phu nhân mỉm cười nhìn hai Cha Con bọn họ, tâm trạng cũng không có gì gọi là không tốt, Hứa Minh còn lo lắng nàng không vui, dù sao cũng là đứa con của người khác và chồng mình.

Vừa nghĩ đến Mẹ, lòng Hứa Minh nặng trĩu vô cùng, cậu thương xót Mẹ ở bên kia lạnh lẽo, cùng cậu âm dương cách xa nhau, đời này sẽ không có cơ hội gặp mặt, cậu không thể trước sau trọn đạo hiếu với nàng, thật là một đứa con trai bất hiếu của nàng.

Hai vợ chồng từ biệt Trịnh Khải và Tiểu Nguyên, bọn họ đưa Hứa Minh ngủ lại khách sạn. Từ Bạc Thuyền nửa khắc không rời mắt khỏi Hứa Minh, lâu lâu ôm cậu một cái, sờ hai cái, hận không thể bưng cậu trong lòng bàn tay. Tuy rằng Hứa Minh thích thân mật với phụ thân, nhưng không hiểu sao cảm thấy hơi khó chịu, cơ mà cũng không từ chối hẳn. Đồ phụ nhân dịu dàng điềm tĩnh, chăm sóc cậu có thừa, Hứa Minh rất thích nàng, hơn nữa đáng vẻ ánh mắt của nàng, lại cực kỳ giống người Mẹ mà mình chưa hề được gặp mặt.

Cơm chiều, ba người cùng nhau ăn cơm, Đồ phụ nhân đạo Cơ Đốc Giáo, nên phải cầu nguyện trước khi ăn.

Từ Bạc Thuyền ân cần chăm sóc Hứa Minh, gấp đầy thức ăn cho cậu, cái gì cũng là cho con trai bảo bối, khiến Hứa Minh có chút xấu hổ.

Đồ phụ nhân chu đáo hiểu ý nói, “Bạc Thuyền, anh để Minh Minh tự làm, anh gấp nhiều đồ ăn cho con như vậy, đâu biết được con có thích hay không.”

Từ Bạc Thuyền hiểu rõ cười, “Đúng, Minh Minh tự làm đi vậy.”

Hứa Minh lại càng câu nệ, lo lắng biểu hiện của mình đã man lố mãng, rụt rè trước mặt hai vị bọn họ. Cậu cảm thấy bản thân mình cùng vợ chồng bọn họ có một tầng xa cách, không thể thân thiết, nghĩ đại khái là do thân phận địa vị của hai bên bất đồng nhau đi.

Từ Bạc Thuyền nhìn ra cậu không được tự nhiên, khuyên cậu nói: “Minh Minh, đừng ngại, nhìn vẻ bề ngoài của ba ba con bây giờ vậy thôi chứ, hồi lúc còn tráng niên thành thực mà nói, mỗi khi bước vào tiệm cơm hai mươi mấy lần, lần nào cũng gọi món ngư hương thịt ti.”

Hứa Minh bị đùa nỡ nộ cười, “Chúng ta thực ăn ý, mỗi lần con bước vào tiệm cơm, món đầu tiên luôn gọi là ngư hương thịt ti, còn có cung bảo thịt gà, lúc ấy con chỉ biết có hai món này.”

“Ha ha, hai chúng ta quả thật là hai Cha Con ruột thịt ruột thịt!”

Buổi tối, Từ Bạc Thuyền cương quyết ngủ chung với Hứa Minh trong một phòng trên một giường, mặc dù Hứa Minh trước đây khi ở trước mặt Ngô Hàn Giang luôn táo bạo thích đánh lầy người, nhưng đó cũng chỉ là với một mình y mà thôi, còn với người khác, da mặt của cậu vẫn tương đối mỏng.

Thấy Hứa Minh do dự, Đồ phụ nhân khuyên nhủ: “Con ngoan, con hãy thông cảm cho phụ thân con, nhiều năm qua, phụ thân con luôn ngóng trông có con trai, đáng tiếc ta không thể sinh.....”

“Nói những chuyện không vui này để làm chi, chúng ta sau này không phải đã có Minh Minh rồi sao.”

Từ Bạc Thuyền nắm lấy bắp vai Hứa Minh, lấy lòng nhìn cậu, “Minh Minh, con đáp ứng tâm nguyện của cha một chút thôi có được không?”

Hứa Minh đáp ứng.

Và rồi, Hứa Minh cùng Từ Bạc Thuyền ngủ trên một chiếc giường lớn, khoảng cách ở giữa có thể cho một người nữa nằm đủ.

Sau khi tắt đèn, Từ Bạc Thuyền hỏi: “Minh Minh, con gọi cha một tiếng ba ba được không?”

Hứa Minh chuẩn bị một chút, gọi: “Ba ba.”

Sau khi thốt nên, Hứa Minh lúc bấy giờ mới cảm thấy bản thân mình đã có cội nguồn, cậu hoàn toàn chân chính xem Từ Bạc Thuyền là phụ thân của mình, đau xót trong nhiều năm qua hiện tại phát tán trong lòng, cậu chủ động dựa vào lòng Từ Bạc Thuyền.

“Con trai ngoan.”

Thanh âm của Từ Bạc Thuyền hơi nghẹn ngào, vội vàng ôm lấy Hứa Minh, nhịn không được gục lên vai cậu khóc lên.

Hứa Minh vỗ bờ vai của hắn, an ủi hắn.

“Minh Minh, con nói thật cho ba ba, con có hận cha không?”

“Không, tuyệt đối không. Hơn nữa con nghĩ, Mẹ cũng không trách cha.”

“..... Hy vọng là thế. Mấy năm nay, con một mình ở bên ngoài chịu không ít cực khổ, nói ba ba nghe một chút được không?”

Từ Bạc Thuyền lau lau nước mắt, ánh mắt ướt át dưới ánh sáng mờ nhạt toả ra yêu thương, dịu dàng nhìn Hứa Minh, làm cảm hoá toàn bộ tâm tình của Hứa Minh.

“Rất tốt, từ cô nhi viện ra đến xã hội, đều có người tốt bụng giúp đỡ con, rất suông sẻ, cha đừng lo lắng.”

Từ Bạc Thuyền vốn có hỏi thăm sơ lược về quá trình trưởng thành mà Hứa Minh đã phải trải qua, biết cậu cố ý tô son trát phấn cảnh ngộ của chính mình, trong lòng thực không biết là tư vị gì, “Về sau ba ba nhất định sẽ đối tốt với con. Minh Minh, con theo chúng ta về thành phố S được không?”

Hứa Minh nghĩ nơi này cũng không còn gì để mình lưu luyến, thuận miệng nói: “Vâng. Nhưng con muốn đến thăm quê Mẹ trước, viếng mộ nàng.”

Trong lòng cậu vẫn nhớ về Mẹ, Mẹ một mình lẻ loi tro tro an giấc ngàn thu dưới lòng đất, cậu làm sao có thể yên tâm mà hạnh phúc cho riêng mình.

“Không thành vấn đề. Thân thể di Đỗ con không tốt, một mình cha và con đi thôi. Chúng ta khi nào thì xuất phát?”

“Ngày mai đi.”

“Ừm, được rồi Minh Minh.”

Câu này dường như đã nghe qua ở đâu đó khiến Hứa Minh hoảng hốt một trận, cậu nhớ lại, đêm khuya hôm ấy, Ngô Hàn Giang uống say cũng gọi mình như vậy, bây giờ nghĩ đến, thì ra Ngô Hàn Giang trước sau chỉ coi mình như một đứa nhỏ.

Kỷ niệm như dây leo, quấn chặt xung quanh Hứa Minh, cậu phải thật cẩn thận từng li từng tí gỡ chúng ra, vừa gỡ tay chạm đến một chút, dây leo sẽ liền hung hăng đâm vào da thịt, đau đớn vô cùng.

“Con nhớ người.”

“Ba ba cũng nhớ con, Minh Minh.”

Từ Bạc Thuyền nhẹ nhẹ vỗ vỗ lưng Hứa Minh, dỗ dành cậu đi vào giấc ngủ.....

28. Chương 28

Quê hương của Mẹ Hứa Minh, Trầm Dung là một thị trấn nhỏ ở vùng sông nước phía nam, phong cảnh cổ xưa yên tĩnh.

Hứa Minh cùng Từ Bạc Thuyền phong trần mệt mỏi đến đó, tức thì bị quang cảnh tranh thủy mặc hoà cùng không khí trong lành làm tẩy đi một đường bụi bặm và mệt mỏi, tâm tình nôn nóng cũng được gột rửa yên bình.

Nhà của Mẹ là một căn nhà cũ, lớp sơn trên cửa đã muốn bong ra từng mảng không còn sót lại bao nhiêu, môn hoàn (1) màu xanh bằng đồng đã gỉ.

Hứa Minh ra hiệu với Từ Bạc Thuyền, nhẹ nhàng nắm môn hoàn gõ cửa, giây lát sau, cửa gỗ chỉ nha một tiếng mở ra, phía sau cánh cửa là một người phụ nữ đã hơn sáu mươi tuổi.

Từ Bạc Thuyền nắm lấy bả vai Hứa Minh, hướng người bà cụ gạt đầu, “Bà, tôi lại tới nữa, vị này chính là đứa con của tôi cùng Dung Dung.”

Bà cụ gắt gao nhìn chăm chăm Hứa Minh, ánh mắt đục ngầu lập tức đỏ lên, kim lòng không đậu lồi kéo tay Hứa Minh, nghẹn ngào nói: “Là tiểu thiếu gia đây sao, mau vào đi.”

Hứa Minh được bàn tay khô héo mà ấm áp của bà cụ nắm lấy, khoé mắt không khỏi ươn ướt.

Vừa rảo bước vào cửa, không gian hiu quạnh thê lương chặt chẽ vây lấy cậu, thấm lạnh tâm cậu. Từ Bạc Thuyền như cảm giác được tâm tình của cậu, nên đặt một bàn tay lên bờ vai cậu xoa bóp trấn an.

Đoàn người đập lên nền đá mà đi, phát ra hồi âm trầm thấp, mùa rét đậm, trong sân hồ sen cùng hoa cỏ liễu thụ đồng loạt khô héo, cành cây khô run rẩy lắc lư trong gió lạnh. Hứa Minh nhìn không được thấy cảnh sinh tình, cũng đâu phải là mình sắp tàn lụi cơ chứ.

Vòng qua bức tường phù điêu (2) đá cẩm thạch, tiến vào nơi đình viện (3) nhỏ quay chung quanh ba mặt phòng ốc.

Gạch đỏ ngói xanh đã không còn nhìn ra sắc màu của năm tháng, sắp cùng bầu trời u ám hợp thành một thể.

“Nhị tiểu thư, cô mau đến xem là ai tới này!” Bà cụ dùng thanh âm khàn khàn lớn tiếng hướng vào nhà trong gọi.

Một trận tiếng bước chân dồn dập cách cửa truyền đến, cửa bị mạnh mở ra, một người phụ nữ gầy yếu tái nhợt xinh đẹp xuất hiện trước tầm mắt mọi người.

Người phụ nữ này là Trầm Uyển, em gái của Trầm Dung. Hình dáng của nàng và Mẹ của Hứa Minh trên ảnh chụp có tám phần tương tự, đương nhiên cũng rất giống Hứa Minh.

Ngày trước, khi Từ Bạc Thuyền đến đây lần đầu tiên, đã đưa ảnh chụp của Hứa Minh cho Trầm Uyển xem qua, vậy nên lúc nàng vừa nhìn thấy Hứa Minh, thì liền kích động chạy tới bên cậu, ôm cậu vào trong lòng.

Hứa Minh cũng ôm lại nàng, hai dì cháu đồng loạt khóc thành một đoàn.

Bên ngoài gió thu lạnh rung, bà cụ lau đi nước mắt, nhắc nhở đoàn người vào nhà.

Trầm Uyển cầm tay Hứa Minh, dùng chính bàn tay ấm áp của mình sưởi ấm bàn tay lạnh lẽo của Hứa Minh, hai mắt đầm lệ hướng cậu cười cười, dẫn cậu đi vào trong phòng.

Bà cụ pha một ấm trà thơm, hương trà ấm áp toả khói lượn lờ lan tràn trong căn phòng mang phong cách cổ kính dạt dào có vẻ lạnh lẽo cô liêu, đồ dùng trong nhà bằng cổ mộc, đồ sứ thanh hoa điểm một tầng hơi nước.

Từ Bạc Thuyền thay hai bên giới thiệu ngắn gọn.

Trầm Uyên có bệnh phổi trong người, thường thường ho khan, Hứa Minh lo lắng hỏi nàng sao lại thế này.

“Không có gì trở ngại.” Trầm Uyên vuốt ve tóc Hứa Minh, tròng mắt nhìn cốt nhục của Chị Hai nàng, thân nhân duy nhất còn lại trên đời này của nàng, “Minh Minh, gọi ta một tiếng dì được không?”

Hứa Minh chỉnh cổ họng gọi nàng một tiếng “Dì”, Trầm Uyên nhin không được lệ nóng doanh tròng, khiến Hứa Minh và bà cụ lại lần nữa rơi nước mắt.

Từ Bạc Thuyền kiềm nước mắt, cười khuyên nhủ, “Các người một lão một lớn một nhỏ đều lệ lưng tròng, khiến tôi cảm thấy mình vô tâm quá, thôi đừng khóc nữa, cả nhà chúng ta thật vất vả mới đoàn tụ, nên vui mừng mới phải.”

Ba người vì thế lau nước mắt nở nụ cười, sau đó nói chuyện gia đình, chủ yếu là Trầm Uyên và bà cụ hỏi về cuộc sống của Hứa Minh trong mười bảy năm qua như thế nào.

Hứa Minh miệng nói không ngừng nghỉ xuôi gió xuôi nước múa tới múa lui, bộ dáng sinh động như thật khiến Trầm Uyên và bà cụ vô cùng thích thú, càng yêu mến bảo bối nhi mà ông trời ban cho bọn họ.

Đại khái là vì dáng vẻ và gương mặt của Hứa Minh khiến người ta gợi nhớ đến hình bóng của Mẹ cậu Trầm Dung, nói xong một hồi, không khí lại trở nên ảm đạm, Từ Bạc Thuyền vội vàng chuyển đề tài, “Tiểu Uyên, không bằng dẫn Minh Minh đi xem phòng của Mẹ cháu nó đi.”

“Cũng đúng, Minh Minh, đi theo dì. Bà, chuẩn bị cơm trưa đi, Minh Minh con thích ăn món gì?”

“Tùy tiện làm vài món đơn giản là được rồi ạ.”

Bà cụ nghe rồi rời đi, Từ Bạc Thuyền và Trầm Uyên cùng Hứa Minh đến phòng của Trầm Dung.

Căn phòng nằm sâu trong căn nhà, phòng ở không lớn, tản ra mùi hương gỗ cây cũ kỹ, ánh sáng tràn đầy.

Bức màn lụa trắng vì khe hở cửa sổ mà bị gió thổi hơi hơi phất lên.

Phía trước cửa sổ có một chiếc bàn gỗ lim, một cái ghế tre, trên mặt bàn được đặt một chồng sách cổ, và bút lông nghiên mực.

Giường gỗ cổ điển cũng đồng dạng một mảnh tuyết trắng, không nhiễm một hạt bụi nhỏ nào.

Vách tường xám trắng có treo vài bức tranh thư hoạ (4).

Trầm Uyển dẫn Hứa Minh chậm rãi thông thả đi vào, chỉ vào bức tranh thư hoạ trên tường, “Xem, đây là tác phẩm của Mẹ cháu.”

Hứa Minh đối mặt trước tường, tầm mắt một tác một tác đảo qua giấy vẽ ố vàng.

Một bộ phong hà đồ, vài nét màu bút mực khắc hoạ một đoá hoa sen với lá sen lay động yêu kiều trong gió, xuyên thấu qua giấy vẽ, Hứa Minh dường như cảm giác được Mẹ đang nở một nụ cười khê khàng với mình.

“Mẹ.....” Cậu trùu mền vuốt ve giấy vẽ, đối với khoảng không phí công kêu gọi.

Trầm Uyển ở phía sau vội che miệng lại, dựa vào lòng Từ Bạc Thuyền.

Hứa Minh xem lướt qua vài bức tranh mà Mẹ đã tỉ mỉ vẽ, Từ Bạc Thuyền ở một bên giảng giải nói: “Năm đó Mẹ của con là tài nữ nổi danh của khoá chúng ta, thi thư họa tam tuyệt, danh chấn S Đại, rất nhiều sinh viên trường khác hâm mộ mà đến, chỉ vì muốn được gặp giai nhân một lần.”

“Chị Hai từ nhỏ đã tài hoa xuất chúng, có điều tính tình nàng ngại ngùng sống nội tâm, không muốn kết bạn với người khác, vốn có biệt danh là người đẹp lạnh lùng, nhưng người theo đuổi thì cũng nhiều lắm nga.”

Bất kể là ở thời điểm nào, mỗi khi nhắc tới Trầm Dung, Trầm Uyển đều vô cùng tự hào, đồng thời, cũng tiếc hận thật sâu. Năm đó nàng ra nước ngoài du học, trên đường nghe nói Chị Hai đột nhiên mắc bệnh hiểm nghèo, bệnh tình nguy kịch, nhanh đuổi chậm đuổi, nhưng vẫn không có cơ hội nhìn thấy Chị Hai lần cuối, chỉ có duy nhất chiếc hộp gỗ nhỏ còn lại.

Nàng thoáng ngẩn ngơ, đã trôi qua lâu như vậy nhưng vẫn không thể chấp nhận sự thật này, mỗi khi nói về Chị Hai thì cha mẹ đều vô cùng kiêng kị, không được đề cập đến, nhiều năm qua nàng cứ nghĩ rằng là vì cha mẹ quá mức đau buồn mà thôi, chẳng đến sau khi cha mẹ qua đời, Mẹ trước lúc mất đã nói cho nàng biết một bí mật kinh người: Chị Hai từng có một đứa con, đáng tiếc bị bọn họ ôm đi, Chị Hai vốn có bệnh nặng trong người cho nên mới uất ức mà chết. Bọn họ hận đứa nhỏ không nên sinh ra đó, vẫn không chịu mang nó về nhà, chờ cho đến khi bọn họ phát hiện hết thấy những gì họ làm đều là sai lầm, thừa nhận con gái mình là do chính mình hại chết, mà đứa nhỏ ấy vô tội, vậy nên đã đi tìm lại đứa nhỏ, nhưng tìm không thấy.

Mẹ trước khi qua đời đã dặn dò nàng nhất định phải tìm đứa nhỏ ấy về, nếu không bà cùng bạn già ở thế giới bên kia sẽ vĩnh viễn bất an không thể yên nghỉ.

Trầm Uyển đeo trên lưng hy vọng của cha mẹ và Chị Hai, bắt đầu bắt tay đi tìm cháu trai của mình, rất

cục điều tra được rất có khả năng cậu đang ở tỉnh A, nàng đang muốn đến xem thử, thì bạn trai Chị hai năm đó Từ Bạc Thuyền lại tìm tới trước, báo rằng đã phát hiện một cậu bé rất giống Chị Hai, hai người đem đều tự mình điều tra manh mối, phát hiện ra sự thật: Cậu bé này chính là đứa con của Từ Bạc Thuyền và Chị Hai.

Bởi vì thân thể có bệnh, Từ Bạc Thuyền dứt khoát không cho nàng đồng hành, bảo nàng ở nhà chờ tin tức.

Hôm nay, Từ Bạc Thuyền nhưng lại thật sự dẫn theo đứa nhỏ của Chị Hai, cháu trai của nàng đến đây, gây cho đời nàng một sự vui mừng khôn xiết và cảm động, Chị Hai, cha mẹ, mọi người ở bên kia biết được, thì có thể nhắm mắt rồi.

Người một nhà nói cười vui vẻ dùng cơm trưa, Hứa Minh đề nghị đi viếng mộ Mẹ và ông bà ngoại, thì liền bị ba vị gia trưởng nhất trí khuyên can, bên ngoài âm u khủng khiếp, còn có gió, mà nghĩa trang thì xa xôi, âm khí vừa nặng, tốt nhất là nên chọn một ngày thời tiết sáng sủa rồi hẵng đi.

Trầm Uyển đưa Hứa Minh đến phòng của Chị Hai để nghỉ trưa. Hứa Minh không đành lòng nằm trên chiếc giường tuyết trắng kia, Trầm Uyển lôi kéo cậu nằm xuống, “Chiếc giường này đã để đó lâu rồi không dùng, con cho nó một chút hơi người, có thể nó sẽ cho con một giấc mộng đẹp có liên quan đến Chị Hai.”

“Đúng vậy.” Hứa Minh hạnh phúc vừa lại đau thương nằm trên chiếc giường mà Mẹ đã từng nằm qua, hít thật sâu vào mùi hương gỗ cây cũ kỹ hỗn loạn hoà cùng không khí lạnh lẽo, tưởng tượng như được ngửi thấy mùi hương của Mẹ.

Trầm Uyển một tay vỗ về cậu, một tay lật cho cậu xem những bức ảnh của gia đình.

“Dì và Mẹ con thật xinh đẹp.”

“Cho nên mới sinh ra con tiểu đáng yêu này nha.”

Hai chị em Trầm gia từ nhỏ đã là mỹ nhân, Hứa Minh lúc còn nhỏ cũng xinh đẹp giống con gái, nếu đặt ba người khi thờ thơ ấu chụp ảnh cùng nhau, người ngoài nhìn thấy khẳng định sẽ nói là một nhà chị em sinh ba.

Trên ảnh, nét mặt ông bà ngoại của Hứa Minh luôn luôn trang trọng mà nghiêm túc, hợp với lời miêu tả của Trầm Uyển, gia giáo vô cùng nghiêm.

“Minh Minh, đừng hận ông bà ngoại của con được không, bọn họ những năm gần đây, cũng rất khó khăn.....” Trầm Uyển nhẹ nhàng vỗ về tóc Hứa Minh, nói.

“Con không hận ai cả, con hy vọng Mẹ và ông bà ngoại đều sống tốt trên thiên đường.”

Hứa Minh ở trong lòng dì mơ màng như tìm được cảm giác từ cái ôm ấp của Mẹ, ấm áp mà an nhàn, hạnh phúc vô cùng, cậu không khỏi mí mắt nặng trĩu.

“Vậy là tốt rồi, dì biết Minh Minh là một đứa nhỏ thiện lương thông minh, Chị Hai và ông bà ngoại của con ở trên trời trông thấy con, nhất định sẽ rất vui mừng.”

Hứa Minh không đoàn tụ cùng Mẹ trong mơ như mong muốn. Ngày hôm sau trời nắng, Hứa Minh và ba vị gia trưởng đi đến nghĩa trang.

Bầu trời trong xanh, ngẫu nhiên có vài cánh chim nhận bay xuyên qua đám mây, núi xa tiêu điều, nơi nghĩa trang cây bách tùng cao lớn trầm mặc bảo vệ trước lăng mộ, trang nghiêm và an bình, như tôn trọng người đã khuất, như khiến người sống phải kính sợ.

Phần mộ của Mẹ, ông ngoại, bà ngoại song song cùng một chỗ, dựa sát vào nhau, trên ảnh chụp bọn họ đều đang mỉm cười, không có thương tổn đau khổ, không có tiếc nuối, yêu hận đều đã tan biến theo mây khói.

Hứa Minh đặt cúc trắng theo thứ tự lên trước mộ ba người, dập đầu vái lạy.

“Mẹ, con là Hứa Minh, con trai của Mẹ. Con xin lỗi, con bây giờ mới đến thăm Mẹ. Thật đáng tiếc, con không thể chăm sóc Mẹ được ngày nào, nhưng con đã biết hết mọi chuyện, con vẫn luôn muốn nhớ đến Mẹ, chúc phúc cho Mẹ. Tuy rằng chúng ta không có cơ hội gặp mặt nhau, nhưng cả đời này con sẽ nhớ về Mẹ, yêu Mẹ. Con sẽ chiếu cố tốt bản thân, xin Mẹ đừng lo lắng cho con.”

“Ông ngoại, bà ngoại, con là Hứa Minh, cháu ngoại của hai người. Nếu hai người ở bên kia có nghe thấy, xin đừng vì con mà áy náy nữa, con một chút cũng không hề trách cứ hai người. Con chúc phúc hai người ở thế giới kia, hết thấy mạnh khỏe.”

Từ Bạc Thuyền đặt một bó hoa hồng trắng trước mộ Trầm Dung, quỳ trên mặt đất trầm mặc đối diện với di ảnh của Trầm Dung, sau một lúc lâu, nhưng không nói gì cả. Về phần mộ cha mẹ nàng, hẩn từ đầu tới cuối đều không liếc mắt một cái.

Do Hứa Minh đã có chút dấu hiệu bị cảm lạnh, không lâu sau, đoàn người liền đi trở về, Hứa Minh quay đầu nhìn ba phần mộ bia kia, xót xa nghĩ, có lẽ con sẽ rất nhanh đi cùng mọi người.

Chẳng qua là, trước lúc đó, mình nhất định phải gặp lại Ngô Hàn Giang một lần, nhất định.

P.s:

(1) môn hoàn:

(2) tường phù điêu: tường xây làm bình phong ở cổng

(3) đình viện: là một nơi giống như cái đình nhỏ dùng để ngồi nghỉ mát thư giãn ở ngoài sân

(4) thư hoạ: là sự kết hợp giữa Thư Pháp và Hội Hoạ. Thư hoạ là nghệ thuật về hình ảnh

29. Chương 29

Đỗ Hoa về thành phố S trước, cũng mang hành lý của Hứa Minh chuyển đi. Từ Bạc Thuyền bồi Hứa Minh trở về tỉnh A để nói lời từ biệt với Trịnh Khải, Tiểu Nguyên.

Hứa Minh nói cho Từ Bạc Thuyền biết mình đã từng có một người yêu, trong tay có ba trăm vạn (1) phí chia tay của đối phương cho mình, nhờ Từ Bạc Thuyền lấy danh nghĩa của cha để cho Trịnh Khải và Tiểu Nguyên mượn tạm hai mươi vạn, rồi nói vừa khéo nhìn trúng một ngôi nhà chung cư đã được trả một khoản thủ pho nên giới thiệu cho bọn họ.

Từ Bạc Thuyền đáp ứng, thuyết phục Trịnh Khải cùng Tiểu Nguyên nhận sự giúp đỡ của hắn, Hứa Minh cảm thấy thoải mái.

Cùng cha rời khỏi nhà của Trịnh Khải, màn đêm đã buông xuống, Hứa Minh hướng nhìn lên lâu, vẫy tay chào tạm biệt với Trịnh Khải và Tiểu Nguyên trên ban công, quay người lại, cùng Từ Bạc Thuyền lên tắc xi, cắn răng kiềm nén nước mắt.

Từ Bạc Thuyền kéo Hứa Minh vào trong lòng an ủi, Hứa Minh nói: “Ba ba, vừa nãy con có kể với cha về người yêu của con, con muốn, nói lời tạm biệt với hắn trước khi đi.”

Từ Bạc Thuyền nâng tay nhìn nhìn đồng hồ, “Còn hai tiếng nữa máy bay cất cánh, con tranh thủ thời gian.”

“Vâng.”

Hứa Minh từ trong lòng cha ngồi dậy, gọi điện thoại cho Ngô Hàn Giang.

Chỉ hơn mười giây chờ đợi thế nhưng lại cảm thấy thống khổ vô cùng.

“Hứa Minh.”

Nghe được giọng nói đã lâu ngày xa cách, Hứa Minh nước mắt vỡ òa, khóc không thành tiếng gọi: “Ngô Hàn Giang, Ngô Hàn Giang, tôi.....”

“Chuyện gì?”

Hứa Minh hít nước mũi, lau đi nước mắt nói: ông có thể gặp tôi lần cuối cùng được không?”

“Tôi sẽ rời khỏi tỉnh A, có lẽ sẽ vĩnh viễn không trở lại,

Thanh âm của Hứa Minh run run kinh khủng.

Không hề do dự, Ngô Hàn Giang đáp ứng cậu,

“Được. Địa điểm ở đâu?”

“Đến con đường dành riêng cho người đi bộ cạnh chiếc cầu vượt kia, còn nhớ rõ không?”

“Nhớ rõ. Khoảng hai mươi phút nữa tôi chạy tới.”

“Được, tôi chờ ông, không gặp không về.”

Cầu vượt vẫn là chiếc cầu vượt nọ, người bán hàng rong thét to giọng không khác gì ngày hôm đó, bông tuyết cũng bay đến điểm hẹn.

Từ Bạc Thuyền đồng ý theo yêu cầu của Hứa Minh, ở một quán cà phê gần đấy chờ cậu.

Hai tay Hứa Minh vịn trên lan can, nhìn ngựa xe dưới chân như nước, bông tuyết rơi đầy cơ hồ che khuất tầm mắt, khiến thế giới này trở nên mờ mịt.

Tuyết rất nhiều, người đi đường đều bước đi nhanh hơn, cúi đầu chạy tới phía trước, nhóm người bán hàng rong cũng dọn dẹp quây hàng, ngoại trừ thanh âm tiếng bước chân vội vàng, trên cây cầu vượt đã dần dần quy về yên tĩnh.

Ngô Hàn Giang không để Hứa Minh chờ lâu, thở gấp không tiếng động xuất hiện ở phía sau Hứa Minh, nhìn chằm chằm bóng lưng của Hứa Minh, sau khi khôi phục hô hấp, y gọi Hứa Minh một tiếng.

Hứa Minh mạnh mẽ xoay người, người mà mình mong nhớ ngày đêm đang đứng cách mình vài bước, người mà mình yêu đến tận xương tủy, người mà mình đã dùng trăm phương nghìn kế, hết thấy mọi mưu mẹo thủ đoạn nhưng không có cách nào chiếm được – người mà mình sẽ khắc cốt minh tâm cả đời, tiếc nuối cả đời.

Hứa Minh cố gắng bảo bản thân phải duy trì bình tĩnh, hơi hơi cười cười với Ngô Hàn Giang, đi về phía y, “Ngô Hàn Giang, đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp.”

Ngô Hàn Giang vẫn nét mặt ấy, ánh mắt nhìn cậu vô cùng bình tĩnh, vô cùng thản nhiên, tựa như chỉ là đang gặp lại một người quen nào đó mà thôi.

Hứa Minh khỏ sở đau lòng, miễn cưỡng duy trì tươi cười, thử giơ bàn tay mình về phía Ngô Hàn Giang, dùng ánh mắt cầu xin y đừng từ chối mình.

Ngô Hàn Giang chung quy vẫn một lần nữa dung túng cậu, tay cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của Hứa Minh, theo bản năng nắm chặt.

Tâm Hứa Minh oanh động nổ lớn. Mấy ngày nay, gặp qua tất cả những viễn cảnh sống chết hoang liêu, mặc dù thương tâm nhưng cậu vẫn vô cùng nhiệt huyết như cũ, chỉ cần một tiếng nói của y, một bóng dáng, một bàn tay, liền sẽ dễ dàng châm lên ngọn lửa tình trong cậu, sẽ thiêu cháy đầu óc mơ màng của cậu, hành động hỗn loạn.....

Cậu tham lam nhìn gương mặt của người yêu, ánh mắt si mê, hai tay thành kính mà nhỏ bé phủ lên, đầu ngón tay lưu luyến xẹt qua cái trán y, chân mày, mũi, lông mi, khóe mắt, xương gò má, hai má, cằm, cuối cùng dừng ở môi.

“Hôn tôi một lần cuối cùng có được không, hảo hảo mà hôn tôi.”

Ngô Hàn Giang trầm mặc nhìn cậu.

Hứa Minh thử thăm dò nghiêng người tới, không có gì quá bất ngờ, tất nhiên là bị đẩy ra.

Ngô Hàn Giang dắt tay cậu đi từng bước từng bước về phía trước, “Đi đến đầu cầu bên kia, chúng ta nói lời tạm biệt.”

Hứa Minh nhìn về phía đầu cầu vắng vẻ trước mặt, còn không đến một trăm thước nữa.

“Ông thực keo kiệt, Ngô Hàn Giang. Đến cuối cùng, ông vẫn như vậy.....”

Tạm dừng, Hứa Minh không hề tiếp tục đề tài này nữa, dùng sức nắm chặt lấy tay Ngô Hàn Giang, bước chân thả chậm, rồi lại thả chậm.

“Ngô Hàn Giang, tôi tìm được ba ba, cũng tìm được mẹ, nhưng đáng tiếc nàng đã qua đời, tôi còn có một người di. Tôi mới từ nhà ông ngoại trở về, thăm nàng và ông bà ngoại. Tôi rất cực đã tìm được nhà, hôm nay sau khi chào tạm biệt ông, tôi sẽ đi cùng ba ba.”

Cậu dừng chân, cười vô tư với Ngô Hàn Giang, nhưng tâm lại đang khóc, “Tôi chấp nhận thua cuộc, từ nay về sau, sẽ không xuất hiện trước mặt ông nữa. Ông vui vẻ không?”

Ngô Hàn Giang thản nhiên nói: “Chúc mừng. Chúc cậu về sau hạnh phúc vui vẻ.”

Nụ cười của Hứa Minh lập tức đóng băng, gương mặt cứng ngắt rất khó coi.

Ông không thương tôi, tôi cả đời này cũng sẽ không hạnh phúc vui vẻ, ông thật sự không biết sao?

Một đạo luồng nhiệt xẹt qua khuôn mặt, khoé miệng nếm vị mặn chát, cậu mới phát giác mình đang không biết xấu hổ mà khóc nức lên.

Cậu vội vàng xoay người, cúi đầu, dùng sức nuốt nước mắt trở về, nhưng kết quả hoàn toàn đi ngược lại, nước mắt một chuỗi một chuỗi rơi xuống, rất nhanh thấm đẫm đôi con ngươi mờ mịt.

Cậu nhìn không rõ đường đi, thoáng cái vấp phải một khối đất lồi lên ở dưới chân, người tức thì lão đảo, Ngô Hàn Giang nhanh tay lẹ mắt vững vàng đỡ lấy cậu, cơ hồ ôm nửa người cậu vào trong ngực.

Hô hấp ấm áp phun lên hai má của Hứa Minh, hương vị của y tiến vào xoang mũi Hứa Minh, kích thích xoang mũi cậu cay cay, chua xót không sao chịu nổi.

Hứa Minh không thể tự kiềm chế, nhân cơ hội ôm chặt lấy Ngô Hàn Giang, nước mắt nóng hổi lập tức làm ướt nhẹ quần áo y, nước mắt thấm thấu vải dệt, tựa như muốn nhấn nhủ hộ cậu những thương tâm và bi thương dày đặc.

Ngô Hàn Giang thờ ơ.

“Tôi luyến tiếc ông.....” Hứa Minh khóc nói, “Tôi không muốn rời xa ông, một chút cũng không muốn.....”

Ngô Hàn Giang đẩy cậu ra, nhìn gương mặt ướt đẫm, thống khổ đến vận vẹo của cậu, hàm răng y cắn chặt, cơ hồ găng lên từng chữ một, nói, “Cậu không thuộc loại của tôi, đi đi!”

Nói xong khẩn cấp xoay người, ngửa đầu nhìn phía chân trời xám trắng xa xa.

Bên tai là tiếng kêu khóc khàn khàn đau triệt nội tâm của Hứa Minh, Ngô Hàn Giang bởi vì phải cực lực kiềm chế mà hàm răng run lên, cả người cơ thể co rút, mạch máu cơ hồ chảy ngược, nhưng ngoài mặt lại như một pho tượng điêu khắc lạnh như băng, thủy chung vẫn không thay đổi.

Hứa Minh vô lực ngồi xuống, ôm đầu, vừa bức bức tóc nói: “Tôi không muốn, như vậy, thật sự, không muốn.....”

Ngô Hàn Giang rốt cục quay đầu nhìn cậu một cái, vô tình mà nhắc nhở cậu, “Đến lúc rồi, tôi phải đi.”

“Không!” Hứa Minh muốn đứng lên, nhưng rồi lại quỳ rạp xuống đất, cậu hấp tấp ôm lấy hai chân Ngô Hàn Giang, gắt gao siết chặt, ngây ngốc nghĩ mình cứ như vậy không buông tay, thì sẽ có thể giữ được Ngô Hàn Giang.

Kế hoạch của cậu luôn luôn bị quấy rầy, cậu vẫn không thể trơ mắt nhìn Ngô Hàn Giang rời khỏi, cậu không cam lòng, không muốn để Ngô Hàn Giang đi, có chết cũng không thể! Nếu muốn mình chết, mình nhất định phải chết trước mặt y, một lần cuối cùng được nhìn thấy y!

Ngô Hàn Giang khom thắt lưng, nâng gương mặt của Hứa Minh lên, nhìn vẻ mặt cậu quật cường mà tủi thân, không biết làm sao cười khổ một tiếng.

Chậm rãi lau đi nước mắt trên mặt cậu, dùng nụ cười dịu dàng nhất của cuộc đời này đối cậu, dịu dàng lừa gạt cậu, cũng tạm thời che giấu bản thân, duy nhất một lần:

“Đừng khóc. Tôi nhận thua, tôi thừa nhận tôi thích cậu. Cậu đứng lên, tôi mang cậu đi.”

Hứa Minh không thể tin mở to mắt, “..... Ông gạt người, ông, ông thật sự thích tôi?”

Ngô Hàn Giang vẫn cười, giống như trước đây, yêu thương chùi nước mũi cho cậu, sau đó bắt chúc bộ dáng của cậu dựng thẳng hai ngón tay mình lên, nhìn vào mắt cậu mà thề: “Tôi Ngô Hàn Giang xin thề với trời, tôi thích Hứa Minh, nêu có giả dối, ngày.....”

Hứa Minh theo bản năng che miệng y lại.

Ngô Hàn Giang thừa cơ bắt lấy tay cậu, túm cậu từ trên mặt đất dậy, khiêng lên đầu vai, bước đi xuống cầu vượt.

Hứa Minh hồi phục tinh thần lại, cười ha ha, sau khi cười xong, cậu đau khổ cùng cực, không còn giấy dựa nữa.

“Để tôi xuống, tôi thật sự sẽ không dây dưa với ông nữa, tôi thề.”

“Ít nhất được nghe chính miệng ông nói thích tôi, tôi cảm thấy đáng giá, thực đáng giá. Để tôi xuống.”

Ngô Hàn Giang lặn vào trong túi cậu lấy chiếc di động ra, tìm được dãy số của “Ba ba”, gọi qua.

Hứa Minh dùng sức nện một quyền lên vai y, “Tôi nói để tôi xuống!”

Ngô Hàn Giang không hề phản ứng, nói với chiếc điện thoại: “Bây giờ mau tới cầu vượt đón Minh Minh.”

Lại là một quyền, “Ngô Hàn Giang ông coi như cho tôi chút tự trọng cuối cùng, được không?!”

Ngô Hàn Giang thả cậu xuống dưới.

“Đồ nói dối!!!”

Hứa Minh dùng sức thoát khỏi cánh tay y, không cẩn thận đánh trúng gương mặt y, mắt kính vì cú va chạm bay thẳng ra ngoài.

Do một lần tai nạn xe cộ mà hai mắt của Ngô Hàn Giang bị thương tổn, gần một ngàn độ, buổi tối căn bản không nhìn rõ ai, Hứa Minh đối diện y gần trong gang tấc nhưng hình ảnh lại lập tức mơ hồ, điều này khiến y có chút hốt hoảng, y khom lưng tìm mắt kính, trắng xoá giăng đầy mặt đất, làm sao cũng không tìm thấy.

Hứa Minh đang muốn giúp y tìm, thì lúc này một trận tiếng bước chân dồn dập đập trên nền tuyết truyền đến, đúng là Từ Bạc Thuyền.

Ngô Hàn Giang chỉ nhìn thấy một bóng người xa xa nghênh diện chạy tới, Hứa Minh xoay người chạy về hướng người kia, vừa tui thân vừa ỷ lại gọi hân một tiếng, “Ba ba!”

Hứa Minh quay đầu nhìn Ngô Hàn Giang lần cuối, rồi chạy đến bên cạnh Từ Bạc Thuyền, cậu không có can đảm cũng không có sức lực để quay đầu thêm một lần nào nữa.....

Bóng dáng của Hứa Minh càng ngày càng xa, càng ngày càng mơ hồ, tầm nhìn của Ngô Hàn Giang dần dần biến thành một điểm đen nhấp nháy.

Ngô Hàn Giang một bên chặt vật cơ hồ phải quỳ rạp trên mặt đất tìm chiếc mắt kính cứu mạng, một bên nhìn bóng dáng Hứa Minh đang dần rời xa mình mà đi, rốt cục hoàn toàn biến mất trong khoảng không màu xám trắng.

Y suy sụp quỳ gối trên nền tuyết trắng xoá, ngửa đầu nhắm mắt lại, mặc cho bông tuyết hòa tan trên gương mặt mình, một mảnh ướt đẫm.

P.s:

(1) 1 vạn NDT = 34.063.400 VND

30. Chương 30

Hứa Minh cùng Từ Bạc Thuyền đến thành phố S, cậu ở tại nhà của cha, chính thức trở thành tiểu công tử nhà Từ Bạc Thuyền, Từ Bạc Thuyền mở tiệc ăn mừng liên tiếp ba ngày, long trọng tuyên bố với tất cả bạn bè của hắn, hắn đã có con trai tâm can bảo nhi rồi.

Hứa Minh gắng gượng tinh thần, miễn cưỡng cười vui, có điều thân hình ngày càng gầy yếu hết như một bộ xương khô, mặt mày thì trắng bệch giống người chết, rất kinh khủng.

Hai vợ chồng dứt khoát muốn dẫn Hứa Minh đến bệnh viện để kiểm tra.

Hứa Minh đã sớm tính toán ăn ngay nói thật, hiện giờ thời cơ vừa lúc, nên làm thôi, nên hiểu rõ, để không phải lo lắng đối mặt với nó nữa.

“Nửa năm trước con được chuẩn đoán là mắc bệnh bạch cầu, bác sĩ nói nếu không chữa trị, thì còn nhiều nhất là nửa năm nữa, ba, dì Đỗ, bây giờ mới nói cho mọi người biết, thực xin lỗi.”

Hai vợ chồng tức thì ngẩn ngơ.

Từ Bạc Thuyền nhanh chóng phản ứng lại, giả vờ lạc quan ôm bả vai Hứa Minh, “Thằng nhóc ngốc này, đừng mù quáng bị quan. Hiện nay khoa học kỹ thuật rất phát triển, nhân tài các nơi trên thế giới nhiều vô số, bệnh gì mà chẳng trị được. Đừng sợ, ba ba đưa con đến bệnh viện tốt nhất, ở Trung Quốc không được thì ta đi ngoại quốc, nhất định sẽ trị khỏi cho con. Con là tâm can bảo bối nhi của Từ Bạc Thuyền ta, có cha của con ở đây, bệnh tật gì yêu ma gì cha đều cho chúng tan tác! Chúng ta vào bệnh viện ở một tuần, chơi đùa vài hôm, đợi lúc con quay về thì mọi chuyện đều tốt đẹp, ba ba cam đoan với con!”

Hứa Minh phối hợp với cha nói: “Vâng, có ba ba ở đây con sẽ không sợ. Con muốn hảo hảo sống sót, con còn có thật nhiều việc chưa làm mà, con luyện tiếu.”

Trước khi tìm được cha mẹ, cậu đã dự tính im lặng chờ chết, không muốn đến bệnh viện lặn qua lặn lại, nhưng bây giờ mình đã có thân nhân, mình không chỉ có trách nhiệm với bản thân, mà còn phải có trách nhiệm với mọi người, nếu không điều trị mà bỏ mình, thì không phải mình đã phụ lòng kỳ vọng của mọi người sao? Dù mệnh của Mẹ đổi lấy tính mệnh này, mình phải hảo hảo che chở, cho dù có là vì Mẹ hay không, cậu cũng muốn cố gắng bắt nó kéo dài.

Còn sống, thì tốt xấu gì cũng còn có cái để chờ đợi, nếu chết đi rồi, thì cái gì cũng không thể, ngay cả ước mơ cũng không thể.

Hai vợ chồng không dám chậm trễ, lập tức đưa Hứa Minh đến bệnh viện khoa máu tốt nhất của thành phố S, tìm chuyên gia quyền uy cấp cao nhất để chữa trị cho Hứa Minh.

Các chuyên gia đều tỏ vẻ tình hình vô cùng không tốt với Từ Bạc Thuyền, một cơ hội sống duy nhất đó là tiến hành ghép tủy, nhưng cho dù có tìm được tủy phù hợp, thì tỷ lệ rủi ro trong khi giải phẫu cũng rất

lớn, là do Hứa Minh đã bỏ lỡ giai đoạn trị liệu tốt nhất, nên bây giờ thân thể cậu ở các tình trạng phương diện đều cực độ yếu kém, có khả năng sẽ qua không nổi cuộc giải phẫu, chết trên bàn mổ.

Từ Bạc Thuyền trầm mặc ra khỏi phòng hội chẩn, lấy điện thoại, nói chuyện với một người nào đó thật lâu.

Cuối cùng, hắn nói: “Cứ tính như thế đi, anh hãy nhanh chóng tới đây.”

Hứa Minh nằm phòng bệnh vip, hai vợ chồng xin nghỉ dài hạn ở trường học, mỗi ngày chăm sóc cậu.

Từ Bạc Thuyền tìm cách giúp Hứa Minh giải buồn. Hai Cha Con bọn họ cùng nhau xem phim, chơi game, chơi cờ, đùa đến bất diệt nhạc hồ (1), Đỗ phu nhân thì trồng vài chậu hoa tươi trong phòng bệnh, sửa sang phòng bệnh không khác gì ở nhà.

Hứa Minh không hỏi gì về tình trạng bệnh tật của mình, hoàn toàn nghe lời bác sĩ và phụ thân an bài, tích cực phối hợp với các dạng kiểm tra và trị liệu. Cậu rụng tóc, bắt đầu nhận trị liệu bằng hoá chất, mặc dù có nhiều khó chịu, nhưng cậu đều luôn luôn mỉm cười, nói không đau chút nào, để vợ chồng Từ Bạc Thuyền bớt lo âu. Bác sĩ và y tá đều đối cậu tán thưởng có thêm, còn gọi cậu là hoàng tử bé.

Hứa Minh sờ cái đầu trụi lủi của mình, cười nói: “Hoàng tử bé cái gì a, giống tiểu đầu trọc thấy mờ.”

Từ Bạc Thuyền không nói hai lời, hôn bẹp lên đỉnh đầu cậu một cái, “Cho dù trọc đầu, con trai của cha cũng là đẹp trai nhất!”

Mọi người trong phòng đều cười rộ lên, Hứa Minh đỏ bừng mặt, hận không thể tìm cái lỗ để chui xuống, có lão cha không biết ngượng ngùng như vậy sao ta?!

Vui đùa đủ rồi, bác sĩ phụ trách (2) họ Vương nói: “Buổi chiều sắp xếp hai Cha Con tiến hành phối tuỷ, chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Từ Bạc Thuyền và Đỗ Hoa tiễn bước bác sĩ và y tá, Từ Bạc Thuyền quay đầu nói với Hứa Minh: “Con trai con yên tâm, hai Cha Con chúng ta tuyệt đối trăm phần trăm phù hợp! Tuỷ của cha á hử, linh kiện có bao nhiêu đều cho con hết, con trai con cứ tùy ý lấy mà dùng!”

Hứa Minh trong lòng nóng hổi, “Ba cha yên tâm, con nhất định cố gắng sống sót, con còn phải phụng dưỡng cho cha và dì Đỗ mà.”

Đỗ Hoa nói, “Hứa rồi đấy nhé, dì với cháu ghé tay nào.”

“Nhất định!”

Kết quả khiến mọi người đều vui mừng, Hứa Minh và Từ Bạc Thuyền phối hợp độ phù hợp cao vô cùng, đạt trên mức yêu cầu, tất cả mọi người nhẹ nhõm một hơi, bắt đầu chuẩn bị giải phẫu.

Thế nhưng, chuyện không thuận lợi như đã mong đợi.

Trị bệnh bằng hoá chất sinh ra tác dụng phụ, Hứa Minh đã xảy ra phản ứng phổi độc tính (3), chỉ có thể ngừng việc trị bệnh bằng hoá chất, bắt đầu dùng hoóc môn, thân thể càng ngày càng sưng phù, sau một tháng gần ngủ, cơ thể từ cực kỳ gầy teo đã trở nên mập mạp trương phì. Hai vợ chồng trông thấy, khỏi phải nói là vô cùng khó chịu, Đỗ Hoa thường xuyên lén lút rơi nước mắt, nhưng một nhà ba người mỗi ngày vẫn cười nói vui vẻ như cũ, bầu không khí không dám để lộ ra nửa điểm bi quan.

Rủi ro vẫn không chấm dứt, Hứa Minh không chịu nổi tác dụng của hai tầng trị liệu đối với thân thể đã bị bệnh tật đeo bám kéo dài, cho nên đã dẫn đến hai lần bị sốc, mỗi lần đều có khả năng cứ như vậy mê mang không tỉnh, rồi đi nhân thế.

Tổ chuyên gia khẩn cấp mở cuộc họp, kết quả vô cùng không tốt, dựa theo tình trạng bệnh tình phát triển trên cơ thể của Hứa Minh, cậu căn bản không thể phẫu thuật, hơn nữa tốc độ chuyển biến xấu ở bệnh tình của cậu ngày càng nhanh, cứ theo cái đà này, cậu thực không thể sống nổi một tháng.

Nhóm bác sĩ vô cùng thương tiếc, bọn họ đã bó tay không còn biện pháp, chỉ hy vọng Hứa Minh ý chí kiên cường, tự tạo ra kỳ tích.

Khi bác sĩ nói ra hai từ kỳ tích này, thì đó có nghĩa là vô vọng.

Mỗi ngày thời gian Hứa Minh mê man càng lúc càng dài, tỉnh táo thì chỉ được vài tiếng đồng hồ.

Cậu vẫn mơ gặp ác mộng, mơ thấy Mẹ cả người đều là máu, lại vừa khóc, cậu muốn ôm nàng, nhưng làm thế nào cũng không chạm được nàng, màu đỏ tươi giăng đầy bầu trời, tiếng khóc thê lương không dứt bên tai, trong giấc mơ cậu làm sao cũng trốn không thoát.

Cậu còn mơ một giấc mơ, trong mơ cậu không ngừng đuổi theo một người, nhưng dù cố sức chạy nhanh thế nào cũng không đuổi kịp, nói cái gì người nọ cũng không chịu quay đầu lại nhìn cậu một cái, từ từ biến mất trước mắt mình, khi một lần nữa xuất hiện, thì chỉ cho cậu một cái bóng lưng, khiến cậu phải tuyệt vọng đuổi theo.....

“Ngô Hàn Giang!!!”

Đêm khuya, Hứa Minh gặp ác mộng kêu lên sợ hãi, thức tỉnh, trên mặt không biết là mồ hôi hay là nước mắt.

Từ Bạc Thuyền cùng Đỗ Hoa từ phòng trong chạy tới phòng bệnh, trấn an cậu chốc lát, Hứa Minh ngồi xuống, uống ngay chút nước, nói: “Ba, bức ảnh chụp của cha và mẹ có ở đây không, con muốn nhìn xem.”

“Có, để cha đi lấy.”

Từ Bạc Thuyền cầm tấm ảnh trở về, ôm Hứa Minh cho cậu xem.

Hứa Minh nhìn chăm chăm vào bức ảnh, sững sờ thật lâu.

Cuối cùng cậu chỉ vào Ngô Hàn Giang, hỏi: “Người này là ai vậy?”

Từ Bạc Thuyền cùng vợ liếc mắt nhìn nhau, nói: “Hắn nha, cùng khoá với chúng ta, họ Ngô.....”

“Hắn thật xấu xí.”

Hứa Minh bỗng nhiên xoay người nằm xuống, kéo chăn che đầu.

Từ Bạc Thuyền cùng Đỗ Hoa trao đổi ánh mắt, Đỗ Hoa trở về phòng trong, Từ Bạc Thuyền nằm xuống bên cạnh Hứa Minh, từng chút từng chút trấn an thân thể đang run lên nhè nhẹ ở dưới chân, nói: “Minh Minh, con nói thật với ba ba, người con yêu ở tỉnh A, chính là Ngô Hàn Giang đúng không?”

Thân thể Hứa Minh rõ ràng thoáng cứng đờ.

Từ Bạc Thuyền kéo chăn trên đầu cậu xuống, một bên lấy khăn lau mặt cho cậu, vừa nói: “Đừng ngại với ba ba. Ngày đó con đi gặp hắn, mặc dù cách xa, nhưng cha vẫn nhận ra hắn. Hai người tạm biệt nhau rồi, ba ba cũng không hề truy vấn nữa, nhưng mà bảo bối, nếu con muốn gặp lại hắn, ba ba nhất định sẽ giúp con tìm hắn đến.”

“Con không muốn thấy y! Một chút cũng không muốn! Ba cha đừng nói về y nữa.”

“Được được, không đề cập tới nữa. Cha đây kể con nghe chuyện của cha và Mẹ con năm đó đi, con muốn nghe không?”

“Muốn.”

“Cha đối với Mẹ con ấy nha, là nhất kiến chung tình (4). Lúc vừa vào đại học, cha mang theo hành lý, đứng dưới thái dương, ánh mặt trời chói chang không mở mắt ra được, bỗng nhiên phía trước, một bóng dáng xanh mơn mẩn thối đến, cha mở mắt ra, một mỹ nhân như thiên tiên đứng trước mặt cha, ba ba của con lúc ấy mắt tình phóng thẳng, người kia, chính là Mẹ của con. Mẹ con bị cha nhìn mà ngượng ngùng cúi đầu, bộ dáng thẹn thùng, giống hệt như con.”

“Con có sao?”

“Đương nhiên, còn có vẻ mặt bất ngờ của con, cũng giống y chang Mẹ con, đều là mở to mắt, há miệng, giống tranh châm biếm nhân vật, đặc biệt đáng yêu. Cha nói tiếp, từ lần đầu tiên nhìn thấy Mẹ con, cha đã quyết tâm, nhất định phải theo đuổi nàng, để nàng trở thành vợ của mình, sinh con cho mình. Mẹ của con là khát vọng của rất nhiều cậu trai ở S Đại, còn ba ba con năm đó gầy tong teo, gia đình nghèo khó, học phí là vay của trường học, quần áo đều là nhặt của người khác mà mặc, có lẽ con sẽ nói cha lúc ấy hẳn là phải tự ti. Nhưng mà, cha dám theo đuổi Mẹ con tới tấp, con biết cha theo đuổi bằng cách nào không, Mẹ con thích thi từ ca phú, cha liền đọc hết một loạt sách cổ văn trong thư viện, đọc đi đọc lại, nhai đi nhai lại, rồi cố gắng trở hết tài năng ngay tại trước một đám người, đối đàm như nước với Mẹ con, mới giành được trái tim mỹ nhân.”

Từ Bạc Thuyền tạm dừng hồi lâu, rồi lại tiếp tục nói, có điều không được lưu loát: “Mẹ của con gia giáo nghiêm khắc, hơn nữa xuất thân của cha không được tốt, cho nên chuyện chúng ta quen nhau ông bà ngoại con trước sau không ủng hộ. Cha và Mẹ con cùng nhau trải qua bốn năm hạnh phúc, thẳng đến khi tốt nghiệp, nàng đột nhiên nói muốn chia tay cha.”

Tâm Hứa Minh như bị nhéo đau, theo bản năng nắm chặt tay Từ Bạc Thuyền.

“Khi đó cha quả thật là một thằng tồi, chỉ vì một chút sĩ diện buồn cười, mà không cố gắng vấn hồi chuyện chia tay với Mẹ con. Cha chỉ nghĩ nàng chê điều kiện của cha không tốt, kỳ thật là vì nàng lúc ấy mắc bệnh nặng, không muốn chậm trễ tiền đồ của cha nên mới gạt cha, cha thực mẹ nó ngu xuẩn, thế nhưng lại tin.....”

Từ Bạc Thuyền nghẹn ngào một tiếng, “Cha xin học bổng để xuất ngoại, sau đó cũng không quay đầu mà đi mất, nhấn tâm một năm không hề liên lạc với Mẹ con lần nào, chờ sau khi cha trở về, Mẹ của con, đã mất.....”

“Được rồi ba ba, không nói nữa.”

Hứa Minh ôm Từ Bạc Thuyền an ủi, người đàn ông trong lòng đột nhiên thất thanh khóc rống, thân thể thống khổ run rẩy.

“Mẹ nó, ta không phải con người, ta thực có lỗi với Mẹ con, vì sao lại đồng ý chia tay với nàng cơ chứ! Vì sao phải rời khỏi nàng! Ta tình nguyện người chết là ta! Dung Dung của ta!”

Thanh âm nghẹn ngào tuyệt vọng của người đàn ông thật lâu quanh quẩn giữa đêm khuya.....

P.s:

(1) bắt điệp nhạc hồ: vô cùng vui vẻ, không còn gì để vui hơn

(2) bác sĩ phụ trách: attending physician, mỗi một bệnh nhân đến bệnh viện đều có một bác sĩ chính chịu trách nhiệm chăm sóc bệnh nhân đó.

(3) là một dạng độc tính của hóa trị.

(4) nhất kiến chung tình: vừa gặp lần đầu đã yêu

31. Chương 31

Ánh nắng mặt trời xuyên qua cánh cửa sổ thủy tinh, chiếu sáng khắp cả gian phòng bệnh, nơi đầu giường, cánh hoa thủy tiên màu trắng dịu dàng rơi trên mặt nước trong một chiếc chậu bằng sứ nhỏ, nhẹ nhàng xoay tròn.

Hứa Minh đang ngủ say tựa như nghe thấy thanh âm hoa rơi, chậm rãi mở mắt.

Nhân châu chuyển động, đôi mắt thoáng nhìn vào một bóng người đương ngồi bên cạnh giường.

Hứa Minh quay đầu, khuôn mặt trầm tĩnh của Ngô Hàn Giang xuất hiện trong tầm mắt cậu vô cùng rõ ràng.

Hứa Minh lại xoay đầu trở về, trở mình, trườn chần bịt kín đầu. Minh nhất định là đang nằm mơ, nhất định là thế. Cậu không muốn nhìn thấy người này, hy vọng y hãy mau chóng biến mất trong giấc mộng của mình.

Ngô Hàn Giang thử kéo chần trên đầu cậu xuống, nhưng bị ngăn lại. Vì vậy, y vói tay vào chần, một phen chuẩn xác bắt lấy tay Hứa Minh, lập tức bị đối phương cắn phập một cái.

Hứa Minh dùng toàn lực mà cắn y, có xu thế là muốn cạp ra một miếng thịt của y.

Ngô Hàn Giang không cảm thấy đau chút nào, ngược lại có loại cảm giác sung sướng.

Hai người giằng co, Hứa Minh cắn chán rồi muốn nghỉ ngơi, thế nên mới buông y ra, trên miệng là một cổ mùi máu tươi.

Ngô Hàn Giang xốc chần của cậu lên, thấy Hứa Minh ngốc lăng lăng nhìn mình, trong mắt cậu không còn sự nhiệt huyết như trước kia, ngược lại bình tĩnh như mặt nước hồ mùa thu.

“Đau không?” Hứa Minh hỏi.

“Đau.”

“Đáng đời. Là ba ba tôi gọi ông đến nhỉ, ông có thể đi rồi, không tiễn.”

Nói xong, Hứa Minh quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Ngô Hàn Giang cầm lấy con dao gọt trái cây và một quả táo ở trên bàn, bắt đầu gọt vỏ táo, trên mu bàn tay hiện lên một đường tơ máu và một dấu răng còn mới, có chút buồn cười. Động tác của y vụng về, vỏ trái cây đứt quãng, độ dày không đồng nhất, khổ lắm mới gọt xong một quả.

Ngô Hàn Giang đưa táo tới bên miệng Hứa Minh.

Hứa Minh một phát đánh bay.

“Tính tình trẻ con.”

“Ông mắt mèo khóc chuột, tôi chết đi rồi không chừng ông càng vui vẻ.” Hứa Minh nhịn không được mỉa mai y.

“Đừng nói quẩn. Tôi và cha mẹ của cậu là bạn học một thời, làm trưởng bối của cậu, tôi đương nhiên hy vọng cậu tốt.....”

Hứa Minh ngồi dậy nhăn nhó, nói móc: “Chú Ngô à, cảm ơn chú đã nể mặt mũi ba mẹ cháu đến thăm cháu, tiểu nhân thật sự là thụ sủng nhược kinh!”

Ngô Hàn Giang nhưng lại nở nụ cười với cậu, gió xuân quất vào mặt, “Mập mập, đáng yêu hơn so với trước kia.”

Nghe thấy lời y nói, Hứa Minh mới ý thức được bộ dáng ú nu của mình bây giờ chẳng khác gì con heo, còn trọc đầu, hận không thể đào hố chôn mình, không muốn Ngô Hàn Giang lấy mình ra làm trò hề.

Cậu che che đây đây nằm lại giường, lấy chăn che kín thân thể, “Ông đi đi, tôi muốn nghỉ ngơi.”

Ngô Hàn Giang đẩy xe lăn tới, vòng qua trước mặt cậu, khom lưng cách chiếc mũ võ võ đầu cậu, “Hôm nay thời tiết tốt, tôi đưa cậu ra ngoài đi dạo.”

Hứa Minh đẩy tay y ra, đỏ mắt, “Tôi không cần ông thương hại! Ông tránh ra, gọi ba ba tôi sang đây.”

“Ba ba và dì Đỗ của cậu đã về trường xử lý công việc, tạm thời trong hai ngày này giao cậu cho tôi trông nom. Không tin cậu có thể gọi điện thoại hỏi bọn họ.”

“.....”

Ngô Hàn Giang tự biên tự diễn tìm áo khoác cho Hứa Minh, xốc chăn cậu lên, mặc quần áo cho cậu.

“Ông có thể đừng bá đạo như vậy được không, Ngô Hàn Giang?”

“Cậu sớm biết tôi là người như thế mà, còn trêu chọc tôi. Tự mình làm, tự mình gánh vác hậu quả.”

Ngô Hàn Giang không quan tâm nhóc con cự nự mà buộc cậu phải mặc một bộ quần áo thật dày, choàng khăn quàng cổ, trang bị cho cậu thành một đại bảo bảo (1) ôm đặt lên xe lăn, đắp chăn, đẩy đi ra ngoài.

Bọn họ đến một hoa viên nhỏ phía sau phòng bệnh, ở đó có không ít bệnh nhân và y tá, đang nói chuyện phiếm với nhau.

Gặp một người đàn ông cao lớn anh tuấn xa lạ dẫn theo Hứa Minh tới đây, có tiểu y tá hỏi cậu, “Hoàng tử bé à, đẹp trai này là ai a?”

“Bảo mẫu nhà chúng ta.”

“Nam bảo mẫu này cũng quá là đẹp trai đi!”

Ngô Hàn Giang gật gù đầu với nhóm nữ háo sắc, đẩy Hứa Minh đến một cái đình nhỏ nơi có ánh nắng mặt trời tốt nhất.

Đến thời gian nghỉ trưa, những người khác dần dần giải tán, trong đình chỉ còn một đôi Hứa Minh và Ngô Hàn Giang.

Ngô Hàn Giang ngồi trên chiếc ghế dài nơi hành lang gấp khúc, Hứa Minh thì ngồi đối diện y, y thử bắt chuyện với Hứa Minh, Hứa Minh ngậm kín miệng, không để ý tới y.

Ngô Hàn Giang kéo tay Hứa Minh, thấy móng tay của cậu đã dài, thế là lấy đồ cắt móng tay ra cắt cho cậu. Khi Lạc Dương còn bé y cũng thường xuyên cắt giúp hắn, thế nên động tác của y cũng coi như thành thạo.

Hứa Minh lo y sẽ cắt vô thịt mình, nên không dám lộn xộn. Cậu nhìn bàn tay thon dài của Ngô Hàn Giang nâng bàn tay sưng phù của mình, động tác cẩn thận, vì vậy ánh mắt phá lệ mà quan sát chăm chú hơn, sự tức giận trong lòng cũng tan biến, Ngô Hàn Giang có thể đến đây thăm mình, mình kỳ thật cảm thấy rất vui.

“Vì sao ông lại nghe lời ba tôi, cha bảo ông đến, thì ông đến?”

Ngô Hàn Giang cắt xong ngón út cuối cùng, cũng tốt lắm, rồi thì cắt đồ cắt móng tay đi, nắm lấy đôi bàn tay thịt thịt của Hứa Minh, nhìn cậu nói: “Tôi là vì cậu mà đến.”

Tuy biết rằng y luôn nói dối hết lần này đến lần khác, nhưng Hứa Minh vẫn không tiền đồ bối rối đỏ mặt, rút tay mình ra khỏi bàn tay của Ngô Hàn Giang, theo bản năng xoa xoa, “Gạt tôi thì vui lắm sao.”

“Thời hạn hai tháng của chúng ta còn chưa hết, tôi đến để bổ sung những ngày còn lại.”

Hứa Minh đau thương nhìn y, “Dù sao đi nữa, kết quả đã rõ ràng, hết thời hạn hay không thì có nghĩa lý gì?”

“Đây là chuyện của tôi, cậu không cần biết, cậu chỉ cần ngoan ngoãn phối hợp với tôi là được.”

“Ông!? Ông thật vô lý.....”

Đột nhiên chiếc bóng mờ nhạt hạ xuống ngay trước mặt cậu, gương mặt của Ngô Hàn Giang phóng đại, trên môi truyền đến xúc cảm tuyệt vời.

Bị hôn?!

Hứa Minh mở to mắt nhìn Ngô Hàn Giang đương gần mình trong gang tấc, nhìn thấy đường nét rõ rệt từ kính sát tròng của Ngô Hàn Giang, trong con ngươi sâu đen của y hiện lên ý cười. Cái ót của Hứa Minh bị giữ chặt, Ngô Hàn Giang ngậm lấy môi dưới của cậu kéo kéo một chút, lại cắn cắn một hơi, cuối cùng dùng đầu lưỡi liếm liếm, mới buông cậu ra.

Chiếm tiện nghi còn không quên đùa giỡn, ngón tay vuốt ve gương mặt đỏ bừng của Hứa Minh, xấu xa hỏi: “Thích không?”

Hứa Minh hoàn toàn bị y đánh bại, ngượng ngùng quay mặt đi, xấu hổ không muốn gặp người.

Ngô Hàn Giang dở khóc dở cười với phản ứng của cậu, bình thường không phải là một đứa nhỏ táo bạo hay sao?

Ngô Hàn Giang nắm tay Hứa Minh, Hứa Minh không chịu, hai người kéo qua kéo lại, như một đôi tiểu tình nhân sến súa. Ngô Hàn Giang nhìn Hứa Minh nhếch miệng cười, cảm thấy mặc dù đứa nhỏ này không khiến người khác bớt lo, nhưng mà vẫn rất dễ bị dụ dỗ.

Bỗng nhiên một trận gió thổi qua lương đình.

“Gió nổi lên rồi, chúng ta trở về đi.”

“Ngô Hàn Giang ông đây là có ý gì a?” Trên đường, Hứa Minh hỏi Ngô Hàn Giang.

“Tình nhân hôn nhau là chuyện rất bình thường.”

Hứa Minh nhớ tới một đồng tình nhân kia của Ngô Hàn Giang, y cũng đối với các nàng như vậy?

Cậu một nửa châm biếm một nửa ghen tuông nói: “Tôi thật sự đã nhìn lầm ông, tôi cứ nghĩ ông thanh cao lắm chứ, thì ra là một cao thủ tán tỉnh.”

Ngô Hàn Giang hiểu được tâm tư cậu, cũng cười theo nói: “Trước kia là tôi không đúng, Hứa công tử, ngài bỏ qua cho, cho tôi một cơ hội nữa để ăn năn hối cải.”

“Hừ, để xem biểu hiện của ông.”

Hứa Minh biết rõ bọn họ đây chỉ là diễn trò, nhưng cậu cũng tình nguyện lừa mình dối người nhập vai.

Trở lại phòng bệnh, Từ Bạc Thuyền gọi điện thoại tới, quả thực như lời Ngô Hàn Giang nói, hai vợ chồng bọn họ phải rời khỏi vài ngày, trước khi đi thì đã nhờ Ngô Hàn Giang trông nom Hứa Minh.

Hứa Minh không phục hỏi Ngô Hàn Giang, “Ông làm thế nào mà lừa được ba ba và dì Đỗ của tôi?”

“Cậu hãy đáp ứng từ hôm nay trở đi phải ngoan ngoãn nghe lời tôi nói, thì tôi sẽ nói cậu nghe.”

“Tôi đáp ứng, ông nói mau.”

“Tôi đã nói như vậy, tôi là người đàn ông của Minh Minh nhà anh, bây giờ là thời gian cậu ấy cần tôi nhất, giao cậu ấy cho tôi chăm sóc, các người hãy cứ yên tâm, tôi cam đoan sẽ trả lại cho các người một đứa con trai vô cùng khỏe mạnh, nếu tôi không làm được, tôi sẽ chôn cùng Minh Minh nhà các người.”

Hứa Minh kinh hãi. Thật lâu sau, cậu nói: “Ngô Hàn Giang ông đừng thề thốt kiểu đấy, ông làm vậy, rủi như tôi may mắn sống sót, sẽ cả đời oán hận lấy ông.”

“Tôi còn sợ cậu oán sao?”

“Ông không biết có câu đàn ông cương trực sợ phụ nữ dây dưa?”

“.....”

“Nè, vì sao ông lại đối tốt với tôi như vậy?”

“Ba ba cậu nói cho tôi biết hẩn phát hiện trong hành lý của cậu có ảnh chụp của tôi, là bị rách ra từ bức ảnh có cả tôi và cha mẹ cậu năm đó, hẩn đoán, mấy năm nay có khả năng cậu lầm tưởng tôi là phụ thân cậu. Dựa vào một ít biểu hiện của cậu mà phỏng đoán, tôi cũng nghĩ như vậy. Tôi bị nhầm là phụ thân của cậu trong suốt nhiều năm qua, hẩn là nên làm điều gì đó cho cậu.”

Chuyện tối riêng tư bí mật của mình, thứ tình cảm không thể cho ai biết, đều bị Ngô Hàn Giang phát giác, Hứa Minh không khỏi xấu hổ, “Ông không cảm thấy tôi biến thái, biết rõ ông có thể là cha tôi, mà còn hết lần này đến lần khác quyến rũ ông?”

“Tôi nghĩ tình cảm của cậu đối với tôi đã trở thành một loại ký thác tinh thần, cho dù chúng ta không giống nhau chút nào, nhưng cậu một khi trông thấy tôi, sẽ không tự chủ được muốn thân thiết với tôi, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.”

“Ông nói có lý, đại khái chính là như vậy đi.”

Hai người tương đối trầm mặc sau một lúc lâu.

“Được rồi, một khi đã như vậy, tôi đây liền yên tâm thoải mái nhận món quà của ông.” Hứa Minh nhoẻn miệng cười, dang rộng hai cánh tay về phía Ngô Hàn Giang, “Đại bảo bối, cho tôi ôm một cái.”

Ngô Hàn Giang cho cậu ôm mình, “Học từ ai mà buồn nôn như vậy?”

“Ba tôi.”

“Khó trách.”

Hứa Minh từ trong lòng Ngô Hàn Giang ngẩng đầu lên, “Hai người rất thân nhau?”

“Lúc còn nhỏ, có chơi vài ván bóng rổ cùng nhau.”

“Hai người ai lợi hại hơn?”

“Tôi.”

Hứa Minh hứ một tiếng, “Ba ba tôi cao hơn ông.”

“Hẩn thường xuyên thua tôi, không tin cậu hỏi hẩn đi.”

“Vậy ông có quen biết Mẹ của tôi không?”

“Có nghe nói qua, không mấy ấn tượng.”

“Gạt người đi, Mẹ của tôi là hoa khôi lòng lầy, chẳng lẽ ông không hề mong muốn được làm quen với nàng?”

“Khi đó tôi đã đính hôn.”

Hứa Minh nghe xong, trong lòng rất không thoải mái, “Ông yêu vợ ông không?”

“Không yêu.”

“Ông yêu những tình nhân của ông?”

“Không yêu.”

“Ông yêu tôi không?”

“Muốn nghe câu trả lời thật hay giả?”

“..... Quên đi.”

Có Ngô Hàn Giang đỡ hơi này ở chung, Hứa Minh không cam lòng đi ngủ, nguyên cả buổi chiều tinh thần cậu đều cao vút, lôi kéo Ngô Hàn Giang chơi game, tay mình cầm lấy tay y dạy y chơi, thẳng đến khi Ngô Hàn Giang có thể ngang tài ngang sức đấu với cậu, hai người chém giết nhau khí thế.

Buổi tối, Hứa Minh ăn rất ngon miệng, lượng cơm nhiều nhất từ trước tới giờ, bác sĩ và y tá đến kiểm tra đều ngạc nhiên với trạng thái tinh thần rất tốt của cậu, bảo cậu phải nhất định duy trì.

Ngô Hàn Giang báo xong mọi việc lại với Từ Bạc Thuyền, thì Hứa Minh tiếp điện thoại.

“Con trai, nghe nói hôm nay biểu hiện của con tốt lắm, ba ba trở về sẽ thưởng cho con.”

“Ba, khi nào thì ba và dì Đỗ trở về?”

“Ai nha, này khó mà nói, sẽ mau chóng tranh thủ. Không phải Ngô Hàn Giang chăm sóc con rất tốt sao?”

Mặt Hứa Minh nóng lên.

Từ Bạc Thuyền thay đổi một bộ giọng điệu nghiêm túc, nói: “Nếu hần khi dễ con, con lập tức nói cho ba ba biết, ba ba sẽ thu thập hần cho con.”

“Vâng ạ. Ba ba cha và dì Đỗ yên tâm, con sẽ hảo hảo giữ gìn thân thể.”

P.s:

(1) bảo bảo: em bé

32. Chương 32

Hứa Minh xin y tá một miếng băng keo cá nhân, sau khi bác sĩ và y tá đi rồi, cậu gọi Ngô Hàn Giang đến trước mặt mình, kéo tay y ra xem, máu trên miệng vết thương đã khô, cậu đau lòng thối thối, lấy băng keo cá nhân cẩn thận dán lên.

Ánh đèn bàn mờ nhạt vây quanh thân thể cậu, vẻ mặt của cậu vốn vẫn còn nét trẻ thơ, hơn nữa gương mặt của cậu bây giờ khá là ú nu, nhìn ra là trẻ béo phì, hoàn toàn giống y chang một đứa bé con. Trong lòng Ngô Hàn Giang xuất hiện vài luồng tình cảm phức tạp đan xen vào nhau, chua xót không chịu nổi, cơ hồ khiến y muốn bật khóc.

“Chơi một buổi chiều rồi, đi ngủ sớm đi.”

“Tôi còn chưa tắm.”

“Cậu không mệt sao?”

Hứa Minh ách xì một cái, “Không mệt.”

“Không mệt mới là lạ.” Ngô Hàn Giang xoay người bế Hứa Minh lên, “Tôi giúp cậu tắm.” Nói xong đi vào phòng tắm.

Hứa Minh giãy dụa, “Tôi tự tắm, ông để tôi xuống!”

Ngô Hàn Giang cười nói: “Cũng không phải lần đầu tiên, mắc cỡ cái gì.”

Một bước tiến vào phòng tắm, mở đèn, xả nước vào bồn.

“Ác bá!” Hứa Minh tức giận chỉ trích.

Ngô Hàn Giang đặt Hứa Minh lên mép bồn tắm, ngồi xổm xuống nhìn cậu, nghiêm trang hỏi: “Tự cởi hay là để tôi giúp cậu?”

Hứa Minh vừa then vừa giận, “Ông nhắm mắt lại!”

Ngô Hàn Giang nghe lời nhắm mắt lại.

Hứa Minh rất nhanh cởi sạch quần áo, bước vào trong bồn tắm lớn, không nghĩ đến dưới chân trơn trượt, may mắn hữu kinh vô hiểm (1) được Ngô Hàn Giang một phen đỡ lấy.

“Cẩn thận! Chẳng nhẽ cậu không biết nếu té ngã một cái thì sẽ nguy hiểm chừng nào không?!”

“Ông rống cái gì! Điều tại ông, ông còn đến để làm chi, tôi sắp chết rồi.....”

Ngô Hàn Giang hung hăng trừng mắt cậu, “Về sau không được phép nói từ đó, nếu còn có lần sau tôi sẽ xử cậu.”

Hứa Minh tức giận vỗ một chưởng lên mặt nước, nước bắn tung toé vào người Ngô Hàn Giang, cậu dứt khoát hất hết nước lên người y, Ngô Hàn Giang bắt được cánh tay cậu, hai người thi nhau giận trừng mắt nhìn đối phương, Ngô Hàn Giang chịu thua trước, “Được rồi đừng náo loạn, ngồi xuống tắm rửa.”

“Hứ!”

Hứa Minh đặt mông ngồi vào trong nước, Ngô Hàn Giang lo lắng nói: “Mông không đau sao?”

“Tôi đây thịt dày!”

Ngô Hàn Giang nhìn quét quanh thân thể cậu, trước kia khung xương gồ ghề bây giờ thì thịt thà búng ra, nhưng mà dấu vết sưng phù thực quá rõ ràng, thoạt nhìn cũng không mấy khỏe mạnh. Y không khỏi lo lắng chau mày.

Hứa Minh nghĩ y ngại thân thể mình khó coi, nên cảm thấy có chút bị tổn thương, “Nhìn không được thì đi nhanh đi.”

“Nói ngốc cái gì vậy.”

Ngô Hàn Giang nắm lấy hai bả vai cậu, vuốt ve một đường dọc theo cánh tay cậu đi xuống, “Thả lỏng cơ thể, tôi giúp cậu mát xa.”

Hứa Minh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, xấu hổ gì đó đều nhào thành bột hết, mặc cho Ngô Hàn Giang vuốt ve.

Tắm rửa xong, Ngô Hàn Giang ôm Hứa Minh về giường, “Ngủ đi, tôi tắm rửa rồi cũng ngủ.”

Chờ khi y trở về, thì thấy Hứa Minh vẫn ngồi trên giường, trông mong nhìn mình.

Ngô Hàn Giang đi đến bên giường, Hứa Minh chìa ra một chỗ cho y, Ngô Hàn Giang lên giường ôm chặt cậu vào ngực mình, tắt đèn bàn, “Ngủ đi.”

Hứa Minh cuộn tròn dựa vào lòng y, cảm thấy ấm áp mà an tâm, đã không được thoải mái như bây giờ trong một thời gian dài, quả nhiên mình vẫn rất cần người này.

Đêm ấy Hứa Minh phá lệ ngủ an ổn, không gặp ác mộng, sáng sớm ngày hôm sau, cậu được Ngô Hàn Giang đánh thức, mông mông lung lung nghe thanh âm y nói sớm an.

“Sớm an.”

Hứa Minh cảm thấy dùng ồm đau đỗi lấy một tiếng sớm an của y cũng thực đáng giá.

Hứa Minh được Ngô Hàn Giang đỡ ngồi dậy, Ngô Hàn Giang nhúng khăn ẩm lau mặt lau tay cho cậu, gọi bác sĩ tới.

Bác sĩ kiểm tra Hứa Minh như thường lệ, cười tủm tỉm khen ngợi cậu: “Hôm nay hoàng tử bé thức dậy rất sớm, đáng khen ngợi! Tinh thần không tồi, tình trạng thân thể cũng tốt lắm, tiếp tục duy trì!”

Ngô Hàn Giang nghe xong cảm thấy rất thoải mái, cho Hứa Minh một ánh mắt vui mừng mà cảm kích.

Bản thân Hứa Minh cũng rất vui, âm thầm hạ quyết tâm nhất định phải biểu hiện thật tốt cho y xem.

Thời gian gần cuối năm, tuy rằng là bệnh viện, nhưng cũng bắt đầu tràn đầy không khí lễ Tết, đề tài được thảo luận nhiều nhất đó là lễ mừng năm mới, gia đình, tập tục, vân vân.

Trong vườn hoa nhỏ, bên tai Hứa Minh tràn ngập những lời này, cậu hơi lo lắng, Ngô Hàn Giang sẽ không có khả năng vì mình mà ở lại bệnh viện trải qua dịp Tết không trở về nhà, vậy chẳng phải bọn họ sẽ lại xa cách nhau nữa sao.

“Ngô Hàn Giang, còn bao nhiêu ngày nữa là đến lễ mừng năm mới?”

“Tuần tới là giao thừa.”

Hứa Minh giơ ngón tay đếm đếm, có chút mất mát mà nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu: “Còn có mười ngày nữa thôi à.”

Ngô Hàn Giang biết cậu suy nghĩ cái gì, vòng qua trước mặt cậu ngồi xổm xuống, nhéo nhéo gương mặt buồn hiu của cậu, “Đừng lo lắng, tôi sẽ không đi đâu cả, cùng cậu ăn Tết.”

Hứa Minh vui mừng quá đổi, “Thật sự?!”

“Thật sự.”

Hứa Minh lập tức lâm vào lo lắng, “Vậy còn người nhà ông thì sao?”

“Bọn họ là bọn họ, chúng ta là chúng ta.”

Hứa Minh vui vẻ không tự kìm chế được, nhưng ngoài miệng không được tự nhiên nói: “Ai là chúng ta với ông.”

Ngô Hàn Giang nhìn vẻ mặt và khóe miệng không nhịn được ý cười của cậu, trong lòng áy náy vô cùng.

“Cậu biểu hiện cho tốt, giữ gìn thân thể cho tốt, bằng không đến lúc đó tôi không cho tiền mừng tuổi đâu đấy.”

Hứa Minh không hy vọng y coi mình như trẻ con, “Ai thêm tiền mừng tuổi của ông, cậu già lên mặt.”

Ngô Hàn Giang chau mày cười, “Tôi đây muốn tặng quà cho cậu, cậu muốn cái gì?”

Hứa Minh gian trá đảo mắt châu vèo vèo, “Tôi nghĩ kỹ rồi sẽ nói ông biết.”

Có lẽ tình yêu là sức mạnh kỳ diệu, có Ngô Hàn Giang làm bạn và cẩn thận chăm sóc cậu, nên tình trạng thân thể của Hứa Minh đột nhiên bắt đầu chuyển biến tốt, khi bác sĩ phụ trách và Ngô Hàn Giang nói chuyện đều dùng tới từ kỳ tích này.

“Cậu ấy đã bắt đầu dần dần hồi phục các chức năng cơ thể, nếu tiếp tục kiên trì, giữ vững ở tình trạng này, thì hy vọng là rất lớn, cố lên, không ngừng cố gắng!” Vẻ mặt của người bác sĩ luôn luôn nghiêm túc bình tĩnh lại không khỏi xúc động mà vui mừng hẳn lên.

Ngô Hàn Giang thả lỏng tâm tình đi rất nhiều, chừng nào còn chưa đến ngày xuất viện, thì y sẽ không thể an tâm ngày đó.

“Buồn quá hà, tôi muốn xuất viện đi chơi một chuyến.”

Hôm đó Hứa Minh rất cục không chịu nổi ở bệnh viện chán nản buồn tẻ, nên đòi hỏi Ngô Hàn Giang.

Ngô Hàn Giang nhìn nhìn thời tiết bên ngoài, thấy trời trong nắng ấm, nghĩ đến hôm nay là hai mươi bảy, đúng là thời điểm náo nhiệt nhất của năm, dưới ánh mắt chờ mong của Hứa Minh, y không thể từ chối.

“Cậu hãy cam đoan sẽ ngoan ngoãn không chạy loạn, nghe tôi nói, thì tôi dẫn cậu đi.”

“Tôi cam đoan! Ngô Hàn Giang ông thật tốt!” Hứa Minh nhào vào lòng Ngô Hàn Giang, mừng muốn chết luôn.

Ngô Hàn Giang cười đến bất đắc dĩ mà dung túng.

Ngô Hàn Giang mất không ít võ mồm, hết lần này đến lần khác bảo sẽ cam đoan này nọ, mới thuyết phục được bác sĩ cho phép mình đưa Hứa Minh đi ra ngoài nửa ngày.

Hứa Minh ăn mặc y chang một quả bóng, áo khoác len che khuất chỉ lộ ra hai con mắt, giống diễn viên nổi tiếng phải cải trang, được Ngô Hàn Giang nắm chặt tay đi trên đường.

Hít thở bầu không khí trong lành không còn mùi thuốc sát trùng, Hứa Minh cảm thấy thể xác và tinh thần mình vô cùng thoải mái.

Tất cả các quầy hàng trên đường đều rao bán đồ Tết, đặc biệt náo nhiệt, Ngô Hàn Giang rất cố gắng lôi kéo Hứa Minh đi vào chỗ ít người, giữ chặt Hứa Minh bên cạnh mình, từng giây đều luôn luôn canh chừng, để phòng tình huống không may xảy ra ngoài ý muốn.

Đi ngang qua một cửa tiệm, vừa lúc chủ cửa tiệm châm một loạt pháo hoa, tiếng nổ lớn chột vang lên, Ngô Hàn Giang theo bản năng kéo Hứa Minh vào trong lòng, bảo vệ kín mít.

Hứa Minh ở trong lòng ngực của y vừa buồn bực vừa nở nụ cười, “Ông đừng căng thẳng như thế, pháo thôi mà, tôi cũng không phải là đứa nhỏ ba tuổi.”

“Cậu còn không bằng đứa nhỏ ba tuổi để tôi bớt lo.”

Ngô Hàn Giang lôi kéo Hứa Minh tiếp tục đi.

Hứa Minh nhìn trên vỉa hè có bày một vài bức câu đối chữ phúc xuân, nói: “Không biết trong bệnh viện có cho dán không.”

Nghe vậy, Ngô Hàn Giang đứng trước một quầy hàng, “Mua về đi.”

“Được.”

Hứa Minh khom lưng, cẩn thận lựa chọn. Cuối cùng mua hai câu đối một lớn một nhỏ, vài chữ xuân đủ loại màu sắc và một xấp chữ phúc lớn nhỏ.

Cầm câu đối xuân màu sắc rực rỡ trong tay, Hứa Minh mới cảm thấy bản thân mình bây giờ mới dính chút không khí của ngày Tết, vì thế càng không thể ngừng được, ánh mắt bắt đầu chuyển hướng tới các quầy hàng khác, kẹo, đậu phộng, các loại đồ ăn vặt, hoa quả, có linh vật dân gian đặc sắc, vân vân. Hai tay Ngô Hàn Giang đều đầy ắp không thể giơ lên được nữa, nên mới không ngăn cậu lại.

Gửi hàng hóa ở lại cửa hàng, dùng xong cơm trưa, hai người tiếp tục đi dạo.

Rất nhanh đã trôi qua buổi trưa, đoạn thời gian ấm áp nhất, độ ẩm dần giảm xuống, mọi người đi mua sắm cũng không còn nhiều, đều trở về.

“Cần phải quay về.” Ngô Hàn Giang nói.

Mới nửa ngày Hứa Minh đương nhiên còn chưa chơi đủ, cậu năn nỉ Ngô Hàn Giang cho thêm vài giờ thư thả nữa.

Ngô Hàn Giang chịu không nổi ánh mắt đáng thương hề hề của cậu, nên đáp ứng.

Hai người đi đến một cuộc triển lãm điêu khắc băng, Hứa Minh chụp được không ít ảnh, đủ loại tư thế vô cùng thân thiết, Ngô Hàn Giang đều nhất nhất phối hợp. Tiếp theo, bọn họ đi ăn cái lẩu nóng hôi hổi, rượu đủ cơm ăn no từ tiệm lẩu đi ra, đi bộ đến cửa hàng lấy đồ.

Lúc ngang qua cầu vượt, gặp được một tiểu cô nương bán hoa, trong tay còn ôm một nửa số hoa hồng vẫn chưa kịp bán hết, đứng trong gió vừa lạnh vừa vội.

Tiểu cô nương vừa thấy Ngô Hàn Giang và Hứa Minh đi tới, lập tức nghênh đón, “Tiên sinh muốn mua hoa không, một cây chỉ cần ba nhân dân tệ, hai cây năm nhân dân tệ.”

“Mua hết.” Hứa Minh buông tay Ngô Hàn Giang, ý bảo trả tiền.

“Vâng, để tôi đếm xem có bao nhiêu cây.” Tiểu cô nương vui mừng bắt đầu đếm hoa.

“Nếu là hai mươi đoá hồng thì có nghĩa là gì?” Hứa Minh nhìn nàng đang tỉ mỉ đếm, hỏi.

“Yêu người suốt đời suốt kiếp, sẽ không bao giờ thay đổi.” Tiểu cô nương thuận miệng đáp, “Nha, vừa vặn hai mươi cây.”

Nàng giao hoa cho Hứa Minh, tiếp nhận hai trăm tiền mặt từ cậu đưa tới, sửng sốt, “Tiểu ca ca, một tờ là đủ rồi, tổng cộng năm mươi nhân dân tệ, hai mươi cây.”

“Còn lại là thù lao cho cậu trả lời của cô.”

Hứa Minh nói xong, cười cười với tiểu cô nương, lôi kéo Ngô Hàn Giang đi.

Trong khi phía sau truyền đến lời chúc phúc của tiểu cô nương, “Chúc hai vị cả đời hạnh phúc mỹ mãn!”

“Cám ơn, chúng tôi sẽ!” Hứa Minh quay đầu vẫy vẫy tay với nàng.

Đi đến một nơi yên lặng, Hứa Minh giữ chặt Ngô Hàn Giang, đem bó hoa hồng đặt lên trước ngực y, “Tặng cho ông.”

“Cám ơn.”

Ngô Hàn Giang một tay tiếp nhận hoa hồng, cùng lúc đó, Hứa Minh hôn đến.

Tay kia của Ngô Hàn Giang ôm lấy Hứa Minh, đón nhận nụ hôn của cậu, bốn cánh môi chặt chẽ chạm vào nhau.

Mấy chục giây qua đi, Hứa Minh kết thúc nụ hôn, mắt cậu nhìn sâu vào đôi con ngươi của Ngô Hàn Giang, nói: “Tôi yêu ông, suốt đời suốt kiếp, thề sẽ không bao giờ thay đổi.”

P.s:

(1) Hữu kinh vô hiểm: Bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm

33. Chương 33

Trở về, ngày hôm sau, Hứa Minh phân phát hàng hóa mà mình đã đi mua tặng mọi người, chủ nhiệm phả lệ cho phép cậu dán câu đối xuân trong phòng bệnh.

Ngô Hàn Giang đứng trên ghế, nghe Hứa Minh chỉ huy, đem câu đối xuân dán lên. Còn bó hoa hồng kia được cắm vào lọ thủy tinh, hương thơm lan toả bốn phía, những con rối được đặt trên đầu giường của Hứa Minh, trong phòng tràn ngập niềm hân hoan và không khí lễ Tết.

Cùng lúc đó, Từ Bạc Thuyền và Đỗ Hoa gấp gáp quay về, mở cuộc họp giữa ba vị trưởng bối và bác sĩ, bàn về việc giải phẫu cho Hứa Minh.

Tuy rằng trước mắt tình trạng sức khỏe của Hứa Minh vẫn còn kém một nửa so với tiêu chuẩn của cuộc phẫu thuật, nhưng cứ để như vậy thì sẽ tiêu hao dần, thân thể Hứa Minh rất có khả năng ngày càng lụi tàn, hơn nữa bất cứ lúc nào cũng có thể phát bệnh rất nguy hiểm, sau khi cân nhắc, bác sĩ đề nghị sắp tới hãy tiến hành giải phẫu, nếu Hứa Minh vẫn tiếp tục duy trì ở mức tiêu chuẩn hiện tại, thì xác suất thành công là năm mươi phần trăm.

Ba vị trưởng bối cuối cùng nhất trí quyết định, đồng ý giải phẫu, sau khi thuật lại tình hình với Hứa Minh, cậu cũng liền đồng ý. Nếu không có gì thay đổi, thì cuộc giải phẫu sẽ diễn ra vào ba ngày sau, cũng là ngày đầu năm mới.

Buổi tối, vẫn như cũ là Ngô Hàn Giang ở lại chăm sóc.

Hai người đã lập thành thói quen lẳng lẽ chui vào ổ chăn, tuy thân mật dựa vào nhau mà ngủ, nhưng một người là thân thể suy yếu, một người còn lại thì coi người kia như đứa nhỏ, vậy nên đã không thể khơi dậy nổi cái phương diện tâm tư kia, vì thế mà hai người vẫn đối đãi với nhau theo kiểu lịch sự lễ độ, chưa từng có gì mờ ám.

Đêm nay, Hứa Minh giống như bị uống nhầm thuốc kích thích phá lệ làm âm ỉ, nhào qua, đặt Ngô Hàn Giang ở dưới thân mình, chống hai cánh tay ở hai bên hông của y, chóp mũi kề chóp mũi đối diện với y, “Này, chúng ta làm tình đi.”

Đương nhiên, cậu cũng không ôm một tia hy vọng nào, nhưng có thể cạ chỗ này một chút sờ chỗ kia một chút thì cũng không tồi.

“Lộn xộn.”

Ngô Hàn Giang không nhẹ không nặng vỗ mông cậu một cái, muốn nhích người qua, thì Hứa Minh đã kịp ngậm lấy môi y, nói cái gì cũng không buông.

“Nhả ra.” Môi dưới của Ngô Hàn Giang bị cắn, khó mà mở miệng nói.

“Hông.” Hứa Minh nói cũng không rõ ràng.

Ngô Hàn Giang đã có biện pháp đối phó với cậu, đó chính là chọt lét, hồi lúc tắm rửa đã vô tình phát hiện ra.

Hứa Minh lập tức tan tác, thành thành thật thật bị Ngô Hàn Giang trở mình, giam vào ngực, động cũng không động được.

Hứa Minh suy nghĩ chợt loé, “Hồi bữa ông nói muốn tặng quà năm mới cho tôi, tôi đã nghĩ xong rồi, tôi muốn một nụ hôn sâu của ông, cái loại mà đầu lưỡi phải vói vào bên trong ấy, không được ít hơn ba phút.”

Ngô Hàn Giang trầm mặc sau một lúc lâu, “Vậy thì cho cậu.”

Một cái xoay người, đem Hứa Minh từ trong lòng đặt phía dưới, nhìn cậu thật sâu, chậm rãi áp tới.

Hứa Minh muốn nói tôi còn chưa chuẩn bị tốt mà, thì trước mắt đã hạ xuống một đạo bóng ma, gương mặt của Ngô Hàn Giang dần dần phóng đại, trên môi truyền đến xúc cảm và hơi thở say lòng người.

Cậu say mê nhắm kín hai mắt, nói trong đầu, ông nhất định phải hảo hảo mà, hảo hảo mà hôn tôi.

Bốn cánh môi từ từ nhẹ nhàng tiếp xúc, chặt chẽ gắn kết cùng nhau.

Hứa Minh lo tìm mình sẽ nhảy ra khỏi ***g ngực.

Đầu lưỡi ẩm áp dò xét tiến vào đôi môi cậu, cậu phối hợp mở ra một khe hở, lưỡi của Ngô Hàn Giang liền tiến quân thần tốc.

Dường như tiến vào và xâm chiếm không chỉ ở khoang miệng cậu, mà còn là toàn bộ thân thể cậu, toàn bộ linh hồn cậu, Hứa Minh bị suy nghĩ này kích thích thân mình run lên, tiếp theo còn có chút tê dại.

Đầu lưỡi của Ngô Hàn Giang thân mật mà nhiệt tình liếm qua từng góc ngách trong khoang miệng cậu. Răng nanh, nước, bơi một vòng bên trong má, liếm lưỡi của cậu thật mạnh, cuốn lấy, dẫn nó tiến vào miệng mình, rồi ngậm vào, dịu dàng mút.

Hứa Minh không chịu nổi bị thụ động, nên cũng sử dụng đầu lưỡi, liếm loạn một mạch trong miệng y, bị Ngô Hàn Giang dùng răng nanh giữ lấy, khẽ cắn xuống đầu lưỡi.

“Ừm ~” Hứa Minh thoải mái mà hừ hừ.

Ngô Hàn Giang tiếp tục đùa bỡn khoang miệng cậu, đầu lưỡi lướt qua trên vòm miệng cậu, Hứa Minh bị ngứa tránh sang một bên, Ngô Hàn Giang nắm lấy chiếc cằm của cậu không cho cậu trốn, đồng thời đẩy đầu lưỡi về phía trước, thẳng đến cổ họng của cậu.

Quá sâu Hứa Minh cảm giác đầu lưỡi linh hoạt bá đạo kia dường như muốn từ cổ họng tiến vào bên trong thân thể mình, hút đi hồn phách của mình, cậu hy vọng, tốt nhất là Ngô Hàn Giang nuốt hết toàn

bộ cậu đi, vậy thì cậu sẽ có thể hóa thành máu loãng hoà hợp với máu của Ngô Hàn Giang. Cậu ôm lấy cổ Ngô Hàn Giang, dùng sức ấn môi mình về phía y, trong lòng nói, sâu thêm chút nữa, càng sâu thêm chút nữa.

Ngô Hàn Giang dường như có thể đọc được tâm tư của cậu, nên liền thay đổi một góc độ để có thể xâm nhập sâu hơn, dùng sức đem đầu lưỡi đâm thẳng vào bên trong.

Loại cảm giác xâm nhập này, khiến bọn họ cảm thấy gần như nghẹt thở nhưng lại thoải mái, đồng thời cũng có một loại cực độ không cam lòng, bởi vì đây vẫn còn chưa đủ, vĩnh viễn không đủ, bọn họ không biết phải làm sao để có thể dính chặt chẽ vào nhau sâu hơn nữa, càng sâu càng tốt, đó là một sự tiếc nuối thật lớn, bọn họ cũng đều biết, bọn họ vĩnh viễn không thể đạt tới mức độ tối thân mật kháng khí, tuy hai mà một, hoàn toàn dung hợp từng chút từng chút.

Có lẽ là vì kích động, cũng có lẽ là vì tiếc nuối, Hứa Minh khóc, tuy rằng cậu vô cùng không muốn khóc vào thời điểm ngọt ngào này.

Động tác của Ngô Hàn Giang diễn ra càng lúc càng kịch liệt, gần như thô bạo cướp sạch khoang miệng Hứa Minh, môi lưỡi, tựa hồ muốn phát tiết một cỗ lửa giận, một loại cảm xúc không thể nói thành lời.

Đã không còn cảm giác ngọt ngào gì nữa, nhưng Hứa Minh không có một chút phản kháng mà ngược lại tiếp nhận tất cả, nước mắt không tiếng động chảy xuống.

Ngay tại khi Ngô Hàn Giang gần sắp không thể khống chế được, thì y ném phải một mùi vị mặn đắng.

Y dừng động tác, mở hai tròng mắt đỏ máu của mình, trông thấy một đôi con ngươi ầng ậc nước mắt.

Y lập tức trở nên dịu dàng, đầu lưỡi rời khỏi miệng Hứa Minh, cẩn thận liếm hôn môi Hứa Minh, hướng lên trên, hai má, đôi mắt, cắn nuốt sạch sẽ vị mặn đắng kia.

Khi vừa chấm dứt nụ hôn, bọn họ cũng không biết là trôi qua bao lâu, tựa hồ rất dài, nhưng tựa hồ cũng không lâu lắm.

“Ông thật dữ dội, tôi sắp nghẹt thở.” Hứa Minh mê ly nhìn Ngô Hàn Giang, hơi hơi thở hổn hển nói.

“Vừa lòng chưa?” Ngô Hàn Giang khôi phục sự bình tĩnh thường ngày.

“Vô cùng vừa lòng.”

Ngô Hàn Giang tắt đèn bàn, ủ Hứa Minh tiến vào trong lòng.

“Ngô Hàn Giang, có ai nói với ông rằng ông rất dịu dàng không?”

Bỗng nhiên Hứa Minh rất chi là vô tư vuốt ve khuôn ngực ấm áp rắn chắc của Ngô Hàn Giang, không hiểu rằng Ngô Hàn Giang cũng chả có phải là thánh nhân gì, cậu vẫn đơn thuần không biết đối với một người đàn ông bình thường mà nói, cái loại này là tương đương với trình độ trêu chọc, huống hồ bọn họ vừa mới trải qua một hồi hôn mê dữ dội. Xem ra là, Hứa Minh ỷ vào thể chất của mình kém cỏi, nên không ngại chuyện thất lạng đầu.

Ngô Hàn Giang không thể không cực lực áp chế hỏa đang từ từ bốc lên, “Không có.”

“Dù sao tôi cảm thấy ông thực dịu dàng. Có thể bọn họ sợ ông tức giận, cho nên mới không dám nói đi.”

“Cũng chỉ có cậu là biến đổi đa dạng chọc tôi tức giận.”

“Nhưng ông cũng đâu có trách phạt tôi đâu,” Hứa Minh không khỏi đắc ý, “Con người của ông chính là ngoài lạnh trong nóng, mọi người sợ vẻ mặt lạnh lùng bên ngoài của ông, cho nên không dám tiếp cận thấu hiểu ông, kỳ thật bên trong ông là một người tốt bụng, tôi nói đúng không?”

“Đừng nhiều lời, ngủ.” Ngô Hàn Giang không thể nhịn được nữa lấy móng vuốt sói của Hứa Minh ra, hiềm thấy trở mình, đưa lưng về phía Hứa Minh.

Đột nhiên vắng vẻ, khiến Hứa Minh cảm thấy khó chịu, “Xem đi, ông chính là ngại người ta dò xét mình.” Dỗi rồi, cũng xoay người, trả lại một bóng lưng cho y.

Một lát sau, cậu được từ phía sau dịu dàng ôm lấy, mới vừa lòng đi vào giấc ngủ.

Hai mươi chín, cách ngày phẫu thuật chỉ còn hai ngày, Từ Bạc Thuyền phải nằm viện vì yêu cầu của bác sĩ, làm kiểm tra toàn diện lần cuối, bao gồm có bác sĩ và y tá ở bên trong, trong lòng mỗi người đều không khỏi bất an, nhưng ở ngoài mặt ai cũng hi hi ha ha, vô cùng thoải mái sinh động, là do muốn cổ vũ Hứa Minh.

Trong lòng Hứa Minh lại cực kỳ bình tĩnh, gần đây cậu cảm thấy mình đã không còn gì để tiếc nuối, tìm được cha mẹ rồi, được trải qua ngày tháng cuối cùng với người mình thích, thứ hai, chỉ cần có Ngô Hàn Giang ở bên cạnh mình, cậu sẽ cảm thấy vô cùng an tâm, không sợ gì cả.

Sau buổi trưa ấm áp, hai cha con Từ Bạc Thuyền và Hứa Minh mặc quần áo bệnh nhân giống nhau, ngồi khoanh chân trên giường chơi cờ vua, vút Ngô Hàn Giang phơi nắng ở một bên.

Hai cha con giết nhau khó phân thắng bại, Ngô Hàn Giang ở bên cạnh theo dõi cờ, thấy Hứa Minh đại thế đã mất, chỉ điểm cho cậu một nước cờ chặn tuyệt đường sống.

Hứa Minh bưng tỉnh đại ngộ, theo kế hoạch mà làm, giết Từ Bạc Thuyền trở tay không kịp.

“Xem người ta chơi cờ là không được chỉ có hiểu hay không?” Từ Bạc Thuyền khinh bỉ chỉ trích Ngô Hàn Giang.

Hứa Minh phát hiện từ lúc phụ thân chạm mặt Ngô Hàn Giang, thì luôn nói lời lạnh nhạt với y, mặc dù Ngô Hàn Giang rất tỉnh bơ, nhưng cậu có thể cảm giác được giữa hai người bọn họ trong lúc đó có loại không khí ba đào gợn sóng quỷ dị, điều này khiến Hứa Minh bị kẹt ở giữa cảm thấy thật khó xử.

Mất thấy không khí không ổn, Hứa Minh vội vàng giảng hoà nói: “Ngô Hàn Giang ông xem thôi là được rồi.....”

Ngô Hàn Giang căn bản không để ý tới cậu, ngược lại nhướn mày với Từ Bạc Thuyền, “Thân phận của tôi là quân sư, sao nào, một mình anh chơi không lại, muốn tìm người trợ giúp?”

“Một mình tôi dư dả đối phó với anh.”

Từ Bạc Thuyền một kích liền mắc câu, cùng Ngô Hàn Giang ganh đua cao thấp. Hứa Minh thành con rối của Ngô Hàn Giang, y chỉ chỗ nào thì để vô chỗ đó.

Cuối cùng Từ Bạc Thuyền thua một nước cờ, bị Ngô Hàn Giang đánh bại.

Hứa Minh vô tâm vô phé đối Ngô Hàn Giang giơ ngón tay cái lên, “Lợi hại!”

Từ Bạc Thuyền miễn bàn là đang cực kỳ thương tâm, “Bảo bối nhi, con vô tư bắt tay với người ngoài cũng quá là lợi hại đi, con để lão ba của con ở chỗ nào, a?”

Hứa Minh vô cùng xấu hổ, “Lão ba cha đừng có đoán mò.”

Từ Bạc Thuyền hừ lạnh một tiếng, phóng cho Ngô Hàn Giang một ánh mắt cảnh cáo và uy hiếp.

Về mặt của Ngô Hàn Giang không chút thay đổi, cũng không lên tiếng.

Không khí lạnh lẽo cứng đờ mà xấu hổ, Hứa Minh âm thầm trong lòng, vì hai người giảng hoà nói: “Ba cha đừng ghét chú Ngô, cha không biết đâu, y vẫn luôn chiều cổ con, thật sự, con xem y như trưởng bối mà kính trọng, con hy vọng hai người có thể trở thành bạn tốt, chờ con khoẻ lại rồi, con sẽ hiểu kính với hai người.”

Lời này vừa thốt ra, không khí bỗng dưng trầm mặc, ba người đều mang tâm sự.

Đỗ Hoa từ bên ngoài trở về có mua một ít hoa quả mà Minh Minh thích ăn, vừa vào phòng thì cảm giác được bầu không khí thật không tốt, “Ba người sao lại im lặng hết vậy, Minh Minh, dì mua anh đào và ô mai, lập tức rửa ra một mâm cho con.”

“Cám ơn dì Đỗ.”

“Đừng khách khí với dì, chúng ta là người một nhà.”

Từ Bạc Thuyền nắm lấy bả vai Hứa Minh, ánh mắt mang theo trào phúng ý cười rét lạnh, đối Ngô Hàn Giang nói, “Đúng vậy, chúng ta mới là người một nhà.”

Hứa Minh bất an nhìn Ngô Hàn Giang, Ngô Hàn Giang hơi hơi cười cười với cậu, tươi cười chân thành, mang theo một tia cô đơn không dễ phát hiện, “Thấy Minh Minh có người thương yêu, tôi an tâm.”

Hứa Minh bày ra một ánh mắt sáng tỏ nhìn y, từ nay về sau, bất luận là sống hay chết, giữa chúng ta chẳng qua chỉ là quan hệ của tiểu bối cùng trưởng bối mà thôi.

Có điều, mọi chuyện không phát triển theo hướng mà bọn họ mong muốn.

34. Chương 34

Vì muốn Hứa Minh được nghỉ ngơi thật tốt, vậy nên buổi tối tám giờ, Từ Bạc Thuyền và Đỗ Hoa rời khỏi phòng bệnh của Hứa Minh, để một mình Ngô Hàn Giang ở lại canh chừng Hứa Minh.

Lúc trước, Ngô Hàn Giang viện lý do với người nhà rằng mình phải đến tỉnh khác để công tác lo liệu án kiện cơ mật, hơn nữa dặn dò bọn họ nếu không có chuyện gì quan trọng đại sự thì không cần quấy rầy, mấy ngày nay, di động chưa từng có động tĩnh, thế nhưng cố tình vào lúc này, điện thoại lại không ngừng rung lên, là cuộc gọi từ nhà cũ.

Ngô Hàn Giang có dự cảm vô cùng không tốt. Y giúp Hứa Minh nằm xuống, đắp kín chăn cho cậu, dặn cậu hai câu, mới vội vàng ra khỏi phòng, đến cuối hành lang nơi lối cửa thoát hiểm, nhắc điện thoại, nhưng ánh mắt lại thủy chung không rời khỏi cửa phòng bệnh.

“Anh hai, bệnh tim của ba ba đột nhiên tái phát phải nằm viện, tình huống vô cùng nguy hiểm, anh mau trở về đi!” Giọng điệu của Ngô Thanh Hải lo lắng nói.

Ngô Hàn Giang chỉ cảm thấy dây thần kinh trên trán mình giật giật, “Bác sĩ nói như thế nào?”

Ngô Thanh Hải bắt đầu khóc, “Đại ca phải làm sao đây, mọi người đều nói là vô cùng nguy hiểm.....”

Ngô Hàn Giang cắn răng quyết định, “Hiện tại anh không thể quay về, các người hãy chăm sóc tốt cho phụ thân, bất cứ lúc nào cũng có thể liên lạc với anh.”

“Anh hai!”

Lời của Ngô Thanh Hải còn chưa dứt, Ngô Hàn Giang chỉ cảm thấy một trận cuồng phong thổi qua bên tai, một đạo bóng đen hiện ra trước mắt, Ngô Vân Thành giống như một pho tượng la sát u ám hung thần nặng nề hạ xuống trước mặt y.

Ngô Hàn Giang ngắt điện thoại, nhìn thẳng vào hai mắt nổi sóng ẩn trong bóng tối của Ngô Vân Thành, “Tình trạng của ba ba rốt cuộc là thế nào?”

Ngô Vân Thành nhíu chặt chân mày, kiềm nén cơn giận nói: “Trong lòng của cậu còn có ba ba sao?”

Nhìn ra được trong mắt Ngô Vân Thành không có chi tiết tang thương, phụ thân hẳn là không sao, Ngô Hàn Giang mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng mặt khác thần kinh cũng gắt gao bị kéo căng lên như dây đàn, y ngăn cản tầm nhìn từ phòng bệnh của Hứa Minh ở phía sau, cả người đề phòng.

“Ba ba rốt cuộc là làm sao, đại ca muốn nói gì thì nói mau, tôi không rảnh dlay dứa.”

Ngô Vân Thành cười lạnh một tiếng, đột nhiên nổi điên, kéo cổ áo Ngô Hàn Giang, hai mắt phun trào nổi tức giận đã kiềm nén bấy lâu, “Ngô lão Nhị tao thực không ngờ mày là loại người lòng lang dạ sói! Mày nghĩ ba ba là vì ai mà bệnh tim tái phát, thiếu chút nữa thì, thì con má nó cứu chữa không kịp, bây giờ còn đang nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt! Tao thay ba ba đánh chết mày đồ nghiệt súc!”

Vốn chuyện Ngô Hàn Giang nuôi một thằng bé là đã khiến ba ba tức giận tới nỗi bệnh cũ tái phát, thế nhưng đến giờ phút này y vẫn tỏ ra vô tâm, chỉ vì một thằng ***, không thèm để ý đến bệnh tình nguy kịch của phụ thân, lần đại nghịch bất đạo này, là không thể nhẫn nhịn được nữa!

Ngô Vân Thành đấm Ngô Hàn Giang đến độ xoay cả người, Ngô Hàn Giang không tránh, nên bị đánh một cái lão đảo, xương gò má lập tức sưng lên.

“Tình hình hiện tại của ba ba ra sao?”

“Tự trở về mà nhìn!”

Ngô Vân Thành kéo áo Ngô Hàn Giang lôi đi về phía lối thoát hiểm, Ngô Hàn Giang tránh thoát, “Quả thực em không thể đi, chờ thêm mấy ngày nữa, em sẽ trở về chịu đòn nhận tội với ba ba.”

“Chú mày giỏi lắm thằng ranh!” Ngô Vân Thành tóm lấy y.

Ngô Hàn Giang bắt đặc dĩ quyền đâm cước đá với anh cả, hai người đều dùng hết toàn lực, có xu thế muốn đối phương phải đầu hàng khuất phục.

Ngô Hàn Giang đối Ngô Vân Thành thủ hạ lưu tình, còn Ngô Vân Thành thì lại coi y như kẻ thù mà đối đãi, quyền cước tàn nhẫn, rất nhanh Ngô Hàn Giang đã trúng một cước của hắn, đầu gối nóng rất đau nhức.

“Mày can đảm nhỉ, vì một thằng ***.....”

Lời còn chưa dứt, khoe miệng Ngô Vân Thành đã trúng một quyền, một bên quai hàm lập tức đau run lên, làm chậm lại sự linh hoạt.

Về mặt Ngô Hàn Giang trở nên tức giận, “Tất cả hãy nhắm vào tôi, không liên quan gì đến cậu ấy, nếu không đừng trách tôi mất hết tính người!”

“Mẹ kiếp chú mày!” Ngô Vân Thành nói năng không rõ hùng hùng hổ hổ, lại xông tới Ngô Hàn Giang.

Anh em hai người ở đó đấu đá, lại không biết lúc này trong phòng bệnh cũng đang bắt đầu trình diễn một màn giằng co đối đầu.

“Thì sao nào, chúng tôi là Cha Con thì thế nào, cậu xuất hiện ở đây để làm gì?”

Hứa Minh bình tĩnh nhìn bức ảnh chụp của tờ giấy kết quả xét nghiệm huyết thống từ chiếc điện thoại di động rồi trả lại cho Ngô Lạc Dương, chỉ có chính cậu mới biết cả người cậu đều đang phát run.

“Phanh!”

Ngô Lạc Dương nổi điên đập Hứa Minh một quyền từ trên giường ngã xuống đất, thân thể cậu đau đớn như muốn tan ra.

Ngô Lạc Dương không chút nào thương tiếc túm lấy vạt áo của Hứa Minh kéo cậu từ dưới đất lên, mắt đỏ ngầu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mày còn là con người sao? Mày không biết hai người làm như vậy là loạn luân?!”

Hứa Minh chung quy vẫn dễ dàng bức Ngô Lạc Dương phát cuồng, “Tôi thương y, những cái khác tôi không quan tâm.”

Ngô Lạc Dương chỉ cảm thấy không thể hít thở, hung hăng giơ cánh tay lên, thế nhưng ngừng lại giữa chừng, bởi vì Hứa Minh đang cười với hắn, quả thực có thể dùng từ xuân phong đắc ý (1) để hình dung, máu đỏ tươi thấm đẫm trên đôi môi chói mắt, suýt khiến hắn choáng ngất.

Hứa Minh tựa hết một con quỷ xinh đẹp!

“Hơn nữa tôi biết, ba ba y cũng yêu tôi.” Quỷ mỉa cười nói.

Ngô Lạc Dương chợt cảm thấy một trận kinh hoàng sợ hãi mãnh liệt, hắn lập tức đẩy Hứa Minh ra, hỗn loạn đứng lên, Hứa Minh như một mảnh giẻ rách nhẹ bẫng ngã trên sàn nhà, nhưng trên gương mặt vẫn thủy chung đầy ý cười.

“Biến thái! Thằng điên! Các người đều là đồ điên!”

Ngô Lạc Dương thét chói tai rồi chạy ra khỏi phòng bệnh.

Đang đánh nhau với Ngô Vân Thành, Ngô Hàn Giang nghe được tiếng bước chân nơi hành lang, trái tim nặng nề chùng xuống.

“Trừ anh ra còn có ai đến đây nữa?”

“Lạc Dương.”

Ngô Hàn Giang cảm thấy cả kinh, lòng nói không ổn!

Ngô Vân Thành thừa dịp y sững sờ, rút ra một con dao hung hăng bổ vào sau gáy y, trước mắt Ngô Hàn Giang tối sầm, lập tức bị Ngô Vân Thành áp lên sàn nhà lạnh như băng.

“Có phục hay không?” Ngô Vân Thành ngồi trên lưng y, hai tay hắn ghì chặt lấy hai cánh tay bị bắt chéo sau lưng của y, không thể không dùng hết toàn lực để khống chế sự phản kháng của y.

Ngô Hàn Giang tựa như một con thú bị lâm vào bẫy rập bao vây mà kịch liệt giãy dụa, bỗng nhiên phát ra một tiếng gầm nhẹ của dã thú, vô tận bi ai.

“Đại ca, xem như tôi xin anh, cậu ấy mắc bệnh nan y, sẽ phải làm phẫu thuật gấp, cậu ấy cần tôi, tôi không thể rời khỏi cậu ấy, tôi không thể không có cậu ấy!!!”

Cho dù là ý chí sắt đá, nhưng gặp phải tình cảnh này thì cũng sẽ cảm động, huống chi dù sao Ngô Vân Thành cũng là anh ruột của Ngô Hàn Giang, Ngô Hàn Giang tận dụng một khắc lơ lửng của hắn, toàn lực đánh tới, thoát thân thành công, hung hăng bổ một chưởng vào bên gáy Ngô Vân Thành, hắn tức thì hôn mê.

Ngô Vân Thành từ từ ngã xuống, Ngô Hàn Giang khập khiễng chạy vội tới phòng bệnh.

Cửa phòng bệnh bị một lực lớn đâm thủng, bởi vì đau đớn mà Hứa Minh nửa muốn bất tỉnh hơi mở ra mí mắt, một bóng dáng nghiêng ngả lão đảo xuất hiện trong tầm nhìn của cậu.

Hứa Minh há miệng thở dốc, “Ngô Hàn Giang.”

“Minh Minh!”

Ngô Hàn Giang chạy đến nâng cậu dậy, ngoài miệng trên cằm của Hứa Minh đều là máu tươi, hình ảnh chói mắt khiến tim y đập nhanh, khoé mắt nhất thời đỏ lên.

“Bảo bối nhi cậu làm sao vậy?”

Giọng nói của Ngô Hàn Giang khàn khàn, yếu ớt vô cùng, tay run run phủ trên gương mặt Hứa Minh.

Hứa Minh suy yếu cười cười với y, tỏ vẻ như mình không sao, cậu ở trong lòng y mà giật giật, đau đớn không chịu được mà thở hổn hển. Cậu bắt được bàn tay đang dò xét của Ngô Hàn Giang, phát hiện tay y lạnh lẽo, trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi lạnh, vì thế xoa xoa lên như muốn trấn an y, “Không có việc gì, do không cẩn thận ngã từ trên giường xuống, ông bảo y tá đến bôi thuốc cho tôi là được rồi, không có gì đáng lo đâu.”

“Được rồi, được rồi.”

Ngô Hàn Giang ôm Hứa Minh từ dưới đất lên, thật cẩn thận đặt lại trên giường, bấm chuông ở đầu giường, nói với y tá trực, “Gọi bác sĩ trực ban lại đây!”

Bác sĩ tới nơi thấy thế thì quá sợ hãi, “Ai đã gây ra chuyện này?! Có kẻ xấu xông vào sao!?”

“Kiểm tra cho cậu ấy trước đã, tôi sẽ giải thích sau.” Ngô Hàn Giang khẩn trương nhìn chằm chằm khuôn mặt trắng bệch của Hứa Minh, trong lòng cực độ bất an, chỉ mong sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Sau khi bác sĩ kiểm tra tình trạng của Hứa Minh, phát hiện trên người cậu có mấy chỗ ngã bị thương, cường độ khoang miệng xuất huyết thấp, may mắn đều nằm trong phạm vi có thể khống chế.

Bác sĩ cẩn thận xử lý vết thương cho Hứa Minh, nhanh chóng kiểm tra cậu toàn diện.

Kết quả khiến Ngô Hàn Giang tạm thời nhẹ nhõm thở ra một hơi, ngoại trừ huyết áp và nhịp tim có hơi cao, những chỉ số khác thì vẫn ở mức bình thường.

Bác sĩ cẩn thận dặn dò Ngô Hàn Giang hãy thường xuyên thăm chừng máy đo nhịp tim của Hứa Minh, nếu

có gì bất thường thì phải lập tức gọi người.

Sau khi bác sĩ và y tá rời khỏi, không khí khẩn trương ở bên trong đã được giảm bớt.

Hứa Minh vô lực tựa vào lòng Ngô Hàn Giang, tay sờ lên xương gò má bị thương của y, “Ai đánh?”

Ngô Hàn Giang nắm lấy tay cậu hôn vài cái, “Không sao, cậu đừng lo lắng. Nhưng Ngô Lạc Dương ngoại trừ đánh cậu ra, nó còn làm gì nữa với cậu?”

Hứa Minh lắc đầu, “Không có gì cả.”

“Bảo bối nhi nói thật với tôi đi.”

“Thật sự không có. Tôi mệt quá, muốn ngủ.”

“..... Được rồi.”

“Mai nhớ gọi tôi dậy sớm.”

“Yên tâm ngủ đi.”

Ngô Hàn Giang nhẹ nhàng vỗ lưng Hứa Minh đỡ cậu đi vào giấc ngủ, sau đó tranh thủ gọi điện thoại cho cục cảnh sát của thành phố S, giao bọn họ làm thế này thế kia.

Rất nhanh, một đội ngũ cảnh sát vô trang lẳng lẽ đi vào bệnh viện, mang Ngô Vân Thành đương hôn mê đi, đồng thời cũng bố trí giám sát tại lầu một và cửa ra vào.

Ba giờ đêm, dụng cụ biểu hiện nhịp tim của Hứa Minh đột nhiên bất ổn, huyết áp chợt giảm xuống, Ngô Hàn Giang một bên gọi bác sĩ tới, một bên lay Hứa Minh, nhưng không thể khiến cậu tỉnh lại.

Theo chẩn đoán của bác sĩ, Hứa Minh bị sốc.

Ngô Hàn Giang thoáng choáng váng, đứng thẳng cũng không xong.

“Làm ơn hãy cứu tỉnh cậu ấy!”

“Yên tâm, chúng ta sẽ.”

Bác sĩ bắt đầu khẩn trương tiến hành cứu giúp, những bóng dáng bận rộn che khuất gương mặt không có một tia sinh khí của Hứa Minh, Ngô Hàn Giang bị y tá lôi ra khỏi phòng cấp cứu, y suy sụp tựa vào vách tường lạnh như băng, hai tay che mặt, dùng sức chà xát, luôn nhìn chăm chăm vào cánh cửa sổ phòng cấp cứu, trong lòng cầu nguyện với thần linh, y cam nguyện dùng hết thủy mọi thứ của bản thân để đánh đổi sự sống cho Hứa Minh, bất kể phải trả một cái giá lớn đến mức nào, chỉ cần giữ lại mạng sống của cậu.....

Vợ chồng Từ Bạc Thuyền là những người cuối cùng biết tin, trông thấy Ngô Hàn Giang, liền hỏi y chuyện gì đã xảy ra.

“Bây giờ tôi không có tinh thần để giải thích với hai người.”

“Giải thích cái rắm!”

Từ Bạc Thuyền tức giận không thể kiềm chế, nắm nhả áo Ngô Hàn Giang, dùng sức ném y vào vách tường, “Mẹ kiếp anh nói rõ ràng cho tôi, rốt cuộc sao lại thế này!? Y tá nói có người xông vào phòng bệnh, đánh Minh Minh, rốt cuộc là ai?!”

“Là con trai tôi. Con nợ Cha trả, anh cứ trút lên tôi.”

“Tôi không buông tha bất kỳ tên nào dám khi dễ Minh Minh! Ông đây giết mi trước!”

Từ Bạc Thuyền một quyền đánh nghiêng Ngô Hàn Giang, Đỗ Hoa quá sợ hãi, vội vàng chạy đến kéo hần, bị hần hất té ngã, ngã trên mặt đất, Từ Bạc Thuyền căn bản không rảnh quan tâm nàng, cười trên người Ngô Hàn Giang, không chút khách khí thăm hỏi khuôn mặt y, quyền đầm như gió, máu vẩy ra.

Từ Bạc Thuyền chém giết đỏ cả mắt, “Ta đánh chết mi đồ vương bát đản, mi trả Dung Dung cho ta, trả con cho ta!”

Đỗ Hoa đứng lên từ phía sau gắt gao ôm lấy Từ Bạc Thuyền, “Bạc Thuyền, anh bình tĩnh, bình tĩnh!”

“Mẹ kiếp tôi làm sao mà bình tĩnh được?! Hần hại chết Dung Dung, còn muốn hại chết con tôi! Tôi muốn giết hần!”

“Cẩn thận ngấm lại, là lỗi của một mình anh ta thôi sao, nhiều năm như vậy rồi anh còn không thể buông?!”

“A!!!” Từ Bạc Thuyền ngửa mặt lên trời gào thét, nước mắt chảy đầy mặt, “Đúng! Tôi cũng là người có tội, chúng ta đều đáng chết, tôi giết hần, rồi tôi tạ tội với Dung Dung!”

“Vô liêm sỉ!” Ngô Hàn Giang vốn vẫn đang nằm trên mặt đất không đánh trả thì lúc bấy giờ lại mạnh mẽ xóc người Từ Bạc Thuyền lên, lật ngược thế cờ đặt hần ở dưới thân mình, một quyền như sắt đánh mông Từ Bạc Thuyền đương phát cuồng, “Anh căn bản không xứng làm phụ thân Minh Minh. Món nợ hôm

nay chúng ta ngày khác sẽ tính, hiện tại, mẹ kiếp anh im lặng cho tôi, thành thành thật thật chờ Minh Minh đi ra!”

Trên hành lang, quanh quẩn đâu đó là tiếng thở dốc và thổng khỏ của hai người đàn ông thương tích đầy mình.....

P.s:

(1) xuân phong đắc ý: vui vẻ tươi mới, phơi phới. Ở trong câu này ý nói nụ cười của Hứa Minh kết hợp với cảnh tượng máu me trên người cậu vô cùng “hoành tráng”.

35. Chương 35

Ngô Lạc Dương không biết mình đã chạy trong bao lâu, chờ đến khi dừng lại, thì đã không nhận ra bản thân mình đang ở nơi nào, hắn tùy tiện tìm một khách sạn ở tạm, vừa vào cửa thì liền mệt mỏi tê liệt ngã trên giường, thở hổn hển một hồi lâu.

Lúc phục hồi tinh thần lại thì phát hiện vẻ mặt mình đầy nước mắt, nhưng hắn cũng không biết vì sao hắn khóc.

Có lẽ, vì phụ thân mà hắn tối kính yêu hoá ra lại là một tên biến thái vô đạo đức?

Nghĩ đến đây, dạ dày co thắt một trận, hắn lết từ trên giường xuống dưới đất nôn khan nửa ngày, ghê tởm hận không thể nôn cả tim, nôn hết những ký ức xấu xa không chịu nổi.....

Câu chuyện ngược dòng trở về một tháng trước.

Đã nhiều ngày chiến tranh lạnh với phụ thân, Ngô Lạc Dương lặng lẽ đến biệt thự của phụ thân, phát hiện bảo mẫu không ở đây, nghĩ có lẽ nàng đã về quê thăm người thân, vì thế tự đi nấu bát mì ăn, rồi vào phòng ngủ của chính mình.

Do chơi game suốt một đêm hôm qua, nên khi Ngô Lạc Dương nằm xuống ngủ là ngủ đến nửa đêm, bị đói mà tỉnh. Hắn còn buồn ngủ rời giường kiểm ăn, chân trần bước đi trên hành lang tối đen như mực, thấy trong phòng phụ thân còn lộ ra ánh sáng mờ mờ, hắn lén lút tới gần, ngửi được mùi khói thuốc lá nồng đặc choáng ngợp, phụ thân bình thường không hút thuốc lá, chẳng lẽ là đang có khách?

Ngô Lạc Dương trốn phía sau cánh cửa, nhìn vào bên trong.

Bên trong sương khói lượn lờ, phụ thân ngồi trên tấm thảm màu đỏ sậm hút thuốc, bên cạnh đôi chân trần

là một phần văn kiện, cả người sắp như bóng ma hợp thành một thể. Áo sơ mi trắng luôn luôn phẳng phiu sạch sẽ giờ thì nhiều nếp nhăn, vạt áo lòi ra từ lưng quần, chán chường rũ ra ngoài, giống hệt chủ nhân của nó — phụ thân bày biện một dáng vẻ suy sụp tinh thần mà trước nay chưa bao giờ có, ngón tay cầm điều thuốc cùng sương khói che khuất đôi chân mày nhũn nhặn và đôi con ngươi sâu đen khiến người ta cảm giác thảng thốt thương.

Đây là phụ thân trẻ tuổi tinh thần sắc bén nhuệ khí tràn trề của hấn đây ư? Vì sao lúc này lại giống như một người đàn ông trung niên đương phiền muộn mệt mỏi? Ngô Lạc Dương vô cùng khó hiểu, phụ thân gặp phải chuyện gì phiền lòng hay sao?

Đang lúc hấn chuẩn bị đi vào an ủi phụ thân, thì phụ thân cầm chiếc điện thoại lên không biết là gọi cho ai.

“Hứa Minh.” Điện thoại kết nối, phụ thân gọi, dùng một thái độ thâm tình xa lạ.

Vừa nghe cái tên nọ, Ngô Lạc Dương liền cảm thấy tức giận không cần lý do, đã hơn nửa đêm mà y còn muốn hẹn hò với tình nhân.

Hấn thực sự muốn nghe thử phụ thân luôn luôn mang một bộ mặt lạnh lùng nghiêm khắc sẽ có dáng điệu như thế nào khi tán tỉnh tình nhân bé nhỏ của y.

“Minh Minh.”

Éc! Cứu mạng! Mắc ói quá! Ngô Lạc Dương thiếu chút nữa không chịu nổi nhấc chân bước đi.

“Không thích?” Phụ thân cười nói, tiếng cười vô cùng dịu dàng, Ngô Lạc Dương cảm giận nghĩ, ông với con trai ruột của ông cũng chưa từng cười với nhau kiểu đó!

“Rất cuộc có thích hay không? Nếu thích, về sau tôi đều sẽ gọi cậu như vậy.”

Hấn nghiêm túc suy nghĩ chẳng nhẽ phụ thân đại nhân cứng ngắt của mình thật sự sẽ liếc mắt đưa tình!?

Mà vẻ mặt đó của y, Ngô Lạc Dương chưa hề thấy qua, cực độ cứng chiều và dung túng, Ngô Lạc Dương không thể không thừa nhận mình ghen tị.

“Ừm, say không nhẹ..... Minh Minh, ngày mốt tôi đi tỉnh E công tác, vài ngày sau mới có thể trở về, nói cho cậu biết một tiếng.”

“Lộn xộn. Ngoan ngoan mà chờ tôi trở về.”

“Được. Tôi giải quyết xong công việc, chạng vạng tới đón cậu.”

“Ừ, nghe rồi Minh Minh.”

“Tốt lắm, tiếp tục ngủ đi, ngủ ngon.”

Cuộc trò chuyện chấm dứt, Ngô Lạc Dương tỉ mỉ suy ngẫm, đại khái đoán được nội dung mà Hứa Minh đáp trả, xem ra là phụ thân sắp đi công tác, trước khi đi thì chia tay lưu luyến với tình nhân bé nhỏ.

Ngô Hàn Giang a Ngô Hàn Giang, ông để bà xã của ông ở chỗ nào rồi? Ngô Lạc Dương vô cùng mất mát.

Phụ thân nhặt văn kiện bên cạnh chân mình lên, chân mày ưu sầu nhíu lại, ánh mắt lộ ra đau thương dày đặc, lần đầu tiên Ngô Lạc Dương nhìn thấy vẻ mặt yếu ớt như vậy của y, rất đau lòng.

Ngô Lạc Dương ẩn mình trong bóng đêm, đã quên đói khát, cứ yên lặng nhìn chăm chú lo nghĩ về phụ thân hắn.

Sau đó, phụ thân nghiêng người ngã xuống, tựa hồ là muốn ngủ, nhưng chân mày luôn nhíu chặt trước sau không hề thả lỏng.

Ngô Lạc Dương nhẹ nhàng đi vào phòng, tò mò nhặt thứ phần văn kiện đã khiến phụ thân thống khổ, ngạc nhiên khi nhìn đến trang đầu viết chữ “Bệnh viện y tế XX trung tâm kiểm nghiệm DNA bản báo cáo xét nghiệm”, mà phần nội dung bên dưới còn gây sốc hơn, song phương được kiểm tra, hoá ra là phụ thân và Hứa Minh!

Ngô Lạc Dương ngây người một lúc lâu, phản ứng đầu tiên là, thì ra mình hiểu lầm phụ thân rồi, thì ra Hứa Minh lại là con riêng của phụ thân?

Đọc xong kết luận của giấy xét nghiệm, Ngô Lạc Dương đoán đúng kết quả, Hứa Minh đúng thật là anh cùng cha khác mẹ với hắn.

Ngô Lạc Dương sinh nghi trong lòng, mẹ của Hứa Minh là ai? Phụ thân và Hứa Minh có nhận ra nhau không? Nếu chưa nhận ra nhau, vậy thái độ vừa rồi của phụ thân đối với Hứa Minh, thật có chút không thích hợp lắm..... Nghĩ đến đây, Ngô Lạc Dương lạnh cóng một trận, không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Trước khi rời khỏi phòng phụ thân, Ngô Lạc Dương đã dùng điện thoại chụp ảnh tờ giấy xét nghiệm kia, hắn không biết vì sao hắn lại làm như thế, nhưng có một loại trực giác bảo hắn phải làm như vậy.

Quả nhiên, hắn trở về phòng mình không bao lâu, thì trong phòng của phụ thân truyền ra động tĩnh, hắn lén lút nhìn, phụ thân cầm tờ giấy xét nghiệm ấy mang xuống lầu, hắn theo sau, nhìn phụ thân vào phòng bếp, tiếp theo là thanh âm đánh lửa, phía sau phòng bếp ầm ầm có ánh lửa nhảy lên, lúc phụ thân đi trở ra, trong tay đã không tờ giấy xét nghiệm đó nữa.

Vì sao phải thiêu hủy nó? Ngô Lạc Dương ẩ ẩ có dự cảm không tốt.

Thực không may là dự cảm đã thành sự thật.

Ngày hôm sau, Ngô Lạc Dương đứng ở ngoài cơ quan làm việc của phụ thân chờ y tan tầm, dự định theo dõi y.

Sau khi phụ thân đi ra từ cơ quan, không gọi tài xế lái xe, mà tự mình lái, bên cạnh không có vệ sĩ, tình thế này chắc chắn sẽ làm giảm mức độ khó khăn trong việc theo dõi của hắn.

Ngô Lạc Dương không ngại rủi ro mạo hiểm, mượn chiếc xe hành động.

Phụ thân tới nhà Hứa Minh đón cậu, hai người đi siêu thị, Ngô Lạc Dương không dám đi vào theo, chờ ở bên ngoài, hai người nửa ngày mới trở ra, mua một đồng túi nhỏ túi lớn, phụ thân ân cần mang những thứ đó lên xe, Hứa Minh ôm phụ thân cắn một cái, Ngô Lạc Dương thiếu chút nữa trừng rớt tròng mắt, mà phụ thân thể nhưng lại thản nhiên tiếp nhận, khiến hắn hận không thể tự móc hai mắt mình.

Dáng điệu của bọn họ trong lúc này vô cùng thân thiết, mặc cho ai nhìn thấy cũng sẽ nói là tình nhân, tuyệt đối không thể tưởng tượng được là Cha Con.

Ngô Lạc Dương cảm giác thế giới như muốn sụp đổ, chuyện mà chính mắt hắn đang thấy đây, khiến thế giới xung quanh hắn đảo điên.

Phụ thân và Hứa Minh qua đêm ở một khu chung cư, Ngô Lạc Dương ngồi trong xe chờ dưới lầu một lúc lâu, tự an ủi bản thân, chỉ là qua đêm mà thôi, nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì, hắn vô cùng hoảng hốt lo sợ và nôn nóng, cả đêm không ngủ được, đôi mắt đỏ ngầu, sáng sớm hôm sau, thì nhìn thấy phụ thân mang theo hành lý đi xuống lầu, y hướng nhìn trên lầu một lúc lâu, rồi mới rời khỏi.

Ngô Lạc Dương đang vật lộn với suy nghĩ có nên lên đó hay không, thì lúc này, Hứa Minh đi xuống.

Liếc mắt một cái, Ngô Lạc Dương nhìn đến Hứa Minh mặt nhợt đào hoa (1), vẻ mặt phơi hơi, mà khi hắn nhìn thấy rõ ràng đôi môi sưng đỏ của Hứa Minh, những vết cắn và hôn ngân trên cổ cậu, thì cả người hắn lạnh cóng từ đầu đến chân.

Đó là một loại tuyệt vọng diệt vong, sợ hãi.

Chuyện hắn sợ nhất, lo lắng nhất, đã trở thành sự thật.

Thế giới ban đầu của hắn, hoàn toàn sụp đổ, không còn gì tồn tại.

Người đã tạo nên thế giới của hắn, lại tự tay phá huỷ nó.

Người đó chính là phụ thân.

Ngô Lạc Dương trầm luân trong một đoạn thời gian khá dài, vẫn không dám tin, vì thế muốn phủ định kết luận của bản thân, nhưng thật đáng buồn là, kết quả luôn khiến hắn hoàn toàn chết tâm.

Phụ thân đi công tác trở về, tựa hồ không bao lâu sau thì chia tay với Hứa Minh, Ngô Lạc Dương không thể theo dõi phụ thân mỗi ngày, bất quá hắn có thể phát hiện rõ ràng, phụ thân đã thay đổi.

Y bắt đầu liên tục hút thuốc, người càng thêm trầm mặc, thường thường thất thần, trong ánh mắt lơ đãng toát nên xúc cảm đau thương.

Ngô Lạc Dương sau vài lần theo dõi thì phát hiện, mỗi đêm phụ thân đều âm thầm theo sau chuyến xe bus mà Hứa Minh hay ngồi, theo đuôi cậu về nhà, sau đó đứng trong bóng đêm, một tư thế cố định, châm một điếu thuốc, hướng nhìn duy nhất là tầng lầu nhà của Hứa Minh, thẳng đến khi đêm đen cô độc giăng lối, tàn thuốc vơi đầy.

Một Ngô Hàn Giang như vậy, ở trong mắt Ngô Lạc Dương, vừa đáng giận vừa đáng thương.

Hứa Minh có một đoạn thời gian không xuất hiện ở Đông Phương, tựa hồ là đi đâu đó, nhưng không lâu sau, gần cuối năm, phụ thân bỗng nhiên nói muốn đến tỉnh khác công tác lo liệu án kiện cơ mật, người nhà đều tin là thật, Ngô Lạc Dương hiển nhiên thì không.

Hắn theo dõi phụ thân đến sân bay, biết y đến thành phố S. Hắn thông quan một phục vụ sinh ở Đông Phương biết được số điện thoại di động của Hứa Minh, theo dõi tín hiệu di động của cậu, quả nhiên cậu cũng ở thành phố S.

Ngô Lạc Dương suy tư vài ngày, quyết định đi thành phố S một chuyến, nếu phụ thân và Hứa Minh dư tình chưa dứt, thì bằng bất cứ giá nào hắn cũng sẽ ra tay ngăn cản bọn họ, ngăn cản bọn họ rơi vào địa ngục.

Có thể nói là trùng hợp, mà cũng có thể nói là không may, lúc hắn đến là vừa đúng vào ngày mà Ngô Hàn Giang cùng Hứa Minh xuất viện đi dạo phố, thấy bọn họ đủ loại ngọt ngào, còn có Hứa Minh thổ lộ tình cảm, động lòng người.

Bọn họ trên đường cái, tay đang cầm bó hoa hồng, không coi ai ra gì hôn môi, không quan tâm đến thế giới quanh mình, ở trong mắt Ngô Lạc Dương, bọn họ rõ ràng là đang trái nghịch với thế giới này! Hắn phải ngăn cản bọn họ, bất kể ra sao.

Ngô Lạc Dương về nhà, lên kế hoạch, lập tức thực hiện. Hắn đem bức ảnh Hứa Minh cùng phụ thân hôn môi đưa cho ông bà, cô chú xem, để cả nhà mọi người đều nhìn thấy, mượn lực lượng của bọn họ để tách phụ thân và Hứa Minh ra.

Không nghĩ tới lại liên lụy ông nội bệnh nặng nằm viện, hấn cực độ áy náy tự trách, cùng với bác cả đến thành phố S trước, muốn đưa phụ thân về nhà.

Nhân lúc bác cả cùng phụ thân dây dưa, hấn tiến vào phòng bệnh của Hứa Minh, không nói hai lời, mở điện thoại lấy ảnh chụp tờ giấy xét nghiệm huyết thống cho cậu ấy xem.

Hấn đoán đúng, Hứa Minh xác thực không biết gì về chuyện này, nhưng hấn làm sao cũng không ngờ tới, sau khi Hứa Minh biết được chân tướng thì phản ứng của cậu lại vô cùng bình thản, cậu ta biết rõ bọn họ là Cha Con, nhưng vẫn nói ra cái câu đại nghịch bất đạo ấy.

Ma quỷ, phụ thân và Hứa Minh đều là ma quỷ.....

Ngô Lạc Dương cuộn mình đứng dậy, không gian lạ lẫm của khách sạn khiến hấn sợ hãi, đầu óc không suy nghĩ được gì, hấn tuyệt vọng.

Hấn biết, từ nay về sau hấn không còn ai để dựa vào, không còn một người, ở lúc mình bất lực, sẽ cho mình hy vọng và can đảm.

Hấn không cam tâm, hấn hận!

Ngô Lạc Dương lập lời thề với bản thân, từ nay về sau, vị trí phụ thân này sẽ không còn tồn tại nữa, hấn và Ngô Hàn Giang từ nay về sau là người xa lạ, cũng là kẻ thù.

P.s:

(1) mặt nhược đào hoa: gương mặt tươi rói như hoa anh đào, hồng hồng đáng yêu.

36. Chương 36

Đèn cấp cứu chột tắt, ba người canh giữ ở ngoài cửa đều đồng thời thần kinh căng thẳng, vội vàng chạy tới đón bác sĩ từ bên trong đi ra.

“Thực có lỗi, chúng tôi đã cố hết sức.”

Bác sĩ phụ trách tháo khẩu trang xuống, vẻ mặt mang tiếc nuối nói, tập thể bác sĩ và y tá phía sau đều trầm mặc.

Ba người tức thì sững sờ.

Ngô Hàn Giang tựa như phản ứng không kịp với lời nói của bác sĩ, áp ách cổ họng hỏi lại: “Anh nói cái gì?”

Bác sĩ phụ trách thông cảm nhìn hai mắt đỏ ngầu, vẻ mặt suy sụp tinh thần của người đàn ông, “Thật đáng tiếc, bệnh nhân vô phương cứu chữa, đã xác nhận tử vong.....”

Thân hình Ngô Hàn Giang lão đảo, suýt nữa té ngã, Đỗ Hoa đỡ lấy y.

Từ Bạc Thuyền bắt lấy cổ áo bác sĩ, “Không thể nào! Các người lập tức quay về tiếp tục cứu giúp!”

Nói xong thì kịch liệt lôi kéo bác sĩ y tá trở vào phòng cấp cứu, gào thét quát lớn: “Mẹ kiếp đi cứu người cho tôi! Cứu người!”

“Tiên sinh xin anh bình tĩnh!”

“Nghe không hiểu tôi nói cái gì sao! Đi cứu người cho tôi!!!”

Một đám người và Từ Bạc Thuyền đương dấn vào một chỗ với nhau, thì Ngô Hàn Giang bỗng nhiên quát: “Đều ở bên ngoài chờ, nghe được tôi hô to, lập tức tiến vào cứu người.”

Nói xong đẩy đám người ra, một mình đi vào phòng cấp cứu, đóng sầm cửa.

Từ Bạc Thuyền cũng muốn theo vào, nhưng bị Đỗ Hoa ngăn lại, “Anh để Cha Con bọn họ ở cùng nhau đi!”

Thân mình Từ Bạc Thuyền cứng đờ, đỏ mắt nhìn vợ, “Cha Con bọn họ? Vậy tôi đây là ai?”

Đỗ Hoa khóc ôm lấy chồng mình, “Bạc Thuyền, anh đừng khổ sở, anh còn có em!”

Từ Bạc Thuyền tựa như bị ôm mà không thở được, há miệng trừng mắt, thật lâu mới trút mạnh một hơi, đột nhiên lệ tuông như mưa, không thể kiềm nén.

Vài bác sĩ y tá lau nước mắt, tất cả mọi người đều canh chừng ở ngoài cửa, cầu nguyện kỳ tích xuất hiện.

Bên trong phòng cấp cứu, đèn phẫu thuật đã tắt, chỉ còn lại một ngọn đèn trần sáng tỏ, chiếu rọi chiếc giường trắng xoá nằm ở chính giữa căn phòng.

Ngô Hàn Giang không tiếng động mà nhanh chóng đi đến trước giường, xốc miếng vải đương bao trùm toàn bộ thân thể của Hứa Minh, ôm lấy thân thể cậu không có bao nhiêu nhiệt độ vào trong lòng, dán gương

mặt mình vào gương mặt cậu, đan mười ngón tay của mình và cậu vào nhau, truyền hơi ấm của mình cho cậu.

Môi dán lên cái trán hơi lạnh của Hứa Minh nói: “Minh Minh đã khá hơn chút nào chưa, có còn lạnh không?”

Hứa Minh đương nhiên không đáp lại y.

Ngô Hàn Giang kiềm nén bi thương, dán vào lỗ tai Hứa Minh nói: “Minh Minh, cha nghĩ con đã biết, con là đứa nhỏ của cha. Bây giờ ba ba gọi con rời giường, con phải nghe lời, biết không?”

Ngô Hàn Giang một lần nữa đặt Hứa Minh nằm xuống, dùng thiết bị sốc điện, kết nối nguồn điện, điều chỉnh tần số điện. Trước đây, có lần Ngô Lạc Dương rơi xuống nước, bác sĩ cũng cứu không được sau đó tuyên bố hẩn tử vong, Ngô Hàn Giang không bỏ cuộc, nói mấy câu bên tai con trai, rồi tự mình dùng máy sốc điện cứu trái tim Ngô Lạc Dương sống sót, lần này, y cũng sẽ làm lại thử một lần, cứu đứa con trai này của mình về.

Hai tay y cầm dụng cụ, kiên định đặt lên ngực Hứa Minh.

Thân thể Hứa Minh bị điện giật mà nảy lên, rồi nặng nề rơi xuống, vạch nhịp tim vẫn thẳng tắp không thay đổi.

“Minh Minh, con là đứa nhỏ của ba ba, phải kiên cường biết không? Ba ba không cho phép con rời đi, ba ba muốn con sống sót!”

Ngô Hàn Giang tăng thêm volt điện, thử một lần nữa, cũng thất bại, còn một cơ hội cuối cùng.

Hai tay Ngô Hàn Giang không thể khống chế run run, lệ nóng như hạt mưa rơi trên gương mặt Hứa Minh.

“Minh Minh, lần trước cha nói với con, cha thích con là sự thật, muốn đưa con đi cũng là sự thật, chỉ cần con tỉnh lại, cái gì cha cũng đáp ứng con.”

Y nghẹn ngào một tiếng, nói tiếp: “Nếu con mệt mỏi, không muốn tỉnh lại, thì cha sẽ đến tìm con, thiên đường hay địa ngục, sống chết không rời.”

Y dùng lực hôn môi Hứa Minh, “Cha yêu con.” Nhắm mắt lại, hai tay chậm rãi hạ xuống.

Một lần chấn động lạnh mê, thanh âm thiết bị lạnh lạnh vang lên “Đích –” một tiếng, tựa như tiếng trời.

Mở to mắt, Ngô Hàn Giang thấy màn hình biểu thị sự sống đã nhảy lên từng nhịp, đây là chuyện hiếm thấy

nhất trên đời, là kỳ tích mà người phàm cả đời đều khó gặp, đứa con trai thương mến máu mủ của y.

“Bác sĩ!!!”

Tiếng gọi như ánh sáng xuyên qua bầu trời đêm.

Đèn trong phòng cấp cứu lại sáng lên, sau đó tắt lịm, Hứa Minh dạo quanh một vòng quỹ môn quan, rồi nhớ tới trần gian.

Trên mặt cậu được đặt máy thở, được đẩy rời khỏi phòng cấp cứu, Ngô Hàn Giang ở phía sau các bác sĩ và y tá, cuối cùng cũng phải đi ra, bộ dáng của y vô cùng tiêu tụy hốc hác già nua.

Từ Bạc Thuyền tựa như giật mình tỉnh giấc, đuổi theo, nhìn đến Hứa Minh hô hấp mạnh mẽ dưới máy trợ thở, thì liền tỏ ra thả lỏng mà vui mừng khôn xiết.

Hắn quay đầu nhìn Ngô Hàn Giang, chờ y đi ngang qua mình, thì vội vỗ lên bờ vai của y, với lòng biết ơn và hỗ trợ lẫn nhau.

Ngô Hàn Giang đáp lại hắn bằng một nụ cười tự tin và trấn an.

Ánh mặt trời gay gắt giữa trưa, chậu hoa đỏ quỳên đỏ hồng đón ánh nắng chói chang, lan toả sức sống mạnh mẽ và nhiệt huyết như lửa.

Ngô Hàn Giang gọi Hứa Minh đang ngủ say: “Minh Minh, nên rời giường.”

Về mặt giọng điệu của y đều vô cùng chắc chắn, tầm mắt hai vợ chồng Từ Bạc Thuyền không khỏi tập trung tiêu điểm trên gương mặt của Hứa Minh, hy vọng cậu thật có thể nghe thấy lời Ngô Hàn Giang, lập tức tỉnh lại.

Không bao lâu sau, lông mi của Hứa Minh hơi hơi run run, hai vợ chồng đồng thời phát ra thanh âm ngạc nhiên.

Sau khi nhận được tin thì sắc mặt của các bác sĩ và y tá đều vui mừng, kiểm tra Hứa Minh một lượt, tháo bớt vài thiết bị trợ thở.

Ngô Hàn Giang lại gọi cậu vài tiếng, Hứa Minh chậm rãi mở mắt ra.

Ở đây tất cả mọi người mừng rỡ vô cùng, cho nhau những ánh mắt chúc mừng.

Bác sĩ phụ trách nói, “Người thân đi ra một chút.”

Đỗ Hoa lôi kéo Từ Bạc Thuyền đi theo bác sĩ và y tá ra ngoài, dành không gian cho Ngô Hàn Giang và Hứa Minh.

Ánh mắt Hứa Minh sau khi xác định mục tiêu, thì tức thì tập trung vào Ngô Hàn Giang đương đứng cách mình vài xentimet.

“Bảo bối nhi cậu tỉnh rồi.” Ngô Hàn Giang nắm lấy tay cậu, trán y dán vào trán cậu, dịu dàng nói.

Môi Hứa Minh giật giật, “Ngô.....”

Ngô Hàn Giang chờ mong nhìn chăm chú vào cậu, chờ cậu gọi tên mình.

“Ba ba.”

Hứa Minh mấp máy môi không tiếng động.

Ánh mắt Ngô Hàn Giang hiện lên kinh ngạc rõ ràng và cảm xúc thất vọng, nhưng chỉ có thể, trong tích tắc, y nở nụ cười, đáp lại nói: “Con trai.”

Hứa Minh cũng hơi hơi cười cười với y, dùng ánh mắt ý bảo y đỡ mình ngồi dậy.

Ngô Hàn Giang thật cẩn thận dìu cậu, bao bọc thân thể vô cùng suy yếu của cậu, hỏi: “Bảo bối nhi cảm giác thế nào? Muốn uống nước không?”

Hứa Minh gật gật đầu.

Ngô Hàn Giang đút cậu uống nước ấm, Hứa Minh giật giật môi, nói ra câu đầu tiên sau mười mấy tiếng đồng hồ nguy hiểm, “Ba ba con không sao, cha đừng lo lắng. Ba ba vết thương trên mặt của cha là làm sao thế?”

Mỗi một câu ba ba của cậu, khiến trái tim Ngô Hàn Giang cơ hồ bị búa nện thật mạnh, độn độn đau.

“Không sao. Minh Minh, tối hôm qua con đã biết rồi đúng không? Lạc Dương còn nói gì nữa?”

“Hắn cho con nhìn bức ảnh chụp tờ giấy kết quả xét nghiệm huyết thống, còn lại thì không nói gì cả.”

“Thực xin lỗi, ba ba đã gạt con.”

“Con không trách cha, ba ba là vì muốn tốt cho con, con biết. Ba ba cha mau chóng giải thích với Lạc Dương, tối hôm qua lời con nói khiến hấn hiểu lầm, đừng làm ảnh hưởng quan hệ Cha Con của hai người.”

“Không cần lo lắng. Bảo bối nhi hãy ngoan ngoãn giữ gìn thân thể, làm giải phẫu xong, ba ba đưa con về nhà, không, con muốn đi đâu, ba ba sẽ dẫn con đi đến đó.”

“Vâng. Ba ba, vừa rồi lúc con hôn mê, giống như nghe thấy cha bảo con, cha nói con là đứa con trai của cha, bảo con không được rời đi cha, đúng không?”

“Đúng.”

“Còn có.....”

“Hửm?”

“Là cha đã cứu con, cảm ơn ba ba.”

“Đừng khách khí với ba ba, là việc ba ba cần phải làm cho con.”

“Ba ba, ngày mai là đến hẹn tiến hành giải phẫu, con có thể làm được không?”

“Chúng ta hãy nghe bác sĩ an bài.”

“Không, nghe con, cha đáp ứng con.”

“..... Được rồi.”

“Ba ba, con rất vui mừng a, thì ra cha thật sự là ba ba con, nguyện vọng của con rốt cục đã trở thành hiện thực.”

“Ba ba cũng rất vui mừng, sau này nếu con có nguyện vọng gì, ba ba đều sẽ thỏa mãn con.”

“Ba ba cha thật tốt với con.”

“Chúng ta là Cha Con, nên như thế.”

Mặc kệ bác sĩ kịch liệt phản đối, nhưng do Ngô Hàn Giang cố chấp yêu cầu, nên kế hoạch giải phẫu cho Hứa Minh vẫn giữ nguyên tiến hành.

Đêm nay, lần đầu tiên Hứa Minh dùng thân phận Cha Con mà gắn bó với Ngô Hàn Giang, ngủ cùng nhau.

“Ba ba, ba ba, ba ba.”

Hứa Minh tựa như một đứa trẻ tìm được món đồ chơi mới, vô cùng thích thú, không kiêng nể gì bộc lộ cảm xúc của bản thân, “Ba ba, con thích cha, đặc biệt thích cha, thích đã rất nhiều năm.”

“Ba ba biết.”

“Trách không được cha đối tốt với con như vậy, hơn nữa khi con gặp chuyện nguy hiểm cha có thể tới cứu con, thì ra đây là thần giao cách cảm giữa chúng ta. Ba ba, con đã làm chuyện ngu xuẩn, bốc đồng, chọc cha tức giận, cha đừng để bụng, được không?”

“Bảo bối nhi sao lại khách khí như vậy, ba ba chưa từng để trong lòng.”

“Vậy là tốt rồi. Ba ba, năm đó cha và mẹ của con cùng chú Từ rút cuộc trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì, có thể nói cho con biết được không?”

“Được chứ. Hôm đó là lễ tốt nghiệp, tất cả các sinh viên cùng khoá đều tụ tập ở một khách sạn, cảnh tượng rất hỗn loạn, nhiều người lẫn lộn, cha và mẹ của con cùng chú Từ cũng ở bên trong. Cha bị chuốc uống rất nhiều rượu, say bất tỉnh nhân sự, được mang đến phòng khách sạn, mộng du hồ đồ mà xảy ra quan hệ với mẹ con, có điều lúc ấy cha không biết là ai. Ngày hôm sau tỉnh lại, thấy bên cạnh không có ai, sau đó cũng không có người đến tìm cha, bởi vì có quá nhiều người, chuyện như vậy cũng không dễ dàng điều tra rõ, nên cứ để nó trôi đi..... Thẳng đến mười bảy năm sau, con đột nhiên xông vào thế giới của cha.”

Hứa Minh cảm thấy vô cùng tiếc cho Mẹ và Từ Bạc Thuyền, bọn họ yêu nhau như thế, lại không có thể ở cùng nhau, còn sinh ra đứa con sai lầm là cậu đây, không biết ở trong lòng bọn họ, xem mình như thế nào?

Nếu không có mình, mẹ và chú Từ có thể hạnh phúc bên nhau, Ngô Hàn Giang cũng không phải đau đầu vì mình, và còn có thể tránh được một loạt chuyện phiền toái từ mình mà ra, cậu chỉ hy vọng mình chưa từng xuất hiện trên thế giới này!

“Bảo bối nhi suy nghĩ gì vậy?”

“Không có gì. Ba ba, cha là khi nào thì hoài nghi con?”

“Con có nhớ vào buổi sáng nọ, di động của con tắt máy, cha gọi vài cuộc điện thoại cho con nhưng không được, sau đó Trương quản lý gọi con đến tham gia bữa tiệc nhân viên đúng không?”

“Nhớ rõ.”

“Hôm đó là thế này, Trịnh Khải nhân lúc con ngủ, gửi tin nhắn cho cha, gạt cha nói con xảy ra chuyện, sau đó tắt nguồn di động của con, cha gọi cho con không được, chạy tới địa điểm gặp chuyện không may, thế là gặp mặt Trịnh Khải, nói chuyện với hắn trong chốc lát. Hắn bất ngờ tiết lộ, năm trước hắn đã nhìn thấy ảnh chụp của cha, khi đó cha còn chưa được điều đến tỉnh A, không biết con, cha cảm thấy kỳ lạ sao con lại có ảnh chụp của cha. Về sau, cha sắp xếp để con và Trịnh Khải đều vắng nhà, vào phòng ở của hai người, tìm được bức ảnh nọ trong ngăn kéo phòng ngủ của con. Cha nhớ ra, đây là bức ảnh vào ngày lễ tốt nghiệp, về nhà tìm bức ảnh chụp nguyên vẹn, nhìn đến gương mặt mẹ của con, thì lập tức hiểu được, cô gái năm đó là mẹ của con, mà con là con trai của cha, cho nên khi con bị vứt bỏ, trên người con mới mang theo bức ảnh của cha. Sau đó, cha nhìn thấy quả nhiên con đến bệnh viện làm xét nghiệm, vì thế đã sai khiến bọn họ giao kết quả xét nghiệm thật cho cha, mặt khác làm một phần giả cho con, cứ như vậy giấu diếm.”

“Cha đến tỉnh E công tác mấy ngày, kỳ thật là đi tìm chú Từ, thuyết phục chú ấy giả mạo cha của con sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy, vợ của cha đi tìm con, cũng là do cha sắp xếp?”

“Ừ.”

“Nàng nói cha không có ly hôn với nàng, bao dưỡng phụ nữ, còn có những bức ảnh kia, cùng Trần tiểu thư, tất cả đều là giả, đều là cha an bài, phải không?”

“Ừ.”

“Người phối tuỷ với con là cha, người mà ngày mai sẽ cùng con giải phẫu, cho con tuỷ để cấy ghép cũng là cha, phải không?”

“Ừ.”

“Ba ba cha thật sự là, thật sự là rất xảo quyệt!” Hứa Minh khó nén vui vẻ cười nói.

“Thực xin lỗi bảo bối nhi, cha lừa con nhiều thứ như vậy.”

“Không sao, con không trách cha! Bất quá sau này, cha không được gạt con nữa!” Hứa Minh lén lút lau đi nước mắt.

“Cha đáp ứng con.”

“Ba ba, cha.....”

“Nói đi bảo bối nhi.”

“Không có gì, chờ sau khi giải phẫu xong rồi nói sau. Ba ba, con muốn gặp chú Từ một lát, cha gọi chú ấy đến giúp con.”

“Được rồi.”

37. Chương 37

Hôm sau đúng giờ tiến hành giải phẫu, Ngô Hàn Giang đã không cần phải che che giấu giấu, mặc quần áo bệnh nhân vào, nằm lên băng-ca phẫu thuật, hai vợ chồng Từ Bạc Thuyền nhìn chăm chú, Hứa Minh được đẩy vào phòng mổ, cả hai đều bị gây mê, mất đi tri giác.....

Ngô Hàn Giang không thể ngờ, sau khi mình tỉnh dậy thì tất cả mọi thứ đã thay đổi, điều mà y chưa bao giờ nghĩ đến.

Trên thực tế, trong lúc y hôn mê, có ba cỗ thể lực ở bệnh viện bắt đầu giao chiến, tình hình căng thẳng không thua gì quá trình giải phẫu của y và Hứa Minh.

Thực không may mắn, một cỗ thể lực kia của y bị đánh bại bởi hai cỗ thể lực khác liên hợp lại. Sau khi y và Hứa Minh được đưa ra từ phòng giải phẫu, bọn họ đã đạt thành thoả thuận phân chia mang đi theo hai hướng.

Lúc tỉnh lại, y không biết mình đang ở đâu, giờ giấc thế nào, chung quanh tất cả đều là người xa lạ, thứ duy nhất y có thể xác định là, y bị giam lỏng.

Y lập tức thử đủ các loại phương pháp đào thoát, nhưng đều thất bại, hơn nữa còn bị xử phạt với mức độ không nhẹ về thể xác.

Nhìn vào tài nghệ và tác phong của đám người trông coi, bọn họ hẳn là cảnh sát cơ động được anh cả phái đến, còn nơi mà mình bị giam giữ, rất có khả năng là ở bên trong doanh đội.

Tài nghệ của Ngô Hàn Giang rất lợi hại, nhưng cũng khó có thể chống lại nhóm cảnh sát đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, vô cùng nhạy bén, đối mặt với vô số thiết bị điện tử theo dõi nghiêm mật ở khắp mọi nơi, cơ hồ không có sơ hở, y bó tay không nghĩ ra được biện pháp.

Điều y lo lắng nhất là tình huống của Hứa Minh, giải phẫu có thành công không, phụ thân và anh cả có

làm gì Hứa Minh không, cậu bây giờ có an toàn không, có còn ở trên thế gian này, mà y lại không thể xác định được gì, điều đó khiến y như bị bức điên.

Lại một lần đào thoát thất bại, bị đánh một thân thương tích, Ngô Hàn Giang tỉnh táo nhận ra lực lượng của bản thân quá nhỏ bé, tâm tình càng trở nên nôn nóng bất an.

Lúc này, bỗng nhiên Ngô Lạc Dương xuất hiện trước mặt Ngô Hàn Giang, vừa vào cửa liền cho lui ba đặc công trong phòng, kéo một cái ghế qua ngồi xuống, mặt đối mặt Ngô Hàn Giang.

Hai Cha Con lạnh lùng đối diện với nhau.

“Ngô Hàn Giang, cảm giác bị nhốt như thế nào?” Ngô Lạc Dương mở miệng nói.

Ngô Hàn Giang nhú nhú mày, tựa như đang quan sát một người xa lạ chứ không phải là đứa con ngoan ngoãn bé nhỏ của mình, nhận ra bản thân mình chưa bao giờ thực sự hiểu về hắn.

“Không cần cố kỵ, thiết bị theo dõi không ghi lại âm thanh, ông có thể nói thoải mái.”

Ngô Hàn Giang vẫn mặt không biến sắc, chuẩn bị thời cơ bất cứ lúc nào cũng có thể hành động.

“Tất cả những thứ này đều là do tôi sắp đặt, nói cảm tưởng của ông đi.”

Lời vừa thốt nên, Ngô Hàn Giang ra tay như chớp, tóm Ngô Lạc Dương vào lòng, ghì chặt hai tay bắt chéo phía sau lưng của hắn: “Thằng nhãi, mày từ lúc nào học dùng cái loại giọng điệu này để nói chuyện với bố mày?!”

Ngô Lạc Dương không chút phản kháng, ngược lại bình tĩnh cười, “Ngượng ngùng, tôi đã không còn thừa nhận người bố này nữa.”

“Mày nói cái gì?!”

Ngô Hàn Giang tức giận không nhẹ, lực trên tay mạnh hơn, Ngô Lạc Dương đau nhú mày, “Tôi nói, quan hệ Cha Con giữa chúng ta đã ân đoạn nghĩa tuyệt, tôi đến là để báo cho ông một tiếng.”

“Khốn nạn, không tới lượt mày định đoạt! Chuyện mày hại ca ca mày bệnh tình nguy kịch, ba ba về sau sẽ tính sổ với mày! Bây giờ ba ba cần mày làm nhanh một việc, lát nữa mày phải phối hợp, ba ba không muốn thương tổn mày.”

Ngô Lạc Dương tựa như đã sớm đoán được, phản ứng cực kỳ bình tĩnh, “Ba, tôi hỏi ông một vấn đề cuối cùng, ông vì Hứa Minh thật sự cái gì đều có thể làm hay sao?”

“Đúng vậy.”

Ngô Lạc Dương cười khỏ một tiếng, “Ba, cơ hội cuối cùng này, xem ra là do ông từ bỏ. Ông không phải muốn lợi dụng tôi làm con tin để chạy đi hay sao, tôi giúp ông, bí mật của ông và Hứa Minh, tôi cũng sẽ thay các người giữ gìn cả đời, xem như là báo đáp công ơn dưỡng dục của ông suốt mấy năm nay. Cái này, chúng ta thanh toán cho xong. Đi đi!”

Ngô Hàn Giang trầm ngâm trong chốc lát, sau đó đưa Ngô Lạc Dương tới cửa, nói với vài tên đặc công đang vọt vào: “Báo với Ngô Vân Thành, bảo hắn chuẩn bị xe đưa tôi ra ngoài.”

Đặc công lập tức báo cáo với cấp trên, không bao lâu sau, Ngô Vân Thành sải bước chạy tới, sắc mặt cực kỳ không tốt, chỉ vào Ngô Hàn Giang mắng: “Mày còn là con người sao, ngay đến cả con trai ruột mày cũng lấy làm con tin!?”

“Hứa Minh hiện tại thế nào rồi?”

“Không thể phụng cáo.”

“Tốt lắm, chuẩn bị xe tốt chưa, tôi muốn lập tức rời khỏi.”

“Bắt lấy!”

“Bác cả, bác làm theo lời ba ba con nói đi, con thực sự sợ ông ấy không cẩn thận mà xoắn vẹo cổ con, bác đừng không tin.”

Ánh mắt Ngô Lạc Dương lườm liếc cái tay trên cổ mình, cầu cứu nhìn Ngô Vân Thành.

Ngô Vân Thành cực kỳ hoài nghi Cha Con bọn họ thông đồng với nhau, nhưng hắn cũng không dám để Ngô Lạc Dương có nửa điểm nguy hiểm, ông nội nó không đánh gãy chân nó thì không được mà.

“Đi theo ta!”

Hắn cầm giận xoay người, Cha Con Ngô Hàn Giang theo sát phía sau.

Ra khỏi toà nhà này, tầm nhìn một mảnh trống trải, xa xa có sân luyện binh, quả nhiên là ở bên trong doanh trại.

Một chiếc xe jeep mang theo khói bụi chạy đến, ba người ngồi trên xe, một đường chạy ra khỏi cổng doanh trại.

Xe dừng lại, Ngô Hàn Giang nhảy lên tiếp nhận tay lái, Ngô Lạc Dương đứng trước cửa kính xe, không tiếng động từ biệt y.

Xe nổ máy, bóng dáng Ngô Lạc Dương càng lúc càng nhỏ, Ngô Hàn Giang hoảng hốt trông thấy bóng dáng của Ngô Lạc Dương mới trước đây, khi mình rời nhà đi nơi khác làm việc, đứa nhỏ ấy cũng quật cường đứng trước cửa, nhìn mình rời đi, không chịu nói lời tạm biệt với mình.

Ngô Hàn Giang nhận ra bản thân y đúng là một người cha thất bại, bất kể là đối với Lạc Dương, hay là đối với Hứa Minh.

Hứa Minh, đứa nhỏ hiện giờ đang ở nơi nào.....

Trước tiên, Ngô Hàn Giang đến tìm Từ Bạc Thuyền, đối phương không nhiều lời, giao cho y một phong thư, nói là trước đêm giải phẫu hôm đó, Hứa Minh viết rồi nhờ hân gửi cho y.

Ba ba:

Khi mà cha đọc lá thư này, con hân là đang an dưỡng ở một bệnh viện nào đó, cha yên tâm, nếu cuộc giải phẫu thành công, con tin sẽ không lâu sau mình có thể xuất viện. Đừng trách chú Từ gạt cha chuyển con tới bệnh viện khác, là con yêu cầu chú ấy làm như vậy. Có lẽ nếu cha muốn tìm đến con cũng sẽ không cần phí sức lực, nhưng mà con hy vọng cha nên suy nghĩ kỹ rồi hãy đến tìm con, con nghĩ cha hiểu được của ý của con.

Hứa Minh yêu cha.

Ngô Hàn Giang không nói được một lời cất lá thư vào, “Còn bức thư nào nữa không, đưa cho tôi.”

“Đã tiêu hủy rồi, là Minh Minh bảo.”

“Thân phận của anh rất cuộc là như thế nào? Ba tôi và anh cả tôi sẽ không khinh địch mà thả Minh Minh đi, anh là ai mà có thể đối phó với bọn họ?”

“Chuyện này anh đừng quan tâm, Minh Minh là con tôi, là chuyện theo lý tôi cần phải làm.”

“Một mình thằng bé ở bên ngoài, anh cũng yên tâm?”

Từ Bạc Thuyền hứng thú cười giễu, “Ai nói với anh là thằng bé ở một mình.”

“Còn có ai nữa?”

“Chính bản thân anh nên tự cân nhắc, tôi chỉ có thể cho anh biết nhiều đó, còn lại anh tự lo liệu.”

Ngô Hàn Giang không thể phản kháng, đành trở về tỉnh A, thì vô cùng kinh hoảng khi nghe thấy Ngô Lạc Dương đánh nhau với tên côn đồ, bị đâm một dao.

Y lập tức chạy tới bệnh viện, lại bị phụ thân lấy gậy chống chỉ vào nói đoạn tuyệt quan hệ Cha Con, anh cả và em gái thì thờ ơ với mình, mà ngay cả Ngô Lạc Dương người bọc băng gạc cũng không hề nâng đầu lên, càng miễn bàn nhìn mình một cái.

Một tháng sau, Ngô Lạc Dương xuất viện, nhưng hẳn không về lại biệt thự của y, cũng không kêu y một tiếng phụ thân, y chỉ có thể thỉnh thoảng ở bên ngoài trường học cách đám người nhìn hẳn.

Cùng lúc đó, Từ Bạc Thuyền báo cho y biết Hứa Minh đã phục hồi và xuất viện, cùng người yêu mới tình đầu Ôn Trạch lang bạt tứ phương.

Ngô Hàn Giang không màng chất vấn là ai đã đưa Ôn Trạch đến bên cạnh Hứa Minh.

Về sau, Từ Bạc Thuyền lần lượt gửi vài bức ảnh của Hứa Minh, ảnh của cậu và Ôn Trạch chụp chung chiếm đa số.

Nhìn ra được sắc mặt của Hứa Minh vẫn còn suy yếu, nhưng trạng thái tinh thần thì tốt lắm, cậu cùng Ôn Trạch ở bên nhau, hai người tản ra sức sống thanh xuân và tinh thần phấn chấn, không khí giữa bọn họ lúc đó, chỉ với những người am hiểu lẫn nhau mới có thể hài hòa và ăn ý như vậy.

Ngô Hàn Giang không thể không thừa nhận, một đôi tuổi trẻ thanh niên trên bức ảnh này thật vô cùng xứng đôi.

Tháng ba Giang Nam, mưa bụi sương mờ, vàng anh bay qua đồng cỏ.

Ngô Hàn Giang tự mình về thăm cố hương của Mẹ Hứa Minh, đặt hoa cúc trắng trên mộ phần của nàng và hai vị lão nhân bên cạnh, sau khi vái lạy, đứng dưới một gốc cây cổ tùng trên sườn núi, nhìn chân núi xa xa, theo hướng sương mù giăng mờ, nơi mặt trời sắp lặn.

Chạng vạng rừng núi mưa bụi bay xéo, xa xa đèn đuốc hư ảo, màn đêm dần dần dày lên.

Một đôi bóng người thon dài cùng che ô mang theo một ngọn đèn dầu đi lên từng bậc thang tam cấp, ánh sáng mờ lung bao phủ quanh thân thể, tựa như thần tiên quyền rũ thường lui tới nhân gian.

Ngô Hàn Giang ẩn nấp dưới bóng tàng cây, nhìn vào chỗ ánh sáng kia. Xuyên qua mưa bụi thê lương, tầm mắt của y chặt chẽ dừng lại trên dáng người hơi thấp của cậu trai.

Vóc dáng Hứa Minh đã khôi phục nét thon dài cân xứng ban đầu, tư thế đi đường vững vàng đầy sức sống, xem ra đã bình phục tốt lắm. Ngô Hàn Giang vui mừng cười cười, tiện đà nhìn người thanh niên đứng bên cạnh cậu. Sự thật, điệu bộ giờ tay nhắc chân của Ôn Trạch đều lộ ra vẻ thành thực ỏn trọng, có hấn canh chừng Hứa Minh, Ngô Hàn Giang coi như yên tâm.

Hứa Minh phát hiện ba bó hoa cúc trắng, thì cảm thấy rất kinh ngạc, liền nhìn quanh bốn phía tối đen như mực.

“Đã trễ thế này, khẳng định người đã đi rồi.” Ôn Trạch khuyên nhủ.

Hứa Minh không cam lòng thu hồi tầm mắt, “Người nào cơ?”

“Cố nhân đi.”

“Cũng sẽ chỉ là cố nhân.”

Hứa Minh đã đi nửa ngày đường núi, cho nên có chút mệt mỏi, chậm rãi giao thân xác tựa vào người Ôn Trạch.

“Lạnh sao?”

Ôn Trạch ôm lấy bả vai Hứa Minh, kéo cậu vào trong lòng mình.

Hai người dựa sát vào nhau, đứng lặng yên thật lâu trước bia mộ, tiếng mưa rơi át đi thanh âm bọn họ nói chuyện, nhưng cái loại cảm giác thân mật này lại nhắc nhở Ngô Hàn Giang đang đứng cách đó không xa.

Ngô Hàn Giang bỗng nhiên ý thức được mình đã già đi, dù sao thì mình cũng lớn tuổi hơn bọn họ rất nhiều. Tuổi của mình lớn gấp đôi Hứa Minh, đã qua một nửa đời người, sắp tới đây sẽ đến bốn mươi rồi năm mươi tuổi. Trước đó không lâu, y đã phát hiện vài sợi tóc mai bạc trắng của mình, chỉ biết chúng càng ngày càng nhiều.

Mắt kính đã bị mưa và sương mù làm cho mờ hồ một mảnh, Ngô Hàn Giang tháo nó xuống, gấp lại bỏ vào túi, xoay người, hơi mệt mỏi dựa vào thân cây, đưa lưng về phía Hứa Minh bọn họ, hai mắt trống rỗng nhìn màn mưa tối đen, tiếng mưa rơi nhẹ nhàng tràn ngập bên tai.

Gió trên núi chợt thổi mạnh hơn, Hứa Minh chào tạm biệt thân nhân, rồi cùng Ôn Trạch rời khỏi nghĩa trang.

Trước khi xuống núi, cậu quay đầu nhìn thêm một lần nữa, lại thất vọng quay trở về, bước chân xuống núi nhanh hơn.....

38. Chương 38

Tháng tám giữa hè, hoa tươi nở rộ.

Hứa Minh đi ra từ nhà ga tỉnh A, quẹo lượn hít thở bầu không khí quen thuộc, đến một cửa hàng bán hoa, chọn một chậu hoa dành dành sum suê, trong làn gió dễ chịu vui vẻ chạy tới nhà mới của Trịnh Khải và Tiểu Nguyên.

Ấn chuông cửa, cậu ôm hoa, mỉm cười thật tươi chờ chủ nhà mở cửa.

“Ai thế?”

Giọng nói nữ tính quen thuộc ngọt ngào phía sau cánh cửa truyền đến.

“Là em, A Minh!”

“A Minh?!”

Một tiếng kêu lên kinh ngạc, cửa được mở ra, đằng sau cửa là Tiểu Nguyên với phần bụng nhô lên.

Hứa Minh vừa mừng vừa bất ngờ, “Tỷ tỷ, chị có đứa nhỏ!?”

“Đúng vậy,” Tiểu Nguyên nhìn vẻ mặt hưng phấn của Hứa Minh thì cũng tỏ ra vừa ngạc nhiên lẫn vui mừng, “A Minh, chị nhớ em muốn chết, mau vào!”

Hứa Minh ôm chậu hoa rào bước tiến vào nhà, đánh giá bên trong một vòng, tán thưởng nói: “Nhà mới thật đẹp.”

“Nhờ em, bằng không chúng ta sao có thể tìm được chỗ ở mới nhanh như vậy. A Minh em thật tốt bụng, chị nhớ chị nói với em mình thích hoa dành dành có một lần, thế mà em đã mua một chậu tới, chị đang định tự mình đi mua đây.”

Tiểu Nguyên mang chậu hoa của Hứa Minh ra ban công, “Ngồi nghỉ đi, chị đi lấy đồ uống cho em.”

“Chị đang mang thai, để em tự đi lấy.”

“Cũng tốt, nhân tiện lấy nửa quả dưa hấu ra, cắt ăn.”

Hứa Minh chuẩn bị đưa hấu ở phòng bếp, rồi bưng tới phòng khách, cùng Tiểu Nguyên vừa ăn vừa nói chuyện.

“Cháu trai của em mấy tháng rồi?”

“Năm tháng. A Minh em thật nhẫn tâm, lâu như vậy mà cả một cuộc điện thoại cũng không gọi cho chúng ta.”

Hứa Minh ngượng ngùng bối rối, “Kỳ thật chuyện em nói em cùng cha mẹ đi du lịch là lừa hai người, em sinh bệnh, vào ở bệnh viện ba tháng, sau đó thì cùng bạn bè đi chơi cho khuây khoả, hiện giờ thân thể đã khôi phục hoàn toàn, mới đến đây tìm hai người.”

Tiểu Nguyên lo lắng hỏi: “Bệnh gì? Thằng nhóc này sao cái gì cũng không chịu nói cho chúng ta biết.”

“Bệnh máu trắng, bất quá đã được chữa khỏi rồi.”

Tuy rằng không hiểu rõ gì về căn bệnh này, nhưng khi nghe thấy cái tên thì cũng đủ biết là thực nghiêm trọng, Tiểu Nguyên đau lòng nói: “Gặp không ít khó khăn đi, về sau cần phải cẩn thận chú ý thân thể.”

“Chị yên tâm. Khả ca đi làm rồi?”

“Ừ.” Tiểu Nguyên nhìn thời gian, “Còn hơn một tiếng nữa là tan ca, để chị bảo anh ấy mua chút đồ ăn về, em muốn ăn cái gì?”

“Em sao cũng được.”

Trịnh Khải nghe nói Hứa Minh đến đây, thì liền mua một túi đồ ăn thật to trở về. Trịnh Khải và Hứa Minh nấu cơm trong nhà bếp, Tiểu Nguyên thì đứng ở cửa nói chuyện phiếm với bọn họ.

Buổi cơm chiều thật vui vẻ và thoải mái, đứa nhỏ trong bụng Tiểu Nguyên dường như cũng muốn tham gia cùng bọn họ, làm ầm ĩ trong bụng mẹ, cách quần áo có thể trông thấy cái bụng Tiểu Nguyên gồ ghề từng đợt.

Tiểu Nguyên lấy tay Hứa Minh đặt lên bụng mình, Hứa Minh cảm thấy thai động rõ ràng, vô cùng ngạc nhiên, chào hỏi thằng nhóc, “Xin chào tiểu bảo bối, ta là chú của cháu, tên Hứa Minh.”

Tiểu bảo bối giật giật, nhiệt tình đáp lại cậu.

Hứa Minh kinh ngạc, “Thằng nhóc nghe được em nói, muốn bắt chuyện với em nè!”

Trịnh Khải cùng Tiểu Nguyên nhìn nhau cười, này hai cái kẻ dở hơi nha.

Tiểu Nguyên thân mình nặng nề, dễ mệt, bận bịu cả một buổi trưa, nên đến tối thì đi ngủ rất sớm.

Trịnh Khải và Hứa Minh ngồi trên ban công đón gió đêm uống bia nói chuyện phiếm.

“Lần này trở về, định ở lại đây bao lâu?”

“Còn chưa xác định.”

“Ở lại đây đi, vừa lúc giúp chị Nguyên cậu giải buồn.”

“Tốt.”

“Tiền nhà.....”

“Ca anh đừng vội chuyện tiền bạc, em thực không cần. Nếu anh cần, thì nói với em, không phải khoe khoang, nhưng trong tay em còn hơn hai trăm vạn, cũng chẳng làm gì.”

“Hai trăm vạn..... Là người nọ đưa cho cậu? Thực xin lỗi, anh không nên nói về y.”

Hứa Minh cười cười, “Không sao, em đã buông tay y.”

Không biết là nói cho Trịnh Khải nghe, hay là nói cho chính mình nghe.

Trịnh Khải do dự nói, “Có vài chuyện về y, không biết cậu có muốn nghe hay không.”

“Nói đi.”

“Có lần cùng cấp trên uống rượu, hần uống say, kể với anh là, công việc và chuyện đăng ký hộ khẩu của chị Nguyên em, đều là do có người bảo cấp trên hần lo liệu, còn hỏi nhà của anh làm thế nào mà quen biết được vị thân thích có thể lực lớn như vậy, lúc ấy anh nghĩ không thông, nhưng hiện tại anh đã hiểu, những việc đó rất có khả năng là do người nọ của em giúp đỡ cho.”

“Có thể đi.”

“Còn một việc nữa, sáng hôm đó anh lén lút dùng di động của cậu gửi tin nhắn cho y, nói dối cậu gặp chuyện không may để lừa y tới, anh không ngờ là y vô cùng quan tâm cậu, mười phút sau đã chạy tới nơi.”

“Chuyện này về sau em đã được biết.”

“Còn có, khi cậu với y chia tay, ngày hôm ấy cậu bị bệnh phát sốt, vừa lúc anh phải đi công tác, đêm đó người chăm sóc cậu kỳ thật là y, buổi sáng ngày hôm sau anh mới trở về. Y bảo anh lừa em nói là anh về trước buổi tối hôm đó, không cho anh nói với em việc y đã tới.”

“Phải không.” Hứa Minh rót bia vào miệng, uống từng ực, bị sắc lên tới mũi.

Trịnh Khải cảm giác cậu có chút không thích hợp, thở dài nói: “Nói những chuyện này với cậu vốn không có mục đích gì, chỉ là muốn cho cậu có biết sự thật. Nếu khiến cậu nhớ lại vài việc không vui thì.....”

“Không có a, em rất tốt. Em nhận thấy, hết thủy tùy duyên. Nếu là của em, thì sớm muộn gì sẽ tìm tới cửa, nếu không phải của em, thì dù em có đuổi theo cũng sẽ không đuổi kịp. Em đã đối mặt với cái chết một lần, không có gì luẩn quẩn trong lòng mà không bỏ xuống được.”

Trịnh Khải ôm lấy bả vai cậu, “Vây là tốt rồi.”

Hứa Minh ở lại nhà Trịnh Khải, mỗi ngày đều bồi Tiểu Nguyên nói chuyện phiếm, tản bộ, thời gian như nước chảy không vội không chậm trôi đi.

Hứa Minh bỗng nhiên muốn về thăm Đông Phương một chuyến, cậu có chút nhớ mọi người nơi đó, khán giả nhiệt tình, bartender tao nhã, dàn nhạc cuồng ngạo, vũ sư phong lưu, tiểu ca bán thuốc xấu xa, còn có lão hồ ly Trương Khánh Quốc.

Dùng xong cơm chiều, cậu gọi điện thoại cho Trương quản lí, hỏi hần có hoan nghênh mình về thăm ông chủ hay không.

“Phải hoan nghênh a! Cậu không biết mọi người nhớ cậu biết bao nhiêu, nhất là khách quen, khi cậu đi rồi, lượng khách tổn thất một nửa a, nửa năm nay Trương ca tìm cậu khắp nơi, nằm mơ cũng muốn bắt cậu trở về!”

Tuy rằng biết hần ta bịa chuyện, nhưng Hứa Minh nghe xong vẫn rất vui vẻ, “Đêm nay tôi về thăm mọi người.”

“Vây thật tốt quá, cậu tới đúng lúc, hôm nay là lễ kỷ niệm lần thứ ba của Đông Phương, náo nhiệt vô cùng, chạy đến đây nhanh đi!”

Hứa Minh đến Đông Phương, mới biết được Trương quản lí không hề nói xạo, cảnh tượng như nổ tung, hoa tươi dải băng bay đầy trời, bia bọt đồ uống bát đĩa tùm lum, ai cũng phát điên, la hét, nhảy nhót loạn xạ, phân không rõ ai là khán giả ai là ca sĩ.

Hứa Minh đi vào thì bị tay trống dàn nhạc phát hiện, một phen kéo cậu lên đài, ném micro cho cậu, nhạc nổi lên bài Super Star?

Nhóm vũ sư vây quanh, Hứa Minh cất giọng hát.

Hãy cười vui ca hát

Đừng cau mày buồn bã

Em không để ý đến mình

Chỉ quan tâm cảm nhận của anh

Anh muốn chạy đến đâu

Hãy mang linh hồn em theo với

Anh nào có biết

Giữ lại thì có ích lợi gì

Anh là tia chớp anh là ánh sáng

Anh là huyền thoại duy nhất

Em chỉ yêu anh, you are my super star

Anh là thần tượng của em

Không thể làm gì hơn

Chỉ có thể yêu anh, you are my super star

Có phải anh là

Là vũ trụ dịu dàng

Em là tình cầu nhỏ bé

Chuyển động trong tay anh

Hãy nhìn em

Để em có thể mơ thấy anh

Khiến anh phải phát điên

Anh phải thưởng cho em

Anh là tia chớp anh là ánh sáng

Anh là huyền thoại duy nhất

Em chỉ yêu anh you are my super star

Anh là thần tượng của em

Không thể làm gì hơn

Chỉ có thể yêu anh, you are my super star

Anh là nghĩa lý

Là thiên thần là ý muốn của thiên Chúa

Ngoại trừ yêu anh không cần chân lý

Anh là ngọn lửa rực cháy

Em là cánh bướm cuối cùng

Không hề muốn chạy thoát

Vì sao em phải đào thoát

Cám ơn anh đã cho em

Một giấc mộng hạnh phúc

Nếu em quên mất

Xin hãy giúp em nhớ lại

Anh là tia chớp anh là ánh sáng

Anh là huyền thoại duy nhất

Em chỉ yêu anh, you are my super star

Anh là thần tượng của em

Không thể làm gì hơn

Chỉ có thể yêu anh, you are my super star

Anh là tia chớp anh là ánh sáng

Anh là huyền thoại duy nhất

Em chỉ yêu anh, you are my super star

Anh là thần tượng của em

Không thể làm gì hơn

Chỉ có thể yêu anh, you are my super star

You are my super star boy

Ngay từ đầu còn có chút câu nệ, nhưng rất nhanh sau đó Hứa Minh liền high, cùng bọn họ quần ma loạn vũ.....

Ra khỏi Đông Phương, trong ***g ngực Hứa Minh vẫn còn ngân nga tiếng nhạc văng vẳng.

Hứa Minh nhìn lên bầu trời thành thị, thấy một vầng trăng treo cao, đầy sao phủ kín ngân hà.

Ngựa xe như nước, người đến người đi, qua lại như thoi đưa, không có gì là yên lặng bất động, ở một chỗ mà chờ đợi?

Hứa Minh chậm rãi bước lên cầu vượt hình vòm, tầm nhìn theo độ dốc mà bay lên.

Vài người bận rộn đi tới từ đầu cầu bên kia, bóng dáng quần áo màu trắng xuất hiện phía sau bọn họ, có lẽ là vì màu trắng quá sáng quá bắt mắt, có lẽ là vì thân hình người nọ cao hơn những người khác, cho nên y vừa xuất hiện đã lập tức hấp dẫn ánh mắt Hứa Minh, tiến theo là hấp dẫn toàn bộ tâm thần cậu.

Bóng dáng người nọ dừng bước trước Hứa Minh, cũng ngừng lại thân mình, cách đám người nhìn về phía cậu.

Hứa Minh đứng bất động, âm thầm nghĩ, trước kia con luôn đuổi theo người, lúc này con sẽ không chạy nữa, sẽ đứng chờ người, nếu ngay cả bây giờ người cũng không đến, người còn dám trốn, con sẽ cười nhạo người là rùa đen rút đầu cả đời.

Bóng dáng Ngô Hàn Giang giật giật, trái tim Hứa Minh đột ngột nhảy dựng, Ngô Hàn Giang từng bước đi về phía bên này, Hứa Minh thiếu chút nữa cũng tiến lên cùng y, nhưng cậu kiềm nén cơn xúc động muốn chạy đến bên y, khuyên mình phải nên bình tĩnh mà dè dặt.

Ngô Hàn Giang bước đi nhanh hơn, không để Hứa Minh chờ lâu, trận gió thổi đến trước mặt cậu, áo sơ mi trắng quen thuộc và mùi vị của thuốc lá như có như không thổi vào khoang mũi Hứa Minh, làm cậu say lòng.

Hứa Minh mở to mắt nhìn Ngô Hàn Giang, tựa như muốn nhìn xuyên thấu y.

Ngô Hàn Giang gầy, cơ hồ còn có điểm già đi? Cụ thể không biết diễn tả bằng lời, thẳng đến khi cậu nhìn thấy tóc mai của Ngô Hàn Giang đã lấm tấm bạc, làm sao vậy, không hợp với độ tuổi này đâu a.

“Ngô Hàn Giang,” Hứa Minh mở miệng, không biết tiếp theo phải nên nói cái gì cho phải.

Về mặt của Ngô Hàn Giang vốn buộc chặt, sau khi nghe thấy một tiếng này của cậu, thì giống như được thả lỏng, “Về rồi đấy à.”

“Đã về.” Về lâu rồi cơ!

Cuộc đối thoại chấm dứt, mắt to trừng mắt nhỏ.

Hứa Minh quyết tâm yên lặng, chờ Ngô Hàn Giang mở miệng trước.

“Đi đâu?” Ngô Hàn Giang hỏi.

“..... Cha đi đâu?” Hứa Minh nhất thời chưa nghĩ ra câu trả lời, hỏi lại y.

Không ngờ là Ngô Hàn Giang cũng do dự trong chốc lát, mới nói: “Về nhà chung cư.”

Tâm Hứa Minh rạo rực mãnh liệt, “Chỗ phụ cận kia sao?”

“Ừ.”

Hứa Minh muốn hỏi y khi nào mới sang đó, đang do dự, thì nghe Ngô Hàn Giang nói, “Muốn đến ngồi một lát không?”

Hứa Minh cầu còn không được, “Tốt.”

“Vậy đi thôi.”

Ngô Hàn Giang bước từng bước đi về phía trước, Hứa Minh đuổi kịp y.

Hai người sóng vai nhau đi, thỉnh thoảng tay đụng vào nhau, Hứa Minh cố tình thờ ơ không chịu nắm tay y, may mắn Ngô Hàn Giang không khiến cậu thất vọng, một lát sau, yên lặng cầm đầu ngón tay của cậu.

Khóe miệng Hứa Minh lén lút nở nụ cười, tùy ý để y nắm tay mình.

Hiện tại, Hứa Minh cơ hồ đã nắm chắc phần thắng, cũng không nóng vội, Ngô Hàn Giang có bí ẩn bao nhiêu, mình cũng sẽ từ từ hoá giải.

39. Chương 39

Bước vào nhà chung cư, Hứa Minh phát giác Ngô Hàn Giang ở đây đã một thời gian, bởi vì trong phòng có loại hơi người lâu ngày trú ngụ, mặt khác còn có mùi vị của thức ăn, mùi thuốc lá, khó trách vừa rồi cậu nghĩ thấy mùi thuốc lá trên người y, Ngô Hàn Giang hút thuốc nhiều như thế từ khi nào?

Hứa Minh nhìn gạt tàn thuốc trên bàn, hỏi: “Người bắt đầu hút thuốc từ khi nào?”

“Từ hồi còn là học sinh.”

“Trẻ hư, hút thuốc không tốt.”

Ngô Hàn Giang nhìn cậu, “Ăn dưa hấu không?”

“Ăn.”

Ngô Hàn Giang lấy nửa quả dưa hấu ra từ trong tủ lạnh, cắt cho Hứa Minh.

Hứa Minh nhẹ nhàng vui vẻ cắn phập một miếng, Ngô Hàn Giang chỉ ăn một góc, thời gian còn lại đều nhìn cậu ăn, giống như đó cũng là một loại hưởng thụ.

Hứa Minh ăn tới nổi bụng no căng tròn, Ngô Hàn Giang mang khăn tới.

Hứa Minh thoả mãn chùi chùi miệng, ngửa lưng tựa vào sofa, “Ngon ghê a.”

Ánh mắt Ngô Hàn Giang chuyển động theo cậu, “Muốn ăn khuya không?”

Hứa Minh không phải không coi thường mà liếc nhìn y một cái, “Người làm?”

Ngô Hàn Giang cười cười, “Mì cà chua trứng, muốn ăn không?”

Hứa Minh không đói, nhưng rất muốn nếm thử tài nghệ nấu ăn của y, “Người làm đi.”

“Chờ, mười phút.” Ngô Hàn Giang đứng dậy vào phòng bếp.

Rất nhanh truyền đến tiếng nước ào ào cùng thanh âm của nồi và chảo. Hứa Minh tò mò đứng ở cửa phòng bếp nhìn xung quanh, Ngô Hàn Giang vén cổ tay áo, cầm dao cắt cà chua, điệu bộ trông rất đẹp mắt.

Hứa Minh rời khỏi phòng bếp, không có việc gì làm nên chạy vào phòng của Ngô Hàn Giang, sau khi mở đèn lên, thì cậu ngầy ngẩn cả người.

Trên vách tường treo đầy khung ảnh, Hứa Minh nhìn qua từng cái một, nhận thấy tất cả đều là ảnh chụp của mình và Ôn Trạch khi đi du lịch đã gửi về cho Từ Bạc Thuyền, hơn nữa toàn bộ ảnh chỉ có một mình cậu.

Hứa Minh ngồi trên giường, đối diện vách tường với đủ loại dáng điệu của mình, có ngẩn người, có kinh ngạc, cười to, rồi không vui.

Cậu có thể tưởng tượng hình ảnh Ngô Hàn Giang nằm trên giường, gối đầu lên cánh tay, chầm điếu thuốc, bộ dáng trầm mặc nhìn bức tường.

Ngốc nghếch này. Ngốc nghếch gian xảo nhất thiên hạ này.

Hứa Minh từ trên giường bật dậy, vọt vào phòng bếp.

“Ngô Hàn Giang, toàn bộ là người thiết kế hết đúng không!?”

Ngô Hàn Giang xoay người lại, trong tay còn cầm cái muôi, ánh mắt có chút xấu hổ và bối rối, “Con thấy rồi à.”

“Người để cho con tới nhà người, chính là cố ý muốn con nhìn thấy phải không?!”

Ngô Hàn Giang há miệng, không nói gì cả.

“Người rất chắc chắn về con đúng không!? Người đoán chắc con sẽ trở về, đoán chắc con sẽ cùng người tới nơi này, đoán chắc con sẽ nhìn thấy những bức ảnh đó rồi cảm động khóc rống chảy nước mắt, sau đó tiếp tục mặt dày mày dạn dây dưa với người đúng không?!”

Ngô Hàn Giang nhếch miệng cong lên giật giật, vẫn trầm mặc.

“Nếu con không trở về, thì người tính làm sao bây giờ? Vĩnh viễn không trở lại, người làm sao bây giờ?”

Hứa Minh không chờ Ngô Hàn Giang trả lời vấn đề của mình, bởi vì cậu biết Ngô Hàn Giang sẽ không nói gì cả, cũng bởi vì cậu đã biết rõ đáp án, toàn bộ đáp án.

“Ngu ngốc.” Hứa Minh xì một tiếng nở nụ cười, “Người đã đạt được mục đích của mình rồi.” Lập tức bổ nhào vào người Ngô Hàn Giang.

Ngô Hàn Giang sững sốt vài giây, rồi dùng sức ôm lấy Hứa Minh, cúi đầu vùi cằm mình vào cổ cậu, nhiệt độ cơ thể ấm áp và mùi hương ngọt lành ở nơi đó xông đến khiến khoé mắt y nóng lên.

Y muốn nói cảm ơn với Hứa Minh, cảm ơn cậu đã trở về, cảm ơn sau những khi mình phụ cậu rất nhiều, nhưng cậu vẫn không buông tay mình, không vứt bỏ mình, trăm ngàn lần vẫn chờ đợi mình như lúc ban đầu.

Y mạnh mẽ siết chặt vòng tay, như muốn chạm vào xương tuỷ Hứa Minh.

Hứa Minh bị siết có chút thở không nổi, nhưng mà cậu thích cảm giác bị gắt gao ràng buộc này, vì nó là minh chứng của sự quan tâm và dục vọng chiếm giữ.

Lần này đây, cậu chân chân chính chính cảm nhận được, Ngô Hàn Giang đang giữ lấy bản thân mình, chặt chẽ nắm vào lòng bàn tay, sẽ không buông ra nữa.

“Hô lạp –” Một tiếng, nước luộc mì trong nồi tràn ra.

Ngô Hàn Giang một tay tắt lửa, “Chín, ăn đi.”

Hứa Minh ôm y không buông, cắn hắn lỗ tai một hơi, “Con muốn ăn người.”

Ngô Hàn Giang nở nụ cười trầm thấp, “Không đói bụng sao?”

“Người rót cuộc là có cho ăn hay không?!”

“Cho.”

Ngô Hàn Giang dung túng cười, đầu gối khom xuống, bế Hứa Minh lên, đi vào phòng ngủ.

Hứa Minh vừa xấu hổ vừa giận dữ, “Con tự đi!”

Ngô Hàn Giang đặt Hứa Minh lên giường, Hứa Minh trông thấy phía đối diện toàn bộ là dáng vẻ của chính mình, thì cảm thấy thật ngượng ngùng, “Đổi phòng đi.”

Ngô Hàn Giang hiểu rõ cười, “Được.”

Hứa Minh sợ y sẽ lại bế mình, vậy nên lập tức nhảy xuống giường đi vào gian phòng cách vách, xấu hổ, “Nếu không trước tiên con tắm rửa một cái.”

“Đi thôi, ta cũng tắm.”

Hai người vào hai phòng tắm riêng biệt, Ngô Hàn Giang đã tắm xong, mà Hứa Minh thì còn lè mề.

Ngô Hàn Giang đứng trước cửa phòng tắm gỗ cửa, “Còn chưa tắm xong sao?”

“Sắp.”

Ngô Hàn Giang sức nhớ, từ tủ bát lấy bao cao su và dầu bôi trơn mà trước đây Hứa Minh đã cất, không khỏi nở nụ cười, cậu nói đúng, thực sự sẽ có một ngày dùng tới.

Y sẽ không để Hứa Minh đuổi theo mình nữa, y cũng sẽ không cố kị những chuyện sau này, có câu nói rất đúng, không cần lâu dài như trời đất, chỉ cần ánh mắt của người thương trước mặt, vậy y sẽ khiến Hứa Minh thuộc về mình, đối xử với cậu thật tốt.

Cửa phòng tắm mở, Hứa Minh mặc áo ngủ tuyết trắng, mang theo một thân hơi nước và mùi hương của sữa tắm, xấu hổ bối rối đi tới bên giường, đứng ở trước mặt Ngô Hàn Giang.

Ngô Hàn Giang kéo cậu đến ngồi trên đùi mình, cầm khăn lau tóc ướt cho cậu.

Tư thế này cũng quá là mắc cỡ đi! Tay chân Hứa Minh không biết nên đặt ở đâu, liếc mắt một cái nhìn đến bao cao su và dầu bôi trơn được bày ra ở trên giường, trong lòng càng hoảng, lát nữa súng thực chiến thực, trăm ngàn lần đừng để xấu mặt a!

Lau xong xuôi, Ngô Hàn Giang buông khăn, xoa xoa khuôn mặt phấm hồng của Hứa Minh, “Chuẩn bị tốt chưa?”

“Câu này con nên hỏi người!”

Hứa Minh không cam lòng ở thế hạ phong, xoay người, nâng một chân lên, ôm lấy thắt lưng Ngô Hàn Giang, hai chân tách ra mở rộng về phía y, thuận tiện đem toàn bộ thân mình dán vào y, “Đến đây đi.”

Hai cái đùi của cậu đặt ở thắt lưng Ngô Hàn Giang, mộng để trước bộ phận nhạy cảm của mình, này đối với một người đàn ông mà nói, đều là cảm dỗ chết người.

Ngô Hàn Giang đương nhiên nổi lên phản ứng, ôm thắt lưng Hứa Minh, bắt đầu hôn cậu.

Từ cái trán, đi xuống một chút, lông mi, mắt, cái mũi, môi, cạy mở miệng, đi vào hôn sâu.

Hứa Minh nhiệt tình đáp lại y, phía dưới rất nhanh cũng đã có phản ứng.

Trước kia, số lượng lần thân thiết không nhiều lắm, đều là áp lực mà kiềm chế, lần này buông tay thả chân, mùi vị lưỡng tình tương duyệt tuyệt vời không thể tả.

Ngô Hàn Giang hôn đến lỗ tai Hứa Minh, Hứa Minh vừa ngửa vừa thoải mái, muốn tránh lại không thể trốn, nhin không được rên rỉ một tiếng.

Ngô Hàn Giang bị thanh âm rên rỉ này của cậu khiến cho huyết thái dương nẩy lên căng thẳng, phía dưới hoàn toàn cứng rắn, đụng vào Hứa Minh, Hứa Minh sững sốt, kịp phản ứng đó là cái gì, thì cả người nóng hổi, xao động, thẳng bé của cậu cũng lập tức dựng thẳng lẳng lẳng mà nổi lên áo ngủ, đâm lên bụng Ngô Hàn Giang.

Tay Ngô Hàn Giang lần theo vạt áo ngủ của Hứa Minh đi vào trong bắp đùi cậu, một đường vuốt ve chân cậu, đụng đến bộ phận trọng điểm, nơi đó không chỗ nào che giấu, một đoàn đáng yêu, y yêu thương vỗ về chơi đùa, môi càng không ngừng hôn lên cổ cậu, thỉnh thoảng nhẹ nhàng ấn xuống liếm mút, khe cắn, lưu lại dấu vết.

Hứa Minh cao thấp đều chịu kích thích, không hề cố kỵ rên rỉ, thoải mái như thế nào thì bộc lộ như thế đó, mặc kệ thanh âm nghe thấy rất chi là *** dâng, nhưng dù sao cũng chỉ có một mình Ngô Hàn Giang nghe.

Cảm giác được tư thế của Hứa Minh có hơi mệt mỏi, Ngô Hàn Giang đặt cậu nằm thẳng trên giường, cởi bỏ dây lưng áo ngủ của cậu, đem thân thể cậu bại lộ ngay trước mắt mình.

Hứa Minh ngượng ngùng nhắm mắt lại.

Ngô Hàn Giang hôn hôn mi mắt cậu, tiếng nói trở nên khàn khàn, “Mở to mắt nhìn ta được không?”

Hứa Minh ngoan ngoãn mở mắt ra, Ngô Hàn Giang vô cùng triu mến mà nhìn cậu, nói: “Minh Minh, con thật đẹp.”

Hứa Minh chịu không nổi phóng mắt tình.

“Giúp ta cởi quần áo.”

Hứa Minh căng thẳng cầm lấy đai lưng, lôi kéo, áo ngủ tách ra hai bên, rơi xuống, Hứa Minh ngượng ngùng nhìn từ trên xuống dưới, theo thứ tự là ***g ngực rắn chắc, bụng bằng phẳng, cơ bụng hơi hơi nổi lên, xuống chút nữa, là quần lót màu trắng bao bọc bộ phận nam tính, đang hoàn toàn phần chân bồng bồng, kích thích đáng kể.

Máu toàn thân Hứa Minh đều vọt tới trên mặt, run rẩy vươn tay, cầm nơi đó.

To, cứng rắn, nóng, so với của mình thì hoàn toàn không cùng cấp bậc, lát nữa làm, mình sẽ không chết đâu nhỉ? Nghĩ đến đây, Hứa Minh theo bản năng rụt mông, có chút sợ hãi, nhưng cũng có chút chờ mong.

Nơi đó bị trói buộc khẳng định không thoải mái, Hứa Minh kéo đai lưng quần lót xuống, chậm rãi lấy nó ra.

Khi đã nhìn thấy nó thực rõ ràng, Hứa Minh hơi bị ghen, cực kỳ tiêu chuẩn, hoàn toàn phù hợp với thẩm mỹ của cậu, thô dài, thẳng tắp, nhan sắc sạch sẽ, bộ lông dài vừa đủ.

Hứa Minh yêu thương nắm giữ.

“Ừm.....” Từ xoang mũi Ngô Hàn Giang hừ thật mạnh một tiếng, nhưn chân mày, biểu tình gợi cảm mà Hứa Minh chưa bao giờ gặp qua.

Ngô Hàn Giang lấy tay Hứa Minh ra, cởi áo ngủ và quần lót ném trên mặt đất, Hứa Minh cũng cởi áo ngủ trên người, vứt xuống.

Hai người trần trụi đối diện nhau.

Ngô Hàn Giang nặng nề hạ thất lưng, Hứa Minh tự giác tách chân ra, tiếp nhận y, xấu hổ mặt đỏ đến mang tai.

Ngô Hàn Giang cầm bảo bối của Hứa Minh, triệt động trước, một mặt vuốt ve thân thể cậu, hôn môi cậu, Hứa Minh một tay ôm lấy y, một tay cũng sờ gì đó của y, Ngô Hàn Giang ngăn cậu lại, bắt lấy tay cậu, cùng cậu mười ngón đan vào nhau, hôn nồng nhiệt xuống phía dưới, từ cổ hôn đến bả vai, rồi ngực, ngậm nhũ tiêm vào.

Hứa Minh rên rỉ run lên, tay ôm đầu của y, không biết là muốn chống cự hay là muốn mời gọi y càng dùng sức hơn.

Ngô Hàn Giang đương nhiên hiểu được người dưới thân, gia tăng cường độ miệng lưỡi, hôn môi, mút vào, lôi kéo khe cắn, kích thích bảo bối trong tay mình run lên từng đợt, ở đỉnh chảy ra nước, ướt át một mảnh.

Xem ra là vô cùng thoải mái, tay Ngô Hàn Giang xoa bên kia, vuốt ve, tay Hứa Minh giữ chặt tay y, tựa hồ muốn đẩy ra, nhưng vẫn bị khuất phục bởi khoái cảm, đành phải tùy ý y.

Ngô Hàn Giang dời môi và tay thay đổi vị trí, săn sóc hầu hạ hai bên.

Thanh âm Hứa Minh đã gần như nức nở, Ngô Hàn Giang biết đó là thoải mái, lát nữa nói không chừng sẽ khóc lóc cầu xin.

Ngô Hàn Giang buông tha hai núm đã bị mình chà đạp có chút sưng, chuyển sang hôn ngực bụng của cậu, liếm, nghịch rốn cậu, rước lấy tiếng kêu ngứa ngáy của Hứa Minh, mới tiếp tục đi xuống, hôn lên vùng tam giác phía dưới, xương hông, đùi trong, rồi lại trở về bộ lông ở giữa, đều liếm ướt, Hứa Minh xấu hổ muốn đẩy y ra, nhưng Ngô Hàn Giang lại tức thì ngậm bảo bối của cậu vào miệng, Hứa Minh kích động chảy nước mắt, “Người đừng, đừng như vậy, buông ra.....”

Ngô Hàn Giang không dám làm bừa, sợ rằng của mình sẽ khiến Hứa Minh bị thương, nên đành phải nuốt sâu vào, một hơi nuốt hết.

Này đối với đàn ông mà nói là kích thích chết người, huống chi Hứa Minh không có kinh nghiệm, ngay cả lên tiếng cậu còn lên tiếng không được, chỉ có thể thở dốc từng ngụm từng ngụm.

Ngô Hàn Giang bắt đầu vận dụng đầu lưỡi, ngậm phần đỉnh nhạy cảm vào, đầu lưỡi đảo qua đảo lại, rồi tham nhập thật sâu vào lỗ nhỏ đầu đỉnh, hút chất lỏng bên trong chảy ra, tinh hoàn nhỏ nhắn phía dưới cũng được chăm sóc, bóp nhẹ, ngậm mút.

Trong mắt y, bảo bối của Hứa Minh và chủ nhân của nó đều rất đáng yêu, y thích, y muốn hầu hạ nó và chủ nhân của nó được thoải mái. Y nhắc chân của Hứa Minh đặt tại đầu vai, ôm hông cậu, vùi mặt vào nơi riêng tư giữa hai chân cậu, hôn nhiệt tình, từ hội âm (vùng nằm giữa hậu môn và phần ngoài bộ phận sinh dục) đến cửa hậu môn, không một chỗ nào mà không được an ủi, lưu lại dấu vết.

Hứa Minh đã không còn giấy dựa nữa, thích đến nỗi vừa khóc vừa rên rỉ, Ngô Hàn Giang lại càng ra sức hầu hạ bảo bối của cậu, sau một đợt nuốt sâu vào cổ họng, thì Hứa Minh bắn ra, Ngô Hàn Giang bị đột ngột kích thích bởi hương vị của chất lỏng, nuốt xuống, nhưng không hề cảm thấy phản cảm, uống một hơi, rồi lại tiếp tục mút sạch sẽ từng chút một, rồi dường như muốn an ủi thêm mà ngậm vào một lần nữa, mới nhả vật nhỏ đã mềm nhũn ra, hôn một cái, tiếp tục hôn những nơi khác. Chính y cũng đang cứng rắn phát đau, nhưng y căn bản không lo cho nó.

Y lật người Hứa Minh lại, hôn một đường từ bả vai, hôn đến chiếc mông vênh của cậu, yêu thương cắn chặt trên mông cậu, tách hai cánh mông ra, miệng lưỡi tham nhập u cốc, cẩn thận an ủi.

Hứa Minh quên xấu hổ, đem toàn bộ bản thân mình giao cho Ngô Hàn Giang, để y tùy ý giữ lấy mình.

Ngô Hàn Giang nâng hai đùi của Hứa Minh lên, hôn dọc theo bắp đùi đi xuống dưới, giống như khát đói liếm mút cắn cắn da thịt Hứa Minh, cảm hai mắt cá chân của cậu, hôn từ lưng hôn đến ngón chân, từng chút từng chút ngậm liếm đùa nghịch một phen, động tác vốn dĩ suồng sã, y cùng với tâm tình vô cùng triu mến của mình mà làm, không hề có cảm giác *** tục, ngược lại cảm giác thật thiêng liêng.

Hứa Minh hồng cả khoé mắt, nhìn thấy y ở phía trên giữ lấy mình từng chút một từ đầu đến chân, cảm thấy vô cùng hạnh phúc thỏa mãn.

Nhưng Ngô Hàn Giang nhăn nhin rất vất vả, nơi đó của y đã trưởng thành màu đỏ, phần đỉnh ẩm ướt, cậu không đành lòng, đem chân từ trong lòng Ngô Hàn Giang rút trở về, tách ra thành một góc độ lớn, bày biện bộ phận tối riêng tư của mình cho y, khép hờ ánh mắt nói: “Mau vào.”

Ngô Hàn Giang thở dài một tiếng trầm thấp, dùng chính phần dưới của mình dán vào giữa hai chân Hứa Minh, vặn mở chai dầu bôi trơn, đổ một đồng chất lỏng trên lòng bàn tay, đẩy nắp lại, rồi nâng mông Hứa Minh, bôi lên cửa động ở phía sau.

“Tay đi vào.”

“Ừm.”

Ngón trỏ của Ngô Hàn Giang nương theo bôi trơn, chậm rãi thâm nhập cửa động. Thật ngoài dự liệu, trượt thẳng vào mà không hề có nửa bước khó khăn, ngược lại có dấu hiệu đã được mở rộng trước, bên trong đúng là ẩm ướt.

Đứa nhỏ ngốc nghếch này, có thể khiến y cảm động đến xấu hổ.

“Đã tự mình chuẩn bị?”

“Ừm.”

“Lần sau để ta làm là tốt rồi.”

“Ừm.”

Ngô Hàn Giang dần dần đâm vào, rồi đến ba ngón tay, Hứa Minh đã sớm tự khuếch trương, cho nên quá trình thực thuận lợi, nhưng Ngô Hàn Giang vẫn cẩn thận chu đáo, tỉ mỉ kỹ càng khuếch trương lần nữa, Hứa Minh thúc giục nói: “Nhanh lên đi, con chờ không kịp.”

“Lập tức.”

Ngô Hàn Giang cầm lấy một bao cao su, đang muốn xé mở gói, thì bị Hứa Minh ngăn cản nói: “Không cần mang, con chỉ muốn người, muốn người bắn ở bên trong, đáp ứng con.”

“Như vậy đối với thân thể con sẽ không tốt.”

“Con mặc kệ, con muốn người nghe theo con.” Hứa Minh tùy hứng yêu cầu.

Loại thời điểm này, tranh chấp với cậu hiền nhiên là một việc không sáng suốt, chỉ có thể sau khi làm xong thì cẩn thận xử lý.

“Được rồi.”

Ngô Hàn Giang đỡ lấy khí quan đã rất căng cứng của mình, đặt trước cửa vào, chậm rãi thẳng lưng, cảm xuyên.

Quá trình phá lệ không lưu loát, có thể tưởng tượng được Hứa Minh đang rất đau, tuy rằng cậu tỏ vẻ thoải mái, nhưng cơ thể buộc chặt và mồ hôi trên trán đều tiết lộ sự thống khổ của cậu.

Ngô Hàn Giang không đành lòng dừng động tác, “Đau phải không, đổi thành con tôi cũng giống nhau.”

“Không! Không cho người bỏ dở nửa chừng, con sẽ hận người!” Hứa Minh kịch liệt nói.

Ngô Hàn Giang quyết định làm cuối cùng.

Y cúi đầu hôn môi Hứa Minh, “Đau thì cắn ta.” Tiếp tục thẳng lưng.

Hứa Minh dường như muốn trấn an dịu dàng hôn môi y, vuốt ve lưng y, cậu biết Ngô Hàn Giang cũng không thoải mái, cái trán đầy mồ hôi, chân mày nhíu chặt, hai má đỏ bừng, hiển nhiên nhịn rất vất vả.

Đoạn quá trình thống khổ này, là phải trải qua, nhưng cũng là khổ sở ngọt ngào.

Ngô Hàn Giang không thể nhịn được nữa, cuối cùng đâm mạnh vào, Hứa Minh đau, cắn một hơi lên bờ môi của y, cắn ra máu.

Ngô Hàn Giang trên dưới đều bị cậu cắn đau, cực lực kiềm chế bản thân bất động, kịch liệt hôn môi Hứa Minh, Hứa Minh cũng đồng dạng kịch liệt đáp trả y, bọn họ rốt cục đã cùng một chỗ, hợp thành một thể.

“Ta yêu con, Minh Minh.”

Lệ trong mắt Hứa Minh tuôn trào, cậu cuối cùng đã đợi được ngày này.

“Con cũng yêu người.”

Ngô Hàn Giang hôn ánh mắt cậu, liếm đi nước mắt của cậu.

“Động đi.” Hứa Minh khàn khàn cổ họng nói.

Ngô Hàn Giang dựng thẳng thắt lưng, co giật.

Trong cơ thể được ma sát cảm giác phá lệ kích thích, loại cảm giác này ngăn chặn sự trưởng đau, Hứa Minh

thực thích, “Động mạnh thêm chút nữa, nhanh lên, con cảm thấy thoải mái.”

Khoái cảm ở mặt sau không giống như ở mặt trước, phía trước là trực tiếp kích thích, mặt sau là xâm nhập đến cùng, tựa như không chỉ là đâm chọc phía sau mình, mà là như đang xoa nắn trong lòng mình, loại cảm giác giữ lấy thỏa mãn này mới là tối cao nhất.

Ngô Hàn Giang tăng thêm biên độ rút ra cắm vào vài đợt, Hứa Minh thích kêu, trên người ửng một tầng màu hồng nhạt, môi sưng đỏ, giống như muốn rỉ máu từng giọt, hai má và mạch máu trên mí mắt đều đỏ bừng, đôi đồng tử ẩm ướt, rõ ràng là bộ dáng động tình, vật nhỏ phía dưới cũng nửa cứng rắn đứng lên.

Ngô Hàn Giang tin cậu đang thật sự thoải mái, yên tâm di chuyển.

Cơ thể Hứa Minh trơn mịn mềm mại, ướt át dịu dàng, bao vây lấy khí quan của y, vô cùng mát hờn, chỉ có Hứa Minh mới có thể gây cho y loại khoái cảm cao nhất này, y cảm thấy thỏa mãn, y cảm kích Hứa Minh, yêu cậu cực kỳ.

Y cơ khát cần cần da thịt Hứa Minh, bàn tay dùng sức vuốt ve thân thể cậu, tựa như làm sao cũng không đủ, vì thế lại tăng mạnh va chạm và đẩy nhanh tốc độ, Hứa Minh kêu lớn hơn nữa càng ngày càng *** dâng.

“Ừm, a! Ngô Hàn Giang! Người đỉnh trước nơi đó, ừm ~ chính là nơi này, a!!! Điểm nhẹ, ừm, ừm, ừm, không được, quá nhanh! Ừm ~ ừm ~ thoải mái ~ mau chút nữa.....”

Hứa Minh không chỗ nào cố kỵ mà rên rỉ, Ngô Hàn Giang cẩn thận chu đáo hầu hạ, hai người đều ra một thân mồ hôi, dính kết ôm nhau, điên cuồng hôn môi, trao đổi nước bọt, bộ phận liên kết phía dưới dần dính chặt chề lại ướt át, phát ra thanh âm làm người ta ngượng ngùng.

Ngô Hàn Giang một bên đẩy thắt lưng cắm rút, một bên nắm lấy âm hành của Hứa Minh thủ ***, thỉnh thoảng chà đạp đầu nhũ sưng đỏ của cậu, chăm sóc Hứa Minh đến dục tiên dục tử.

Sau đó Hứa Minh không khống chế được mà hô to gọi y ông xã, khiến dây thần kinh của Ngô Hàn Giang lập tức căng ra đứt đoạn, chấn động muốn nổ tung, đem hai chân Hứa Minh đặt lên trên vai mình, nắm cánh hông chật hẹp của cậu mà nặng nề va chạm, đâm Hứa Minh hướng về phía trước nảy lên từng đợt, đỉnh đến đầu giường.

Ngô Hàn Giang ôm lấy Hứa Minh, đặt cậu ngồi trong lòng mình, làm cậu từ dưới lên, mạnh bạo vuốt ve cái mông cậu, cần cần bờ môi của cậu, cằm, cổ, xương quai xanh, bả vai, lưu lại vô số dấu vết, không lưu tình chà đạp phá da đầu nhũ của cậu, lộn Hứa Minh đến khóc.

Ngô Hàn Giang dừng động tác, thở hổn hển hỏi Hứa Minh, “Đau?”

Hứa Minh chảy nước mắt lắc đầu, “Tiếp tục, làm con ngất.”

Thân thể khí quan của Ngô Hàn Giang chôn trong người cậu vừa như giận vừa to lên vài phần, Hứa Minh run rẩy, “Lại lớn.”

Ngô Hàn Giang hít sâu vài cái, đặt Hứa Minh nằm trở về, dùng tốc độ chậm rãi thông thả nhưng lại mạnh mẽ nghiền nát, so với nhanh và kịch liệt va chạm, thì khoái cảm tinh tế hơn, Hứa Minh có thể cảm nhận được hình dáng của thứ đó trong cơ thể mình, gân mạch trương phình ma sát thật mạnh lên vách tràng, đầu đỉnh cực đại đỉnh vào điểm chết người của cậu, sắp tra tấn cậu đến phát điên.

Hứa Minh mê loạn vặn vẹo thân thể, hai chân gắt gao siết chặt phần eo Ngô Hàn Giang, dùng sức cọ xát, bắt lấy tay Ngô Hàn Giang cùng nhau âu yếm âm hành của mình, đùa bỡn đầu nhũ mình..... Ngô Hàn Giang hơi bất ngờ, Hứa Minh thật đúng là táo bạo.

Sau khi Hứa Minh thét chói tai bắn ra, mặt sau không tự chủ mà co rút lại, ép Ngô Hàn Giang cũng bắn.

“Nóng.....” Hứa Minh như con mèo nhỏ kêu to.

Ngô Hàn Giang ngăn chặn cái miệng của cậu, hung hăng hôn trong chốc lát, đem hết thủy tiết ra.

Hai mắt Hứa Minh thất thần thờ hồn hển.

Ngô Hàn Giang cũng thờ dốc nhìn xuống cậu, toàn thân Hứa Minh đều là dấu vết bị chà đạp, Ngô Hàn Giang lật người cậu lại, tách hông cậu, kiểm tra mặt sau của cậu.

Nơi đó ướt đầm, sưng đỏ không chịu nổi, cái miệng nhỏ khe nhếch dịch thể màu trắng bên trong chậm rãi chảy ra.

Ngô Hàn Giang đau lòng mà tự trách, ôm lấy Hứa Minh, hôn cái trán cậu hỏi, “Có đau không?”

Hứa Minh lắc đầu, tiếng nói khàn khàn kinh khủng, “Ôm con đi tắm rửa đi.” Cả người cậu không còn sức lực.

Ngô Hàn Giang ôm cậu vào phòng tắm, xả nước ấm vào bồn, ôm cậu cùng nhau ngồi vào, để cậu ngồi trên đùi, mặt đối mặt với mình, hai cái đùi của Hứa Minh không tự chủ được mà run lên lay bẩy, Ngô Hàn Giang giúp cậu xoa bóp, sau đó tẩy sạch thân thể cậu, ngón tay vói vào xốp và trơn mềm của cậu, lấy dịch thể bên trong ra.

Toàn bộ quá trình Hứa Minh đều ôm y, thuận theo động tác của y, sắp ngủ quên mất.

Trong lúc mơ hồ, cậu được Ngô Hàn Giang ôm đến một căn phòng khác, cậu nằm trên ra giường khô ráo, Ngô Hàn Giang mát xa toàn thân cậu, sau lại biến thành hôn môi, từ đầu đến chân, lưu luyến trên cánh hông là lâu nhất, liếm hôn nửa ngày tiểu cục hoa của cậu, bất quá cậu không còn sức lực để mà e lệ, càng

khỏi nói tới chuyện phản đối, rằm rì chìm vào mộng đẹp.

40. Chương 40

Hậu quả của việc miệt mài quá độ chính là, đến tận giữa trưa ngày hôm sau Hứa Minh mới từ từ tỉnh dậy, cả người mềm yếu vô lực, mặt sau lạnh lẽo, có lẽ Ngô Hàn Giang đã bôi thuốc cho cậu, hơi đau, nhưng có thể chịu được.

Ngô Hàn Giang dìu cậu đứng lên, “Cảm giác thế nào?”

“Không có việc gì.”

Hứa Minh cậy mạnh tự mình bước xuống giường, hai chân run lẩy bẩy, Ngô Hàn Giang vội đỡ lấy cậu, dán vào lỗ tai cậu giải thích, “Bảo bối nhi thực xin lỗi, ta làm hơi quá.”

Hứa Minh ngượng ngừng đẩy y ra, khụ khụ cổ họng nói: “Người làm rất tốt.”

Mặt Ngô Hàn Giang nóng lên, cũng khụ theo một tiếng, “Đi ăn cơm trưa đi.”

“Con đi rửa mặt trước.”

Lúc Hứa Minh ngủ, Ngô Hàn Giang đã mời bác sĩ quen biết tới, bác sĩ giao một hộp thuốc trị sưng, dặn y nấu thứ ăn nhẹ cho Hứa Minh. Ngô Hàn Giang bôi thuốc giúp Hứa Minh khi cậu còn đang ngủ say, vì cậu nấu cháo thịt, xào một đĩa rau xanh.

Từ buồng vệ sinh đi ra, Hứa Minh cố gắng bước từng bước bình thường, chịu đựng mặt sau không khỏe, ngồi xuống. Thấy rau cải trên bàn, hỏi: “Này sẽ không là người làm đi?”

“Là ta làm.”

“Người học nấu cơm từ khi nào thế?”

“Sau khi chuyển về đây ở một mình, đã học làm.”

“Oh. Ngô Hàn Giang, chuyện của con và Trạch ca, người đừng hiểu lầm, lúc con xuất viện, anh ấy đột nhiên tìm được con, nói muốn đưa con đi ra ngoài giải sầu. Bởi vì cha vẫn không đến tìm con, con nhất thời đổi nên đã đi cùng anh ấy, du lịch vài nơi, còn về thăm Mẹ và ông bà. Chúng con ra đi vào tháng bảy, con ở nhà chú Từ đợi một tháng, tháng tám trước về tỉnh A, vẫn ở lại nhà Khải ca, sau đó thì gặp được người.”

Ngô Hàn Giang múc cho cậu bát cháo, ừ một tiếng.

“Con không phải cố ý không đến tìm người, con nghĩ người..... Thực xin lỗi, để người phải đợi con lâu như vậy.”

Ngô Hàn Giang xoa xoa tay Hứa Minh, “Là ta sai. Về sau, sẽ không.”

“Người và Lạc Dương.....”

“Không cần lo lắng.”

Hứa Minh vẫn có chút lo lắng, “Người vẫn ở nơi này, không trở về biệt thự sao?”

“Biệt thự cho vợ trước, chuyện chúng ta ly hôn đã công khai. Con cũng đừng quan tâm, ngoan ngoãn sống cùng ta là được.”

Hứa Minh mỉm cười, “Vâng. Ngô Hàn Giang con còn có một vấn đề, người phải thành thực trả lời con.”

“Hỏi đi.”

“Bắt đầu từ khi nào thì người thích con?”

Ngô Hàn Giang dừng đũa, còn ra vẻ suy tư một phen, “Cụ thể vào lúc nào thì không xác định, đầu tiên mắt thấy con liền cảm giác con thực đặc biệt, luôn không có biện pháp với con, bất tri bất giác, không thể bỏ con xuống được.”

Hứa Minh che dấu không được sự vui vẻ, “Ngày đó trước khi đi con ôm người không buông tay, những gì người nói trong lúc đó là thật? Cá cược giữa chúng ta, người thật sự nhận thua?”

“Đúng vậy.”

“Lúc con ngừng thở, người tới cứu giúp con, người còn nói vài chuyện khác nữa đúng không?”

“Con đều nghe thấy được?”

“Không nghe rõ người lặp lại lần nữa đi.”

“Buồn nôn, nói một lần là đủ rồi.”

Hứa Minh không bắt buộc y, dù sao y cũng đã thuộc về mình.

Sau khi thân thể Hứa Minh không còn vấn đề gì nữa, cậu dám dẫn theo Ngô Hàn Giang đến nhà Trịnh Khải, trình trọng giới thiệu nói, “Đây là người đàn ông của em.”

Trịnh Khải và Tiểu Nguyên hai mặt nhìn nhau, song song bày ra khuôn mặt tươi cười, “Chúc phúc hai người.”

Trước khi đi, Trịnh Khải dặn dò Ngô Hàn Giang, “Anh không được lại phụ lòng A Minh.”

“Tôi vĩnh viễn sẽ không phụ lòng cậu ấy nữa.”

Từ nhà Trịnh Khải đi ra, bọn họ cùng nhau tản bộ về nhà, trên đường ngẫu nhiên gặp một đám bạn học và Ngô Lạc Dương.

Ngô Lạc Dương nhìn bọn họ liếc mắt một cái, Hứa Minh lập tức ôm chặt cánh tay Ngô Hàn Giang, không phải không có đắc ý mà tỏ vẻ ra oai với hắn.

Ngô Lạc Dương quay đầu bước đi.

Sau đó, Ngô Hàn Giang có chút trầm mặc.

Hứa Minh hơi hối hận, sau khi trở về liền lấy lòng Ngô Hàn Giang, Ngô Hàn Giang nói: “Ta không giận con.”

“Con không tin. Ngô Lạc Dương chán ghét con như vậy, con cố ý ở trước mặt hắn thân thiết với người, hắn nhất định là tức chết rồi, con chọc giận con trai người, hại quan hệ Cha Con giữa hai người không tốt, người khẳng định là giận con.”

“Thật sự không có. Con đối với ta mà nói, đều quan trọng.”

“Hai chúng ta ai quan trọng hơn?”

“Hắn là con ta, con là người ta yêu, hiểu chưa?”

Hứa Minh hừ một tiếng, nhỏ giọng nói thầm, “Con cũng là con của người mà.”

Quan hệ Cha Con là điều tối kỵ của Ngô Hàn Giang, cái này y thật sự bận tâm, nên cả đêm không để ý đến Hứa Minh.

Hứa Minh không biết mình đã chọc giận y cái gì, làm sao cũng không hoà giải được.

Cậu cởi hết quần áo lui vào trong lòng Ngô Hàn Giang, Ngô Hàn Giang vẫn như lạnh lùng đẩy cậu ra như cũ, xoay người đưa lưng về phía cậu.

Hứa Minh tủi thân khóc.

Ngô Hàn Giang thấy cậu khóc thì chịu xuống nước, đành phải ôm lấy cậu an ủi, “Được rồi, là ta không đúng, đêm nay không có tâm tình.”

Hứa Minh càng mạnh miệng, “Người chỉ nói cho có lệ với con, người nghĩ con nói sai sao, con phải làm thế nào đây, chẳng nhẽ con nói sai rồi sao, con không phải là con của người hay sao?”

Lòng Ngô Hàn Giang quặn đau từng đợt, “Đúng, đương nhiên đúng.”

Hứa Minh cố ý phóng túng, cười lên người y, dùng miệng cọ xát bộ vị nam tính của y, “Ba ba, đến làm con.”

Ngô Hàn Giang tức giận, thật muốn đánh cậu, nhưng với tính tình của Hứa Minh, đánh cũng không thể đánh, mắng cũng mắng không thể mắng, y thật không có biện pháp với cậu.

Ngô Hàn Giang nâng Hứa Minh từ trên người mình xuống, xoay người rời khỏi giường, một mình đi ra ban công, hút thuốc.

Hứa Minh nằm trên giường sưng sốt hơn nửa ngày, dần dần hồi hận, nhưng không muốn khuất phục, ngủ một mình.

Buổi sáng ngày hôm sau mơ mơ màng màng vào WC, thấy Ngô Hàn Giang đang quét tước trên ban công, trong ki là một đồng đầu mẫu thuốc lá.

Hứa Minh che miệng khóc.

Cậu nhớ lại lúc mình sinh bệnh, mỗi lần gọi Ngô Hàn Giang là ba ba, tuy rằng y cười, nhưng ánh mắt tựa như không có một tia vui vẻ.

Cậu nghĩ, bản thân mình thật sự là sai thái quá rồi.

Ngô Hàn Giang vào phòng bếp, đóng cửa lại làm điểm tâm. Hứa Minh lặng lẽ mở cửa, đi đến phía sau y, ôm lấy y, “Ngô Hàn Giang con biết sai rồi, người tha thứ cho con, con không bao giờ phạm lỗi nữa.”

Ngô Hàn Giang xoay người lại, lau nước mắt cho cậu, “Chúng ta không có gì là đúng hay sai, đó là điểm mấu chốt duy nhất của ta, về sau đừng hồ nháo.”

“Vâng. Người yên tâm đi.”

“Ừ.”

“Đừng đột nhiên không để ý tới con.”

“Được.”

“Con yêu người.”

“Ta cũng yêu con, Minh Minh.”

Một đêm xuân qua đi, Hứa Minh ngủ say không dậy nổi, ngoài cửa có người ấn chuông, Ngô Hàn Giang phủ thêm áo ngủ, đóng kỹ cửa phòng ngủ, đi ra mở cửa.

Ngoài cửa là Từ Bạc Thuyền, Ngô Hàn Giang chần chờ một lúc, mở cửa ra, Từ Bạc Thuyền với vẻ mặt âm trầm đi vào, sau khi thấy một đồng hôn ngân trên cổ Ngô Hàn Giang, thì bất thành linh rút một khẩu súng ra, chĩa vào đầu Ngô Hàn Giang, “Súc sinh, mi ngủ với con ta?”

Ngô Hàn Giang chỉ cau mày, “Minh Minh còn đang ngủ, chúng ta đi ra ngoài nói.”

Từ Bạc Thuyền dùng chuôi súng hung hăng đập vào đầu y, huyết thái dương của Ngô Hàn Giang tức thì chảy máu, muốn phản kích, thì Từ Bạc Thuyền đã chĩa họng súng lên trán y.

“Anh muốn thế nào?”

“Bố mày muốn giết chết mày!” Từ Bạc Thuyền nói xong, lên nòng.

Ngô Hàn Giang ở tình thế chỉ mảnh treo chuông, nhanh như chớp bắt lấy cây súng, đồng thời nghiêng người, né tránh họng súng, cướp đoạt súng lục từ tay Từ Bạc Thuyền.

Lúc này, Hứa Minh lê dép đi tới phòng khách, “Ngô Hàn Giang ai tới?”

“Nguy hiểm đừng tới đây!” Ngô Hàn Giang hô to.

Hứa Minh ngược lại chạy nhanh đến, vừa thấy cảnh này, cuống quýt tiến lên khuyên can, “Ba ba hai người đang làm gì?!”

“Mi đứa con bất hiếu!” Từ Bạc Thuyền cả giận nói, “Mi đã đồng ý với cha như thế nào?! Để cha ruột mình làm mình, thích lắm hả?!”

Hứa Minh vì lời hằn nói mà ghen hòng.

Ngô Hàn Giang cho hắn một quyền, “Đi rửa cái miệng cho sạch sẽ chút đi!”

“Đi con mẹ mày!” Từ Bạc Thuyền rất nhanh đánh trả y một cước, hai người vật lộn với nhau.

Hứa Minh ở một bên không biết làm sao, lo lắng không thôi, ngay giữa lúc tranh chấp cây súng lục bỗng nhiên rơi ra ngoài, Hứa Minh muốn đi nhặt, bị hai người đồng loạt quát bảo ngừng lại.

“Hai người đừng đánh! Chú Từ chú tỉnh táo lại hãy nghe con nói!” Hứa Minh la lên.

“Chú Từ? A, con rất cuộc vẫn không chịu nhận ta là cha, trong lòng con chỉ có Ngô Hàn Giang đồ cầm thú này! Minh Minh, con làm như vậy không sợ sẽ khiến Mẹ con thất vọng sao?! Con không biết con và y là loạn luân! Con muốn Mẹ con ở dưới chín suối cũng không được yên nghỉ hay sao? Con không sợ bị thiên lôi đánh hả?!”

Sau hàng loạt câu hỏi liên tiếp, ba người đều trầm mặc.

Ngô Hàn Giang tránh khỏi Từ Bạc Thuyền, ôm lấy Hứa Minh đang không biết làm sao vào lòng, nói với Từ Bạc Thuyền: “Ba người chúng ta mới là những kẻ có lỗi, đừng liên lụy đến đứa nhỏ. Người chết rồi không sống lại được, Minh Minh là đứa nhỏ của Trầm Dung, vậy có nghĩa, nàng cũng hy vọng Minh Minh được sống hạnh phúc, về điều này, tôi nghĩ tôi và cả anh đều có cùng chung hy vọng đó. Chỉ cần Minh Minh muốn, tôi có thể vì cậu ấy làm bất kỳ việc gì, hiện tại bây giờ, cậu bé cần tôi, thì tôi sẽ ở bên cạnh cậu ấy, không ai có thể chia rẽ chúng tôi. Một ngày nào đó nếu cậu ấy không cần tôi nữa, thì không cần anh phải nhắc, tôi cũng sẽ tự động rời đi, cậu ấy muốn mạng của tôi, tôi cũng sẽ không chút do dự mà trao cho cậu, đây là nguyên tắc của tôi. Anh đi đi, chờ khi anh hiểu rõ rồi, thì lại đến tìm Minh Minh, Minh Minh sẽ vẫn chờ ba ba của cậu ấy.”

Hứa Minh rời khỏi lòng ngực Ngô Hàn Giang, đi đến trước mặt Từ Bạc Thuyền với hai mắt đỏ đậm, ôm lấy hắn, nhẹ giọng kêu lên: “Ba ba.”

Từ Bạc Thuyền nhất thời nước mắt rơi như mưa, gắt gao ôm Hứa Minh, giọng run run nói: “Con trai, con trai của ta.”

“Ba ba cha hãy nghe con nói, con Hứa Minh chỉ có cha Từ Bạc Thuyền là ba ba, con là con trai của Mẹ Trầm Dung, chỉ cần một ngày cha còn chấp nhận con, con vẫn sẽ luôn gọi cha một tiếng ba ba, trừ phi cha

không muốn chấp nhận con nữa.”

“Được, được rồi, con trai ngoan.”

Từ Bạc Thuyền cười lau nước mắt, nhìn Hứa Minh trong lòng, trước mắt hiện ra một bóng dáng khác, vẻ mặt quật cường giống nhau, ánh mắt nhìn chăm chú vào hắc giống nhau, bất giác trở nên dịu dàng, “Con phải bảo trọng. Ba ba phải đi, qua một thời gian lại đến thăm con.”

“Ba ba!”

Từ Bạc Thuyền khoát tay, cũng không quay đầu lại rồi bỏ đi, bóng dáng trước sau không hề phóng túng kiêu ngạo, mà chính là cô đơn vô tận.

Một đêm đó, Hứa Minh mơ thấy Mẹ của cậu và Từ Bạc Thuyền. Bất đồng với cơn ác mộng lúc mình sinh bệnh, mộng cảnh lần này chân thật mà xinh đẹp, tựa như Mẹ đang đứng trên chiếc cầu vượt có hồ nước bên cạnh.

Ban đầu, một mình cậu đứng trên bờ hồ gần đấy, sau đó, một cô gái xinh đẹp từ trên cầu đi xuống, mang theo một chiếc ô giấy, quần áo màu lục, dáng đi khoan thai, tán ô nghiêng sang một bên.

“Mẹ?” Hứa Minh thử kêu.

Dung nhan dưới tán hạ lộ ra, một gương mặt vô cùng xinh đẹp an tĩnh mà thanh tú, hơi hơi mang theo nét cười, tựa như tiên tử không thực xuất hiện nơi nhân gian khói lửa, Hứa Minh không khỏi ngây ngốc.

“Minh Minh.”

Trầm Dung vươn tay, yêu thương vuốt ve khuôn mặt Hứa Minh, “Mẹ yêu con.”

Hứa Minh lệ nóng doanh tròn, “Mẹ ơi!” muốn sà vào lòng mẹ, cậu sợ cảnh tượng trước mắt mình sẽ đột nhiên biến mất.

“Dung Dung!”

Là tiếng gọi của Từ Bạc Thuyền, Hứa Minh nghe tiếng nhìn lại, Từ Bạc Thuyền đang đứng ở đầu cầu, bộ dáng vô cùng trẻ tuổi, cười đến sáng rực như ánh mặt trời, hướng bên này vẫy tay.

Trầm Dung vui vẻ xoay người, “Bạc thuyền!” Lập tức chạy về phía đầu cầu.

Hứa Minh há hốc miệng, không giữ nàng lại, nhìn bóng dáng nàng hạnh phúc mà nhẹ nhàng, cùng với bóng dáng cao gầy của Từ Bạc Thuyền thì thực xứng đôi, sóng vai bên nhau, tựa như một đôi thần tiên, dần dần biến mất trong màn sương.

Hứa Minh rơi lệ mà cười, vẫy vẫy tay về phía hai thân ảnh đã từ từ tiêu tan.....

“Minh Minh?”

Ngô Hàn Giang nghe tiếng khóc thút thít của Minh Minh, mở đèn bàn, thấy vẻ mặt nước mắt của cậu.

Hứa Minh tỉnh lại, Ngô Hàn Giang thay cậu lau nước mắt, ôm vào ngực an ủi, “Gặp ác mộng?”

“Không có. Là mộng đẹp, con mơ thấy mẹ con, nàng xinh đẹp hơn gấp trăm lần so với trên di ảnh, giống hệt nàng tiên. Cuối cùng nàng đã đến thăm con, con gọi nàng là Mẹ, nàng cũng gọi tên con, nàng còn nói nàng yêu con, sau đó ba ba của con xuất hiện, nàng liền cùng cha đi mất rồi. Không biết ba ba con có phải cũng nằm mộng giống con.”

“Hắn là phải.”

“Con cũng nghĩ thế.”

Tóc mai ngả bạc của Ngô Hàn Giang dưới ngọn đèn như lóe lên ngân quang, Hứa Minh chạm vào, “Từ khi nào mà tóc đã bạc thế này?”

“Ta không còn trẻ nữa, tương lai sẽ từ từ bạc trắng toàn bộ, mặt đầy nếp nhăn, biến thành một ông già xấu xí.”

Hứa Minh trầm mặc. Suy nghĩ của mình vẫn còn rất ngây thơ, chỉ lo trước mắt, không lo lắng về sau, Ngô Hàn Giang so với mình, thì càng đáng lo âu hơn, mình chưa từng đứng ở góc độ của Ngô Hàn Giang mà suy nghĩ cho y, thật sự rất ích kỷ.

Ngô Hàn Giang cười nói, “Bất quá đây là một quá trình vô cùng thông thả, mỗi ngày ta già đi một chút, con sẽ không phát hiện được, nhưng ấn tượng về ta trong mắt của con sẽ tùy theo mà thay đổi, thay đổi một cách vô tri vô giác như vậy, con sẽ dần chấp nhận bộ dáng của ta từ từ già đi, trong mắt con, ta trước sau vẫn là duy nhất một hình tượng theo thói quen của con, cho nên, ta không lo lắng điểm này chút nào.”

Điều cậu lo lắng chính là, sự đời thay đổi thất thường, thời gian của bọn họ sẽ không nhàn nhã như dòng nước chảy xuôi, không thể tránh khỏi hết thấy những con nước cuốn nguy hiểm.

Nghe y nói như vậy, Hứa Minh liền giải sầu, “Người đừng cố an ủi con, chúng ta đây hãy dùng thời gian nghiệm chứng lời nói của người đi.”

“Vậy phải cần rất lâu, con có kiên nhẫn sao?” Ngô Hàn Giang giả hoạt cười nhìn Hứa Minh.

Hứa Minh vô cùng bình tĩnh nói, “Cùng lắm thì cả đời, con cùng người trải qua.”

“Được, thì cả đời.”

Chính văn hoàn.

P.s:

Sau khi cân nhắc kỹ càng, bạn Di nhận thấy, mặc dù cả Ngô Hàn Giang và Hứa Minh đều thừa nhận thân phận Cha Con giữa hai người, thế nhưng như đã đọc qua chương 40 này, Ngô Hàn Giang vẫn còn cố kỵ chuyện mình là Cha ruột của Hứa Minh, có thể nói là điều cố kỵ nhất, vậy cho nên từ chương 39 trở đi (đã được chỉnh sửa), nếu ngữ cảnh lúc đó không có gì đặc biệt xảy ra (phần này có thể hiểu hơn ở phiên ngoại), thì bạn Di sẽ tùy trường hợp mà thay đổi cách xưng hô của hai người, ta và con, con và người. Bởi vì theo tư tưởng cá nhân của bạn Di, phụ tử vẫn không nguy như thế này, incest như thế này, thì vĩnh viễn không thể thoát khỏi cái gọi là máu mủ, sự liên kết vô cùng thiêng liêng, và bạn Di muốn nhấn mạnh điều đó.

41. Chương 41: Phiên Ngoại

Khi Ngô Hàn Giang trở về từ bữa tiệc xã giao, thì Hứa Minh đã ngủ. Ngô Hàn Giang đi chân trần, nhẹ nhàng đến bên đầu giường, nương theo ánh trăng, trông thấy Hứa Minh với tư thế nằm dựa lưng vào thành giường mà dạy mãi không chịu sửa, đầu đặt trên gối vẹo cả sang một bên, nét mặt điềm tĩnh, đang ngủ say.

Ngô Hàn Giang nhẹ nhàng nâng cậu dậy, điều chỉnh tư thế cho tốt, khom người vốn định hôn cậu, nhưng nghĩ đến một thân mùi rượu của mình, đành từ bỏ, xoay người muốn đi tắm rửa, thì bị kéo lại.

“Ngô Hàn Giang.....”

Hứa Minh còn buồn ngủ, tay túm lấy cổ tay áo Ngô Hàn Giang, Ngô Hàn Giang khom lưng, dịu dàng nhìn cậu nói: “Ngủ đi, ta đi tắm rửa một cái.”

“Ừm.....” Hứa Minh trở mình.

Ngô Hàn Giang đi vào phòng tắm, nhanh chóng cởi quần áo, đứng dưới vòi sen, để cho dòng nước xối xả cuốn trôi đi mệt mỏi trên cơ thể. Liên tiếp một tuần với mật độ làm việc cao, đi sớm về trễ, cũng chưa thể nhìn Hứa Minh, thật như muốn phá huỷ y.

Bỗng nhiên, cửa phòng tắm bị mở ra, Ngô Hàn Giang vuốt nước trên mặt, liền trông thấy Hứa Minh không

một mảnh vải che thân, xinh đẹp trơn tuột như nhân ngư tiến vào, nhào vào ngực y.

Ngô Hàn Giang vô cùng kinh ngạc, nâng mặt Hứa Minh lên, “Sao không ngủ vào đây làm gì?”

Hứa Minh sợ y ngốc nghếch không hiểu phong tình, cầm chai dầu bôi trơn quơ quơ trước mặt y.

Ngô Hàn Giang biết nghe lời bắt lấy đặt sang một bên, ôm Hứa Minh đứng trên bàn chân của chính mình, gắt gao giam chặt vào ngực, muốn ôm nát cậu, hôn không giống hôn, mà là giống như cắn nuốt man rợ, môi Hứa Minh bị mút đến chết lặng, lỗ tai và cổ đều bị cắn mạnh đau rất.

Hôm nay Hứa Minh đã có dự tính trong đầu, cậu cố sức đẩy Ngô Hàn Giang ra, thở hổn hển nói: “Nhắm mắt lại.”

Hai gò má Ngô Hàn Giang ửng hồng nổi lên dục vọng, giọng khàn khàn hỏi: “Hửm?”

Hứa Minh quyết tâm che mắt y lại, “Nghe lời.”

Ngô Hàn Giang kiềm chế dục vọng, đóng đôi con ngươi.

Hứa Minh đạt được ý đồ cười cười, nhanh chóng ngồi xổm xuống, một ngụm ngậm lấy khí quan cực đại đang nửa đứng lên của Ngô Hàn Giang.

Ngô Hàn Giang chỉ cảm thấy một dòng điện chạy xẹt qua sống lưng, mình bị một không gian eo hẹp nóng ẩm mềm mại vây quanh, y giật mình mở to mắt, nhìn thấy gương mặt của Hứa Minh đang vùi dưới khó gian mình, đôi môi đáng yêu bị lấp đầy bởi khí quan dữ tợn của mình. Trán y bất thành linh trường phình, thanh âm khàn khàn quát bảo ngưng lại: “Minh Minh, đứng lên!”

Nói xong, tay bắt lấy bả vai Hứa Minh, Hứa Minh dùng hai cánh tay gắt gao ôm thắt lưng của y, quyết liệt nuốt sâu vào, môi cơ hồ bị dán tới gốc, khoang miệng bị lấp đầy không khe hở, đầu đỉnh sưng to đâm tới cổ họng, cậu ứa nước mắt, cực lực nhịn xuống xúc động muốn nôn, gắt gao ngậm Ngô Hàn Giang không nhả, vừa lòng nghe được thanh âm rên rỉ khàn khàn của Ngô Hàn Giang.

Ngô Hàn Giang hít sâu, giữ chặt phần đầu của Minh Minh đang cố gắng thực hiện ý đồ, buộc cậu phải tránh khỏi người mình, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt ước ướn khát cầu của Hứa Minh.

“..... Tiểu tử ngốc.”

Hứa Minh nhận được sự đồng ý ngầm, khoang miệng liền chậm rãi đảo quanh, cự vật trong miệng không biết khi nào thì đã đột ngột to lên gấp đôi, cậu miễn cưỡng chỉ có thể ngậm được một nửa, nuốt không hết.

Khóe mắt Ngô Hàn Giang đỏ lên, hai tay vuốt tóc Hứa Minh, "Đừng miễn cưỡng."

Hứa Minh chậm rãi phun cự vật ra, ôm đùi Ngô Hàn Giang, ánh mắt quẩn rũ nhìn y, hai má kề sát phần dưới của Ngô Hàn Giang, cọ qua cọ lại thô vật cứng như thép kia, vươn cái lưỡi đỏ tươi liếm từ gốc thẳng đến đỉnh, hút chất lỏng chảy ra ở nơi đó, ngậm sâu đầu đỉnh hồng hồng cứng rắn rồi dùng môi hôn lên, ánh mắt ái mộ mà khát vọng nhìn về phía Ngô Hàn Giang đang ở trên cao.

Ngô Hàn Giang ngẩng mạnh đầu, gân xanh trên cổ trương phình, ngón tay gắt gao nắm lấy tóc Hứa Minh, đứa nhỏ này phải bức điên mình mới được à!

Hứa Minh vừa lòng với phản ứng của Ngô Hàn Giang, bắt chước y đem đầu lưỡi đâm vào lỗ nhỏ ở đỉnh, quả nhiên rước lấy một tiếng thở gấp của Ngô Hàn Giang.

"Thật lớn, rất thích....." Hứa Minh mơ hồ thốt nên lời tán thưởng tự đáy lòng, chỉ cần ngậm nó vào, cả người cậu sẽ liền nóng bừng bừng mềm nhũn, muốn bị nó hung hăng đâm vào mình, đỉnh lộng, muốn nuốt trọn toàn bộ nó.

Ngô Hàn Giang nhìn chằm chằm Hứa Minh đang phủ phục ở dưới chân, dục vọng trong mắt bốc lên, cả cơ thể đều bị buộc chặt, cực lực ngăn chặn xúc động muốn tàn sát bừa bãi.

Hứa Minh không biết sâu cạn, hai tay ôm lấy thắt lưng Ngô Hàn Giang, sau một cái hít sâu, không muốn sống mãnh lực nuốt cự vật thô dài cứng rắn đến đáng sợ kia vào.

"Ngô ——" Hứa Minh bị đỉnh nức nở ra tiếng, vẫn còn một nửa ở bên ngoài, không cam lòng!

"Đủ rồi....." Ngô Hàn Giang đẩy Hứa Minh ra, một phen kéo cậu lên, xoay người, đổ cậu trên vách tường, đè lại, một ngụm ngậm cắn vành tai cậu, hung tợn nói: "Lát nữa đừng khóc!"

Hứa Minh sợ run cả người, nhưng lại mười phần chờ mong.

Ngô Hàn Giang vịn nhỏ nước, làm cho dòng nước chậm rãi chạy dọc theo da thịt của Hứa Minh, tựa như lướt qua phiến bạch ngọc xinh đẹp nhất, y hơi khom người, hôn lên từng tắc một.

Hứa Minh gấp gáp dùng móng cọ sát âm hành của Ngô Hàn Giang, Ngô Hàn Giang vỗ hông cậu một cái chát, ngồi xổm xuống, cắn một ngụm lên cánh hông thịt của cậu, rước lấy một tiếng kêu sợ hãi của Hứa Minh, chân cậu lập tức mềm nhũn, "Đừng....."

Hơn một tháng hai người ở chung, đã làm qua năm sáu kiểu, Hứa Minh ở trên giường rất táo bạo, nhưng ngoại trừ một kiểu này, cậu luôn luôn rụt rè, Ngô Hàn Giang biết cậu thoải mái, mỗi lần đều luôn dùng cách này để khi dễ cậu.

Ngô Hàn Giang tùy ý vuốt ve rồi ngậm cắn một phen, hai cánh mông đều đã trở nên đỏ ửng, đầy dấu răng, Hứa Minh mềm yếu dựa dính sát vào vách tường, sau gáy cũng đỏ hồng mê người, không cần nhìn, phía trước nhất định là một mảnh xuân tình.

Ngô Hàn Giang tách hai cánh mông cậu ra, lỗ thũng ở giữa ngượng ngùng xinh đẹp hiển lộ, chọc người thương yêu mà co rút lại, Ngô Hàn Giang lửa nóng hôn lên.

“A!” Hứa Minh kêu sợ, vặn vẹo mông ý đồ tránh né, Ngô Hàn Giang vững vàng nắm chặt cái mông của cậu, không cho cậu trốn, đầu lưỡi dùng sức tham nhập vào lỗ sâu.

“Ô ô ——” Hứa Minh chịu không nổi kích thích, chảy nước mắt sung sướng, nghĩ đến tư thế phóng đảng hiện tại của mình, thì phần dưới dựng mạnh thẳng lên, cậu đơn giản chỉ biết cam chịu, vặn vẹo khổ bộ, cọ xát đầu đỉnh sưng cứng của mình lên vách tường, đóng đưa trước miệng lưỡi của Ngô Hàn Giang, “A Ngô Hàn Giang, ưm đừng cắn con, ngứa, đừng liếm, đừng vói vào, bẩn, ô ô, chán ghét người! Không được con phải bẩn, người mau đâm con!”

Ngô Hàn Giang đầu đầy mồ hôi đứng lên, mở nắp bình, đổ ra một đồng dịch trơn, dịu dàng xoa rồi tiến vào vách trằng của Hứa Minh, bôi trơn khuếch trương liên tục, thẳng đến khi nơi đó đủ mềm mại, có thể tiếp nhận y, y mới chậm rãi cắm vào, xâm nhập đến cực hạn.

Hai người đồng thời hít sâu, lẳng lặng cảm thụ giờ khắc dung hợp này.

Hai tay Ngô Hàn Giang vòng qua trước người Hứa Minh, ôm lấy chiếc eo nhỏ của cậu, vuốt ve ngực cậu. Hứa Minh ôm cánh tay y, nghiêng đầu sang ... Đến, dịu dàng hôn lên đôi môi ướt át, “Động đi.....”

Ngô Hàn Giang cầm âm hành của Hứa Minh, một bên âu yếm, một bên di chuyển thất lưng cắm rút, Hứa Minh bắt lấy ngón tay Ngô Hàn Giang ngậm vào miệng, mút liếm, “Ông xã, dùng sức làm em.” Hứa Minh không ngại nói ra ngôn ngữ quyến rũ, những lúc như vậy luôn khiến Ngô Hàn Giang không thể khống chế được.

Ngô Hàn Giang luôn luôn phải cực lực kiềm nén đến tan tác rối tinh rối mù, nhịn không được khổ hạ dùng sức, va chạm nặng nề, một lần nữa đỉnh lộng vào điểm mẫn cảm của Hứa Minh, Hứa Minh sảng khoái khóc la, dùng sức co rút vách ruột, lấy lòng Ngô Hàn Giang.

Ngô Hàn Giang bị cậu cắn nhứ cả mày, “Đừng cắn, Minh Minh!”

Hứa Minh cố tình giở trò, dùng sức nhiều hơn nữa, khiến Ngô Hàn Giang than nhẹ một tiếng, cậu chính là muốn nghe tiếng rên rỉ của Ngô Hàn Giang, tại vì sao mỗi lần đều chỉ có một mình mình vừa khóc vừa la, mất mặt muốn chết.

Ngô Hàn Giang bị cậu kẹp suýt chút nữa thì bắn, hít sâu mấy hơi, không để Hứa Minh kịp thở, rất nhanh làm mạnh bạo kịch liệt, điên cuồng tiến lên, xâm nhập khủng bố, muốn xuyên thấu Hứa Minh.

Hứa Minh thét chói tai được một lúc, sau đó rốt cuộc không la nổi nữa, sức lực trên người đều bị trút đi hết, cơ thể hoàn toàn bị khoái cảm cực độ chi phối, như trèo lên được đỉnh núi gặp thần tiên, hưởng hết vui thích ngập đầu.

Thậm chí mình bắn khi nào cũng không biết, chờ một trận sóng đánh ngất trời này qua đi, không có dư thừa cơ hội được thở dốc, cậu đã bị Ngô Hàn Giang xoay người, một chân bị nâng lên cao, mặt đối mặt tiến nhập.

Ngô Hàn Giang bao bọc Hứa Minh, giam cậu trong pháo đài bất khả xâm phạm của mình, không ngừng ra vào thân thể cậu, kịch liệt va chạm ma sát bên trong nóng hổi mềm dẻo của cậu, đón lấy ánh mắt bị *** hãm sâu mà vô hạn yêu thương say đắm, chiếm được khoái cảm và thỏa mãn cao nhất.

Khối thân thể ngây ngô này, không ngừng khắc ghi bộ mặt xinh đẹp *** dâng vì mình mà nở rộ, y có thể nào không hung hăng chà đạp cậu, tiến vào bên trong tối bí ẩn thơm tho của cậu, bắn ra trọc dịch của chính mình, làm bắn cậu, độc chiếm cậu, hận không thể một ngụm một ngụm cắn nuốt cậu.

Hứa Minh cố gắng điều chỉnh tiêu điểm, thấy được gương mặt Ngô Hàn Giang hơi vặn vẹo mà gợi cảm đến mức tận cùng, cậu si mê nhìn gương mặt này, chìm nổi trong bể dục, dần dần choáng váng xay xảm.....

Như cậu mong muốn, cậu bị làm đến hôn mê, tỉnh lại là khi bọn họ đã nằm trên giường, cả người cậu ghé vào trên người Ngô Hàn Giang, được y ôm, triền miên mà dịu dàng âu yếm, hôn môi..

Hứa Minh rất là buồn ngủ, nhưng vẫn phối hợp thức dậy, hôn môi Ngô Hàn Giang, mặt sau đau rất gần như chết lặng, nhưng còn có thể chịu được.

Hứa Minh phỏng chừng mình đã bắn rất nhiều lần, nên phần dưới ỉn ỉn đau, nửa cứng không mềm, trên đỉnh còn hơi ươn ướt ngượng ngùng, thật sự bắn không được.

Mà Ngô Hàn Giang thì vẫn có thể duy trì, vừa thô vừa nóng, cũng khó trách, bọn họ đã chưa làm một tuần, Ngô Hàn Giang lại cấm dục nhiều năm như vậy, nên tinh lực tràn đầy khiến kẻ khác ghen sôi, cơ mà ai bảo Hứa Minh nói cái gì cũng sẽ thỏa mãn y.

Hứa Minh nắm vật cứng của Ngô Hàn Giang, cắm vào mặt sau của mình, Ngô Hàn Giang ngăn cậu lại, xoa đầu cậu nói, “Con mệt muốn chết rồi, nghỉ ngơi đi.”

Hứa Minh lắc đầu, ngậm lấy bờ môi của y, nói: “Con phải vất khô người, làm con ngất đi, vừa rồi thích muốn chết.”

Ngô Hàn Giang vỗ mông cậu một cái chát, “Còn nói, vừa rồi hù chết ta, muốn ngất thì ngất vậy đó à?”

“Ai kêu người mạnh như vậy.” Nhớ tới tình hình vừa rồi, Hứa Minh sợ run người, đỏ mặt oán giận, “Con bị người lừa gạt, có điều, rất thích, yêu người chết mất. Ông xã, em còn muốn, lại đến.”

Hứa Minh ngồi dậy, dặng lớn hai đùi, nâng mông lên, cầm thô vật của Ngô Hàn Giang nuốt vào từng chút một, cảm giác bên trong của mình cũng sắp bị thiêu đốt, xé rách.

Ngô Hàn Giang đã một lần phát tiết, khả năng phục hồi một phần mười, nên động tác không vội vã, kéo Hứa Minh xuống, ôm hôn môi, hạ thân chậm rãi luật động.

“Có đau hay không? Vừa rồi ta nhìn nhìn, thấy hơi sưng đỏ, đừng cậy mạnh.” Ngô Hàn Giang đau lòng nói.

Hứa Minh lắc đầu không nói, hỗ trợ Ngô Hàn Giang làm cho hai người ngồi dậy, chân vòng qua lưng y, đem đầu của y đặt lên ngực mình, đem (núm vú) sưng đỏ mẫn cảm đưa vào miệng y, ”Ngô, cắn hự cũng không sao.”

Ngô Hàn Giang ngậm lấy một vòng đỏ ửng, mút vào khe cắn, ngón tay vuốt ve bên kia đến thay hình đổi dạng.

Hứa Minh sợ run phát ra thanh âm rên rỉ ngọt ngào, tay giữ lấy đầu của y, dùng sức vuốt ve, ”Người ăn con đi.....”

Mưa tạnh trời trong, Hứa Minh giống mèo nhỏ được cho ăn no chán chê, nằm trên ***g ngực Ngô Hàn Giang nói.

“Nói thật đi, con là người thứ mấy, kỹ thuật xếp thứ mấy?” Hứa Minh cào ngực Ngô Hàn Giang truy vấn, vấn đề này cậu đã bị ghen thật lâu, tuy rằng cậu biết hỏi như vậy rất nhảm chán, đáp án có lẽ sẽ khiến cậu không thoải mái, nhưng vẫn không thắng nỗi sự tò mò.

“Người thứ hai.”

Hứa Minh dựng người dậy, không thể tin, ”Chính là.....?”

Ngô Hàn Giang kéo cậu vào lòng, hôn lên lỗ tai cậu, ”Lần đầu tiên là mười bảy năm trước, hiểu chưa?”

“Vậy Ngô Lạc Dương tới bằng cách nào? Từ trong đá sinh ra?”

“Thụ tinh nhân tạo, có nghe qua sao không?”

”Con biết!” Hứa Minh vui mừng quá đỗi, ôm Ngô Hàn Giang tấm tắc hôn lên đồn dập, ”Thân ái, người không làm con thất vọng, con cả đời làm trâu làm ngựa cho người!”

Ngô Hàn Giang buồn cười, ”Con khỏe mạnh bình an là được rồi. Ta đã liên hệ với một học viện âm

nhạc, chờ cuối tuần này qua sinh nhật của con, ta dẫn con đi xem xem, nếu con đồng ý, chọn một bộ môn mình cảm thấy hứng thú, rồi sau đó mau chóng nhập học.”

Được đào tạo thanh nhạc chuyên nghiệp vẫn là ước mơ của Hứa Minh bấy lâu, nghe xong lời đề nghị của Ngô Hàn Giang, cậu vô cùng háo hức, nhưng lại có chút lo lắng, “Có điều con không đi học đã lâu, theo không kịp thì làm sao bây giờ?”

Trong lòng Ngô Hàn Giang chưa xót một trận, “Không đến trường con đã xuất sắc ưu tú như vậy, không hề thua kém ai. Con có thiên phú, học này nọ tiếp thu nhanh, chuyện này rõ như ban ngày mà, con phải tin tưởng bản thân mình. Mặt khác, ta sẽ bảo giáo viên đặc biệt chăm sóc con, con được nhiều người thích như vậy, rất nhanh sẽ có thể hoà đồng với giáo viên và bạn bè.”

Những lời cổ vũ này khiến Hứa Minh tăng không ít niềm tin, tính cách của cậu vốn rất kiên cường, liền đồng ý quyết tâm và vỗ tay vui mừng với Ngô Hàn Giang, “Tốt lắm, con sẽ không khiến người mất mặt!”

Ngô Hàn Giang nắm tay cậu, “Tiểu tử ngọc, bất kể lúc nào, ta cũng đều tự hào về con.”

Giữa trưa ngày hôm sau, Hứa Minh ngơ ngẩn tỉnh dậy, ngửi được mùi thuốc Đông y quen thuộc, biết là Ngô Hàn Giang đã bôi thuốc cho mình. Cậu cảm thấy đau nhức cả người, thất lực giống như bị bẻ gãy, mặt sau đau rất nóng bừng, này gọi là cái giá của việc làm tình, mà này cũng là do cậu không chấp nhận lời đề nghị hai người đổi vị trí cho nhau của Ngô Hàn Giang, thứ nhất cậu không muốn Ngô Hàn Giang phải chịu dày vò, thứ hai sợ Ngô Hàn Giang cảm động lây, về sau có làm e là sẽ làm nhẹ nhàng chậm rãi, nói không chừng còn bị giảm bớt tần suất! Hứa Minh cho rằng trạng thái bây giờ mới là tốt nhất, Ngô Hàn Giang chỉ có hơi quý sức, chịu ngược rất ít, nhất là trong lúc phối hợp, không hoàn toàn cứng rắn xuống tay.

Ngô Hàn Giang hỏi thăm không ít bác sĩ Đông y Tây y, tổng kết ý kiến của bọn họ, bình thường nên chú ý dinh dưỡng cho Hứa Minh, thoa thuốc ngoài da, kiểm tra định kỳ cho Hứa Minh, vui mừng chính là tình huống luôn rất khả quan, ngoại trừ mỗi lần thực chiến, y đều không kiểm soát được, hoặc nhiều hoặc ít làm mạnh bạo, sau đó có bổ cứu như thế nào, thì Hứa Minh vẫn cảm thấy không được thoải mái một hai ngày, tiểu tử ngọc này còn không chịu thừa nhận, giả bộ không sao, khiến Ngô Hàn Giang càng thêm áy náy đau lòng.

Ngô Hàn Giang đỡ Hứa Minh ngồi dậy, đắp chút nước cho cậu, “Bảo bối có không thoải mái chỗ nào không?”

“Không sao, rất tốt, đừng lo lắng. Hôm nay không cần đi làm?”

“Hôm nay nghỉ ngơi một ngày.”

“Thật tốt quá, mấy ngày nay dường như không có thì giờ gặp người, con nhớ người nhớ nhiều lắm.”

“Ta cũng nhớ con. Hôm nay hảo hảo ở nhà với con. Trước đứng lên ăn cơm trưa đi.”

Nửa ngày kế tiếp trôi qua ở trên giường, mặt sau của Hứa Minh không được thoải mái, nên cậu không có tinh thần, Ngô Hàn Giang liền bồi cậu ở trên giường xem TV, chơi game, nói chuyện phiếm.

Hứa Minh ở trong lòng Ngô Hàn Giang, say sưa ngủ trưa, ngủ thẳng tới khi mặt trời sắp lặn, ăn nhẹ bánh ngọt uống chút trà, chậm rì rì theo sát Ngô Hàn Giang tản bộ trên đường.

Nhà chung cư cách khu trường cấp ba không xa, Hứa Minh có tính toán trước dẫn Ngô Hàn Giang đi vào trường, biến mất trong đám người, hướng đến một nhóm học sinh đang ủa ra về giờ tan học.

Hứa Minh nhìn thấy Ngô Lạc Dương trước tiên, lặng lẽ chỉ Ngô Hàn Giang xem.

Ngô Hàn Giang vẫn nhìn chăm chú vào Ngô Lạc Dương đang lơ đãng đẩy xe đạp cùng một nhóm học sinh ra về, cười xe rời đi.

Hứa Minh nhìn Ngô Hàn Giang, nắm chặt tay y, trong lòng nói, thực xin lỗi Ngô Hàn Giang, nhưng con sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh người.

Ngô Hàn Giang nắm chặt bàn tay cậu, dắt tay cậu về nhà. Đứa ngốc, ta không buồn, cũng không hối hận.

Sinh nhật mười tám tuổi của Hứa Minh được tổ chức thực long trọng, Ngô Hàn Giang mời tất cả những bạn bè ở Đông Phương của Hứa Minh tới, mời thêm vài bằng hữu và cấp dưới của mình, bao một hội quán lịch sự tao nhã, dựa theo sở thích Hứa Minh mà bày trí với phong cách đơn giản cổ mở, mời Trương quản lí biết ăn nói đảm nhiệm vị trí người điều khiển chương trình, hơn nữa, Trương quản lí cũng được xem như là bà mối của hai người.

Hứa Minh mặc âu phục tuyết trắng, gắn nơ con bướm, được Ngô Hàn Giang một thân tây trang màu đen tuấn mỹ không có đối thủ nắm tay đi vào khán phòng.

Nghehnh đón cậu chính là tiếng vỗ tay hoan hô và ruy băng đủ loại màu sắc bay đầy trời, Hứa Minh vui mừng kinh ngạc, thậm chí có chút không biết làm sao, Ngô Hàn Giang thấp giọng ghé vào lỗ tai cậu nói: "Không cần câu nệ, con chỉ cần cười ngây ngô là được."

Mặt Hứa Minh đỏ lên, mỉm cười gật đầu với những vị khách, chào hỏi.

Tiểu Nguyên đang mang thai cũng không ngại vất vả cùng Trịnh Khải đến để chúc mừng, Hứa Minh vô cùng cảm động, dặn Ngô Hàn Giang nhất định cần thận chăm sóc tốt cho nàng.

"Yên tâm đi."

Ngô Hàn Giang giới thiệu Hứa Minh với vài người bạn và cấp dưới, những người này đều có kinh nghiệm ứng phó, giọng điệu hàm súc kính cẩn, ca ngợi, "Thật sự trăm nghe không bằng một thấy, Hứa tiểu công

tử hồn nhiên rực rỡ, thần thái tuấn tú, cùng Ngô thánh quả là tuyệt phối, chúc mừng sinh nhật mười tám của Hứa tiểu công tử, cung chúc nhị vị hạnh phúc mỹ mãn.”

Hứa Minh đỏ mặt không biết đáp lễ như thế nào, Ngô Hàn Giang dẫn cậu đi cảm ơn từng người.

Đến phiên Tổng Thành Trạch, bị hấn trêu chọc một phen, “Ta nói từ lúc nhìn thấy Hứa Minh, thì đã cảm giác cậu nhóc này rất đặc biệt, ngay cả lão Ngô mà cũng dám đùa giỡn, khẳng định có thể được việc. Thế nào, người ta nói muốn qua lại với cậu, cậu cãi, cứng rắn không thêm, bây giờ nhìn xem, mới có mấy tháng thôi đã bị người ta bắt đi mất, lão Ngô cậu có phục hay không hử?”

Hứa Minh xì mũi cười, nhìn trộm phản ứng của Ngô Hàn Giang, người nọ câu mày mà cười, dịu dàng mà dung túng, là cảm tình mà Hứa Minh yêu nhất, “Người khiến tôi chịu khuất phục nhất cũng chỉ có cậu ấy mà thôi.”

Hứa Minh hì hì cười ngây ngô.

Được mọi người nhìn chăm chú, chúc phúc, Hứa Minh hạnh phúc như một hoàng tử bé, Ngô Hàn Giang nhìn cậu, vì cậu hạnh phúc mà mình cũng hạnh phúc theo.

Bảo bối, con xứng đáng với tất cả những thứ này, ta còn nợ con rất nhiều rất nhiều, ta sẽ dùng quãng đời còn lại để chậm rãi hoàn trả.

Ông mai Trương mời Hứa Minh và Ngô Hàn Giang đến trung tâm yến hội, tuyên bố lãnh lót, “Xin cho phép tôi được trình trọng tuyên bố, bữa tiệc tối sinh nhật mười tám tuổi của Hứa Minh Hứa tiểu công tử, hiện tại bắt đầu!”

Thanh âm ủng hộ và tiếng hoan hô vang lên.

“Đầu tiên, cho mời Ngô Hàn Giang tiên sinh có đôi lời!”

Hứa Minh hướng ánh mắt ái mộ về phía người thương Ngô Hàn Giang, có loại ảo giác, Ngô Hàn Giang là chú rể của mình, hôm nay là ngày bọn họ cử hành hôn lễ.

“Cảm tạ các vị bằng hữu đã tới tham gia bữa tiệc sinh nhật của Hứa Minh, chân thành hy vọng mọi người sẽ trải qua một đêm vui vẻ. Hôm nay, là ngày Hứa Minh nhà tôi mười tám tuổi trưởng thành ——”

Nghe thế, vài người bạn trẻ tuổi của Hứa Minh bắt đầu huyết gió, lo ó om sòm, não loạn đến nỗi khiến Hứa Minh đỏ bừng mặt, bằng hữu và cấp dưới của Ngô Hàn Giang thì mặt ngoài bình tĩnh, nhưng kỳ thật trong nội tâm cũng vô cùng phấn khởi, Ngô Hàn Giang đối với đứa nhỏ vừa mới trưởng thành này thật sự sung lên trời!

Ngô Hàn Giang ôm bả vai Hứa Minh, tiếp tục nói: “Tôi tin tưởng bất kỳ ai là bằng hữu của Minh Minh, thì cũng là bằng hữu của Ngô mỗ, tất cả mọi người thành thực chúc phúc Minh Minh, cũng giống với tôi, đều hy vọng cậu ấy khỏe mạnh, hạnh phúc, tôi xin cảm ơn tất cả mọi người.”

Ngô Hàn Giang xoay người hướng tân khách cúi đầu chào, dắt tay Hứa Minh, thâm tình chân thành nói với cậu: “Minh Minh, sinh nhật vui vẻ!”

Trương quản lí dẫn đầu hát bài chúc mừng sinh nhật, “Chúc bạn sinh nhật vui vẻ ——”

Hứa Minh cảm giác hạnh phúc đến ngây ngất, hồn nhiên cười tươi với mọi người nói lời cảm ơn, “Tôi không giỏi ăn nói, tôi và thân ái nhà tôi giống nhau, vô cùng cảm ơn mọi người đã đến, tôi thực hạnh phúc, vâng, mọi người hãy ăn uống vui vẻ!”

“Ai êu, gọi buồn nôn quá nhể!” Đoàn người lại bắt đầu ồn ào, Hứa Minh ngượng trồn vào lòng Ngô Hàn Giang, Ngô Hàn Giang cười nói: “Đứa nhỏ nhà tôi da mặt mỏng, mọi người hãy tha cho cậu ấy một lần, tôi sẽ chịu thay cậu ấy.”

Không ai thèm cổ kị thân phận Ngô Hàn Giang nữa, đều trầm trồ khen ngợi, “Ngô tổng thực gả lằng!”

“Xin hỏi Ngô tổng một đêm bao nhiêu lần?” Nhóm người trẻ tuổi không biết điều đưa ra câu hỏi.

Thư ký của Ngô Hàn Giang đỏ mề hôi, lo lắng Ngô Hàn Giang đen mặt, nhưng Ngô Hàn Giang chỉ mỉm cười pha trò, “Kế tiếp là tiết mục đặc biệt, thỉnh mọi người chờ mong!”

Trương quản lí đảm đương nói, “Âm nhạc! Mở Spotlight (1) lên, khi âm nhạc dừng lại, đèn chiếu vào người nào, thì người đó sẽ nhận được một món quà bất ngờ!”

Âm nhạc sống động nổi lên, tình thần khán giả trào dâng, đèn Spotlight vừa chớp, âm nhạc dừng lại, dưới ngọn đèn, vang lên một trận thét chói tai.

“Chúc mừng vị tiểu Mi xinh đẹp, cô nhận được một món quà là thẻ mua sắm mười nghìn nhân dân tệ!”

“Oh my god! Cảm tạ Minh Minh, cảm tạ Ngô tổng, cảm tạ CCGV.....” [CCGV = China Central Gay Video =))))]

“Nè cô đủ rồi nha, cẩn thận coi chừng bị người ta cướp mất nha!”

“Âm nhạc tiếp tục!”

Qua hơn mười lượt, mỗi lần đều là những món quà giá trị xa xỉ, không khí sôi trào.

Hứa Minh lặng lẽ nói với Ngô Hàn Giang: “Không biết có phần của con không.”

Kết quả lượt tiếp theo, Hứa Minh trúng thưởng, cậu ngạc nhiên nói: “Sẽ là cái gì đây?”

Ngô Hàn Giang mỉm cười ghé vào lỗ tai cậu hỏi, “Con hy vọng là cái gì?”

Hứa Minh nghĩ nghĩ, ánh mắt chờ mong, “Không thể nào.....”

Trương quản lí cười tủm tỉm nói, “Phần món quà này, mời Ngô tổng trao cho Hứa Minh!”

Không khí chợt trở nên khẩn trương, ở giữa vạ chúng chú mục, Ngô Hàn Giang dắt tay Hứa Minh, tiếp nhận một bó hoa hồng từ người bên ngoài mang đến, từ trong túi áo phục lấy ra một chiếc hộp đồ trang sức hình trái tim màu đỏ tươi loá mắt.

Đám người bắt đầu hưng phấn và nghị luận, Hứa Minh ngừng thở.

Ngô Hàn Giang đem bó hoa đưa đến trước mặt Hứa Minh, đồng thời mở chiếc hộp ra, quỳ một gối xuống, chiếc bội bảo thạch phản xạ ánh sáng chói mắt, chiếu vào mắt Hứa Minh —— là một đôi nhẫn kim cương.

Bốn phía nổi lên tiếng thét chói tai.

Ngô Hàn Giang tròng mắt nhìn lên Hứa Minh, “Minh Minh, món quà của tôi, em có nhận không?”

Hứa Minh kích động không nói nên lời, điên cuồng gật đầu.

Ngô Hàn Giang khẩn trương hiếm thấy, “Hứa Minh, kết hôn với tôi đi!”

Phía dưới là tiếng la hò hét đình tai nhức óc, nhưng Hứa Minh lại cảm thấy được thế giới quanh mình thực yên tĩnh, như không phải là sự thật.

“Được.”

Hứa Minh ôm hoa hồng vào lòng, lấy nhẫn ra, đeo cho Ngô Hàn Giang, Ngô Hàn Giang cầm tay cậu, hôn lên thật sâu.

Hứa Minh ôm hoa hồng nhẹ nhàng đánh về phía Ngô Hàn Giang, người mà cậu yêu cả đời, giấc mơ của cả đời cậu, cuối cùng đã đến.

Ngô Hàn Giang bế cậu lên, quay hai vòng, còn luyến tiếc buông, Hứa Minh ôm cổ y, cười tươi như hoa.

“Hôn lưỡi! Hôn lưỡi!” Người xem đều muốn xem kịch vui.

Hứa Minh ôm lấy gương mặt Ngô Hàn Giang, ngượng ngùng dâng lên môi mình, Ngô Hàn Giang hôn mỗ xuống, rồi buông cậu ra.

Một tràng thanh âm thất vọng. Ông mai Trương cao giọng nói: “Mời mọi người nhập toạ!”

Bước chân của Hứa Minh có chút phù phiếm, mơ mơ màng màng ngồi xuống bên cạnh Ngô Hàn Giang, ôm hoa luyến tiếc không muốn buông tay, lúc sau cùng Ngô Hàn Giang cắt bánh ngọt, rót rượu vang đỏ, bị rải một đầu đầy kim tuyến, lại mơ mơ màng màng tiếp nhận vô số lời chúc, quà cáp, kính rượu.

Ngô Hàn Giang thay cậu uống hầu hết các loại rượu, cậu chỉ uống vài chén nhỏ, nhưng cũng đủ khiến cậu ngà ngà say, phần lớn thời gian, cậu đều ngây ngô nhìn chằm chằm chiếc nhẫn kim cương trên tay mà bật cười, khoe nó với mọi người, quà tặng của người yêu đầu nhà mình.

Mọi người đều nhất trí quyết tâm chèn ép Ngô Hàn Giang, nhân lúc này mà chuốc rượu y, Ngô Hàn Giang hăng hái tiếp nhận, ỷ vào ngàn chén không say, sừng sững không ngã, kỳ thật phía sau lưng đã đổ mồ hôi, tầm nhìn cũng bắt đầu lay động, thư ký thấy thế muốn ngăn cản, Hứa Minh đỏ mặt thay y cản rượu, “Đến lượt tôi, giúp thân ái nhà tôi, à không, ông xã tôi một ly, tôi uống cùng mọi người!”

“Phu thê tình thâm a, tốt lắm, mọi người chúng ta kính phu phu bọn họ một ly cuối cùng, buông tha vợ chồng son bọn họ đi!”

Mọi người nâng chén, Hứa Minh ôm lấy cổ Ngô Hàn Giang, cùng y uống một ly rượu giao bôi.

“Buổi lễ kết thúc, đưa vào động phòng!”

Hứa Minh ha hả ngây ngô cười, chân vắt trên người Ngô Hàn Giang, ôm hôn y mạnh hơn, Ngô Hàn Giang dìu cậu, trấn an nói: “Minh Minh con say, chúng ta ngồi xuống mở quà được không?”

Hứa Minh rung đùi đắc ý để cho y ôm đến chỗ ngồi, tiến vào trong ngực y, choáng váng mà bắt đầu mở quà.

Đột nhiên một chiếc váy sa mỏng tiên diễm chấn động rơi xuống trước mắt, Hứa Minh trì độn trừng con ngươi nhìn, “Đây là cái gì a?”

Nhóm nít ranh cười xấu xa không ngừng, vài đồng nghiệp của Ngô Hàn Giang thì rất có hứng thú nhìn Ngô Hàn Giang, Ngô Hàn Giang không chút sợ hãi gợn sóng mà đặt nội y tình thú kia trở về hộp, Trương quản lí tinh mắt chuyển đề tài, “Kế tiếp là vũ hội, các vị xem xét thuận mắt thì liền chọn cho mình một bạn

nhảy đi nào! Có ai muốn chọn tôi không a?”

Mọi người thực nể tình trốn ra xa, đều tự chọn bạn nhảy, bước vào sân nhảy.

Hứa Minh mời Ngô Hàn Giang, Ngô Hàn Giang đỡ lấy vòng eo nghiêng ngả của cậu, “Được không?”

Hứa Minh tựa cả người vào y, “Người mang con theo.”

”Được.”

Hứa Minh nhắm mắt lại, để Ngô Hàn Giang dìu dắt mình từ từ di chuyển, xoay tròn, đưa cậu đến đâu cũng đều tốt cả.

Khi Hứa Minh mở to mắt ra, thì chung quanh thực im lặng, mới phát hiện mình đã về đến nhà, Ngô Hàn Giang đang giúp cậu cởi áo ra, đoá hoa hồng nở rộ được đặt trong bình hoa thủy tinh trên đầu giường, hương thơm ngọt ngào nồng đậm vờn quanh thân bọn họ.

Vốn uống không nhiều lắm, và đã ngủ được một lúc, nên Hứa Minh tỉnh rượu hơn phân nửa, Ngô Hàn Giang thoạt nhìn cũng rất thanh tỉnh, Hứa Minh bái phục tử lượng của y.

Hứa Minh nắm cà- vạt của Ngô Hàn Giang túm y ngã lên trên người mình, cùng y trao đổi vài nụ hôn mang theo hương rượu, “Bây giờ mấy giờ?”

“Mười một giờ, ta ôm con đi tắm rửa?”

“Ừm, từ từ, đừng quên tháo nhẫn ra.”

Vừa nhìn đến chiếc nhẫn, tâm Hứa Minh nở rộ như hoa, yêu thích không buông mà cầm nhìn một hồi lâu, sờ cũng sờ thật cẩn thận, giống như đó là vật dễ bể vỡ giá biết bao nhiêu.

Ngô Hàn Giang không đành lòng nhìn bộ dáng này của cậu, thu nhẫn bỏ vào hộp.

“Thật không nghĩ tới, người thế nhưng lại cầu hôn con, mấy tháng trước, người còn không thèm nhìn con một cái.”

Hứa Minh hồi tưởng về hơn nửa năm qua, cảm giác mình từ nơi địa ngục được phi thăng tới thiên đường, một Ngô Hàn Giang núi băng không có khả năng lay động lại biến thành một tình nhân hoàn mỹ, quả thực không thể tin được.

Ngô Hàn Giang ôm Hứa Minh vào lòng, vuốt ve lưng cậu, hôn đỉnh đầu của cậu, "Bảo bối đại nhân xin đại lượng cho, trước kia là ta không đúng, về sau không dám nữa."

"Thế thì tốt, con cũng sẽ đối xử thật tốt với người. Đi tắm rửa đi."

Hai người ở trong phòng tắm một bên tắm rửa một bên bàn chuyện kết hôn.

"Muốn khi nào thì tổ chức đám cưới? Điều nghe lời con." Ngô Hàn Giang xoa bóp cho Hứa Minh, hỏi.

Hứa Minh suy tư trong chốc lát, do dự mà hỏi: "Gia đình của người có thể tán thành cho chúng ta hay không, con chỉ là, không muốn người vì con mà phản bội toàn bộ thế giới."

"Ta sẽ cố gắng tranh thủ, nhưng nếu không đạt được, thì cũng đừng thất vọng, càng đừng áy náy, ta có con là đủ rồi."

Hứa Minh đỏ mặt cào cào cơ ngực y, "Con cũng vậy."

Ngô Hàn Giang nắm lấy tay cậu, có ý hỏi: "Bảo bối con mệt không?"

Hứa Minh cười xấu xa, "Mệt quá, đêm nay không muốn làm!" Nói xong cầm áo ngủ, ra vẻ không chịu trách nhiệm chạy đi mất, Ngô Hàn Giang cười cười đành chịu.

Hứa Minh chạy đến phòng khách, tìm cái váy hồng lụa mỏng nằm trong đồng quà, tìm đập càng lúc càng nhanh. Vừa nãy ở bữa tiệc ngay từ đầu cậu đã nhận ra đó là cái gì, nhưng vì tránh cho bị xấu hổ nên mới giả ngu, hiện tại không có ai, cậu rất muốn thử một lần, muốn nhìn xem phản ứng của Ngô Hàn Giang như thế nào.

Hứa Minh một bên sửa sang lại quần áo một bên đi vào phòng ngủ, trang phục của phụ nữ được mặc ở trên người cậu khiến cậu phá lệ không được tự nhiên, bắt đầu hối hận, kết quả vừa vào đến cửa thì trông thấy Ngô Hàn Giang đã tắm xong xuôi ngồi trên giường, nhất thời hoảng sợ.

Ngô Hàn Giang nhìn đến trang phục của cậu, hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh đứng lên đi đến bên cạnh Hứa Minh đang bối rối không biết làm sao.

Tầng vải hồng hồng trong suốt phủ lên thân thể Hứa Minh, hai dây áo treo trên bờ vai trắng nõn của cậu, cổ áo thấp tới ngực, hai khỏa hồng anh như ẩn như hiện, váy rất ngắn, chỉ che khuất đùi, bộ vị thấp thoáng ở giữa chân, mờ ảo xinh đẹp.

Hứa Minh mắc cỡ không ngẩng đầu lên được, ngón chân chà chà lên sàn nhà, Ngô Hàn Giang có thích mình như vậy không nhỉ, có khi nào sẽ chê cười mình.....

Ngô Hàn Giang nhẹ nhàng nâng cằm Hứa Minh, hôn lông mi đang run rẩy của cậu, "Minh Minh, con rất đẹp."

Hứa Minh nhẹ nhàng thở ra, lập tức khôi phục ngạo kiều, "Từ giờ trở đi gọi bà xã, hoặc là thân ái!"

Kết quả Ngô Hàn Giang thật sự gọi: "Bà xã thân ái ~"

Hứa Minh kêu lên một tiếng, ngượng ngùng cúi đầu, vẻ mặt dịu ngoan, một vẻ đẹp không liên quan gì đến ***.

Ngô Hàn Giang quỳ trên mặt đất, cầm tay Hứa Minh, hôn tay cậu, ôm lấy thắt lưng Hứa Minh, hôn cái bụng nhỏ của cậu, nâng chân Hứa Minh lên, chạm đến lòng bàn chân của cậu, hôn ngón chân cậu, mu bàn chân, hướng lên trên, cẳng chân.

Hứa Minh vịn vào bắp vai của y, do một chân bị nâng lên, nên góc váy bị kéo đến bắp đùi, giữa hai chân đều bại lộ ra ngoài, cậu muốn che, nhưng Ngô Hàn Giang đã hôn tới đùi cậu, tiến tới vùi vào giữa hai chân cậu, Hứa Minh nức nở một tiếng, thiếu chút nữa đứng không vững.

Khí quan của Hứa Minh chôn thật sâu trong khoang miệng cực nóng và ẩm ướt của Ngô Hàn Giang, cậu kìm lòng không đậu hạ thắt lưng, rút ra cắm vào trong miệng y, Ngô Hàn Giang ôm lấy mông cậu, nuốt cậu vào, Hứa Minh chịu không nổi khom người, ôm lấy y, kêu ra thành tiếng.

Ngô Hàn Giang phun ra nuốt vào thật sâu, rất nhanh Hứa Minh đành bị tước vũ khí, Ngô Hàn Giang cắn nuốt sạch sẽ này nọ, nhả vật nhỏ đỏ tươi đáng yêu kia ra, ôm Hứa Minh quay về trên giường, âu yếm cậu từ đầu đến chân, cách sa hồng mà yêu thương nhũ tiêm của Hứa Minh, xuyên thấu sa mỏng ướt át kề sát làn da Hứa Minh, thấy Hứa Minh chịu không nổi, y mới dùng miệng cởi dây áo ra, kéo cổ áo xuống, kháng khí mà ngậm hôn vào, Hứa Minh phát ra tiếng thở dốc thỏa mãn, "Ngô, dùng sức chút, a....."

Ngô Hàn Giang liếm ướt bên ngoài mật huyết của Hứa Minh, âu yếm đến xộp, không dùng bôi trơn, mà thoải mái tiến nhập cậu. Hứa Minh đã hòa tan thành mật đường dính chặt, bao vây y, cho y vô tận nhiệt tình ngọt ngào.

Những chiếc hôn nóng bỏng dừng trên cổ Hứa Minh, trên vai, Hứa Minh lấy tay dùng sức vuốt ve phần gáy ướt đầm của Ngô Hàn Giang, từ xương sống đụng đến vòng eo y, dùng sức ấn tới, "Còn chưa đủ sâu..... A!"

Khổ gian của Ngô Hàn Giang kề sát mông Hứa Minh, rút cuộc cắm vào tận bên trong, còn lại dùng lực xâm nhập, trầm trọng va chạm, "Không đủ sao?"

Hứa Minh cắn gối, mê loạn lắc đầu, lại gật đầu. Góc váy hỗn độn bị vén lên tới bắp đùi cậu, ngọc trụ dựng thẳng đổ bưng ở bên trong, ở đỉnh không ngừng chảy ra chất lỏng, làm ướt toàn bộ, dịch thể ngượng ngùng chạy dọc theo hội âm (vùng nằm giữa hậu môn và phần ngoài bộ phận sinh dục) chảy xuống, phía dưới là cái miệng nhỏ tham lam đỏ bưng phun ra nuốt vào thô vật tím đỏ giận trướng, Ngô Hàn Giang nhìn thấy,

cứng đến phát đau, phát tiết cắn một ngụm lên xương quai xanh tinh tể của Hứa Minh, dầu răng in thật sâu trước mắt.

Hứa Minh đau, ngón tay vô thức cào trên lưng y, lưu lại vài vết máu, răng nanh cắn bả vai và cổ của y, cắn mạnh đến hầu kết.

Ngô Hàn Giang gầm nhẹ một tiếng, ôm Hứa Minh trở mình, khiến cậu cười trên người mình, "Tự mình động!"

Hứa Minh mềm nhũn không xương đong đưa thất lưng, gắt gao co rút vách tràng, lắc lắc mông không trình tự, vịn vào bả vai Ngô Hàn Giang ra sức phun ra nuốt vào, càng lúc càng nhanh, âm hành vênh lên của cậu theo động tác cao thấp mà di chuyển sang trái sang phải, cậu ngượng ngừng dùng váy che đi, lại bị Ngô Hàn Giang xé bỏ, không thể che đậy thân thể, thân váy rơi xuống, Hứa Minh có cảm giác mình bị cưỡng bạo, nhưng đối phương là Ngô Hàn Giang, thì cậu một trăm phần trăm tình nguyện.

Hứa Minh không hề rụt rè, hai tay chống trên cơ ngực của Ngô Hàn Giang dùng sức xoa nắn, một bên điên cuồng di chuyển thất lưng, cái mông nâng lên cao cao, rồi hạ xuống thật mạnh, động tác kịch liệt giống như cưỡi ngựa, Ngô Hàn Giang sợ cậu bị gãy lưng, nhéo đầu nhũ của cậu một cái, "Chậm một chút!"

"A a a!" Hứa Minh dựng mạnh thất lưng, bắn ra, dịch trắng thật nhiều phun ở ngực bụng Ngô Hàn Giang, cả người xụi lơ.

Ngô Hàn Giang ôm cậu hôn môi trấn an, Hứa Minh trả thù cắn nhũ đầu của y, hung tợn dùng răng nanh nghiền nát, Ngô Hàn Giang vừa đau vừa ngứa, cũng tùy ý cậu.

Hứa Minh làm đến chán, chậm rãi từ trên người Ngô Hàn Giang trượt xuống, hậu huyết lưu luyến nhả vật cứng nóng hổi ra, thay đổi cách thức dùng miệng hầu hạ nó.

Hai tay Hứa Minh đang cầm hung khí nặng trĩu nóng bừng, cảm thấy nó so với trước đây càng thô dài hơn, thậm chí hơi đáng sợ, trụ thể thẳng tắp tím đỏ ẩm ướt, gân mạch trương phình, đầu đỉnh cực đại no đủ, nơi lỗ thủng mở ra khép lại, tràn đầy chất lỏng mê người, cậu cơ khát nuốt nước miếng, miệng lưỡi lấy lòng, dùng sức mút vào, làm cho nó xâm nhập đến tận yết hầu, đâm vào tới mức mình hít thở không thông.

Ngô Hàn Giang mắt thấy Hứa Minh đỏ mặt tía tai, nghẹn đến nước mắt chảy ròng ròng, vội vàng kéo cậu lên, "Đã bảo đừng cậy mạnh! Đi ra!"

Hứa Minh muốn Ngô Hàn Giang bắn trong miệng mình, lại cúi đầu ngậm mút, tập trung công kích đầu đỉnh tới mẩn cảm của y, mút đến nổi miệng tê rần, cũng không có hiệu quả, cậu hơi nhụt chí phun đầu đỉnh ra, hai tay nắm phần gốc, đôi môi đỏ bừng từng tắc một hôn lên tính khí dữ tợn, ánh mắt ướt đầm khao khát ôm lấy Ngô Hàn Giang, giống một tiểu yêu tinh, đương nhiên tiểu yêu tinh này chỉ thuộc về Ngô Hàn Giang.

Ngô Hàn Giang có chút ngẩn người, trong lúc không phòng bị Hứa Minh đã dùng răng nhọn cắn một miếng

vào chóp đỉnh yếu ớt nhất, lại mút vào một trận mãnh liệt, rốt cục y phải đầu hàng ở trong miệng Hứa Minh.

Dịch trắng nồng đặc lấp đầy khoang miệng Hứa Minh, cậu tham lam nuốt xuống, tràn ra khóe miệng thì được cậu dùng đầu lưỡi đỏ tươi liếm trở vào, nuốt ừng ực xuống.

Ngô Hàn Giang kéo tóc Hứa Minh lên, hôn đến nghẹt thở, đặt cậu nằm lại trên giường, kéo một chân của cậu ra, chôn sâu đi vào, tính khí đã phát tiết qua không hề có dấu hiệu mềm nhũn, trái với lẽ thường rất nhanh cứng trường, vô độ mà tác cầu Hứa Minh.

Hứa Minh cố ý không vỗ về chơi đùa phía trước, mà hưởng thụ hậu huyệt bị đâm rút khoái cảm muốn ngừng mà không được, nức nở cầu xin Ngô Hàn Giang cầm mình bắn.

Cuối cùng đã thú mật hợp kịch liệt tiến lên chạy nước rút, Ngô Hàn Giang cắn cắn chân và bụng Hứa Minh, Hứa Minh dường như bắn ra một cổ nước tiểu, giữa lúc cao trào kéo dài, thích đến run rẩy.

Hứa Minh kẹp Ngô Hàn Giang không cho y rút ra, hai người mồ hôi đổ đầy như nước, trong chốc lát, Hứa Minh chậm rãi nhả thô vật nửa cứng rắn không chút mềm nhũn của Ngô Hàn Giang, chất dịch màu trắng không thể khống chế mà chảy ra khỏi cửa huyệt, Hứa Minh với hai ngón tay vào chơi đùa, đem ngón tay dính này nọ của Ngô Hàn Giang bỏ vào miệng, mót liếm sạch sẽ, vừa lòng nhìn đến Ngô Hàn Giang đương đỏ cả mặt, cậu xoay người, nằm sấp trên giường, mặt dán ra giường, nhếch mông cao cao, dùng sức tách hai cánh mông, lộ ra cửa động, cố ý hé mở rồi co rút lại, mấp máy ngăn cản dịch trắng bên trong, quay đầu cố sức nhìn về phía Ngô Hàn Giang, "Ông xã, lại cầm em, dùng sức cầm hư em....."

Ngô Hàn Giang không khống chế được vọt mạnh đi vào, độ mạnh đáng sợ đâm tới mức khủng khiếp, Hứa Minh cơ hồ muốn ngất xỉu, sau đó cậu không thể không gắt gao bám chặt lấy ra giường, để tránh bị đâm bay đi, cậu biết Ngô Hàn Giang bị cậu quyến rũ không kiểm soát được nữa, điều này khiến cậu có cảm giác thành công vô cùng.

Rốt cuộc thì Hứa Minh phải nhận lấy hậu quả xấu, bị làm tới kêu khóc khàn cả giọng, cầu xin tha thứ như thể nào cũng không ăn thua, tay Ngô Hàn Giang nắm chặt mông cậu hung ác va chạm, mỗi lần đều chuẩn xác đâm vào tuyến tiền liệt, Hứa Minh thích đến nghẹt thở, nước mắt và nướ bọt dính đầy ngực, đã muốn bắn hơn hai lần rồi, có cứng rắn dựng thẳng nhưng chết sống không phát tiết được, nghẹn tới mức khó chịu.

"Ông xã tha em đi, em thực không được, ô ô....."

"Bảo bối nhi không nên quyến rũ ta....."

Ngô Hàn Giang giống như đã biến thành con người khác, tùy ý phát tiết đùa bỡn khi dễ Hứa Minh, ngón tay với vào trong miệng cậu mà càn quấy, tay giữ chặt hai tay cậu không cho cậu tự an ủi, cắn lỗ tai cậu cười tà nói: "Bảo bối nhi không phải nói cho ta cầm hư con hay sao, hửm? Phá hư chưa?"

Hứa Minh gật đầu liên tục, "Ô ô, phá hư rồi, dừng lại đi, xin người!"

“Bảo bối nhi làm sao mà bị phá hư cho được?”

“Phía trước, phía trước trưởng quá, người sờ sờ con a!”

Ngô Hàn Giang lúc này mới ban ân cầm lấy âm hành trưởng căng của Hứa Minh, hai ngón tay vuốt ve chóp đỉnh, đầu ngón tay tham nhập vào chính giữa gãi gãi, rất nhanh bị văng lên đầy tay, chất lỏng thực loãng, y đem ngón tay dính ướt của mình cắm vào miệng Hứa Minh, xoay mặt cậu lại, kịch liệt hôn môi cậu.

Hứa Minh còn chưa kịp thở dốc, hai chân bị Ngô Hàn Giang tách thật lớn ra, hai đùi bị ôm lấy, cậu ngã lưng tựa vào lòng Ngô Hàn Giang, tư thế giống như cho trẻ đi tiểu, nghĩ đến Ngô Hàn Giang dùng âm hành không ngừng rút ra cắm vào ở nơi bài tiết của mình thì phần dưới nhất thời lại cứng lên, có loại xúc động muốn bài nước tiểu, cậu vừa phấn khởi vừa sợ hãi, xoay người trở qua, cánh tay ôm cổ Ngô Hàn Giang, Ngô Hàn Giang cúi đầu cắn nhũ đầu hồng đến dị thường sưng bầm trông sắp chảy máu, cơ hồ muốn nhai nát cậu.

“Không cần —— a a a!!!”

Một cổ nước tiểu màu vàng nhạt từ lỗ nhỏ của Hứa Minh phun ra, rơi tí tách tưới ướt một mảng ra giường.

Hứa Minh từ trong cao trào không thể khống chế được mà phục hồi tinh thần lại, tim như muốn ngừng đập.

Ngô Hàn Giang ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng cười xấu xa, “Bảo bối nhi đừng thẹn thùng, vừa rồi con uống say, đây là ta giúp con……”

“Người cầm miệng! Rất chán ghét người!”

“Ôm chặt!”

Ngô Hàn Giang duy trì tư thế cắm xuyên, ôm Hứa Minh xuống giường.

Hứa Minh hoảng sợ vội nhắm mắt lại, cánh tay và vách tràng đều gắt gao kẹp chặt Ngô Hàn Giang.

Ngô Hàn Giang ôm Hứa Minh đứng trước tấm gương to, buộc Hứa Minh phải mở mắt ra, nâng một chân của cậu lên, lộ ra phần dưới trần trụi đang dính sát vào nhau của hai người, phần eo đỉnh mạnh về phía trước trên diện rộng.

Hứa Minh chính mắt nhìn thứ thô to tím hồng cứng rắn không thể tin được lặp đi lặp lại ra vào hậu huyết nhỏ hẹp của mình, hai túi căng phồng nặng trĩu đập liên tục vào mông mình, ba ba rung động, hình ảnh kích thích da đầu Hứa Minh run lên một trận. Cậu nhắm mắt, nghiêng mặt không dám xem nữa, chỉ thấy giang khẩu sưng đỏ của mình bị kéo ra đến cực hạn, thỉnh thoảng nội bích đỏ bồng bồng bên trong bị làm mà lòi ra ngoài, dịch thể màu trắng nồng đặc tràn ra, giống như cái miệng nhỏ tham ăn phun ra nuốt vào âm

hành bưng bưng phần chân của Ngô Hàn Giang. Mà tính khí của y thì vẫn nửa cứng rắn không mềm nhũn rũ xuống một giây nào, lay động qua lại. Bắp đùi đến xương hông ngưng ngừng ướm dẫm một mảnh, đầy ngôn hân và vết cắn do Ngô Hàn Giang gây ra, không riêng gì nơi này, mà toàn thân đều có dấu vết hoan ái tiên diễm, hơn nữa hai điểm trên ngực, sưng to lên mấy lần. Lại nhìn vào gương mặt mình, đỏ đậm như gan heo, môi cũng sưng, mắt sưng, ánh mắt miến bần quá ư là *** dâng, chảy nước, một bộ dáng bị làm không đủ, khó trách Ngô Hàn Giang muốn khi dễ mình.

Ngô Hàn Giang tràn ngập dự vọng chinh phục, hai tròng mắt ám trầm nhìn chăm chăm Hứa Minh trong gương, không cho kháng cự ra lệnh nói: “Bảo bối nhi, lại bắn cho ta xem, cái gì đều được.”

Hứa Minh nghe ra ý tứ trong lời nói của y, xấu hổ muốn độn thổ cho xong, nhưng không đào thoát được, phía trước đã bị ép khô, mặt sau thì bị bắt buộc cao trào liên tục ở tuyến tiền liệt, không thể nào phát tiết. Cậu cùng đường cầm lấy âm hành khô héo của mình, thô lỗ xoa nắn, lấy tay vuốt ve đầu đỉnh hồng nộn, đầu ngón tay kích thích thọt vào lỗ nhỏ, trước sau đều bị đâm khoáy cảm mãnh liệt đến đáng sợ, cậu muốn bắn, nhưng kỳ thật cái gì cũng không bắn ra được, cậu khóc không ra nước mắt, “Bắn không được, người giúp giúp con, khó chịu quá.....”

“Bảo bối nhi kiên trì thêm lát nữa, rất nhanh.....”

Ngô Hàn Giang lần đầu tiên không nhường nhịn Hứa Minh, kiên quyết làm bừa.

Thanh âm ma sát với dịch thể dính dấp và tiếng va chạm trầm trọng vang dội tràn ngập bên tai Hứa Minh, lửa dục vô tận thiêu đốt tinh thần cậu khiến cậu dần dần trở nên không mơ hồ, trong đầu chỉ có một ý thức, trong thân thể mình là tính khí của người mà mình yêu nhất, làm chuyện tối thân mật *** mỹ với người mà mình khao khát nhất trong nửa đời còn lại, không biết mệt mỏi tác cẩu mình, vì mình mà mất đi kiểm soát, phát điên, cậu cảm thấy đặc biệt thỏa mãn, rồi cảnh tượng tựa như không thật, nghĩ đến bản thân mình của trước đây bị giam hãm bởi những giấc mơ vô căn cứ, u mê lơ lửng kêu lên: “Phụ thân, ba ba.....”

Ngô Hàn Giang bỗng nhiên dừng lại động tác, tình triều trong mắt nháy mắt lui bước, y kinh ngạc nhìn người trước mặt đang mê loạn mà vận vẹo thân thể, cậu trai nhỏ ở giữa (cao trào) không thể tự thoát ra được.

“Ba ba ——!”

Loạt hình ảnh đột nhiên thoáng hiện ra trong đầu, một buổi sáng sớm nọ, nước mắt Hứa Minh rơi lả chả, ánh mắt khát vọng mà ái mộ gọi mình ba ba.

Tiếp theo, là Hứa Minh ngủ say trong lòng mình, rồi nói mê ngọt ngào; Hứa Minh khi phát sốt bất tỉnh, thống khổ bất lực rên rĩ; Hứa Minh khi biết được quan hệ Cha Con giữa hai bọn họ, nằm trong ngực mình hưng phấn đến mức không thể đi vào giấc ngủ..... Bây giờ, Hứa Minh đang lúc mập hợp cao trào với mình, lạc mất bản thân, vẫn duy trì bản năng xưa kia gọi mình, đòi hỏi mình.

Tình yêu cấm kỵ vốn đã được định sẵn, nhưng Minh Minh của mình vĩnh viễn là tốt đẹp nhất.

Ngô Hàn Giang cầm lấy hai tay đang không yên của Hứa Minh, dịu dàng ôm chặt cậu vào lòng, ở bên tai cậu nhu tình gọi, "Bảo bối, ba ba ở đây, con mở mắt ra nhìn cha."

Hứa Minh chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt mê mang, Ngô Hàn Giang trong gương đã khôi phục điệu bộ bình thường, đang dịu dàng nhìn chăm chú vào cậu. Cậu an tâm ôm cánh tay y, mệt mỏi dựa vào lòng y, nhắm mắt lại.

Chỉ có đêm nay.

"Ba ba, con yêu cha."

"Ba ba cũng yêu Minh Minh, yêu vô cùng."

"Ba ba, đừng bao giờ rời xa con, vĩnh viễn ở bên cạnh con."

"Được, ba ba vĩnh viễn không rời xa con, vĩnh viễn cùng con."

Ngô Hàn Giang nhẹ nhàng rút ra khỏi cơ thể cậu, giúp cậu tẩy rửa thân mình sạch sẽ, đặt cậu lên một chiếc giường khô ráo khác, ôm cậu ngủ say.

f.

P.s:

(1) đèn Spotlight:

Có lẽ phiên ngoại này là một bước đột phá trong cách nhìn của bạn Di về Ngô Hàn Giang, em Minh thì không cần phải nói, *** đăng ngay từ đầu...

Tác giả nói sẽ cho ra phiên ngoại nữa, vậy thỉnh mọi người chờ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-quy>